Dorothée Koechlin de Bizemont

Universsul lui Edgar Cayce
I

CUVÂNT DE MULŢUMIRE

Debarcând la New-York, habar n-aveam unde erau Virginia Beach şi Fundaţia Edgar Cayce. Prietenii care m-au întâmpinat, familia Louet, credeau că era vorba de ţărmul unei mări, căci Beach înseamnă plajă. O mare, da, dar care anume?

Cu toate acestea, nu mi-am pierdut speranţa: într-o comunicare mediumnică tata îmi spusese că, acolo, totul era pregătit dinainte pentru mine. Astfel, într-o bună zi, când mi-am pus valizele pe nisipul plajei, am avut senzaţia foarte pregnantă că mă aştepta CINEVA. Şi totuşi, nu cunoşteam absolut pe nimeni acolo. „CINEVA” m-a călăuzit spre o familie deosebită care m-a găzduit şi m-a ajutat mult în muncă: Will şi Lila Selover. Le mulţumesc!

Apoi, au apărut numeroşi prieteni: Lawrence Steinhart şi Gina Cerminara, ambii scriitori. Gina, autoarea cărţilor *De nombreuses demeures* [Numeroase sălaşuri] şi *De nombreuses vies, de nombreuses amours* (Nenumărate vieţi, nenumărate iubiri] (pe care am tradus-o ulterior în franţuzeşte), era o femeie gingaşă, delicată. Şi alţi prieteni s-au oferit să mă ajute: Frieda Gibbons, Sharon Norton, Wendy Lukas, Marya Tryone, familia Freyss, cărora le păstrez o recunoştinţă profundă.

Charles Thomas, nepotul lui Edgar Cayce şi preşedintele Fundaţiei, mi-a rezervat o primire dintre cele mai călduroase împreună cu soţia sa, gingaşa Leslie. Aş vrea să mai mulţumesc întregului personal al Fundaţiei şi îndeosebi acelora care, la bibliotecă, mi-au fost alături în fiecare zi, cu devotament: Adelaide Crockett, John Schuster, Alma Crovatt, Burley şi Charlotte Schoen...

Şi totuşi, uneori îmi era dor de-acasă... În acele clipe am întâlnit compatrioţi exilaţi în acest colţ pierdut de pe Coasta de Est. A fost reconfortant să o cunosc pe Genevieve Galliford, consul al Franţei la Norfolk, o femeie de mare cultură, care dă strălucire prezenţei franceze în acele locuri, cu un inimitabil amestec de umor şi dinamism. Mulţumesc tuturor celor de la

Alliance Française din Virginia: Claudia Gerblick, amiralul Berthon şi soția sa, comandantul Kerros şi soția Anne, cărora le-am fost oaspete de atâtea ori! Lui Françoise Thompson, excelenta mea interpretă. Lui Colette şi Avery Drake, care au fost atât de amabili să mă invite la Washington.

Îi mulțumesc, de asemenea, fiicei mele Eleonore, care a fotocopiat pentru mine mii de pagini cu textele originale ale lui Edgar Cayce; fiului meu, Gil de Bizemont, lui Nadine Kobilko şi lui Odile Rullier, care m-au ajutat apoi să corectez textul pe care-l veți citi. Mulțumiri deosebite pentru dr. Jeanine Fontaine care a binevoit să facă o lectură critică a manuscrisului meu şi mi-a dat încurajări călduroase. Fie ca Edgar Cayce -din cealaltă lume - s-o răsplătească însutit!

În fine, țin să mulțumesc mult echipei calde şi competente care animă „Radio 3” şi Centrul Cultural al A.M.O.R.C. (199 bis, rue Saint Martin 75003 Paris). Învățătura spirituală dată de A.M.O.R.C. este foarte apropiată de aceea a lui Edgar Cayce, ambele fiind marcate de înțelepciunea Egiptului antic.

Atenție, cititori!

Să nu vă mire tonul sfătos al acestei cărți: așa a fost Cayce însuşi. când vorbea în stare trează, era un om plin de umor. Şi umorul făcea parte din filosofia sa.

Păstrați întotdeauna o atitudine binevoitoare, jovială, plină de speranță. În fiecare zi faceți măcar trei persoane să râdă din toată inima, povestindu-le ceva nostim. Astfel vă veți ajuta pe voi şi-i veți ajuta deopotrivă pe ceilalți! (lectura 789-1).

Cultivați-vă capacitatea de a sesiza ridicolul, de a râde. Căci, să știți, numai cei copleșiți de Dumnezeu cu darurile sale au puterea să râdă chiar în mijlocul norilor îndoielii şi ai tuturor încercărilor. Căci, amintiți-vă, Învățătorul Iisus surâdea şi chiar a râs adeseori... (lectura 2984-1).

Şi nu cumva să credeți că un morocănos poate cultiva varză sau roșii la fel de bune şi arătoase ca omul care știe să râdă şi să glumească! (Lectura 460-35).

Cayce se exprimă într-un mod foarte familiar, ca un om simplu fără studii superioare, dar captiva oamenii prin jovialitate şi duh. Bineînțeles că limba vorbită de el nu avea prețiozitate,

fiind mai mult un soi de dialect american care, din trei în trei secunde, sucea gâtul sintaxei engleze clasice!

Iar când vorbea în transă, „adormit”, stilul său nu era mai bun mereu foarte neîngrijit ca în stare de veghe. Şi-atât de încâlcit încât trebuie să citești şi să recitești de mai multe ori fiecare frază ca să poți înțelege ce a vrut să spună... Comentatorii americani ai lui Cayce trebuie să-l traducă mai întâi în americana normală ca să-l înțeleagă. Bibliotecarii Fundației Cayce au văzut perindându-se specialiști din toată lumea, de limbă engleză sau nu, care s-au lovit toți de aceleași dificultăți.

Parcurgând aceste pagini, veți remarca expresii ciudate, folosite de „profetul adormit”. De exemplu, diagnosticele puse bolnavilor încep aproape întotdeauna cu *„Da, iată corpul...”.* În loc să spună Dumnezeu, ca toată lumea, Cayce folosește locuțiuni bizare ca *Forțele* Creatoare sau *Forțele Universale...* Niciodată nu spune Domnul sau Doamna Cutare, ci *entitatea.* Niciodată nu folosește cuvintele soț şi soție: întotdeauna spune *companion* (același sens ca în limba franceză). Frazele sale sunt redundante, stufoase, atât de întortocheate încât este foarte greu să le descâlcești!

Cu toate acestea, nu este nimic neobișnuit. Majoritatea mediilor, atunci când trebuie să transcrie ceea ce văd sau aud, se confruntă cu mari dificultăți. Limbajul nostru redă cu greutate perspectivele lor pluridimensionale. A se vedea Swedenborg, Rudolf Steiner, Blavatsky... Facultățile mediumnice sunt guvernate în astrologie de semnul inspirat al Peștilor care-l marca pe Cayce. Or, scrierea este guvernată de Fecioară, opusă Peștilor. Exprimarea verbală este guvernată de semnul Gemenilor care nu este în armonie cu Peștii: cele două semne sunt în „cvadratură”, arătând prin aceasta că vibrațiile lor se vor coordona foarte greu.

Dacă nu ești un bilingv francez-englez (şi chiar american) perfect, îți va fi foarte greu să-l descifrezi pe Cayce textual (şi chiar pe Cayce cel treaz care scria prietenilor).

Uneori, găseam că nu era nici cinstit, nici frumos din partea lui Cayce că a lăsat asemenea secrete minunate într-un limbaj abia inteligibil! Aveam impresia că mă aflu în fata unei traduceri nereușite dintr-o limbă arhaică! Or Cayce a răspuns el însuşi acestei nedumeriri:

Luaţi aminte, în treacăt, că interpretarea acestor informaţii, sigur nu este tradusă din engleză, nici din limba vorbită acum în Egipt. Ci din limba adusă în această tara de tribul căruia îi aparţinea entitatea. Nu sanscrita, nici persana veche. Este mai degrabă limba popoarelor originare din tara care este acum Iranul. (Lectura 1100-26).

De ce această referinţă la Egipt? Pentru că toată învăţătura lui Cayce, spune el, vine din Egiptul antic, unde el însuşi s-ar fi încarnat odinioară, într-un mare preot. Cayce oferă date pentru acest personaj: în jurul lui 10.500 înainte de Christos. Marele preot respectiv ar fi venit din regiunile aflate între Iran şi Caucaz.

Deci, luaţi aceste „lecturi" drept ceea ce sunt ele: o traducere din caucaziana veche adaptată la americana dialectală vorbită în Kentucky, la începutul secolului nostru!... Pe scurt, „caucaziană"!

CAPITOLUL I - EDGAR CAYCE ÎNAINTEA LUI EDGAR CAYCE

DOMNULE CAYCE, ÎNTREBĂ PROCURORUL, SUNTEŢI ACUZAT DE ÎNCĂLCAREA ARTICOLULUI 899 DIN CODUL PENAL CARE INTERZICE GHICITUL. când VĂ AFLAŢI ÎN ACESTE PRETINSE „TRANSE MEDIUMNICE", ŞTIŢI CE FACEŢI ŞI CE SPUNEŢI?

Nu, domnule procuror, răspunse Edgar. NU ŞTIŢI CHIAR NIMIC? Nu, domnule procuror.

E CAM PREA DE TOT! VĂ BATEŢI JOC DE OAMENI! ACUM VOM AUDIA MARTORII. DOMNUL DAVID KAHN!

Acesta se prezentă la bară. Era un om de afaceri cunoscut în New York, a cărui ţinută impecabilă a impresionat auditoriul în mod favorabil.

Kahn a explicat că este preşedintele Asociaţiei prietenilor lui Edgar Cayce sau A.R.E., al cărei scop era cercetarea ştiinţifică şi spirituală. Că era vorba de o asociaţie fără scop lucrativ, perfect legală şi că Edgar Cayce nu „ghicea". Kahn începu să explice onoratei adunări că acuzatul Cayce poseda un dar extraordinar: odată adormit prin hipnoză, putea să vadă interiorul corpului omenesc, cu fiecare organ bolnav, explicând cauzele bolii; apoi, dacă i se cerea un tratament, îl recomanda, în general, cu remedii naturale neprimejdioase. Kahn a arătat că Cayce vindecase deja mii de oameni în acest mod.

DAR, DOMNULE KAHN, DUMNEAVOASTRĂ ÎNCEPEŢI SĂ NE VORBIŢI DE PRACTICA ILEGALĂ A MEDICINEI!

- Nu, domnule procuror. Acuzatul Edgar Cayce nu-şi vinde darul, el este absolut dezinteresat!

Apoi, David Kahn i-a explicat procurorului că, pentru studierea acestui fenomen uluitor, adunase laolaltă juriști, medici, universitari, oameni de știință - pe scurt, persoane foarte respectabile (şi asistenta reținu că o parte dintre cei amintiți erau foarte cunoscuți la New York!).

A reușit să dovedească faptul că Cayce nu încerca nicidecum să înșele medicii, că nu dădea „consultații", ci doar „lecturi", ceea ce suna altfel. Şi aceste ședințe speciale, numite lecturi, erau rezervate în exclusivitate membrilor Asociației. Aceștia acceptau, asumându-şi toate riscurile, să participe la un experiment științific.

Rapoartele lecturilor, adică stenogramele cuprinzând ceea ce spusese Cayce în somnul hipnotic, alcătuiau documentația pe care puteau să lucreze cercetătorii. De altfel, statutul Asociației, spuse Kahn, stabilea exact obiectivele: studierea științifică a dosarelor şi informațiilor furnizate de dl. Cayce. Kahn a explicat că Asociația era orientată nu numai spre cercetarea științifică, ci şi spre cea spirituală - într-o perspectivă biblică -ceea ce păru extrem de convingător pentru procuror, în atmosfera puritană a Americii de atunci...

Pe de altă parte, adăugă Kahn, Asociația era perfect legală, își publica rezultatele, ținea adunări generale cu regularitate, avea corespondenți în toată lumea şi nu avea nimic de ascuns...

Toate acestea erau adevărate... Numai că Cayce, sub paravanul legal al unei asociații de cercetare științifică, practica medicina de-a dreptul ilegal (în americană: „practicing medicine without a licence"). Dar cine se plângea de asta? Vindecase deja mii de oameni şi spunea mereu că *dacă o singură lectură* a sa *ar dăuna cuiva, s-ar opri imediat.*

De data aceasta, era acuzat împreună cu soția sa Gertrude şi secretara Gladys Davis că ghicește, în americană: „Fortune telling". Altfel spus, că este un şarlatan!

Era în 11 noiembrie 1931 , în fata tribunalului din New York. Iar judecătorul era înmărmurit... Cu patru zile mai devreme, două femei se prezentaseră la hotelul unde era găzduită familia Cayce. După spusele lor, femeile erau bolnave şi solicitau o

consultație -pardon, o lectură! Edgar, mereu amabil, nu s-a gândit să le refuze.

Ca de obicei, s-a pregătit pentru a da lectura: întins pe patul camerei de hotel, şi-a descheiat gulerul, şi-a desfăcut cravata, şi-a descheiat cureaua, s-a descălțat. Apoi, a respirat adânc. Soția sa, Gertrude, așezată lângă pat, ca de obicei, aștepta momentul când el avea să închidă ochii - adică ultimele secunde dinaintea somnului - ca să înceapă sugestia hipnotică. Era un moment delicat, căci dacă instrucțiunile erau date prea târziu, Cayce cădea într-un somn adevărat - un somn normal - şi atunci, nu mai putea răspunde întrebărilor. Gertrude Cayce rostise deci încetișor sugestia rituală:

DOMNULE CAYCE, AVEŢI ÎN FAŢA DVS. CORPUL ŞI SPIRITUL SOLICITANT AL DOAMNEI BERTHA GORMAN, PREZENTĂ ÎN ACEASTA CAMERĂ, VENITĂ SĂ CEARĂ SFATURI ŞI INSTRUCŢIUNI PENTRU CE ARE DE FĂCUT ÎN PLANURILE MENTAL, FIZIC ŞI SPIRITUAL; VEŢI DA TOATE INFORMAŢIILE CARE-I VOR FI UTILE ACESTEI ENTITĂŢI ASTĂZI ŞI VEŢI RĂSPUNDE LA ÎNTREBĂRILE PE CARE VI LE VA PUNE APOI.

Formula folosită de Gertrude este ciudată, chiar şi în americană, unde, ca şi în franceză, oamenii sunt numiți „persoane” şi nu „entități”. Şi mai ciudat încă era răspunsul lui Cayce:

Da, avem corpul şi spiritul solicitant al D-nei Bertha Gorman, prezentă în această încăpere...

Uneori spunea doar: *da, avem corpul* - ceea ce pare şi mai straniu! Oricum ar fi, în această lectură, clasată astăzi sub numărul 3871-1, a început ca de obicei să descrie caracterul, tendințele psihologice ale consultantei, punctele ei slabe. În privința sănătății, el i-a recomandat băi de abur şi diverse tratamente naturale. Consultanta, deloc jenată, i-a pus întrebări de interes personal. După care, atunci când Cayce a terminat, Gertrude l-a scos din somnul hipnotic:

ŞI ACUM, DOMNULE CAYCE, DUPĂ CE AŢI FĂCUT O EXCELENTĂ DESCRIERE A DOAMNEI BERTHA GORMAN, VĂ VEŢI TREZI, COMPLET RELAXAT ŞI DESTINS, ÎN URMĂTOARELE TREI MINUTE. NU VEŢI RESIMŢI NICI O INFLUENŢĂ NEFASTĂ DINSPRE BOALA PACIENTULUI SAU A CONSULTAŢIEI ACORDATE ŞI VEŢI FI, LA TREZIRE, ÎN CEA MAI BUNA FORMĂ.

Secretara stenografiase totul. Cayce se trezise, după cum i s-a sugerat. Ca de obicei, întrebase: -Ei, cum a fost lectura asta?

...Atunci, pretinsa doamnă Gorman se ridicase spunând: -Vă arestez pe toți. Vă duc la post. Sunt de la poliție şi colegii mei vă așteaptă pe hol. Nu mă numesc Bertha Gorman...

Şi cuplul Cayce a fost băgat în închisoare: De acolo, Cayce şi-a anunțat toți prietenii din New York care au alergat să-l apere. În închisoare, şi-a acordat o consultație: culcat în celulă, adormit la sugestia Gertrudei, spusese cu glas tare că „totul se va sfârși cu bine!”

Ziarele din oraș comentau aprins întâmplarea. Tânărul Hugh Lynn, fiul lui Cayce, i-a scris: „Este interesant să ai un tată despre care vorbesc ziarele, mai ales când se află în închisoare!... „Evident, în neamul Cayce, unde erau oameni onorabili, nu se întâmplase niciodată așa ceva!

Cu toate acestea, tribunalul era cât se poate de încurcat. Judecătorul credea că are de-a face cu un fel de biserică de tip nou şi că, în virtutea libertății religioase acordate fiecărui cetățean prin Constituție, era mai bine să treacă cu vederea, iată sentința dată:

„După audierea martorilor acuzării... a acuzaților.., şi a apărătorilor lor, după examinarea învinuirilor care li s-au adus şi după ascultarea relatărilor referitoare la acuzat, întrucât domnul Cayce şi colaboratorii săi nu pretind că se ocupă cu ghicitul; consider că a-i declara vinovați de încălcarea articolului 899 din Codul penal, paragraful 3, ar fi o regretabilă încălcare a libertăților şi uzanțelor recunoscute asociațiilor ecleziastice care, ca şi aceasta, folosesc persoane diplomate, conform legii... Îi declar deci nevinovați”.

Astfel, aflăm de la Tribunalul din New York: Cayce nu era şarlatan!

Ulterior, David Kahn, povestind această întâmplare în Memoriile sale, şi-a pus întrebarea: Cayce, care a făcut atâtea şi atâtea profeții foarte juste, care a prezis cele două războaie mondiale, acest om care a anunțat dinainte tuturor prietenilor bancheri prăbușirea bursei newyorkeze din 1929, cum de n-a înțeles că dădea o lectură pentru o polițistă deghizată în bolnavă?

Am reluat „lectura”: îi face morală falsei doamne Gorman, îi dă sfaturi înțelepte... Dar îi lasă șansa de a renunța la intenția

sa ascunsă. Poate că întâmplarea era necesară şi pentru a-l face pe Cayce mai cunoscut marelui public? Căci, în final, asta s-a întâmplat!

On simplu țăran din Kentucky

Edgar Cayce era deci american din sud - acel sud călduros şi primitor, atât de diferit de nordul puritan. Familia era de origine franceză cum o arată numele Cayce- care se pronunță „KAY-SSI”. Strămoșul francez venise cu mult timp în urmă, probabil în vremea revocării edictului din Nantes, cu hughenoții.

Astfel, fusese uitată ortografia originală. În Lumea Nouă, se schimba cu ușurință scrierea numelui. Când conferențiez la Paris despre Cayce, se găsesc întotdeauna ascultători care să-mi atragă atenţia că ar trebui să pronunţ „CAISSE”! Da, în pariziană! Dar dacă numele era din sud, pronunţarea era mult mai apropiată de KAYSSI... Dacă *Dictionnaire des noms de famille en* France de Dauzat nu dă nici un Cayce, dimpotrivă, diversele dicţionare ale nobilimii franceze vorbesc de o familie Cays, originară din Arles şi a cărei urmă se pierde în sec. al XVII-lea.

Ultimul vlăstar a emigrat oare spre Lumea Nouă? Oricum ar fi, este un nume rar şi pentru America şi pentru Franţa.

Părinţii tânărului Edgar n-au remarcat nimic extravagant la fiul lor care făcea tot atâtea pozne ca alţii! Biografii lui Edgar povestesc că el stătea mult de vorbă cu zânele şi cu bunicul decedat. Bunica lui, puţin vrăjitoare, îl înţelegea foarte bine: la ţară, comunicarea cu morţii făcea parte din tradiţie. De altfel, era epoca teribilă a modei adunărilor spiritiste (sub influenţa lui Allan Kardec), când oamenii se adunau să stea de vorbă cu morţii.

Era la ţară: familia lui Cayce locuia la o fermă de lângă orăşelul Hopskinville. Duceau o viaţă patriarhală şi agricolă: cultivau tutun, călăreau, pescuiau, vânau. Majoritatea fermelor din împrejurimi erau exploatate de. verii Cayce. Tatăl lui Edgar fusese ales judecător de pace în canton, ceea ce-l atrăgea mai mult decât munca agricolă, căci nu avea stofă de fermier.

Aşadar i-ar fi plăcut să aibă un fiu cu studii strălucite... Vai, nu era cazul! Pe micul Edgar nu-l interesa şcoala.

Totuşi, învăţase să citească - dar numai ca să buchisească Biblia. La cei zece ani, tatăl i-a dăruit una şi Edgar a jurat s-o citească toată în fiecare an. Ceea ce a făcut... Şi iată de ce veţi găsi textele lui Cayce presărate cu versete biblice!

Două episoade din copilăria sa au reţinut în mod special atenţia biografilor, pentru că anunţau viitoarele tendinţe ale „profetului adormit”. Iată-le:

Ştiinţa vine dormind

Într-o zi când Cayce tatăl se supărase foarte tare pentru că fiul său era leneşul clasei, s-a hotărât să-l pună să repete lecţia. Edgar se împotmolea, între altele, la cuvântul „cabin” (cabană). Imposibil să-i intre în cap... Disperat, după trei ore de încercări zadarnice, judecătorul de pace şi-a pălmuit fiul - apoi, s-a dus la bucătărie să bea un pahar ca să-şi revină.

La întoarcere, tânărul Edgar adormise pe fotoliu.

- Trezeşte-te, afurisitule, i-a spus tatăl furios. Du-te la culcare, îmi pierd timpul cu un prost ca tine...

- Stai, tată, acum ştiu lecţia! Trebuia să dorm puţin. Pune-mi întrebări, ai să vezi, e adevărat!...

...Şi era adevărat: de data asta, Edgar ştia lecţia pe dinafară, inclusiv ilustraţiile şi chiar numerele paginilor, fără să uite, bineînţeles, groaznicul cuvânt cabană. Judecătorul de pace a reacţionat rău: â crezut că fiul îşi bătuse joc de el. L-a trimis la culcare cu o altă palmă...

Însă din ziua aceea, Edgar a devenit minunea şcolii: înţelesese că ajungea să doarmă pe cărţi ca să le ştie pe de rost!

Vindecarea prin somn

Într-o zi, Edgar a avut un accident: jucându-se cu copiii în curtea şcolii, a fost lovit în plin de o minge. Toată după-amiaza a avut în clasă un comportament bizar. S-a întors acasă, s-a culcat... şi a căzut în comă.

Şi iată că, deodată, în somnul său comatos Edgar a început să vorbească cu o voce puternică şi clară:

Am suferit un şoc din cauza mingii care *m-a lovit în* spate! Apoi, i-a ordonat mamei sale: Ca să mă *vindec, puneţi-mi pe ceafă o cataplasmă cu ceapă şi porumb zdrobit.* Ştiind că cele două legume au virtuţi medicinale, mama a executat „reţeta” şi i-a făcut cataplasma cerută.

A doua zi, Edgar s-a trezit refăcut...

Mai târziu, mult mai târziu, se va mai vindeca - spre marea sa surprindere - de pierderea vocii. Nimeni nu ne îngrijește vreodată mai bine decât noi înşine!...

În 1900, Edgar era reprezentant al papetăriei Morton în Louisville, dar cum câștiga exact cât să aibă din ce trăi, s-a hotărât să se ocupe şi de asigurări. În vremea aceea era logodit cu Gertrude de trei ani... Dar nu reuşise niciodată să pună un ban deoparte ca să se căsătorească!

Ba mai mult încă, datorită muncilor prost plătite, se surmena şi oboseala i-a provocat migrenă. A sunat la uşa unui doctor, într-o zi, ca să-i ceară un calmant, pe care l-a luat în deplină nevinovăţie... S-a trezit la spital! Tatăl său povestea stând la căpătâiul fiului că îl adunaseră dintr-o gară din împrejurimi într-o stare de zăpăceală totală. Edgar a vrut să pună întrebări: nici un sunet nu-i ieşea din gură. Îşi pierduse vocea! Toţi doctorii din ţinut s-au perindat pe la el: nu era nimic de făcut! Corpul medical a hotărât atunci că era incurabil.

Pentru Cayce era o catastrofă: cum să fii reprezentant dacă n-ai glas să atragi clienţii?

Fotograful local i-a venit în ajutor: dorea să-l ia ca asistent în laboratorul său. Pentru asta nu trebuia să vorbească.

Într-o zi, a venit la Hopskinville celebrul profesor Hart: a ţinut o conferinţă despre hipnoză. Pe vremea aceea marele public era pasionat de această tehnică. În Franţa, l-am avut pe Mesmer, apoi, în secolul următor, pe Charcot. Se aşteptau minuni de la hipnoză - fără să se întrevadă pericolele acesteia. Hart i-a propus lui Edgar să-l îngrijească. Edgar a acceptat şi s-a prezentat la şedinţă, la un medic din oraș.

Hart l-a aşezat pe Edgar într-un fotoliu şi a luat de pe masa medicului un obiect metalic strălucitor: PRIVEŞTE BINE ACEST SCALPEL, îi spune el lui Edgar, ACUM O SĂ ADORMI... DORMI... DORMI...

La trezire, Edgar a aflat că vorbise în somn... Dar odată trezit, vocea îi dispăruse din nou. Hart a reluat experienţa de mai multe ori. Dar fără succes.

Apoi, a venit un anumit Dr. Quackenboss, mare specialist din New York. Şi de dată aceasta fără succes. Edgar adormea, într-adevăr, dar undeva rezista sugestiei. Quackenboss s-a întors la New York şi Cayce la fotografiile sale. Dar era la Hopskinville un bărbat inteligent, pasionat de medicină şi hipnoză: AI Layne. Nu era medic, ci ţinea împreună cu soţia un mic magazin de modă. Îi spune lui Cayce: „Am o idee. Dacă rezişti la sugestia tuturor acestor profesori, asta se întâmplă pentru că eşti capabil să adormi singur când vrei, altfel spus, să te autohipnotizezi... Ar trebui să încercăm din nou”.

Într-adevăr Cayce s-a întins pe canapeaua cea veche şi a adormit singur. Atunci Layne i-a vorbit încet, rar, sugerând: PRIVEŞTE ÎN INTERIORUL CORPULUI TĂU. DESCRIE CEEA CE NU ESTE ÎN REGULĂ LA NIVELUL GÎTULUI... VORBEŞTE CU VOCEA TA NORMALĂ.

Câteva minute mai târziu, l-a auzit pe Edgar hârâind din gât probabil ca să alunge orice răguşeală! Şi cu voce tare şi inteligibilă:

Da, vedem corpul. Constatăm o paralizie parţială a coardelor vocale, provocate de o tensiune nervoasă prea mare. Ar trebui să sugerăm corpului amplificarea circulaţiei sângelui din zona bolnavă, timp de câteva minute.

Layne se supune indicaţiei date de Edgar adormit şi spune: CIRCULAŢIA SANGUINĂ VIZEAZĂ GÎTUL, EA VA IRIGA ORGANUL BOLNAV ŞI VA VINDECA ASTFEL BOALA.

Cei prezenţi au putut observa în acel moment o roşeaţă subită împurpurând gâtul lui Cayce. Aceasta a durat două-trei minute. Apoi, l-au auzit pe cel adormit spunând:

Boala s-a vindecat. Acum sugeraţi circulaţiei sanguine să revină în stare normală, apoi corpului să se trezească.

Ceea ce a făcut Al Layne.

Când Edgar a deschis ochii, a deschis şi gura şi şi-a auzit glasul! În bucuria sa, cânta, urla, striga ca un nebun. Şi apoi Layne îi spune: „Vorbeai ca un doctor... Ai putea să mă vindeci şi pe mine?... Aș avea multă nevoie! De ani de zile am dureri de stomac. Am fost la o mulţime de doctori şi nimic nu s-a schimbat”.

Cayce a acceptat; în euforia vocii regăsite nu putea să-i refuze nimic lui Layne. A doua zi au început o nouă şedinţă. Layne îi pregătise o listă de întrebări. Edgar a refuzat să o citească: „N-ar servi la nimic, bătrâne, nu înţeleg nimic din aceste cuvinte tehnice. Nu cunosc absolut nimic din medicină!”

- Lasă, spune Layne. Voi folosi aceeaşi formulă ca ieri.

Şi a început tranşant, imediat ce Cayce a început să coboare pleoapele: AI ÎN FAŢĂ CORPUL LUI LAYNE, PREZENT ÎN ÎNCĂPERE.

(El relua expresia bizară „corpul” folosită de Cayce. cu o zi înainte). ÎL VEI EXAMINA... VEI SPUNE CAUZA BOLILOR SALE ŞI VEI SUGERA REMEDIILE:

Folosind prima persoană la plural, ca în ajun, Cayce i-a răspuns: Da, „noi” avem aici corpul lui Al Layne. Iată ce are, așa cum putem să-l descriem...

Vocea lui Edgar a enumerat toate simptomele, toate durerile bolnavului aşezat în faţa lui şi o serie întreagă de remedii.

La trezire, Layne zăpăcit îi spune: „Ai descris exact toate simptomele mele... de care nu ţi-am vorbit niciodată! Este fantastic! Alerg să cumpăr medicamentele pe care mi le-ai recomandat!

- Opreşte-te, așteaptă! Eşti sigur că n-o să, te otrăveşti? Dacă am vorbit prostii în somn? Nu ştiu ce-am spus! Şi nu cunosc nimic din farmacie!

-Dar eu cunosc, zise Layne. Nici eu nu sunt medic, dar ştiu destul ca să identific medicamentele de care mi-ai vorbit. Nu sunt periculoase şi cele mai multe se pot cumpăra fără reţetă!”

Şi Layne a zburat cu aripile speranţei.

A trecut o săptămână. Cayce se frământa. Simţindu-se cam vinovat, nu îndrăznea să se ducă la Layne. Acesta a intrat val-vârtej în laborator: „M-am vindecat! Priveşte ce faţă am! Toată lumea şi-a dat seama, sunt felicitat, sunt întrebat ce am făcut... Şi toată lumea vrea să te consulte! O să deschidem un cabinet, o să primim bolnavii, dumneata şi cu mine!”

Dar dacă Cayce era uşurat să-l vadă pe Layne supraviețuind, nu avea nici un chef să înceapă din nou! Layne l-a asigurat: „De ce te temi? Ştiu destul de multe despre medicină ca să-mi dau seama dacă un medicament este periculos sau nu. Iată ce vom face: eu voi închiria cele două camere care sunt

deasupra magazinului soţiei mele şi acolo vom putea primi pacienţii. Nu prescrii decât remedii naturale, neprimejdioase, remedii de moaşă... dacă vorbeşti de un medicament pe care nu-l pot procura, îţi voi cere să-l înlocuieşti cu altul pe care-l pot găsi. Ce zici de asta?”

Cayce a sfârșit prin a accepta cu o singură condiţie, să nu vadă niciodată pacientul şi să nu-i ştie numele înainte de a adormi.

Vindecător fără voie

Bolnavii au venit cu duiumul. Mulţi erau bucuroşi, reveneau să-i mulţumească lui Layne că i-a vindecat; îşi trimiteau prietenii. Tatăl lui Cayce asista uneori la şedinţe şi aproba. Mătuşa lui Gertrude, Carrie Salter, îl încuraja pe Edgar cu toată puterea. Mult mai târziu, într-o zi, el avea să-i salveze viaţa, diagnosticându-i o ocluzie intestinală, complicată cu o sarcină tardivă, pe care nici un medic n-a putut-o descoperi!

Layne programa consultaţiile, pregătea el însuşi remediile indicate; studiase osteopatia şi putea s-o practice. Dar tot nu avea o diplomă oficială. Lui Edgar îi era frică, temându-se că va fi acuzat de practică ilegală a medicinii. Şi dacă provoca o singură moarte, ar fi fost dus în faţa tribunalului şi acuzat de asasinat...

Totuşi, de fiecare dată când Edgar hotăra să nu mai dea consultaţii, îşi pierdea vocea. Atunci trebuia să dea din nou o consultație pentru el însuşi, sugestionat de Al Layne. De fiecare dată îşi recăpăta vocea... dacă accepta să primească din nou bolnavi.

Al Layne se perfecţionase mult în arta de a conduce ceea ce vom numi mai târziu lecturile, adică acele consultaţii date de Edgar în stare de somn aparent.

Acesta tot nu voia bani. Gertrude, logodnica sa, aștepta ca el să poată asigura situaţia financiară, ca să se căsătorească (pentru că așa era obiceiul pe atunci).

El a refuzat mult timp orice remunerare, obligându-i pe ai săi să trăiască în jenă financiară - considerând că acesta era preţul cinstei absolute. Totuşi era scris în Biblie: „Lucrătorul îşi merită salariul”. Or, fiecare lectură reprezenta o muncă. Contrar a ceea ce s-ar putea crede, el nu „adormea” ca să se

odihnească. Gertrude se nelinişte a căci auzise că nu se poate face transă hipnotică prea des fără să apară oboseală sau leziuni. De fapt, informatorii misterioşi care se exprimau prin vocea lui Cayce îl avertizaseră de mai multe ori: nu mai mult de două lecturi pe zi, altfel îi va fi primejduită sănătatea si chiar viaţa.

Este tocmai ce s-a întâmplat atunci când Cayce, hărţuit de mii de solicitanţi şi nevrând să le refuze îngrijirea, ajunsese să dea şase sau şapte lecturi pe zi...

Pentru moment, nu se ajunsese acolo şi Edgar încă mai spera să scape de vocaţia sa de vindecător. Venea la Layne cu reţinere, aproape fără voia lui şi nu visa altceva decât să fie fotograf.

Dar era antrenat de reuşite. Într-o zi, când o pacientă a întârziat, crezând că va sosi dintr-o clipă în alta, Layne a început totuşi şedinţa fără să-i spună lui Edgar că bolnava nu era acolo. Edgar a dat un diagnostic superb, deşi „corpul”, așa cum spunea el, se afla încă pe stradă, alergând!

Abia sfârșise el, când ea suna la uşă.

Layne a început să se gândească la această întâmplare. El îşi spuse că poate Cayce n-avea nevoie de prezenţa fizică a bolnavului. Fără a îndrăzni să i-o spună, a făcut experienţa. De exemplu, i-a cerut lui Cayce adormit să-i descrie ce făceau doi prieteni de-ai lui care erau plecaţi la Paris ca să viziteze Expoziţia universală. Edgar a descris orarul şi chiar a dat numele locurilor în franceză. când s-au întors prietenii în America, Layne a putut verifica prin ei că Cayce spusese adevărul, că descrisese ceas cu ceas activităţile acestora.

A îndrăznit atunci să-i mărturisească lui Edgar care s-a înfuriat cumplit. Totuşi, Layne nu putea să facă altfel din cauza atitudinii lui Cayce: acesta consimţea să dea consultaţii, dar din vârful buzelor: nu voia să ştie nimic, să cunoască nimic, nici înainte, nici după. Hotărâse că nu-l interesează! Nu se poate spune că Layne a avut un colaborator entuziast. Cayce nu „exersa” decât împotriva voinţei sale şi pentru că familia îi făcea morală, repetându-i că trebuia să-şi îngrijească aproapele deoarece avea acest har!

Puţin câte puţin, cei doi asociaţi au luat obiceiul să dea consultaţii pentru absenţi: funcţiona la fel de bine. Bolnavii erau uneori foarte departe, în alte oraşe.

Era întrebat bolnavul în ce loc se va găsi în momentul lecturii şi dacă putea să rămână acolo în timpul acelei ore, rugându-se sau meditând. Într-o zi, Cayce era plecat la plimbare, în pădure. L-a auzit pe Layne alergând în urma sa:

- Edgar, am primit o telegramă! O femeie din Chicago agonizează în spital; soţul său cere o lectură. Este urgent!

- Ei, bine! spune Cayce; dacă este urgent, o s-o facem imediat. Şi s-a întins pe jos, în zăpadă (era iarnă)! A adormit imediat şi a spus că bolnava era pe moarte, că fusese operată cu câteva zile înainte. Dar că sutura se deschisese după operaţie provocând o hemoragie internă. Trebuia oprită aceasta cât mai repede, dacă nu, murea. Layne uitând aproape sugestia rituală ca să-l trezească pe Edgar, a alergat la birou să telefoneze la spital. Iar când Cayce l-a ajuns din urmă, i-a spus: „Prea târziu! A murit... de o hemoragie internă, așa cum ai spus”.

Cazul Dietrich

Fostul director al liceului din Hopskinville, C. H. Dietrich, avea o fetiţă de cinci ani, debilă mintală. Nu se născuse așa, dar primele simptome apăruseră în urma unei gripe, spre vârsta de doi ani. Copilul avea convulsii frecvente şi nici un medic nu putuse să o îngrijească. Dezvoltarea sa mintală părea întârziată.

Cayce a acceptat să dea o lectură pentru această fetiţă, dar a refuzat s-o examineze înainte.

Da, spune el odată adormit, este coloana vertebrală.. : A fost o cădere, corpul a căzut dintr-o căruţă cu câteva zile înainte de declanşarea gripei. Virusul s-a localizat în măduva spinării din coloana vertebrală afectată de cădere. Asta a provocat crizele...

Şi el a recomandat manevre osteopate. Layne trebuia să le facă apoi, pentru că el era cunoscător în materie. După o încercare, foarte prudent, a cerut o nouă lectură lui Cayce.

Nu, a spus acesta, Layne nu procedase cum trebuia. Să înceapă din nou, urmând instrucțiunile! Ceea ce a şi făcut.

O a treia lectură de data aceasta spune că tratamentul fusese corect.

La puţin timp după aceea, părinţii Dietrich, nebuni de bucurie, au venit să anunţe că fetiţa îşi amintise numele păpuşii.

A doua zi, ea a fost în stare să zică tată şi mamă părinţilor săi. Apoi, şi-a regăsit treptat cuvintele şi reflexele copiilor de vârsta sa. Cu trei luni mai târziu, copilul era iarăşi complet normal.

Vindecări de acest gen se găsesc cu miile în dosarele de la Fundaţia Cayce.

CAPITOLUL II - EDGAR CAYCE VINDECĂTOR MEDIUMNIC

Un vindecător mediumnic prodigios

Începând cu anul 1924, Edgar Cayce s-a resemnat să fie ceea ce era: un vindecător mediumnic... Şi cât de eficace! Renunțând la fotografie, şi-a consacrat tot timpul clientelei. Soția sa, Gertrude, familia, prietenii, toată lumea îi spunea că trebuie să accepte onorarii. Nu era nimic necinstit în aceasta pentru că făcea servicii imense pacienţilor săi. A sfârșit prin a se hotărî.

Cu toate acestea, în 1917, prietenul său, David Kahn, îşi pierduse fratele mai tânăr, Leon. Cayce îi dăduse o lectură, dar nici un medic local nu voise să aplice tratamentul, nici să-i elibereze o reţetă pentru remediu. Leon Kahn a murit şi Cayce a fost profund afectat de aceasta.

„Edgar, i-a spus David, atâta timp cât nu vei avea un spital al tău, cu medici care să-ţi înţeleagă tratamentele, aceasta riscă să se repete. Trebuie să construim spitalul Cayce.”

-De unde să luăm bani? Ştii bine că în stare trează nu am nici un simţ bănesc!

-Dar dacă ne vom propune serviciile căutătorilor de petrol? sugeră David.

Şi iată-i pe cei doi prieteni plecaţi spre Texas! Au plecat bogaţi în speranţe şi s-au întors cu buzunarele goale, căci mediile petroliere, fără credinţă sau lege, nu erau făcute pentru aceşti doi idealişti. Edgar a reuşit perfect să localizeze petrolul, dar alţii au profitat de el. Astfel, cu câteva luni mai târziu, s-au întors acasă foarte dezamăgiţi. Edgar era foarte hotărât ca, pe

viitor, să-şi folosească darul numai pentru vindecare. Cât despre spitalul Cayce, va fi construit în curând, cu ajutorul financiar al unui tânăr agent de schimb din New York - Morton Blumenthal - la Virginia Beach, unde Edgar şi familia se vor instala in 1924. Şi astăzi se află acolo A.R.E. - Asociaţia pentru Cercetare şi Iluminare, adică Fundaţia Cayce.

Memoria Universului

Tehnicile de diagnostic ale lui Cayce au apărut, în epoca aceea, foarte stranii în America. Bolnavii vindecaţi, prietenii, familia lui Cayce le-au acceptat ca pe nişte miracole. Cu toate acestea, lecturile însele ofereau întotdeauna explicaţii raţionale. Astăzi, când parapsihologia a devenit un ansamblu de discipline ştiinţific studiate, înţelegem mai bine tehnicile lui Cayce.

Mai întâi, de ce acest termen „lecturi” (în engleză *readings)* Oare Cayce nu le-ar fi putut numi consultaţii ca toată lumea?

La această întrebare el a răspuns că mergea să-şi caute informaţiile într-o bibliotecă misterioasă, unde se păstra tot ce a existat de la începutul lumii. El spunea, de asemenea, că răsfoia o carte, unde totul era scris, povestea fiecărei vieți, a fiecărei fiinţe vii, a fiecărui eveniment. Pentru a numi această carte folosea cuvântul indian *Akasha,* care exprima acest concept. Sau expresia occidentalizată „dosare akashice”. A povestit de mai multe ori ceea ce se petrecea când era adormit.

Ajung într-o clădire mare, în sala Arhivelor, unde o mână îmi întinde o carte, o deschide la pagina care priveşte cutare entitate sau cutare eveniment şi nu-mi rămâne decât să citesc ceea ce o priveşte...

Tradiţia ezoterică occidentală nu ignoră Akasha, care nu este alta decât *Cartea Vieţii* de care vorbeşte Apocalipsul. Dacă nu este încă dovedită ştiinţific, ipoteza că ar exista o colecţie de înregistrări vibratorii ale evenimentelor care privesc planeta noastră începe să intereseze lumea ştiinţifică.

Lumina se deplasează în Timp şi Spaţiu şi, pe acest ecran situat între cele două, fiecare suflet îşi scrie raportul activităţilor sale în eternitate. Aceste „memorii” sunt scrise datorită conştiinţei sufletului; nu numai prin cunoaşterea conştientă, nu numai în materie, ci şi în gând...(lectura 815-2).

Pe Timp şi pe Spaţiu sunt scrise gândurile, faptele şi gesturile fiecărei entități. Este ceea ce s-a numit uneori Cartea Memoriei lui Dumnezeu... (lectura 1650-1).

Aceste înregistrări, deci, nu sunt întocmai ca nişte imagini pe ecran, nici ca nişte cuvinte scrise, ci sunt energii care rămân active în viaţa unei entități şi care sunt, așa cum ne putem imagina, indescriptibile în cuvinte. (Lectura 288-27).

Din ce sursă vin şi cum pot fi citite aceste memorii ale activității trecutului? Şi cum putem ști dacă ne branșăm pe o veritabilă amintire, pe o amintire adevărată dintr-o perioadă despre care Istoria n-a păstrat nici o urmă scrisă? Entitatea însăși studiază memoria Naturii în pietre, coline, arbori, în tot ceea ce se numeşte genealogia Naturii înseşi.

La fel de adevărată este şi înregistrarea pe care spiritul o imprimă pe filmul timpului şi spaţiului în activităţile fizice şi spirituale. (Lectura 487-17).

Ce este un vindecător mediumnic?

Cayce nu a îndrăznit niciodată să se numească vindecător. În anii 1911 -1912 îşi pusese cu modestie la uşa cabinetului o mică firmă: „Edgar Cayce - psychic diagnostician „Ceea ce nu este în mod evident o meserie nici în englezeşte, nici în franţuzeşte.

Este sigur că el stabilea diagnostice! Cât despre adjectivul englez „psychic”, el ar putea fi tradus în franceză prin „mediumnique”, pe care noi îl folosim într-un sens mult mai larg decât anglo-saxonii: cineva care are facultăţi „psi” foarte dezvoltate încât este clarvăzător, claraudient, senzitiv. Este un intuitiv care „vede” în timp şi la distantă, în trecut şi în viitor. În acest sens Cayce a fost într-adevăr un medium, adică în anglo-americană psychic.

Dar pentru anglo-saxoni cuvântul medium are un sens mult mai restrâns: el îl descrie pe cel care se branşează pe un spirit descarnat, care îl controlează şi vorbeşte sau acţionează prin el. Personalitatea mediumului se şterge complet în faţa personalităţii descarnate care l-a ocupat: Acest tip de medium este într-adevăr conform etimologiei latine a cuvântului, un „mijloc” de exprimare folosit de o entitate. Pe scurt, un „obiect” manipulat de forţe invizibile atât de bine încât în general

mediumul, luat în acest sens, trebuie „să intre în transă” - stare paranormală nedefinită încă bine - pentru a lăsa o anumită entitate descarnată să se exprime prin graiul şi corpul său. Anglo-saxonii numesc această entitate „the control”, spiritul-control. Neajunsul este că lumea de dincolo este un amestec vast în care mai răul coexistă cu mai binele, ca şi aici, jos, în lumea noastră. În fine, când spun „coexistă” este probabil inexact, căci fiecare entitate rămâne pe planul vibratoriu care corespunde nivelului său de evoluţie.

Aşadar, o fiinţă omenească poate foarte bine să fie ocupată de un descarnat rău şi prost: şi aceasta poate să meargă până la posedare. Ceea ce se manifestă destructiv pentru fiinţa astfel posedată. Anumiţi oameni dezechilibraţi emoţional întredeschid uşa acestor entități. Aceste entități - așa cum spune Cayce - trec prin glandele endocrine care sunt punctele de contact între corpul fizic şi cel spiritual. Astfel, aceşti oameni, deposedaţi de ei înşişi, nu mai sunt decât nişte marionete manipulate de entități frustrate, care folosesc corpul celui viu pentru a-şi satisface pulsiunile. Fenomenul pare încă de actualitate, așa cum arată Cayce.

Majoritatea cazurilor de nebunie, de drog sau alcoolism ar demonstra posesiunea şi iată de ce medicina materialistă occidentală nu le poate vindeca.

CUM VĂ EXPLICAŢI CĂ SOŢUL MEU NU REUŞEŞTE SĂ SE STĂPÎNEASCĂ?

Posedare!

CE VREŢI SĂ SPUNEŢI PRIN „POSEDARE”?

Vrem să spunem „posedare”!

VREŢI SA SPUNEŢI CĂ ARE CRIZE DE NEBUNIE SAU MINTEA RĂTĂCITĂ?

Dacă posesiunea nu este nebunie, atunci ce este?

VREŢI SĂ SPUNEŢI CĂ ESTE VORBA DE UN FENOMEN DE POSEDARE DE CĂTRE ALTE ENTITĂŢI când SUBIECTUL ESTE ÎN STARE DE BEŢIE?

El este locuit de aceste entități atunci când este beat. Dacă el ar consimţi să se abţină de la băutură o perioadă suficient de lungă şi dacă ar vrea să urmeze un tratament cu curent electric, corpul lui ar putea fi eliberat de aceste entități străine care îl locuiesc. (Lectura 1183-3). (*Citiţi pe această temă excelenta*

carte a lui Jean-Louis Le Moigne Jusqu'à la lie, Ed. Robert Laffont)

Trebuie să spunem, de asemenea, că în contextul anglo-saxon noţiunea de „purgatoriu” nu era învăţată de bisericile protestante; dimpotrivă, la noi, în Franţa, a fost îndelung folosită. De unde noţiunea, în bagajul nostru cultural, de „suflete în suferinţă”, defuncţi care nu şi-au găsit echilibrul după moarte. Aceştia, bineînţeles, nu sunt apţi să dea sfaturi celor vii. Spunem aceasta pentru a explica neîncrederea mult răspândită în Franţa în materie de mediumnitate, pentru că în ţările catolice se crede că există în lumea de dincolo indivizi răufăcători.

Dimpotrivă., în ţările anglo-saxone din secolul al 19-lea a avut loc o fobie a şedinţelor mediumnice unde oricine povestea orice. Dacă mişcarea „spiritistă” sau „spiritualistă” a adus deschideri interesante, excesele sale au fost criticate în Anglia şi în Statele Unite. De unde neîncrederea cercurilor spiritualiste superioare în privința mediilor care lucrează cu un *control.*

Cu toate acestea, nu ar trebui să respingem tot în bloc. Foarte mari medii, ca reverendul Arthur Ford de exemplu, au avut o activitate remarcabilă cu ajutorul controalelor sau partenerilor lor descarnaţi. Secretul lor era că aveau de-a face cu personalităţi pe care ei le cunoşteau bine. Arthur Ford se adresează lui Fletcher, un prieten din copilărie, dispărut prematur.

În Franţa, în meseria de medium (pe care unii se încăpăținează să o descrie ca fiind şarlatanie curată…) nu se pune problema de a fi jucăria unui spirit-control. Libertatea mediumului rămâne teoretic neatinsă cu atât mai mult cu cât foarte adesea acesta rămâne treaz.

Edgar Cayce adormea. Şi întotdeauna mai angoasat că nu avea nici un control asupra a ceea ce spunea, uneori cu un accent straniu! Dar întotdeauna a negat existenţa spiritului-control.

Un medium foarte renumit, englezoaica Eileen Garrett, l-a întâlnit la New York şi i-a propus să schimbe consultaţii între confraţi.

Ea pretindea că are drept control o entitate persană numită Uvani. când a căzut într-un somn de transă profundă. ea a fost întrebată:

PUTERILE MEDIUMNICE ALE LUI EDGAR CAYCE ÎI VIN DIN ÎNCARNĂRI TRECUTE?

În cazul său, nu. El foloseşte resursele propriului spirit pentru a vedea, a auzi şi a înţelege. Dar o poate face pentru că a dobândit în vieţile anterioare înţelegerea multor lucruri... (Lectura 507-1).

Dar Uvani, în aceeaşi consultație prin Eileen Garrett, l-a sfătuit pe Cayce să procedeze altfel şi să se lase ajutat de spirite.

Cayce nu a urmat sfatul şi în lectura pe care şi-a dat-o lui însuşi asupra acestui punct, căci se îndoia întotdeauna de puterile lui, a fost auzit spunând: *Oare Uvani pretinde că ştie mai mult decât învăţătorul care l-a creat?* (Lectura 254-71).

„Învățătorul” era termenul folosit de Cayce pentru a vorbi de Christos. Această lectură sugerează că lecturile celelalte, cel puțin în parte, au fost dictate de însuşi Christos. Este ceea ce cred acum cei de la A.R.E., la Virginia Beach. Termenul „Christos” nu este deloc luat în sensul strict de Iisus istoric. Ar fi vorba mai mult de „spiritul etern al lui Christos”, *Christ* consciousness, a doua persoană a Trinităţii prezentă în toate epocile.

Este mai bine, spune proverbul, să te adresezi bunului Dumnezeu decât sfinţilor săi... Şi dacă lecturile au fost inspirate de Christul Cosmic, cu siguranţă că-şi sporesc universalitatea!

De altfel, ceea ce ne frapează în filozofia cayciană este această absenţă a sectarismului. Este o viziune mult mai universală decât cele ale majorităţii bisericilor actuale.

Totuşi, informaţiile date de alte spirite (îngeri? oameni descarnaţi?) nu sunt excluse.

AVEŢI ÎN FATA DUMNEAVOASTRĂ CORPUL ŞI SPIRITUL SOLICITANT AL LUI EDGAR CAYCE. VREŢI SĂ NE SPUNEŢI CUM ARE LOC ACTIVITATEA SA MEDIUMNICĂ ÎN CORP?

Avem corpul aici (mereu aceste formule bizare...)*. L-am avut şi înainte* (este vorba într-adevăr de o serie de lecturi pe care Edgar le-a cerut pentru el însuşi).

În această stare, inteligenţa conştientă este supusă inconştientului sau spiritului sufletului. Informaţiile date de acest corp fizic sunt obţinute prin puterea spiritului asupra spiritului (mind over mind) - adică puterile spiritului asupra materiei fizice, datorită sugestiei (hipnotice) care este dată părţii active a

subconștientului. Acesta îşi ia informaţiile din ceea ce a acumulat altădată sau din ceea ce-i dau alte spirite, trecute Dincolo, care îşi lasă impresiile fiind aduse în contact prin forţa sugestiei.

Căci ceea ce ştie inconştientul sau sufletul cuiva este cunoscut şi altora, fie că ei sunt conştienţi sau nu de aceasta. Estomparea spiritului conştient, lăsând să acţioneze subconştientul în maniera descrisă mai sus, permite acestui corp să obţină informaţiile când se află în stare inconştientă. (Lectura 294, 19 martie 1919).

Aţi înțeles? Stilul foarte special nu aparţine traducătoarei, este pur şi simplu al lui Cayce...

Principiile medicinii holistice cayciene

Pentru Cayce, baza tuturor este: *Mind is the builder* (Mintea este constructorul). Altfel spus, spiritul vostru construieşte fiecare celulă a corpului vostru.

Prin urmare, nu există nici măcar o singură boală pe care să no fi construit mai întâi voi înşivă în mentalul vostru (în această viaţă sau întruna din vieţile precedente, așa cum vom vedea în capitolul următor).

Pentru că noi am avut puterea să ne creăm în noi boala, avem şi puterea să o distrugem în acelaşi mod: mai întâi, în mentalul nostru, care se repercutează inevitabil asupra fizicului nostru. De unde importanţa de a vizualiza organele în plină forţă şi sănătate şi de a ne orienta spre gândirea pozitivă în privința corpului nostru. Este esenţial să credem în puterea spiritului omenesc!

Vindecarea este întotdeauna posibilă

Această viziune optimistă aparţine noilor terapii numite „holistice”. De la Balint şi alţii ştim că orice problemă mentală sau afectivă se somatizează la nivelul organelor fizice. Ar trebui, deci, mai întâi să ne rezolvăm problemele la nivelul minţii şi sufletului, apoi vindecarea se face singură!

Medicina reparatorie care este acum predată în universităţile occidentale îngrijește un organ local şi reuşeşte uneori să-l vindece. Dar, cum ea ignoră problema afectivă şi

mentală care a făcut să apară acea boală, o vedem reapărând sub o altă formă, într-o altă boală... Medicina holistică pentru care Cayce este unul din părinţii spirituali, dimpotrivă, consideră Omul ca pe un ÎNTREG indisolubil: corp fizic, corp mental, corp spiritual, acționând continuu unul asupra celuilalt-trebuie, deci, să le îngrijim pe toate trei deodată!

Fiecare suflet, adică individ sau entitate, va constata din faptele însele că există:

- corpul fizic, cu toate atributele sale care permit funcţionarea persoanei în cele trei dimensiuni ale planului terestru;

- că există, de asemenea, corpul mental care este această energie directoare aplicată fizicului, emoţiilor şi manifestărilor mentale şi spirituale ale persoanei [...];

- şi că există, de asemenea, corpul spiritual, adică sufletul [...], această conştiinţă de a exista care este eternă şi în care entitatea individuală învaţă puţin câte puţin să-şi cunoască relaţiile cu fiinţa mentală şi cu fiinţa fizică.

Toate aceste corpuri nu fac decât UNU într-o entitate.

Ele corespund exact trupului, spiritului şi sufletului şi nu fac decât UNA, așa cum Dumnezeu, Fiul şi Spiritul Sfânt nu sunt decât UNA (Lectura 2475-1).

Şcolarilor încă li se mai spune că omul este alcătuit din suflet şi corp: ar fi timpul să corectăm această versiune simplificată, care nu corespunde realităţii (nici tradiţiei greco-latine).

Atât de rar se consideră că spiritualitatea, activitatea mentală şi corpul fizic sunt UNA - deşi ele se pot separa şi funcţiona una fără cealaltă şi chiar una în detrimentul celeilalte. Faceţi-le să coopereze, reuniţi-le în programul lor şi astfel veţi avea o energie mai mare în activităţile voastre.(Lectura 307-10).

Consultaţia dată de Cayce este, în general, un frumos model de medicină holistică: el începe prin a da o analiză astrologică globală a clientului său, în relaţie cu diversele vieţi anterioare ale acestuia. Apoi, o analiză spirituală, mentală, emoţională; şi în fine, o analiză a corpului fizic. Şi el arată cum acest corp fizic este afectat în sănătatea şi emoţiile sale de corpul mental şi de corpul spiritual.

Cayce nu separă niciodată acest TOT, acest *WHOLE,* care este entitatea. Orice lectură are drept scop să ajute această

entitate să-şi coordoneze cele trei corpuri, sincronizându-le, astfel încât să fie doar UNA.

În ultimă instanţă, orice boală, spune Cayce, vine din păcat. Este un termen prea clerical, de care s-a abuzat, într-adevăr. Dar Cayce foloseşte cuvintele epocii sale. Şi ce înseamnă păcatul? Este - spune el încălcarea unei legi cosmice, a Legii. Orice Lege cosmică încălcată se va traduce imediat în corpul nostru fizic care este un ecou al Cosmosului. Cum spune *Tabla de smarald:* „Tot ce există Jos este aidoma cu tot ce este Sus şi reciproc ... „ Iată câteva extrase din lecturile pe această temă:

Orice boală este păcat - nu neapărat momentan în maniera în care omul socoteşte timpul - ci ca un fragment al unei experienţe globale (ținând de mai multe vieți precedente).

Suntem în mod fizic ceea ce am digerat în corpul nostru fizic, suntem mental ceea ce gândim [...]. Şi suntem spiritual ceea ce am digerat în fiinţa noastră mentală. (Lectura 2970-1).

Orice boală vine din păcat. Astfel se întâmplă, fie că vă place sau nu. Boala este păcat (fie că acest păcat a fost comis pe plan fizic, mental, spiritual), este rezultatul erorilor manifestate pe Pământ. [...] Căci păcatul nu este decât întoarcerea împotriva Adevărului şi a luminii şi astfel afectează corpul fizic. Căci corpul este Templul lui Dumnezeu Viu. (Lectura 3174-1). încălcarea Legii aduce necazul, tristeţea, boala pe Pământ. (Lectura 28124).

Cu toate acestea, nu trebuie- să ne grăbim în a judeca, căci există fiinţe de excepţie care în actuala lor reîncarnare, acceptă să ducă bolile altora în propriul lor corp fizic pentru a-i ajuta să se elibereze spiritual cum este cazul acelei stigmatizate Marthe Robin, pe care mulţi dintre cititorii mei au cunoscut-o.

Nu se poate atinge perfecţiunea cerută de Christos (fiţi perfecţi așa cum Tatăl meu este perfect) dacă nu ne asumăm corpul, căci: *Există tot atât din Dumnezeu în corpul fizic pe cât există în cel mental şi spiritual. Şi aceste trei corpuri ar trebui să fie UNU!* (Lectura 6921).

Pentru Cayce, starea de perfecţiune pe care trebuie să o atingem se defineşte prin unitatea absolută, corespondenţa perfectă a celor trei corpuri, în fine armonizate şi sincronizate. Este ceea ce el numeşte *Oneness,* ceea ce am putea traduce prin integrarea armonioasă a corpurilor noastre într-un singur TOT, impecabil coordonate...

Atunci vom fi zei! Dar, pentru aceasta, Cunoaşterea este indispensabilă. Căci ignoranţa, spune budismul, este izvorul nefericirilor noastre! Iată de ce voi avea deseori, în această carte, ocazia să revin asupra acestei noţiuni prost cunoscute, Unitatea Omului în el însuşi, Unitatea Omului cu Cosmosul şi cu Pământul şi Unitatea Omului cu Dumnezeu -care este UNUL. Toate acestea înseamnă „Legea lui Unul” şi este toată filosofia lui Cayce!

Dacă am vrea să rezumăm gândirea cayciană, am putea spune că:

- toate bolile noastre au drept origine o atitudine mentală improprie, un Sine care s-a dezacordat faţă de legile cosmice. Pentru că spiritul nostru este acela care construieşte tot; rădăcina tuturor relelor noastre fizice, afective, psihologice se află deci într-o atitudine improprie spiritului nostru.

- rearmonizându-ne spiritul cu aceste legi cosmice, corpul nostru se rearmonizează şi el. Aceste legi cosmice sunt legile divine care fac să meargă atât de bine stelele, dar şi glandele şi muşchii corpului nostru. Dar toate aceste energii care sunt în noi sunt, de asemenea, în puterea noastră.

Vindecarea este deci întotdeauna posibilă - dacă o dorim din toate puterile noastre.

Căci originea tuturor bolilor este „în cap”.

Nimeni nu-şi poate urî vecinul fără să sufere de stomac sau ficat! (Lectura 4021-1).

Nimeni nu poate fi gelos şi nervos fără să aibă tulburări digestive sau cardiace. (4021).

Dar ura şi gelozia sunt fiicele fricii:

Din frică izvorăsc aproape toate relele omenirii: frica de sine, frica de ceea ce gândesc alţii despre noi, frica de imaginea pe care ceilalţi şi-au făcut-o despre noi etc. A depăşi frica înseamnă a ne umple fiinţa mentală şi spirituală cu ceea ce alungă frica, adică iubirea manifestată în lume prin Acela care s-a dăruit răscumpărării noastre. Iubirea, credinţa, înţelegerea acestor legi alungă frica. (Lectura 1439-31).

Un avertisment pentru orice fiinţă omenească: mânia este o otravă pentru tot organismul. (Lectura 2-14).

Păstrează o atitudine constructivă. Nu te lăsa dominat de resentiment, că acesta în mod foarte firesc produce în organism acele secreţii care împiedică buna funcţionare a diverselor

sisteme (circulator, digestiv, respirator etc.). Şi este cazul mai ales al tulburărilor provocate de gândurile negre, care deregleazǎ pancreasul şi unele funcţiuni hepatice. (Lectura 470-19).

Dacă vrem să ne vindecăm trebuie să jucăm jocul până la capăt şi să consimţim să plătim preţul:

Este inutil să îngrijim un corp bolnav când spiritul, obiectivele. idealurile entităţii nu se raportează la El, care este pacea, viaţa, speranţa, înţelegerea... (Lectura 3078-1).

Când Cayce vorbeşte de El, cu majusculă, cum vom avea adeseori ocazia să vedem, este vorba de Christul cosmic - nu doar de Iisus al creştinilor - ci entitatea Christ, *prezentă în toate epocile,* spune Cayce, care a inspirat toate marile religii ale lumii şi care supraveghează destinul planetei Pământ. După Cayce, această entitate este pentru om modelul de urmat prin aplicarea legilor cosmice în planul terestru. (Vom reveni la aceasta mai târziu).

Neaplicarea Adevărului în spiritul tău, la Eul tău poate - şi este chiar ceea ce se întâmplă în viaţa ta - provoca o insuficienţă în eliminarea deşeurilor din organism. (Lectura 3070-1).

Eliminarea otrăvurilor pentru a învinge boala şi bătrânețea

Există un cuvânt care revine fără încetare în lecturile sale: *cleansing,* care înseamnă „curăţare", „purificare".

Aşa cum tocmai am văzut în lectura de mai sus, gândurile rele, actele distructive creează otrăvuri în mental, care se somatizează apoi în corpul fizic, provocând bolile. Toată munca noastră va consta deci în eliminarea otrăvurilor pentru fiecare din cele trei corpuri ale noastre (fizic, mental şi spiritual). Emoţiile, spune Cayce, ţin de corpul spiritual, dar şi de corpul fizic. Este absolut necesar să ne purificăm pentru a nu mai secreta aceste otrăvuri care dezechilibrează organismul.

Iată, de exemplu, cazul unui consultant care suferea de inimă. Cayce arată cauza suferinţei: refuzul său de a-şi dărui tandreţea şi compasiunea, altfel spus... duritatea inimii sale.

Căci Legea Domnului este perfectă şi schimbă Omul [...]. Dar ea nu schimbă întotdeauna un om fără inimă, o persoană

având ancorate în ea obiceiuri afective care şi-au lăsat marca asupra unor părţi ale corpului, asupra unor organe care sunt acţionate de suflet şi spirit. Şi de ce părţi ale corpului este vorba aici? De energiile nervoase şi sanguine. Altfel spus, de inimă care este motorul corpului. (Lectura 3559-1).

Şi cum se produce această intoxicaţie permanentă a corpului prin gândurile noastre rele? Prin influenţa spiritului asupra structurii atomice a celulelor corpului:

Fiecare atom este un univers, un element în sine. El acţionează în sensul coordonării energiilor - sau creează energii de ruptură prin toxinele pe care le produce. Acestea trebuie să fie eliminate din organism prin diversele sisteme (respirator, circulator, digestiv...). (Lectura 759-9).

Această eliminare, această curăţenie generală trebuie făcută în cele trei corpuri: - *spiritual* respectând legile cosmice arătate de entitatea Christ (în fiecare din religiile pe care le-a inspirat):

Căci dacă tu recunoşti în tine însuţi ce este Adevărul, adică ceea ce a fost revelat de Conştiinţa Hristică, îţi vei schimba atitudinile mentale faţă de tine însuţi, faţă de ceilalţi, faţă de lumea care te înconjoară. Abia atunci vei vedea schimbările care se vor produce în corpul tău fizic, în organismul tău, căci şi ţie ţi-a spus El demult: „Du-te şi spală-te şi fă-te curat peste tot!” (Lectura 3078-1).

Nimeni nu scapă acestei nevoi de purificare:

Toţi trebuie să treacă prin legea purificării care este indispensabilă dacă vrem să facem loc influenţei Conştiinţei Christice în acelaşi mod în care El însuşi s-a supus acestei purificări. (Lectura 281-5).

- Trebuie, de asemeni, să veghem la purificarea *corpului mental,* eliminând gândurile negre, deci distrugătoare. Menținând gândirea pozitivă, Cayce recomandă să vizualizăm propria noastră vindecare:

Dacă persoana vrea să se ajute ea însăşi, ajutând la tratamentele prescrise, se va strădui să se vizualizeze vindecată şi ajutată de tratamentele respective. Trebuie să ştii la ce serveşte fiecare prescripţie medicală şi să vizualizezi cum acţionează în interiorul tău. Menţine-ţi spiritul la această înălţime de vizualizare care încurajează şi susţine energiile

aflate în acţiune continuă în corpul tău, energii care sunt ca un val continuu, înţelegi? (Lectura 326-1).

- În sfârșit, asupra corpului fizic propriu-zis, dezintoxicarea se face prin remedii şi igienă de viaţă, care vor fi descrise amănunţit în capitolul care urmează (terapiile blânde cayciene).

Dacă vom reuşi să menţinem această dezintoxicare la un nivel satisfăcător, vom putea trăi cât dorim:

Aminteşte-ţi că trupul se reînnoieşte el însuşi progresiv şi constant. Nu crede că boala care a existat în tine este definitivă, ea poate să fie alungată din organismul tău. (Lectura 1548-3).

DOMNULE CAYCE, SE POATE MENŢINE TINEREŢEA?

Da, este posibil să rămâi mereu tânăr, cu condiţia să plăteşti preţul necesar! (Lectura 900-465).

Faptul că anumite persoane au ignorat îmbătrânirea este demonstrat istoric: cazul contelui de Saint-Germain, de exemplu, în secolul XVIII şi secolul XIX.

Sau cazul „Iniţiatului”, relatat de Cyril Scott, la începutul secolului nostru. Cazurile de non-îmbătrânire sunt la fel de numeroase în analele tibetane. Cayce spune că se poate şi explică şi cum. El spune că mai ales asimilarea alimentelor creează deşeuri. când aceste deşeuri nu sunt eliminate, ne supraîncărcăm cu toxine. şi această supraîncărcare, această intoxicare permanentă produce îmbătrânirea.

DOMNULE CAYCE, ESTE POSIBIL SĂ REÎNTINERIM ÎN ACEASTĂ VIAŢĂ?

Da, este posibil. Căci, aşa cum corpul este o structură compusă din atomi care sunt unităţi de energie, mişcările acestor energii atomice reproduc în schema lor structura Universului. Şi cum aceste energii structurale ale fiecărui atom din corp sunt programate ca să fie conectate şi unite cu energiile spirituale (ale Universului), ele lucrează neîncetat la resuscitarea, la reconstituirea bilanţului energetic. Şi cum sufletul (care este de natură spirituală), nu poate să moară, căci este divin, trupul poate fi resuscitat, reîntinerit Şi în final - aceasta este devenirea sa - va putea transcende Pământul şi ceea ce ţine de materia terestră. (Lectura 262-85).

Căci corpul fizic este capabil, la început, încă de la crearea sa, să se reînnoiască el însuşi. Astfel, fiecare organ, fiecare parte a organismului secretă, conform vieţii sale fizice, mentale şi spirituale, tot ceea ce este necesar creşterii sale în condiţii

optime. (Lectura 3337-1). Prelungirea duratei de viaţă nu este absolut imposibilă:

Ar trebui să spunem fiecăruia că dacă ar veghea la menţinerea unui echilibru între asimilare şi eliminare - echilibrul cel mai apropiat de normal -, ei bine, viaţa sa ar putea să se prelungească nedefinit, atât timp cât el ar dori! Căci organismul este construit din ceea ce asimilează şi el este capabil să se resuscite atâta timp cât nu este împiedicat de o insuficienţă a eliminărilor. (Lectura 311-4).

Importanţa capitală a glandelor endocrine

Ele sunt, spune Cayce, punctul de contact între cele trei corpuri, focul unde se încarnează spiritul şi sufletul şi prin care acestea acţionează asupra corpului fizic. Dacă vrem să vindecăm, orice vindecare trece prin sistemul glandelor.

DOMNULE CAYCE, ÎNVĂŢAŢI-NE DESPRE GLANDELE ENDOCRINE ŞI FUNCŢIONAREA Lor ÎN CORPUL OMENESC, RELAŢIA LOR CU CORPUL FIZIC ŞI CU ENERGIILE MENTALE ŞI SPIRITUALE.

O învăţătură, ca să fie utilă, ar necesita cincisprezece sau douăzeci de serii de lecturi! Căci sistemul glandelor este sursa tuturor activităţilor omeneşti, a tuturor dispoziţiilor, a tuturor stărilor sufleteşti; a tuturor temperamentelor şi a diversităţii firilor şi raselor.

Nu se cunoaşte încă decât foarte puţin despre activităţile acestor glande (scris în 1937). *Căci suntem pe cale de a le descoperi sau, mai degrabă, de a le redescoperi. Şi sunt încă multe alte informaţii de aflat în această privinţă [...].*

Căci frica, mânia, bucuria, toate aceste energii afective sunt legate de o activitate din glandele endocrine producând acolo secreţii (hormonale) care se vor răspândi în tot organismul. Aceste funcţiuni ale sistemului glandular au fost studiate fragmentar. Abia recent au atras atenţia specialiştilor, care le-au luat în considerare pentru că ele joacă un rol în toate activităţile corpului, indiferent care ar fi aceste activităţi. Şi care sunt funcţiunile acestor glande endocrine? [...] Ochiul, nasul, creierul însuşi, traheea, bronhiile, plămânul, inima, ficatul, splina, pancreasul nu-şi pot îndeplini rolul decât datorită

sistemului care le permite să se reînnoiască, adică ansamblul funcţiilor glandelor [...].

De aici decurge faptul că acest sistem endocrin este influenţat de activităţile sufletului. Iată, acesta este darul Creatorului către Om. Putem vedea uşor cum glandele endocrine sunt asociate reînnoirii celule lor, degenerescenţei sau reîntineririi. Şi iată, aceasta se face nu numai prin energiile fizice, dar şi prin energiile corpului mental şi ale corpului spiritual. Căci energiile glandulare sunt, am putea spune, originea locuirii sufletului în interiorul unui corp. (Lectura 281-38).

Deci, prin aceste mini-centrale de energie corpul nostru mental şi corpul nostru spiritual pot acţiona asupra corpului nostru fizic. Plecând de la aceste glande, se creează boala sau vindecarea!

Amintiţi-vă că atitudinile mentale nu sunt străine de existenţa unei unghii la picior care creşte drept sau de ochii care privesc drept sau facultatea de a ne păstra vocea nealterată de emoţii. Căci toate aceste manifestări fizice se corelează cu funcţionarea glandelor endocrine (care acţionează asupra sistemului senzorial (lectura 3376-1)

Altfel spus, aceste glande orchestrează toate activităţile corpului fizic, forma sa, manifestările sale, percepţia etc. când Cayce vorbeşte de „centrii glandulari majori”, desemnează astfel principalele glande endocrine (adică cele care secretă hormoni): pineală, pituitară, timus, tiroidă, suprarenale, celulele Lyden sau Leydig (puţin cunoscute, dar importante), gonadele masculine şi feminine. Există şi alte glande în organism, dar acestea corespund cu ceea ce tradiţia indiană numeşte „chakras”. Toate energiile mentale şi spirituale trec prin aceste chakras, care sunt aşadar cheile fiinţei umane.

Fiecare din aceste glande corespunde nu numai unei funcţii precise, dar şi unei vibraţii colorate şi sonore, unui element al Pământului, unui semn astrologic şi influenţei unei planete.

Pituitara este, spune Cayce, cea mai înaltă glandă a corpului care este legată de lumină şi se dezvoltă în tăcere. Glanda pineală este punctul de plecare pentru construirea embrionului în pântecul mamei. Tiroida intră în acţiune când trebuie să luăm o decizie şi să acţionăm. Timusul corespunde inimii. Suprarenalele sunt centrul nostru emoţional şi acţionează

asupra plexului solar. Celulele lui Leydig (Lyden) sunt centrul echilibrului masculin-feminin şi, în fine, gonadele sunt motorul corpului fizic.

DOMNULE CAYCE, ESTE ADEVĂRAT CĂ MÎNIA PROVOACĂ SECRETAREA DE OTRĂVURI DE CĂTRE GLANDE? CĂ BUCURIA AR AVEA EFECT OPUS? CĂ ÎN AMBELE CAZURI AR FI IMPLICATE SUPRARENALELE? CĂ ELE DECLANŞEAZĂ REACŢII ÎN PLEXUL SOLAR, REACŢII CARE SE PROPAGĂ ÎN TOT CORPUL?

Da, într-adevăr, suprarenalele sunt în principal implicate - dar toate celelalte glande sunt implicate în acest proces. De exemplu, o doică va constata că mânia afectează glandele mamare şi că sugarului îi vor fi perturbate glandele digestive. Ficatul, rinichii şi toate celelalte glande (endocrine sau nu) sunt afectate. Cu toate acestea, este adevărat că reacţia se produce în suprarenale. (Lectura 281-54).

PLANETELE DIN TEMA NOASTRĂ ASTROLOGICĂ AU O LEGĂTURĂ ŞI O INFLUENŢĂ ASUPRA GLANDELOR, ÎN MODUL URMĂTOR: PITUITARA AR FI LEGATĂ DE JUPITER, TIROIDA DE URANUS, TIMUSUL DE VENUS, PLEXUL SOLAR DE MARTE, CELULELE LYDEN DE NEPTUN, GONADELE DE SATURN, AŞA ESTE?

Da, aşa este. Dar aceste legături între planete şi glande variază la fiecare persoană în funcţie de experienţele sale de viaţă. Este vorba de energii variabile în natura Omului însuşi, căci el este legat de toate energiile care există şi reacţionează la ele. Dar amintiţi-vă că nu planetele îl guvernează pe Om, ci mai degrabă Omul ca Om al lui Dumnezeu a guvernat planetele! Căci el este o parte din acest univers planetar. Astfel, aşa cum am spus, această corespondenţă între planete şi glandele endocrine este doar relativă. Ea este relativ exactă. Şi aici, asupra acestor glande se aplică concret aceste forţe planetare în viaţa indivizilor. Aşa trebuie privite glandele şi nu ca un soi de înveliş al fiecărui individ. (Lectura 281-29).

În această serie de lecturi (281), Cayce dă o explicaţie surprinzătoare a *Cărţii Apocalipsului,* care ar fi, spune el, o descriere simbolică a corpului omenesc (şi mai ales a funcţionării glandelor endocrine din organism).

În 1930, Cayce a dat o lectură pentru o tânără care suferea de tulburări nervoase. În cursul acestei lecturi, Cayce a făcut următoarea remarcă:

Ar fi bine ca medicul care tratează această bolnavă să citească Apocalipsul şi să-l studieze în legătură cu acest caz. (lectura 2501-6).

De aici activitatea grupului de studii constituit la Norfolk de Cayce pentru a studia această chestiune de interpretare medicală a Apocalipsului. Rezultatele activităţii acestui grup au fost publicate şi aruncă o lumină uimitoare asupra activităţii faimoaselor glande endocrine (din aceste lecturi am citat mai sus).

Cayce consideră deci că boala ajunge în corp prin otrăvurile secretate în centrii glandulari de către atitudinile negative. Invers, am putea provoca vindecarea - orice vindecare - acționând într-un sens pozitiv asupra acestor centri glandulari. Trebuie să acţionăm asupra lor, să-i reanimăm, să le repunem energiile în mişcare, să-i trezim.

Cayce ne recomandă pentru aceasta un mijloc fundamental: meditaţia - după modelul a ceea ce se face în Tibet, de exemplu. El explică corespondenţa dintre fiecare verset din „Tatăl Nostru" şi aceşti centri glandulari. Şi că recitarea meditativă a acestei rugăciuni poate avea un efect dinamizator asupra glandelor bolnave. („Tatăl Nostru" este de altfel mult mai vechi decât iudaismul, pentru că îl regăsim în rugăciunile lui Akhenaton la Tell-El-Amarna).

DOMNULE CAYCE, „TATĂL NOSTRU" PROVOACĂ „DESCHIDEREA" ACESTOR CENTRI GLANDULARI?

Da, este precum vi s-a spus. Nu este singura cale posibilă, dar este o cale care va răspunde dorinţei acelora care îşi caută un mijloc, un drum, pentru a înţelege cum acţionează Forţa Creatoare a lui Dumnezeu (asupra corpului). (Lectura 281-29).

ATUNCI, PITUITARA CORESPUNDE CUVÂNTULUI „CERURI"?

Corect. Căci în toate activităţile sale, ea joacă un rol de declanşator.

PINEALA CORESPUNDE CUVÂNTULUI „NUME"?

Da. Relativ.

TIROIDA, CUVÂNTULUI „VOIE"?

Corect.

TIMUSUL, CUVÂNTULUI „RĂU"?

Corect.

PLEXUL SOLAR, CUVÂNTULUI „GREŞELI" (Ne amintim că plexul solar este legat de suprarenale, centrul emoţiilor)?

Da.

IAR CELULELE LUI LYDEN, CUVÂNTULUI „ISPITĂ”?

Corect.

ŞI GONADELE, CUVÂNTULUI „PÂINE”?

Întocmai. (Lectura 281-29).

ATUNCI, CUM SĂ FOLOSIM PRACTIC „TATĂL NOSTRU” ŢINÎND CONT DE ACEASTĂ CONEXIUNE DE CARE NE VORBIŢI CU GLANDELE ENDOCRINE?

Încercând să resimţiţi valul de semnificaţii ale fiecărui verset curgând prin corpul vostru fizic. Căci se produce în corpul fizic un răspuns la reprezentările corpului mental: se construieşte o reacţie fizică. (Aceeaşi lectură).

Ajungem la o altă posibilitate de vindecare: vindecarea prin meditaţie şi rugăciune, vindecare practicată în diverse forme acum în Statele Unite, Canada şi Elveţia. Şi în această privinţă, Cayce a fost un precursor.

Să mai remarcăm că acest mod de a recita „Tatăl Nostru” ţinea de tradiţia catarilor care acordau acestor versete (pe care noi le recităm fără să ne gândim la ele) o putere de vindecare extrem de puternică.

Este o analiză excelentă a versetelor rugăciunii „Tatăl Nostru” făcută de Jean Carmignac în cartea sa, *Ascultând Tatăl Nostru* (Office general du Livre, Paris.).

CORESPONDENŢA DINTRE VERSETELE RUGĂCIUNII „TATĂL NOSTRU” ŞI PRINCIPALELE GLANDE ENDOCRINE ARĂTATĂ DE CAYCE

Tatăl nostru, Care eşti în ceruri,	deschide	pituitara (glanda suverană a corpului)
sfinţească-se *numele Tău,*	deschide	glanda pineală
vie împărăţia Ta,	deschide	tiroida
facă-se voia Ta, (...) şi pe pământ	deschide	timusul
precum în cer.	deschide	tiroida
Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o astăzi.	deschide	gonadele (glande sexuale masculine şi feminine)
Şi ne iartă nouă greșelile noastre, precum şi noi iertăm greșiților noștri.	deschide	suprarenalele

Şi nu ne duce pe noi în ispită,	deschide	celulele lui Lyden (sau Leydig, care nu sunt chiar o glandă, ci un ansamblu de celule secretoare de hormoni localizate sub ombilic şi deasupra gonadelor
ci ne izbăveşte de cel rău	deschide	timusul
căci a Ta *este împărăţia,*	deschide	tiroida
şi puterea,	deschide	glanda pineală
şi mărirea	deschide	pituitara
Amin.		

Vindecarea „psi”

S-a vorbit mult de vindecătorii filipinezi şi de metodele lor „psi”, adică vindecări obţinute de ei fără a apela la chirurgia modernă, nici la chimioterapia modernă, nici măcar la asepsie. (*A se vedea* La Medecine du *corps* energetique, Medecin des trois corps *şi Nos trois* corps *et les* trois mondes *de Dr. Janine FONTAINE (care a fost eleva faimosului vindecător filipinez Tony Agapaoal, Editions Robert Laffont*) Acolo, mijloacele se reduc... la mână! Dar intervenţiile se practică într-o ambianţă de rugăciune intensă. Occidentalul pretinde că aceasta este fraudă, pentru că el refuză să admită puterile vindecătoare ale rugăciunii. Totuşi, Christos nu a vindecat prin atingere cu mâinile? De ce preoţii actuali care pretind că-l imită nu vindecă şi ei?

În septembrie 1931 , Edgar Cayce a avut un vis pe care l-a interpretat ca pe o încurajare de a crea un grup de vindecare prin rugăciune. Un grup există încă la Fundaţia Cayce şi funcţionează în fiecare miercuri dimineaţa. Oamenii se adună pentru a medita, a se ruga şi apoi îi ating cu mâinile pe cei care doresc să fie vindecaţi.

Fiind pusă eu însămi la grea încercare de către execrabila mâncare americană şi de angoasa desnaţionalizării, a trebuit să recurg de mai multe ori la serviciile acestui grup. După părerea mea, acolo se regăseşte cel mai bine entuziasmul Fundaţiei de la începuturile sale, atunci când Cayce trăia încă. În alte

sectoare ne putem întreba dacă spiritul caycian nu a fost trădat uneori. Dar dimpotrivă, acest grup pare să fi rămas fidel gândirii fondatorului său şi este de o calitate rară. Am fost vindecată acolo - pe loc! - de diverse suferinţe: angină, febră mare, intoxicaţie alimentară, reumatism, gripă etc. Aşezată pe unul din scaunele rezervate celor care doreau să fie vindecaţi, m-am simţit înconjurată de vibraţii calde - în timp ce persoana care mă atingea cu mâinile se ruga cu voce tare pentru a cere vindecarea mea. Spre surpriza mea, febra a încetat odată cu simptomele dureroase care o însoţeau. Fenomenul s-a repetat de mai multe ori. Şi şedinţa de vindecare de miercuri dimineaţa m-a ajutat să rezist luni de zile! Miercuri la prânz toate durerile mele dispăreau... (Din nefericire opt zile în bistrouri nenorocite mă aduceau miercurea următoare într-o stare deplorabilă! Poluarea alimentară generalizată, poluarea chimică şi poluarea electrică nu convin nimănui!).

Dacă am înţeles bine, nu era acolo nici o minune, nici un miracol, ci numai aplicarea anumitor legi naturale pe care occidentul le-a uitat. Cayce a dat explicaţii detaliate în această privinţă.

Orice vindecare vine din aceeaşi sursă. Fie că ea se face prin dietă sau prin medicamente, sau chiar prin chirurgie, este la fel: este vorba de aducerea la conştiinţă a acelor forţe care se află în interiorul corpului şi care sunt reflexul Forţei creatoare a lui Dumnezeu. (Lectura 2696-1).

Altfel spus, Natura Vindecătoare scumpă vechilor greci: ea ne vindecă, trebuie doar să-i uşurăm munca.

Mai întâi, nici o vindecare nu se poate face fără efortul vindecătorului de a se branşa pe Forţele Creatoare Cosmice - altfel spus, Dumnezeu, cum spune Cayce. La bolnav, dorinţa de a fi vindecat deschide calea unei schimbări spirituale, mentale şi fizice.

Meditaţia înainte de toate

Primul pas către vindecare este meditaţia,

Ce înseamnă meditaţia? Înseamnă să-ţi rebranşezi corpul mental şi corpul fizic pe sursa lor spirituală. Înseamnă să-ţi aduci fizicul şi. mentalul la rezonanţă cu Creatorul, căutând să-ţi

cunoşti legăturile cu El. Aceasta este adevărata meditaţie. (Lectura 281 -41).

Meditaţia este deci rugăciune. Dar este o rugăciune care-ţi vine din eul profund şi nu implică numai omul fizic, omul interior, ci şi sufletul care este astfel trezit prin spiritul omului care meditează adânc în el însuşi. (Lectura 281 -1 3).

Meditaţia constă în a-ţi goli eul de tot ce împiedică Forţele Creatoare (Dumnezeu) să țâșnească din profunzimile eului tău şi să se propage prin vibraţii de-a lungul meridianelor corpului tău fizic pentru a se diversifica prin centrii glandulari care creează activităţile fizice, mentale şi spirituale ale omului. Şi dacă această meditaţie este făcută corect, trebuie să fii la sfârșitul ei mai puternic mental şi spiritual. (Lectura 281-13).

Am tradus „căile naturale ale corpului tău fizic” printr-un termen de acupunctură chineză, „meridiane” (termen necunoscut în Statele Unite pe vremea lui Cayce, chiar şi acum necunoscut marelui public american), care descrie căile de-a lungul cărora se propagă energia prin corp. Energia vitală urcă din profunzimile fiinţei şi urmează să revitalizeze glandele endocrine plecând de la care, într-adevăr, orice activitate fizică şi mentală ne este posibilă.

Mai presus de orice, roagă-te! Pentru tot ceea ce priveşte corpul, ai încredere în forţele spirituale. Căci rugăciunea celor drepţi îi va vindeca pe bolnavi. Află că orice forţă, orice vindecare de orice natură ar fi constă în modificarea vibraţiilor Eului interior. Vindecarea constă în a pune ţesuturile vii ale corpului în rezonanţă cu Energiile Creatoare (Dumnezeu).

Asta este vindecarea, fie că se face printr-un medicament, printr-un scalpel chirurgical sau prin orice altceva. Este vorba de a pune structura atomică a celulei vii, această energie celulară, în rezonanţă cu linia sa de vibraţie spirituală.

Astfel, prin rugăciune, şi dacă trăiţi în fiecare zi în linia rugăciunii voastre, veţi putea ajuta acest corp. (Lectura 1967-1).

Căci rugăciunea îl transformă mental dar şi fizic pe cel care se roagă.

Rugăciunea constă în branşarea Eului său conştient pe forţele spirituale care se manifestă în lumea materiei. Rugăciunea este un efort concertat al conştiinţei fizice pentru a se pune pe aceeaşi lungime de undă cu Creatorul. Indiferent că se face colectiv sau individual. (Lectura 28115).

Altfel spus, în rugăciune regrupăm diferitele expresii ale corpului nostru fizic: gesturile, glasul, respiraţia etc., pentru a le branşa, „concertate”, pe Forţele Creatoare divine.

AŞ PUTEA DEVENI VINDECĂTOR? DACĂ DA, CE METODĂ AR TREBUI SĂ FOLOSESC?

Aceea care îţi va apărea drept calea prin care o altă fiinţă va putea beneficia de ceea ce ţi s-a dat.

Nenumărate sunt căile prin care poate trece vindecarea: ea se poate face prin contact individual, prin credinţă, prin atingerea cu mâinile, prin ceea ce voinţa creează în spirit (pentru că el este constructorul fiinţei umane), printr-o stare de conştiinţă care duce la un contact mai strâns cu Forţele Creatoare ale Universului (Dumnezeu). Foloseşte ceea ce ai la îndemână. (Lectura 281-6).

Când o fiinţă omenească cu corpul său {nu este vorba de cel al bolnavului) şi-a ridicat suficient vibrațiile, poate cu ajutorul cuvântului să trezească dinamismul emoţional al celuilalt care este bolnav, astfel încât să reînvie, să resuscite, să modifice energiile turbionare ale structurii atomice din corpul fizic, adică forţa vitală a acestuia. Astfel, aceste energii sunt puse din nou în mişcare.

Astfel acţionează forţa spirituală sau psi a unui corp asupra altui corp, când se produce vindecarea unui individ. în acel moment persoana care acţionează ca vindecător poate face să apară această forţă în sistemul hormonal al bolnavului, sistem care comandă energiile circulatorii, astfel încât ele vor putea să găsească în ele însele cu ce să reînvie, să resuscite corpul bolnav, pradă dezordinii şi suferinţei. (Lectura 281-24).

Dacă perseverăm în efortul de branşare pe energia divină, ajungem la experienţe surprinzătoare:

VĂ ROG, DOMNULE CAYCE, EXPLICAŢI ACESTE SENZAŢII PE CARE LE PERCEPEM ÎN TIMPUL MEDITAŢIEI, ACESTE VIBRAŢII CARE NE PARCURG CORPUL ŞI CARE SE TERMINĂ PRIN SENZAŢIA DE PLENITUDINE DIN MINTEA MEA.

Aceste manifestări trebuie interpretate atât dintr-un punct de vedere ştiinţific, cât şi din punct de vedere metafizic ca fiind ale unei forţe ce emană în interiorul fiinţei din Viaţa însăşi [...]

Când cineva poate face să apară în el însuşi astfel de vibraţii şi astfel să-şi treacă Eul fizic prin toate etapele acestei rezonanţe până în centrul care emană energie, adică al treilea

ochi, atunci corpul acestui individ devine ca un magnet care, folosit corect, aduce vindecarea celorlalţi prin mâinile sale. Astfel poate atingerea cu mâinile să îngrijească în mod eficace. (Lectura.281-14).

Nici un tratament medical, oricare ar fi el - prin medicamente sau manipulări mecanice - nu este curativ prin el însuşi. Tratamentele medicale doar rebranşează, adaptează activităţile organelar din corp la Natură, adică la Sursele de viaţă din Natură! Şi orice vindecare vine de la Viaţă. Or Viaţa înseamnă Dumnezeu. Vindecarea înseamnă adaptarea acestor forţe care se manifestă în corpul individului Corpul, schema corporală este un receptor al tuturor Forţelor Universului [...].

Cooperarea, răspunsul individului trebuie să le căutăm. Aflaţi că sufletul-entitate trebuie să găsească în ce mod concret trebuie să răspundă, pentru a se menţine el însuşi cu facultăţile, dorinţele, speranţele sale pe lungimea de undă a acestei conştiinţe universale. Astfel se produce vindecarea... indiferent de natura sa [...]. Astfel, branşaţi-vă corpul pe lungimea de undă care îi trebuie. (Lectura 2153-6).

VĂ ROG, DOMNULE CAYCE, DAŢI-NE MAI MULTE INFORMAŢII DESPRE ACEASTĂ LEGE NATURALĂ CARE ADUCE VIBRAŢII ÎN TIMPUL MEDITAŢIEI. CUM PUTEM SĂ ÎNŢELEGEM ŞI Să FOLOSIM ACEST FENOMEN?

Aşa cum am spus deja aici şi cum mulţi dintre voi au constatat, se întâmplă astfel: când ne deschidem Eul către forţele invizibile care ne înconjoară - şi nu fără luptă între diversele influenţe, exceptând cazul când suntem în prezenţa influenţei Lui - atunci energiile care urcă în noi ştiu cu certitudine că ele provin din influenţa Sa protectoare, care poate ajuta la dirijarea acestor vibraţii în direcţia cea bună. Aceste forţe apar pentru a se dirija prin individ către indivizii pe care vrem să-i îngrijim şi acţionează chiar prin cuvânt. Căci, cum mulţi au înţeles, forţele active, principiile active sunt tocmai puterile invizibile [...].

Aceste vibraţii care urcă sunt declanşate de corpul care pune întreaga sa fiinţă, Eul său profund, Eul său total pe aceste lungimi de undă şi ajunge astfel la un stadiu de conştiinţă unde este branşat pe Forţa divină. Aceasta este Viaţa însăşi şi ea este aceea care însufleţeşte materia.

Emițând aceste energii, această radiaţie, amintiţi-vă că ele aduc bolnavului ceea ce îi trebuie şi cum îi trebuie [...]. (Spuneţi): Nu voinţa mea, Tată, ci a ta. (Lectura 281-7).

Majusculele, ca pretutindeni în această carte, desemnează Entitatea Hristică, adică Christul Cosmic - pe care alţii decât Cayce îl numesc şi Christul Vărsătorului.

VĂ ROG, DOMNULE CAYCE, DAŢI DEFINIŢIA VIBRAŢIEI ÎN LEGĂTURĂ CU EFECTUL DE VINDECARE.

Ar trebui mai multe volume pentru a epuiza subiectul. Vibraţia este în esenţă conştiinţa lui Christ, care apare, care urcă din străfundurile sinelui pentru a putea să se scurgă într-un moment spre exterior, spre persoana asupra căreia dorim să o dirijăm, să îndreptăm acest val de energie. (Lectura 281-7).

ŞI DE CE UNEORI AM ACEASTĂ SENZAŢIE ÎN OCHI, ATUNCI când MEDITEZ?

Aşa cum vedem la cei care-i vindecă pe alţii, vindecarea, indiferent cum ar fi ea, trebuie mai întâi să vină în voi înainte de a fi provocată la altcineva. Această senzaţie arată vindecarea Eului vostru, care se înalţă pe măsură ce urcă în voi viziunea care-i poate vindeca pe ceilalţi. (Lectura 5749-4).

Exteriorul şi interiorul nu fac decât una, când dorinţa inimii face să vibreze fiecare atom din corpul fizic în rezonanţă cu conştiinţa, credinţa, încrederea în prezenţa Christului - Viaţă, a Conştiinţei Christice Universale. (Lectura 5749-4).

Cine poate vindeca?

...Păi, toată lumea!

VINDECAREA PRIN CREDINŢĂ AR TREBUI SĂ FIE PREDATĂ LA FACULTĂŢILE DE TEOLOGIE, LA SEMINARE? ŞI DACĂ DA, CINE AR FI MAI INDICAT PENTRU A O PREDA?

V-am arătat modul cel bun de a proceda pentru cei care ar trebui prin credinţa lor să atingă cu mâinile, să ungă cu mirul să se roage asupra celor bolnav; în sens larg, aceste facultăţi de vindecare sunt înnăscute în toţi indivizii şi pot fi trezite în toţi.

Cu condiţia să dorim branşarea Eului profund pe legile legate de aceste forţe de vindecare şi să ne păstrăm nepătaţi. (Lectura 262-17).

Vindecarea prin voce

Aşa cum am văzut în lectura 281 -24, vindecarea se poate face chiar fără atingerea cu mâinile, numai prin voce. Găsim multe astfel de exemple în Evanghelie, unde Christos vindeca aparent numai prin privire sau cuvânt.

Prima dată când am asistat la o adunare a acelor Glad Helpers, (cei care ajută bucuroşi), am fost surprinsă să văd cinci membri din grup aşezaţi pe scaune în şir indian, enumerând cu voce tare nume, nume şi iar nume, şi asta timp de o oră! Toţi ceilalţi, aşezaţi în cerc, se rugau în tăcere. Era plictisitor! Dar într-o zi am înţeles ceea ce se făcea acolo: erau numele celor absenţi care ceruseră să fie vindecaţi. Nu li se cunoştea boala, dar exista semnătura lor, atestând dorinţa de vindecare - şi numele lor şi prenumele.

Or ele nu sunt indiferente:

John se numeşte aşa din întâmplare? sau Joe, sau Llewelyn? Nu. Aceste prenume sunt legate de ceva. Din punct de vedere material, ele au fost date poate datorită faptului că un unchi sau o mătuşă se numeau aşa. Dar aceste persoane ele însele poartă cu ele vibrațiile acestor prenume. Şi în final, în prenume este suma totală a ceea ce a construit sufletul entitate, forţele sale vibratorii, în faţa Forţelor Creatoare (Dumnezeu) (Lectura 281-30).

În jurul fiecărui nume s-a construit ceva care conţine o semnificaţie. Acest sens simbolic provoacă întâlnirea cu ceea ce sugerează numele. (Lectura 452-4).

CARE ESTE SEMNIFICAŢIA NUMELOR? MI S-A SPUS CĂ MARTHE AR TREBUI SĂ FIE ADEVĂRATUL MEU NUME. DE CE?

Este un lucru care vine în mintea părinţilor atunci când trebuie să dea un nume copiilor lor. Numele au în mod sigur semnificaţia lor. Dar, aşa cum spune poetul, trandafirul ar fi mai puţin frumos, mai puţin parfumat dacă ar purta alt nume? Ceea ce spune poetul despre trandafir poate fi spus şi despre nume (omeneşti). Totuşi, când numele au fost date de El, numele are o semnificaţie care arată scopurile individului atunci când el decide să intre în planul Pământului.

NUMELE AU O INFLUENŢĂ SPIRITUALĂ ASUPRA OAMENILOR? (*Citiţi pe această temă* Un prenom pour la vie (*Un prenume pentru o viaţă) de Pierre LeRouzic, Ed. France-Loisirs, Paris*)

Da, aşa cum am spus-o. (lectura 457-10).

Pe unii consultanţi lecturile îi sfătuiesc să-şi schimbe numele pentru a ajuta progresul spiritual. Astfel, se poate deduce de aici că numele unei persoane arată stadiul său de dezvoltare karmică, ca suflet. Şi dacă cineva rosteşte un nume în timp ce ceilalţi îşi îndreaptă gândurile şi iubirea lor spre acest nume, valul de energie astfel dirijat îl poate vindeca efectiv pe purtătorul acelui nume.

Am, de altfel, o mărturie personală de adus aici: transmisesem acestui grup cererile scrise a două mame care solicitau rugăciuni pentru copiii lor (unul cardiac, celălalt epileptic). Timp de o lună, cât aceste nume au figurat pe listă, au fost citite cu voce tare, în timp ce grupul se ruga pentru aceşti copii necunoscuţi. Reîntoarsă în Franţa, m-am interesat de copii: unul dintre ei se bucurase de o ameliorare spectaculoasă - şi neexplicată de medici!

Vindecarea morţilor...

Cineva este mort - dar asta nu înseamnă că se simte bine în trupul său ... eteric! Experienţa milenară a tuturor civilizaţiilor, inclusiv a noastră, arată că morţii nu sunt cu adevărat morţi. Şi că ei suferă adesea pe cealaltă lume ceea ce-i face să vină să solicite ajutorul viilor Bisericile creştine, catolică şi ortodoxă, au ca tradiţie rugăciunea pentru aceste „suflete chinuite”, ca să le ajute. Este uimitor că Cayce, educat în religia protestantă, unde nu se obişnuieşte rugăciunea pentru morţi, a recomandat-o:

DOMNULE CAYCE, ENTITATEA A TRĂIT EXPERIENŢA URMĂTOARE: ÎNTR-O NOAPTE S-A TREZIT ŞI A SIMŢIT PREZENŢA FRATELUI SĂU. EA AR DORI SĂ EXPLICAŢI CE S-A ÎNTÎMPLAT?

Era o realitate.

PE 2 IUNIE 1942, ŞI-A AUZIT FRATELE CHEMÎND-O. ERA ORA EXACTĂ A MORŢII LUI?

Nu ora exactă, ci ora când această entitate a reuşit să găsească lungimea de undă care i-a permis să-ţi vorbească.

DOREA SĂ O ANUNŢE CEVA PE SORA SA?

Mai ales că are nevoie de ea. Să nu uite să se roage pentru el şi cu el, fără a căuta să-l reţină şi străduindu-se să-l ajute să călătorească spre lumină. Aşa este bine. Căci cei morţi au

nevoie de rugăciunea celor vii şi au dreptul la aceasta. (Lectura 3416-1).

Şi iată de ce lista numelor citite la Virginia Beach se termină cu nume de defuncţi. .

Iată-l pe Cayce aruncând o lumină asupra stărilor post-mortem:

DOMNULE CAYCE, MOARTEA OPREŞTE IMEDIAT SENZAŢIILE CORPULUI FIZIC? ŞI DACĂ NU, CÂT DUREAZĂ ASTA?

Aceasta poate, într-adevăr, să fie o problemă. Depinde de modul în care a survenit pierderea conştiinţei fizice - sau de modul în care persoana a fost obişnuită să considere moartea. Moartea este doar o trecere printr-o altă uşă divină. Că există continuitatea conştiinţei este evident, aşa cum o arată aptitudinea entităţilor de a se proiecta sau de a crea impresii prin senzitivitatea mediilor şi a altor persoane receptive.

Cât despre durata morţii, mai mulţi indivizi au rămas în această stare ani de zile, fără să realizeze că muriseră. Sentimentele, dorinţele, poftele sunt modificate sau defunctul nu-şi dă seama de nimic. În mod obişnuit, aptitudinea lui de a comunica îi tulbură sau îi supără pe ceilalţi (viii). Cât durează? Asta depinde de entitate. Căci, aşa cum am spus-o, forţele psi ale unei entităţi sunt în mod constant active, fie că acest suflet-entitate este conştient de asta sau nu [...].

ŞI DACĂ SE ARDE CORPUL PRIN INCINERARE, EL SIMTE?

Care corp? Corpul fizic nu este conştiinţa care gândește. Conştiinţa corpului fizic este un lucru diferit. Există corpul mental, corpul fizic, corpul spiritual. Cum am spus-o deseori, spiritul este constructorul. Puteţi să ardeţi sau să incineraţi un spirit? O inteligenţă? Puteţi să distrugeţi uşor corpul fizic. Şi a fi absent [...] din corpul fizic înseamnă a te afla cu Domnul, El care este Conştiinţa Universală, Idealul. Absent de unde? Care absenţă? Absenţa conştiinţei fizice, da. Şi cât timp este necesar pentru a pierde conştiinţa fizică? Ei bine, aceasta depinde de puterea poftelor şi dorinţelor corpului fizic! (Lectura 1472-2).

Grupurile = avantaje şi dezavantaje...

Există în America o reţea de „study groups”, unde oamenii se întâlnesc pentru a citi opera lui Cayce şi a o discuta, În concepţia fondatorului său, grupul de vindecare prin rugăciune

nu era decât un complement al acestor grupuri de studiu. În cadrul acestora se studiază textele lui Cayce regrupate sub titlul de „Search for God” („În căutarea lui Dumnezeu”) - şi care sunt sublime.

Dar trebuie neapărat să fii în grup pentru a le aprecia? Dacă sunteţi american, probabil că da. Dacă sunteţi european de expresie franceză, este discutabil... În aceste grupuri nu veţi afla mai mult decât aţi face-o citind „The Search for God”, singur, în pat... Din punctul nostru de vedere european, aceste grupuri sunt de un plictis mortal, oamenii petrec acolo majoritatea timpului lor discutând fără noimă problemele lor intime, pe care ceilalţi le ascultă politicos, ca şi cum ar fi la teatru (cu diferenţa că replicile sunt rareori bune...).

Nu discut necesitatea grupurilor în contextul american. Dacă Cayce a creat aceste study groups, avea motive întemeiate. Căci în America, spre deosebire de Europa de vest, oamenii au o viaţă socio-culturală extrem de săracă. Iată de ce: în America de nord, nu se ştie ce înseamnă „oraş” („cită” in original, n.tr.) în sensul grec şi latin al termenului. Oraşul este un spaţiu privilegiat, unde oamenii merg pe jos, beneficiind astfel de contactele culturale, sociale, artistice, religioase multiple oferite de stradă. Oraşul se ordonează la noi în jurul unui spaţiu liber, „forumul”, care permite schimburi intense... În latină, acest lucru minunat se numea „civis”, cetatea, de unde cuvântul „civilizaţie”. Şi în greacă, „polis”, de unde politeţea şi politica...

Or nu mai există cetăţi, în acest sens, în Statele Unite, cu excepţia lui New York City! Automobilul a ucis cetatea: oraşele nu mai sunt decât alinieri de blocuri aşezate unele lingă altele, pe spaţii atât de vaste; încât nici nu mai poate fi vorba de a merge pe jos. Frica, violenţa, rasismul au făcut restul... Constatând această sărăcire a schimburilor culturale în cetate; trebuia inventat altceva: şi acest altceva a fost „dinamica de grup”, care este de mare ajutor în Statele Unite.

Eu însămi plictisită, seara, în periferia unde locuiam, eram încântată să particip la un study group, pentru că asta mă făcea să văd lume! Îmi ţinea loc de cina cu prietenii la bistrou de care aş fi beneficiat la Paris -unde viaţa culturală intensă (prin tradiţie şi de cel puţin douăzeci de secole) abundă în ocazii de

schimburi libere, spontane şi pasionante. Acolo, nu aveam nevoie de grupuri artificiale pentru a ne informa...

Iată două opinii ale lui Cayce despre utilitatea - dar şi limitele - grupului:

Imprimaţi întotdeauna mai puternic în mintea oamenilor faptul că această forţă care trebuie să aducă purificarea, credinţa şi speranţa în spirite, inimi şi suflete vine de la El. Şi că toată încrederea trebuie să fie pusă în El, NU în grup. Grupul permite fiecărui individ doar să-şi dezvolte forţa, capacitatea de a vindeca şi de a fi mai conştient de nevoile fiecăruia în această căutare. (Lectura 281-9).

Grupul poate să fie un alibi comod pentru a fugi de adevărul său interior:

Unde a promis El să te întâlnească? În propriul tău tabernacol!

Căci propriul tău corp este Templul lui Dumnezeu Viu. (Lectura 1861-12).

Biserica este acolo, în interiorul tău şi nu într-un papă sau în vreun predicator. Nici într-o clădire, ci în tine însuţi. Pentru că trupul tău este Templul lui Dumnezeu Viu... (Lectura 5125-1).

Baza a ceea ce ne-a învăţat El este că drumul, adevărul, lumina trebuie să fie accesibile tuturor. Şi că alegerile - astăzi ca şi ieri - trebuie să fie făcute de fiecare individ în forul său interior şi nu la indicaţiile unui grup. (Lectura 1767-2).

DAR SPUNEŢI-NE, DOMNULE CAYCE, ACŢIUNEA DE VINDECARE ÎN GRUP ESTE MAI EFICACE DECÂT VINDECAREA OPERATĂ DE UN INDIVID IZOLAT? ŞI DACĂ DA, DE CE?

Când doi sau trei se adună în numele meu, Eu sunt în mijlocul lor. Aceste cuvinte au fost pronunţate de Viaţa, Lumina, Nemurirea şi se bazează pe o lege. Căci unirea nu face ea forţa? Şi de ce? Pentru că unitatea de scopuri, de dorinţe dinamizează energiile care sălăşluiesc în corp şi le pune în mişcare. Diversitatea de idei poate aduce confuzia, dar liniile de forţă adunate asupra unei persoane sunt de natură să crească eficacitatea şi influenţa acestei legi universale care produce vindecarea. (Lectura 281-24).

Există în Franţa un sindicat al vindecătorilor cunoscut pentru competenţa şi onestitatea membrilor săi. Este vorba de G.N.O.M.A., 12, rue Grange-Bateliere, 75009 Paris, Tel. (1)47.70.86.70. Am recurs-foarte des la G.N.O.M.A. pentru a

primi îngrijiri şi n-am regretat niciodată. Această grupare editează o revistă interesantă, „Therapeutiques naturelles” („*Terapeutici naturale”).*

Terapiile blânde cayciene

Este reconfortant; de asemenea, să aflăm că Cayce a încurajat această reînnoire a terapiilor blânde pentru care ne batem de atâta vreme... Eram caycieni fără să ştim! (Vezi *Medecines douces pour nos enfants,* la Ed. du Rocher; unde sunt rezumate caracteristicile fiecăreia din aceste terapii blânde ca şi folosirea lor practică). Să începem cu fitoterapia.

Plantele de totdeauna

Ricinul

Uleiul de ricin se numeşte în engleză „Castor Oil”. La început am crezut că este vorba de un gen de ulei de vizon şi am fost foarte şocată în sentimentele mele ecologice... Apoi, am înţeles că era vorba de uleiul extras din arbustul binecunoscut, numit în latină „Palma christi”! Marea originalitate a lui Cayce este că l-a recomandat pe cale externă- şi foarte puţin pe cale internă (coşmar pentru atâția copii de altădată!). Modul de folosire pe care îl recomandă Cayce constă în cataplasme calde aplicate pe piele. Cayce a prescris acest Castor Oil de aproape 570 de ori! Să ne mai întrebăm dacă l-a considerat important! L-am încercat eu însămi... Este genial!

Nu este un remediu cu adevărat nou: se ştie dintotdeauna că uleiul de ricin este un laxativ puternic, adică o substanţă care provoacă purgaţia sau reacţia rapidă a corpului pentru a se debarasa de toxine. Iată o lectură tipică:

Încălziţi uleiul. Muiaţi în el o bucată de flanelă pusă în două, în trei sau patru. Stoarceţi-o şi aplicaţi-o direct pe corp. Aveţi grijă să puneţi o sursă de căldură uscată care să menţină această cataplasmă caldă măcar o oră, atât cât rămâne în contact cu pielea. După care spălaţi corpul cu o soluţie de apă şi săpun pentru a înlătura aciditatea şi secreţiile naturale care ar fi putut fi provocate de cataplasmă. (Lectura 1034-1).

Pentru a simplifica, se poate aplica pe piele acest ulei de ricin care este destul de vâscos, apoi se pune deasupra o

ţesătură de lână (Cayce spune că flanela de lână este de preferat bumbacului) şi apoi, deasupra, o buiotă foarte caldă. Trebuie să cereţi ulei de ricin Codex - nu prea „purificat”, cel mai natura1 posibil. Cel care se vinde la Virginia Beach (la magazinul Weritage store, specialist în remedii cayciene) este excelent, nu prea rafinat, de nuanţă galbenă şi un miros suportabil.

Ce se tratează cu uleiul de ricin pe cale externă?

Ei bine... totul sau aproape totul! Bătături, negi, dermatoze, chisturi, tumori benigne... dar şi tumori maligne: de exemplu, cancere de piele şi sân (unde Cayce a obținut succese definitive). Şi nu numai în bolile care se manifestă la nivelul pielii, dar şi în tulburări interne foarte grave care nu apar întotdeauna la nivel cutanat: cistite şi colecistite, colici hepatice şi renale, toate problemele hepatice şi digestive de ordin general, colite, colici, constipaţie, apendicită; reumatismele, durerile de cap, anumite tulburări ale sistemului nervos ca epilepsia; nefritele şi chiar toxemia gravidică. Toate genurile de febră...

Apoi, pentru că toate aceste suferinţe provin dintr-o otrăvire internă, uleiul de ricin joacă atunci un rol de catalizator în eliminarea otrăvurilor. Cataplasma se aplică mai multe zile la rând, timp de mai multe ore în cazurile acute - până la obţinerea unei ameliorări a durerii şi o ameliorare a simptomelor - şi pe zona care corespunde organului (de exemplu, pe ficat în caz de colică hepatică, pe rinichi în caz de colică renală şi calcul, etc.).

O singură contraindicaţie: nu folosiţi cataplasmele cu ulei de ricin în timpul menstruaţiei. Numeroşi medici care au făcut cercetări asupra remediilor cayciene au confirmat eficacitatea puternică a uleiului de ricin, pe care Cayce o explică astfel:

Efectul acestor cataplasme de ulei este dinamizarea (prin sistemul transpirator) activităţilor fizico-chimice care produc o cantitate mai mare de limfă mărind activitatea schimburilor de la suprafaţă. Aceasta provoacă un drenaj care va permite eliminarea otrăvurilor. (Lectura 631-4).

Nostalgicul ulei de măsline produs în gospodărie

Acesta este un prieten vechi şi care nu ne-a dezgustat prin folosire abuzivă. Considerat dintotdeauna ca laxativ uşor, este

foarte des recomandat de Cayce. De exemplu, recomandă o „dietă de mere”, când nu se mănâncă timp de trei zile decât mere crude (netratate, bineînţeles!) terminând această mini cură cu o ceaşcă de ulei de măsline. Aceasta cură are un scop depurativ: slăbeşte, corijează constipaţia, drenează organismul la intrarea în iarnă. „Salade nicoise” l-ar fi încântat pe Cayce, dacă ar fi cunoscut-o!

...Se ştie că uleiul de măsline este prietenul ficatului (cu condiţia să se consume crud şi să fie obținut din prima presă la rece). Cayce îl recomandă atât pe cele externă cât şi internă:

Uleiul de măsline pregătit cum trebuie - ulei curat, scurs înainte de teasc - ar trebui să fie folosit mereu. Este unul dintre cele mai bune stimulente ale activităţii musculare şi secreţiei mucoaselor, atunci când se aplică pe corp. (Lectura 440-3).

În cazurile de cicatrizare dificilă, arsuri, Cayce recomandă uleiul de măsline camforat (camfor natural, bineînţeles, produs de arborele de camfor din Japonia). Amestecul celor două:

aplicat pe epidermă are nu numai efect calmant, ameliorant, dar stimulează şi circulaţia, astfel încât puţin câte puţin, în doi ani sau doi ani şi jumătate, se produce o reînnoire completă a pielii. (Lectura 440-3).

Aviz celor care au suferit arsuri mari şi celor care suferă de cicatrici cheloide, adică vicioase. Cayce dă proporţiile: ulei de măsline şi camfor în părţi egale, dar se poate doza amestecul încât să nu fie prea puternic şi să nu ardă (deci cu mai puţin camfor). Alte recomandări, de asemenea, ale acestui ulei de măsline camforat: răceli, angine, pneumonii, congestii. Sau la masaj, pentru restabilirea circulaţiei. Cereţi farmacistului dumneavoastră să vă prepare amestecul - dar daţi-i ulei de măsline „bio”! Şamponul cu ulei de măsline ca şi săpunurile, beneficiază de toate favorurile lui Cayce. Se fabrică astfel de produse în Franţa, în sud şi sunt excelente! (O şansă pentru noi!).

De o manieră mai generală, pentru o eliminare mai bună a deşeurilor:

Luaţi dimineaţa şi seara mici cantităţi de ulei de măsline pur. O jumătate de ceaşcă va stimula secreţia gastrică care este activată de uleiul de măsline. (Lectura 1481-1).

Lumânărica

O cunoaşteţi bine, are flori galbene şi creşte înaltă. Frunzele sunt mari, catifelate, de un verde migdal. Iar numele său latin este *Verbascum thapsus.* Cayce recomandă să se bea infuzii din această plantă în caz de varice şi hemoroizi:

Folosiţi ceai de lumânărică preparat din frunze verzi, proaspete şi moi. Turnaţi un litru de apă clocotită peste 30 gr. de frunze. Lăsaţi-le 20-30 de minute. Apoi strecuraţi şi folosiţi câte o ceaşcă în fiecare zi. Reface ţi un ceai proaspăt la 2-3 zile. Asta vă va ajuta mult circulaţia şi va elimina excesul de aciditate ajutând circulaţia venoasă. (Lectura 243-38).

Cayce îl recomandă unei tinere femei însărcinate, ale cărei picioare erau umflate. (Lectura 457-13). Reţetă utilă pentru multe femei din epoca noastră care suferă de tulburări circulatorii datorate nu neapărat unei sarcini, ci cel mai adesea ciorapilor de nylon purtaţi zilnic şi folosirii pilulei: Nu dau alte reţete, ele pot fi găsite în toate cărţile despre plante medicinale, inclusiv în La Phytotherapie de dr: Valnet (Editura Maloine). Cayce, ca şi Valnet, recomandă cataplasme din frunze de lumânărică (lectura 5037-1) pentru calmarea colicilor renale şi, în general, pentru a ajuta la dizolvarea mâlului şi pietrelor care blochează căile urinare. Cu atâtea remedii la îndemână, ne întrebăm cum de mai există bolnavi... Dar cei care folosesc plantele ştiu bine că suferinţele lor nu durează niciodată prea mult!

Migdalele contra cancerului

S-a făcut mult zgomot în jurul unei prescripţii repetate de mai multe ori de Cayce:

Cei care vor binevoi să mănânce migdale în flecare zi nu vor mai avea niciodată a se teme de cancer. (Lectura 1158-31).

În perspectiva cayciană, cancerul nu este acea psihoză colectivă care a cuprins astăzi marele public. Medicina oficială a eșuat iar oamenii puţin informaţi sunt panicaţi. Dar în dosarele lui Cayce, am văzut multe cancere vindecate...

Prescripţia făcută de Cayce nu are, de altfel, nimic uimitor atunci când ştim că migdala este bogată în clorură de magneziu şi că aceasta este unul dintre marii prevenitori ai cancerului (aşa cum s-a arătat în lucrările profesorului Delbet - vezi dosarele Fipiad) (*Secretara Fipiad: d-na Simone Vieil, 7 allee Guy-de-Maupassant, Cedex no 67, 77420 Champs-sur-Marne*)

Acestea odată spuse, nu începeţi să înghiţiţi orice. Mai întâi, Cayce a vorbit mult despre migdalele naturale şi nu de acele biete migdale spălate, uscate, deshidratate, sărate, colorate, condiţionate... pe care le găsim preambalate „pentru cocktail". De fiecare dată când poate, el repetă că trebuie să folosim produsele pure, netratate chimic... Atunci, faceţi-vă provizii de migdale din Provence!

Pe de altă parte, medicina cayciană nu este în nici un caz un ansamblu „de mici trucuri magice". Cayce repetă iar şi iar că orice boală se construieşte mai întâi mental - cancerul ca şi celelalte! El insistă neîncetat asupra a ceea ce avem de făcut în mentalul nostru, în spiritul nostru şi pe planul igienei de viaţă. Boala este mai întâi o consecinţă a unei atitudini mentale şi emoţionale nejuste! Şi nici un medicament nu va fi eficace, dacă nu ne corectăm mai întâi atitudinea interioară. Dar voi reveni asupra acestui punct mai departe. Numai acceptând să lucrăm asupra mentalului şi asupra emoţiilor noastre, avem o şansă să vedem reţetele funcționând. Şi mai ales migdala cotidiană, căci ea conţine:

fosfor şi fier combinate într-o manieră mai uşor asimilabilă pentru corp decât orice alt tip de nucă. (Lectura 1131-2).

Cayce recomandă şi plantele medicinale cunoscute de indieni despre care nu voi vorbi cititorilor mei căci se găsesc echivalentele lor în Europa. Inutil, deci, să alergaţi la Virginia Beach (în timp ce avem aici tot ce ne trebuie!).

Oligoelementele

Pentru cei care au redescoperit - cu ce entuziasm! - terapiile noastre vechi, Cayce este cu adevărat încurajator. Răsfoindu-i lecturile, regăsesc mereu nostalgicele noastre reţete vechi pe care le recomandasem odinioară cititorilor mei, după ce le-am încercat de altfel pe mine însămi. De exemplu, virtuţile cepei, strugurilor, mierii, sării de mare, nisipului, argilei, aurului,

aerului, apei... Cayce foloseşte mai ales cataplasmele -pe care, mulţumim lui Dumnezeu, le cunoaştem încă în Europa (atât cât vor mai fi bunicile). În America, sunt atât de uitate încât Fundaţia Cayce este obligată să ţină cursuri pentru a arăta cum se face o cataplasmă! Oamenii sunt angoasaţi la ideea de a face ceva despre care televiziunea nu le-a vorbit! Şi apoi, cataplasmele nu sunt dureroase, nici violente... Este o terapie foarte blindă: tratamentele cayciene nu violentează bolnavul, nu impun niciodată o creştere a durerilor, cum face medicina noastră modernă, care este nemiloasă...

Pentru a reveni la cataplasme, am văzut că Cayce le prescria pe cele preparate cu ulei de ricin şi foi de lumânărică. Dar el prescrie şi cataplasme cu struguri, patlagină, coji de cartofi... cele mai originale sunt, desigur, cataplasmele cu nisip cald:

Staţi mult la soare, asta ajută corpului vostru. De asemenea faceţi masaje cu nisip, cataplasme cu nisip. Vă va face bine. Acestea vor mări circulaţia capilară. (Lectura 357-1).

Când avem nisip şi posibilitatea să facem baie în mare, este bine ca după această baie să ne acoperim corpul cu nisip, dar nisip uscat! Cufundaţi-vă corpul în apa de mare - în costum de baie - şi apoi, acoperiţi-vă imediat cu nisip uscat - nu cu nisip ud. Acoperiţi tot corpul, bineînţeles cu excepţia capului şi feţei, pe care le veţi feri de soare, în timp ce restul corpului acoperit de nisip trebuie să fie în plin soare. Nu lăsaţi nisipul să vă apese prea tare corpul, încât să nu se creeze o angoasă, o stare de jenă, dar lăsaţi corpul astfel acoperit timp de 20-30 de minute dacă puteţi suporta. Nisipul din această localitate nu este destul de eficace ca acela din alte locuri unde conţine mai mult radiu şi aur şi elemente asemănătoare. Dar, în fine, folosiţi ceea ce aveţi la îndemână. O dată pe zi această procedură va stimula circulaţia capilară. (Lectura 849-33).

Altora care sufereau de tulburări cardiace, Cayce, dimpotrivă, le-a recomandat să nu practice aceste cataplasme generale cu nisip. În general, aceasta nu se poate practica decât într-o climă caldă - cum este cazul la Virginia Beach, unde clima seamănă iarna cu clima de la Nice, iar vara cu cea de la Miami! Este evident că în Bretagne ne va fi greu să găsim destul nisip uscat. În acest caz, ar fi mai bine să facem cataplasme parţiale cu nisip cald. Ar trebui, pentru a rămâne fideli spiritului caycian,

să ne întindem direct pe nisip atunci când ieşim din apă, în loc să interpunem un prosop de baie sau şezlong. Şi apoi, nu toate nisipurile au aceeaşi valoare, este ceea ce spune şi Cayce. Nisipurile mereu reînnoite de maree, ca acelea pe care le avem noi în Bretagne, au în mod sigur o foarte mare putere curativă. Cât despre băile de nămol, care se practică în staţiunile termale şi băile de mare, ele se înscriu perfect în linia cayciană!

Am încercat o baie de nisip completă pe plaja din Virginia Beach: este adevărat că nisipul apasă foarte greu şi că-ţi dă o impresie ciudată. Iată de ce blândul Cayce spunea că nu trebuie făcută baia de nisip *decât dacă persoana o poate suporta fără angoasă.* Căci te „îngropi" (lăsând numai nasul liber!).

Această terapie, într-adevăr, nu are cu adevărat nimic de temut în ea şi am constatat personal că o baie bună de nisip îmi reda forma pentru tot restul zilei. Aceasta pentru că nisipurile conţin, aşa cum a arătat de mai multe ori Cayce, ceea ce numim azi oligoelemente: acestea sunt corpuri simple de bază, regăsite în clasificarea lui Mendeleev, dintre care unele sunt prezente în cantitate foarte mică. *Oligo* înseamnă „puţin" în limba greacă. Au fost numite astfel, căci în medicina oligoelementelor a doctorului Menetrier, se crede că aceste minerale, metale metaloide, sunt esenţiale chiar în cantităţi infime: prezenţa lor sub formă de urme imponderabile este indispensabilă, ele joacă rol de catalizator în formarea ţesuturilor. O carenţă a unuia sau altuia din aceste oligo-elemente din corpul nostru duce la îmbolnăviri. Ar trebui, deci, să le asimilăm pentru a elimina carenţa. Medicina oligo-elementelor le dă sub formă de fiole buvabile într-o soluţie apoasă. De exemplu, cuiva care suferă de anumite infecţii, i se va prescrie „aur" şi „argint" *Argentum* sau combinaţiile simple ale acestor elemente: *Argentum nitricum,* de exemplu. În reţetele moaşelor de altădată se cunoştea macerarea aurului: ţăranii lăsau o bijuterie din acest material toată noaptea într-un pahar cu apă. Iar dimineaţa, se bea această apă care conţinea urme de aur... În absenţa homeopatiei sau oligo-elementelor, terapii necunoscute în Statele Unite, Cayce a dat echivalentele prin diverse tratamente, atât interne cât şi externe. N-am să le dau aici pentru că avem tot ce ne trebuie în Europa (a se vedea mai departe hidroterapia cu apele termale: cu sulf, feruginoase, carbonate, radioactive, de izvor sau marine. Aceste ape

minerale ne aduc, prin băi sau ingerare, aceste faimoase oligoelemente recomandate de Cayce).

Tradiţiile noastre medicale folosesc, de asemenea, argila - silicat de aluminiu hidratat, care are mari proprietăţi revitalizante, cicatrizante, dezinfectante... De câte ori nu mi-am îngrijit eu însămi copiii şi animalele noastre domestice cu cataplasme de argilă verde pe arsuri, erupţii şi diverse bubiţe! Sau cu puţină argilă în apa de băut, în caz de diaree. Se găseşte argilă în toate farmaciile din Franţa şi Navarra!).

Cayce vorbeşte mult de acest tratament din urmă:

Nu vă fie frică să consumaţi puţină argilă din când în când. Trebuie să ştiţi că trebuie să mâncați argilă, o anumită cantitate, dacă vreţi să vă echilibraţi sănătatea. Datorită faptului că nu mâncăm argilă se produc tot felul de boli. Căci Omul este țărână şi trebuie să se întoarcă în ea. (Lectura 3352-1).

CARE ESTE CEL MAI BUN MOD DE A LUA ACEASTĂ ARGILĂ, DOMNULE CAYCE?

Cum simţiţi: în gură cu ea şi înghiţiţi-o! Nu este deloc rea, corpul are nevoie de ea, strigă după ea! După trei-patru zile veţi prinde gustul ei! (Lectura 470-1).

Am făcut adeseori această experienţă de a pune puţină argilă în apa de băut a animalelor bolnave: jur că se înghesuiau să o bea! Cât despre noi, oamenii, dacă avem nevoie de ea, este adevărat că o să ni se pară bună! Cayce a recomandat, de asemenea, să căutăm aceste oligoelemente în alimentaţie, lucru pe care-l ignorăm de obicei.

CE RECOMANDAŢI PENTRU A ÎNGRIJI ACEASTĂ ANEMIE?

Nu este nimic mai bun, în caz de anemie, decât fosforul! O supă de scoici va fi foarte eficace şi, de asemenea, nimic nu este mai util pentru a mări numărul de globule roşii din sânge decât ceea ce găsim în fructele de mare: stridii, scoici de râu... (Lectura 698-1).

Versiunea noastră franceză a supei de moluşte cunoscută în Statele Unite este, bineînţeles, supa de peşte provensală sau surorile sale din alte regiuni (ca „la pauchouse"). Cât despre platoul cu fructe de mare, mi se pare că răspunde perfect sfaturilor lui Cayce.

La Virginia Beach - Norfolk, care este pe malul mării, au peşte foarte bun cu care m-am delectat... Dar atenţie, dacă vă duceţi acolo: nul mâncați prăjit, nici fiert prea mult, nici asortat

cu acele sosuri infame care îşi spun „french dressing” sau „italian dressing”. Cereţi numai un sfert de lămâie... Va fi mai sănătos. Stridiile lor sunt surprinzătoare: nu sunt sărate căci sunt cultivate în ape sălcii. De asemenea, sunt foarte bine preparate! Scoicile de râu de acolo sunt extraordinare - cât despre scoicile Saint-Jacques, ele sunt întotdeauna servite fără partea roşie: ceea ce este păcat, căci tocmai acest roşu conţine oligoelementele şi iodul în special.

Cayce adora renumita tocană de moluşte: *Clams showder.* Dar nu v-o recomand în restaurantele de acolo, căci i se adaugă brandy şi o mulţime de alte ingrediente mai mult sau mai puţin chimice, care au ca rezultat pedepsirea ficatului sensibil. Să n-o consumaţi decât la o gospodină care o va prepara ea însăşi din scoici adevărate.

În apa de mare se găsesc urme din toate corpurile simple cunoscute. lată de ce peştele şi fructele de mare sunt o sursă de oligoelemente de neînlocuit. Cayce le-a recomandat de multe ori:

STRIDIILE OFERĂ SUFICIENT IOD PENTRU ACEST CORP?

Stridiile oferă o cantitate considerabilă de iod. (Lectura 275-17). El poate fi furnizat de aceste alimente bogate în iod, care sunt fructele de mare şi peştii [...]. Să preferaţi iodul din aceste alimente, căci sub această formă va fi mai asimilabil. (Lectura 257-243).

Ce fericiţi sunt pescarii bretoni! Şi, după părerea mea, supa de peşte mediteraneană, care cuprinde şi „parura” peştilor, adică cartilajele, pielea, părţile care de obicei nu se mănâncă, mi se pare un festival al oligo-elementelor!

Cât despre fier:

Acest corp [...] are nevoie de mai mult sânge roşu [...] regimul său ar trebui să-i aducă mai mult fier, aşa cum găsim în pere... (Lectura 4834-1).

NE PRECIZAŢI ALIMENTELE CARE CONŢIN FIER?

Spanacul, varza, napii, ridichile [...]. În ce priveşte fructele: mâncați pere [...], anumite specii de mere, lămâi, portocale... CE MINERALE ÎMI LIPSESC MAI MULT? *Sunt nouăsprezece! Aur, argint, platină, siliciu, fier etc.* DE CE AM AŞA O FOAME DE LUP?

Păi, pentru că organismul dumneavoastră dorește să-şi acopere carenţele de minerale! (Lectura 924-1).

Aceste extrase de lecturi arată câtă importanţă a acordat Cayce carenţelor minerale.

Virtuţile apei

Băile şi apele termale

În privinţa lor, a preţioaselor noastre „ape minerale”, avem într-adevăr o ţară dăruită de zei! Şi mai mult, faptul că nu am uitat tradiţiile galice ale terapiei cu apă! Staţiunile termale şi marine din Franţa, Belgia, Elveţia corespund perfect recomandărilor lui Cayce.

Am beneficiat, de asemenea, mai ales în Elveţia şi Alsacia, de învăţăturile abatelui Kneipp, care vindeca totul cu apă, caldă sau rece, şi succesele lui au fost răsunătoare. În Statele Unite, dimpotrivă, termalismul este abandonat. Oamenii nu mai cred în el (era o terapie indiană... deci considerată înapoiată!). Lui Cayce îi era imposibil să-şi trimită pacienţii în staţiuni termale care nu mai existau! Trebuia deci să găsească ceva care să le înlocuiască, căci lecturile - cu sutele! - insistau asupra vindecării cu apă sub toate formele sale şi pe toate căile organismului.

Pentru început, Cayce a recomandat băile cu „săruri Epsom”, care se vindeau în Statele Unite şi a căror compoziţie chimică se apropia de aceea a unui mare număr din apele noastre termale. Acestea au fost recomandate în caz de reumatism, proastă funcţionare a glandelor, sechele de la accidente... De exemplu:

Vă sfătuim să faceţi zilnic măcar o baie de apă cu săruri Epsom. (Lectura 5169-1).

Nu insist deoarece recomandările şi indicaţiile care urmează sunt exact acelea ale unora dintre curele noastre termale... Urmaţi o cură la Vichy sau la La Bourboule şi veţi fi exact în spiritul gândirii cayciene!

Hidroterapia, în sens larg, cuprinde toate formele de terapie cu apă, externă şi internă, şi astfel o înţelegea şi Cayce.

Nu numai băile cu ape minerale (naturale sau reconstituite în bazin), dar şi băile de aburi:

Vă recomandăm în primul rând folosirea băilor pentru a vă provoca transpiraţia... Nu aceea care încălzeşte corpul direct în contact cu apa, ci mai degrabă, în acest caz, băile de abur. (Lectura 1302-1).

Cayce va recomanda şi băile de picioare, acele băi cunoscute, cu făină de muştar. Va recomanda băile cu uleiuri esenţiale (acelea care se puteau găsi atunci, pinul de exemplu), băile de soare, băile de mare şi tot ce poate înlocui băile turceşti sau băile maure sau băile finlandeze pe care noi le avem în Europa (al căror principiu este să provoci transpiraţia pentru a spăla apoi corpul într-o apă foarte rece).

Ar fi bine să spălaţi picioarele în apă foarte caldă, adăugând muştar pentru a activa circulaţia în aceste părţi ale corpului [...] . Şi în cazuri de gripă, de răceli, ţineţi picioarele în această apă la care se adaugă muştar. Ţineţi picioarele în apă până la genunchi şi chiar până ta şold şi veţi putea face chiar băi de şezut în această apă cu muştar, dar în acest caz, puneţi mai puţin. (Lectura 1005-15).

Puteţi găsi făină de muştar la orice farmacie şi magazin de plante medicinale. Cayce mai recomandă şi băile cu amidon, tărâțe, bicarbonat de sodiu şi chiar cataplasme cu apă îngheţată pe abdomen, în caz de insomnie.

Să bem multă apă

Cayce insistă mult asupra necesităţii de a bea apă curată *(aqua pura,* spune el), complement indispensabil al oricărei hidroterapii:

Căci aşa cum am spus adeseori, când un aliment pătrunde în stomac, stomacul devine imediat un depozit, un laborator medical, unde se creează toate elementele necesare unei bune digestii în organism. Dacă acest proces este dinamizat de la început prin ingerare de aqua pura, reacţiile vor fi cu mult mai normale. (Lectura 311-4).

CÂTĂ APĂ TREBUIE SĂ BEAU INTR-O ZI?

De la cinci la şase pahare pline. (Lectura 574-1).

Şi într-o altă lectură repetă că a recomandat mult apa curată, care este de preferat oricărei alte băuturi. Nu ar trebui deci să petrecem nici o zi fără să bem apă...

Beţi multă apă! [...] îngrijirea generală a corpului cere să-i asigurăm multă apă, în acelaşi timp pe cale internă şi pe cale externă [...]. Apa va construi mecanismele de apărare normală a corpului. (Lectura 583-4).

În fiecare dimineaţă este bine, încă de la sculare, să bem un pahar de apă caldă plin pe jumătate sau trei sferturi; nu atât de caldă încât să n-o putem bea, nici apă călduţă încât să fie

greţoasă! Dar aceasta va ajuta la eliminarea toxinelor [...]. Puteţi uneori să adăugaţi acolo şi un vârf de sare. (Lectura 311-4).

Să-i fie ruşine cui se gândește la ceva rău: clismele...

Cayce insistă mereu asupra clismelor - în acord cu medicina ayurvedică, care insistă asupra curăţeniei intestinelor şi în perfect acord cu terapiile noastre blânde europene. Căci boala este întotdeauna creată de o intoxicase şi cel mai adesea de o autointoxicare. când tranzitul intestinal prin încetineala sa nu elimină toxinele, ele sunt repuse în circulaţie prin sânge, ceea ce se poate agrava. Aceste toxine provoacă o otrăvire generală, cel mai adesea ascunsă, cu o slăbire progresivă a persoanei, care nu-şi dă întotdeauna seama de acest lucru.

Abia venisem în Statele Unite când am cunoscut-o pe Adelaide Crockett la Fundaţia Cayce. O doamnă din America prehipistă, o adevărată doamnă, elegantă, fină, cultivată, politicoasă, de un dinamism care sfidează vârsta. Un model american foarte reuşit al generaţiilor precedente. Îmi plăcea mult datorită entuziasmului său, veseliei, pasiunii pentru oricare sport disponibil.

...Deci trebuia să mă întâlnesc cu Adelaide în biblioteca Fundaţiei Cayce (unde ea este un om de bază) ca să luăm dejunul.

- O, nu! îmi spuse ea, nu se poate. Îmi pare rău! Sunt tare răcită, nu mă simt deloc bine. Aşa că am stabilit o vizită la Therapy Department ca să fac un „clonic”.

- Un ce, Adelaide?

- Un „clonicenema”.

- Ce este asta?

- Enema. Vino cu mine dacă vrei şi ai să vezi!

Nu-mi puteam crede urechilor. *Enema* în limba engleză înseamnă clismă iar dicţionarul îmi repeta acelaşi lucru: Colonic enema se traducea prin clisma colonului. Şi asta în gura unei doamne aproape la fel de distinsă ca propria mea bunică... Incredibil! Eram atât de jenată în locul ei. Deloc jenată, ea râdea!

Apoi mi-a explicat că la Fundaţia Cayce aveau o instalaţie de făcut clisma - de care erau foarte mândri! Pentru că Cayce insistă atât de mult asupra acestei forme de igienă... (În realitate, am găsit această maşină destul de arhaică şi Cayce nu

spune că tratamentul trebuie făcut cu maşina! ... Dar în America au o asemenea pasiune pentru maşini încât trebuiau să facă şi pentru asta una!).

Adelaide a ieşit foarte veselă de la Therapy Department.

- Ei, Adelaide, te-ai vindecat de răceală?

- Desigur, darling. Acum este bine, răceala mi-a trecut, pot în fine să respir. *Isn't marvellous?* (Nu e grozav?)

...Întorcându-mă la Paris, unde acest subiect este tabu pentru intelectuali, am recitit „Memoriile” lui Saint-Simon. El descrie viaţa de la Curtea Regelui Soare şi vorbeşte fără nici o inhibiţie de purgaţii şi clisme diverse, care se efectuau... în public. În mod hotărât, secolul al XIX-lea puritan este cauza tuturor nefericirilor noastre... Tabuuri care se plătesc scump în planul sănătăţii! Cayce:

Există căi naturale pentru a elimina otrăvurile, adică energiile uzate din organism. După prelucrarea elementelor nutritive venite din exterior, aceste forţe uzate sunt triate datorită circulaţiei de către diferite sisteme şi separate. Deşeurile astfel produse trebuie să fie eliminate. Noi le eliminăm în principal datorită respiraţiei, adică activităţii plămânilor, datorită transpiraţiei, datorită tubului digestiv, datorită rinichilor [...]. Durerile de cap, de exemplu, sunt un semnal care arată că eliminările nu se fac cum trebuie. Mai mult, în acest corp tubul digestiv suferă de o stare patologică la nivelul colonului unde se produce o supraîncărcare. [...] De aici necesitatea de a proceda la irigaţii ale colonului, din când în când şi de a practica, în general, diverse forme de hidroterapie. (Lectura 2602-2).

Hidroterapia - ca masajele - este deopotrivă preventivă şi curativă, ea permite curăţarea generală a organismului, restabileşte funcţionarea generală a acestuia, eliminând otrăvurile, eliberând zonele congestionate. Fără această eliminare bolile riscă să devină acute. (Lectura 257254).

Şi dacă nu ar trebui să treacă nici o zi fără să ne spălăm corpul din cap până în picioare de transpiraţia secretată, n-ar trebui nici:

Să lăsăm să treacă douăzeci şi patru de ore fără o evacuare a sărurilor. Căci ele acumulează otrăvurile şi deşeurile toxice care tensionează sistemul nervos, simpatic şi parasimpatic, ca şi sistemul cardiac, producând o ştrangulare, o surmenare a activităţii inimii. De unde clismele şi necesitatea de a ameliora

regimul alimentar. În lipsa acestora, acumulările deşeurilor aduc boala. Tot de aici necesitatea de a adopta mental o atitudine pozitivă şi constructivă în privinţa lor. (Lectura 294184).

Şi Cayce recomandă, mai mult decât laxativele; o schimbare de regim alimentar (de care vom vorbi mai departe) şi clisme! Pentru aceia dintre cititorii mei care vor fi şocaţi, ţin să spun aici că aş trăda gândirea caysiană dacă aş trece sub tăcere un lucru asupra căruia el a insistat atât de mult. Acest mare principiu de purificare fizică este esenţial în psihologia caysiană. În lecturile sale revine fără încetare cuvântul *cleansing,* care înseamnă curăţare, purificare...

Căci oricine - toată lumea - ar trebui să-şi facă o spălătură internă din când în când, aşa cum facem băi exterioare. Oamenii ar fi mai sănătoşi dacă ar vrea să facă acest lucru. (Lectura 440-2).

Curăţiţi-vă corpul întocmai ca şi spiritul, de tot ceea ce-l deranjează. Eliminările insuficiente deranjează organismul. Ajutaţi-vă organismul să elimine mai bine toxinele. (Lectura 2524-5).

Despre importanţa exerciţiului fizic zilnic

Un efort fizic cotidian pare indispensabil pentru oricine.

Aşa cum constată mulţi oameni, menţinerea formei este o activitate care merită să fie făcută [...]. Pentru început, faceţi ceea ce trebuie: faceţi-vă timp pentru odihnă; pentru exerciţiu, pentru a vă păstra fizicul în condiţii bune. (Lectura 849=18).

Căci, spune Cayce, este tot atât de spirituală îngrijirea corpului ca şi activităţile considerate - greşit - ca fiind mai nobile. De aceea nu este loc de dispreţ pentru igiena cea mai pământeană.

Atunci când anticii spuneau „mens sana in corpore sano”, asta însemna că înţeleptul trebuie să ajungă să-şi stăpânească trupul. Iar cel care îşi dispreţuieşte vehiculul terestru nu a atins încă înţelepciunea! În privinţa efortului cotidian de purificare şi curăţare a corpului nostru, avem mari lecţii spirituale de învăţat. Pentru început, Cayce spune că fiecare trebuie să practice un exerciţiu fizic, neapărat:

Este bine pentru oricine să facă mişcare ca să compenseze rutina activităţilor cotidiene, astfel încât să se poată odihni de acestea. (Lectura 416-1).

Faceţi mai multă mişcare - în aer liber! - astfel încât să antrenaţi în mişcare energiile musculare ale corpului. Asta nu înseamnă că activitatea mentală trebuie anchilozată sau eliminată din ceea ce se face cu muşchii, ci toate acestea trebuie să contribuie la echilibrarea mai bună a unei persoane. (Lectura 341-31).

Cayce propune exerciţii pentru a vindeca toate varietăţile de boli: constipaţie, hemoroizi, digestie proastă, insuficienţa glandelor, boli hepatice şi renale, de oase, de dinţi, ale degetelor de la picioare etc.

TOTUL, TOTUL, TOTUL!

Dar oricare profesor de yoga, de tai-chi-chuan, de gimnastică aerobică sau de luptă bretonă vă spune astăzi acelaşi lucru...

Numai că Cayce a spus-o în urmă cu cincizeci de ani! Cu toate acestea, nu trebuie să exagerăm niciodată:

Nu faceţi niciodată să lucreze în exces o parte din corp în detrimentul altora, ceea ce ar face exerciţiul mai mult nefast decât folositor. Exerciţiul este ceva minunat şi necesar şi se poate exersa mult sau puţin, în funcţie de nevoi şi într-un mod sistematic. Dar trebuie întotdeauna să faceţi uz de bun simţ şi de moderaţie. (Lectura 283-1).

Aşa cum spune prietenul meu Olivier Merlin, mare cronicar sportiv la Le Monde, privindu-i pe drogaţii joggingului cum aleargă în Bois de Boulogne: „Sunt convins că o parte din tipii ăştia îşi scurtează viaţa cu un număr de ani!”

Pe de altă parte, Cayce insistă asupra perseverenţei: în gândire, este absolut inutil să faci exerciţii supraomeneşti... Trebuie să le faci încetişor, în fiecare zi. Secretul succesului este constanţa.

Când faceţi sistematic un exerciţiu, trebuie să perseveraţi. (Lectura 40008-1).

Această frază revine ori de câte ori se vorbeşte de exerciţiu.

Cayce mai recomandă foarte des ceea ce el numeşte „head and neck exercises”, adică o serie de mişcări pentru supleţea cefei. După el, practicarea zilnică a acestor mişcări îngrijeşte

sau previne un număr incalculabil de boli: de ochi, ale sistemului simpatic, de dinţi, ale circulaţiei generale etc. La Fundaţia Cayce aceste exerciţii se fac frecvent, toată lumea odată, la prânz, în timpul meditaţiei zilnice. când te duci prima dată acolo; este teribil să vezi această adunare de persoane foarte demne începând să se clatine în frunte cu şeful, toţi cu ochii la cer!

Dimineaţa la sculare, faceţi exerciţiile pentru cap şi gât Întoarceţi mai întâi capul foarte încet de 3 - 5 ori spre dreapta şi apoi tot de atâtea ori spre stânga. Aşezaţi sau în picioare, înclinaţi lent capul în spate, cât de mult puteţi, de trei ori. Apoi, acelaşi lucru în faţă de trei ori; apoi de trei ori la stingă, de trei ori la dreapta. Faceţi-vă timp pentru aceste exerciţii ca să le executaţi lent, dar corect; nu ca pe o rutină, ci ca pe un act îndeplinit în vederea unui obiectiv precis. (Lectura 1131-3).

În alte lecturi, el subliniază importanţa respiraţiei. A se vedea mai departe.

Exerciţiile pentru cap şi gât par foarte importante datorită numărului de funcţiuni vitale reunite în această parte a corpului. „Oameni cu ceafa ţeapănă”, putem citi în Biblie, sugerându-se prin aceasta că orgoliul, adică teama de a trebui să se schimbe pe sine, se somatizează la nivelul gândirii. Eu însămi am practicat aceste exerciţii şi mai ales aşa cum se fac ele la Fundaţia Cayce, înainte de fiecare şedinţă de meditaţie, şi trebuie să spun că li se resimte efectul binefăcător imediat.

Masajele: o terapie veche de când lumea

Cayce a insistat mult şi asupra importanţei masajelor. Lectura citată mai sus (257-254) afirmă că masajul nu este numai curativ, dar şi preventiv. Nu voi insista la rându-mi asupra acestei chestiuni, căci Cayce nu ne aduce nimic original: în Franţa masajele sunt plătite de Asigurările Sociale, pe bază de reţetă medicală - deci iată cât de importante le considerăm! Oricine poate obţine o prescripţie in acest sens şi i se plătesc masajele!

Cayce recomanda masajele blânde. El foloseşte adesea cuvântul „gentle” care înseamnă blând - şi se pare că niciodată nu a recomandat tratarea pacientului ca un balon de fotbal, ceea ce se practică în anumite metode ca rolfingul! Aceste masaje foarte plăcute şi relaxante se fac la Therapy Department de la Fundaţie. Acolo nimeni nu vă brutalizează, dimpotrivă totul este uns cu ulei. Căci într-adevăr, Cayce lega eficacitatea

masajelor de folosirea uleiurilor vegetale: ulei de arahide, ulei de măsline, mai ales. Uleiul de arahide este un produs local din Virginia şi este foarte bun, cu mult mai bun decât cel din Franţa care este prea mult tratat şi întotdeauna de import (cu condiţia ca în Virginia să cumpăraţi ulei biologic netratat din magazinele „health food store”). Principiul lui Cayce era să folosim ceea ce produce pământul pe care trăim (Lectura 4047-1); el face excepţie în privinţa uleiului de măsline pentru că-l consideră de neînlocuit (vezi paginile precedente).

Deci, pentru a vă conforma acestor principii, folosiţi mai mult uleiul de arahide dacă vă aflaţi în Virginia şi mai mult uleiul de măsline dacă sunteţi în Europa, mai ales în Sud unde avem şansa de a produce uleiuri de măsline minunate şi puţin tratate.

Dar să revenim la masaje, cu lectura dată pentru un băiat de optsprezece ani atins de leucemie:

Masajul este foarte bun, dar îl vom face mult mai des, înţelegeţi? De fiecare dată când există posibilitatea de a stimula în toate părţile corpului o mai bună activitate a organelor. Motivul pentru care recomandăm aceste masaje merită atenţia dumneavoastră: inactivitatea provoacă o şubrezire, o slăbire a anumitor zone de-a lungul coloanei vertebrale - zone de unde pleacă impulsurile nervoase care merg spre diverse organe. Unele primesc o mai mare stimulare nervoasă decât altele: astfel, masajul restabileşte echilibrul ajutând ganglionii să primească influx nervos aşa cum ar trebui, ceea ce ajută circulaţia în diversele părţi ale organismului. (Lectura 2456-4).

În toate bolile unde este slăbit sistemul nervos - şi sunt multe -, Cayce recomandă masaje. Consideră, de asemenea, că acest tratament previne reumatismul:

Cei cărora li se face un masaj cu ulei de arahide în fiecare săptămână nu se vor teme de artrită. (Lectura 1158-31).

În lectura 1206-1 3 el chiar adaugă:

nici de bolile de ficat şi rinichi.

Printre lecturile date spre gloria măslinului, iată una dată pentru o biată femeie şchioapă, care suferea de astenie şi toxemie:

De două ori pe zi, masaţi-vă corpul în special de-a lungul coloanei vertebrale. Seara, folosiţi pentru masaj ulei de măsline - ulei de măsline scurs înainte de teasc; fiecare segment al coloanei, fiecare vertebră va fi masată. Frecaţi bine pentru a

face să pătrundă uleiul în corp. Masaţi membrele, în special de-a lungul nervului sciatic, nervilor care merg de la plex până la braţe şi antebraţe; şi masaţi de-a lungul antebraţelor, interior şi exterior. Faceţi baie după masajul complet. Acest masaj trebuie să dureze 20-25 de minute, înţelegeţi? Dimineaţa masaţi-vă corpul cu tinctură de smirnă. (Cayce explică undeva că trebuie să amestecăm această tinctură cu ulei de măsline, în părţi egale, pentru a o face mai uşoară şi se încălzeşte puţin uleiul. Smirna despre care este vorba este extrasă dintr-o răşină al unui arbust de pe malurile Mării Roşii şi o veţi găsi de vânzare în farmaciile homeopate).

Aceasta are drept scop să întărească şi să relaxeze sistemul muscular, să îmbunătăţească locomoţia, să ajute corpul să se elibereze de otrăvuri şi să fortifice tot organismul, în general. De urmat timp de cel puţin cincisprezece zile, la rând, înţelegeţi? (Lectura 5421-6).

În încheiere, întrebarea pusă de Dr. Reilly, autorul unei cărţi bune despre terapiile cayciene: ŞI CINE TREBUIE SA FACĂ ACESTE MASAJE?

Cel care se simte pe aceeaşi lungime de undă cu tratamentul de intreprins.

Altfel spus, dacă profesioniştii masajului sunt adesea cei mai buni -pentru că ei şi-au ales această meserie! - orice persoană care se simte dotată, căreia îi place această practică poate să-i ajute pe ceilalţi. În această perspectivă caycianã, masajele uşoare care nu bruschează nu sunt periculoase. Dacă vă interesează, vă puteţi inspira din tehnici ca do-in şi shiatsu, reflexologie, care sunt foarte apropiate de masajele descrise de Cayce. Trebuie doar să respectaţi câteva principii:

- masajele merg în sus şi în direcţia inimii, cu excepţia masajelor capului şi gâtului;
- cereţi pacientului să vă semnaleze ceea ce îl calmează sau dimpotrivă, ceea ce nu-i place şi vrea să evite;
- respectaţi legea simetriei: masaţi întotdeauna un braţ după celălalt, un picior după celălalt, o parte după alta etc. Orice mişcare din partea stângă trebuie să fie repetată pe partea dreaptă şi tot ceea ce se face în faţă trebuie contrabalansat lucrând în spate etc.

Culcaţi pacientul pe o masă sau în pat, într-o poziţie comodă şi acolo, începând cu extremităţile membrelor, luaţi

fiecare mână, fiecare deget, fiecare articulaţie şi mişcaţi-le uşor în toate sensurile în care pot funcţiona. Apoi, de-a lungul coloanei vertebrale, masaţi cu ambele mâini în paralel fiecare vertebră şi mai ales zona din jurul acesteia.

Cayce a recomandat şi masajele pe care ni le putem face singuri. De exemplu, pentru a lupta contra insomniei, masaţi fiecare centimetru pătrat al tălpii piciorului înainte de culcare... Iar pentru locurile mai greu accesibile, ca spatele, folosiţi un prosop. Cu toate acestea, contactul cu altă persoană este binefăcător, căci energia sa o stimulează pe a voastră!

Terapia osteopată

A fost atât de des recomandată de Cayce, încât merită să ne oprim asupra ei.

Andrew Taylor Still (1828-1889), fondator al terapiei osteopatice, el însuşi un pionier, avea multe puncte comune cu Cayce. Şi mai întâi, punctul său de vedere holist: organismul este un tot („whole”) şi trebuie tratat ca atare. Fiecare parte este legată de întreg, care nu trebuie niciodată să fie pierdut din vedere. Andrew Taylor Still, ca şi Cayce, are încredere în Natura Vindecătoare: corpul este capabil să se apere, trebuie doar să-l încurajăm în loc să-l privăm de mecanismele sale de apărare naturală. Pe de altă parte, viaţa este mişcare: totul trebuie să circule. Sângele, apa, aerul, alimentele, influxul electric, limfa pe care adesea o uităm etc., toate aceste fluide sunt energii în mişcare. când se opresc din circulaţie intervine un blocaj care declanşează boala - căci acest blocaj aduce imediat o acumulare de deşeuri care otrăveşte organismul. De unde necesitatea prin masaje şi manevre (osteopatice) de deblocare a acestor zone pentru a restabili diversele circulaţii. Pentru osteopaţi contribuţia sistemului osteo-muscular la sănătatea generală este mai mare decât se poate crede. Muşchii şi articulaţiile blocate împiedică funcţionarea tuturor sistemelor. Iată de ce această terapie s-a numit osteopatică, pentru că lucrează pentru restabilirea mişcării naturale a articulaţiilor, chiar a articulaţiilor fixe, semi-fixe ca acelea ale craniului şi coccisului. În fine, în virtutea principiului holist, când boala se manifestă într-o parte a corpului o putem controla lucrând pe alte părţi ale acestuia. De exemplu, o migrenă provine adeseori de la o

vertebră lombară blocată: o putem debloca şi migrena încetează. În fine, terapia osteopatică foloseşte palparea - metodă de diagnostic (ceea ce este mai puţin periculos decât razele X!). Andrew Taylor Still consideră că manevrele bine executate contribuie la vindecarea aproape a tot. Şi Cayce repetă ce a spus el. Este foarte adevărat că fiecare vertebră este în legătură cu un organ din corp -aşa cum explică Cayce într-o lectură pe care am citat-o mai sus. Acesta este şi principiul reflexologiei, al gândirii chinezeşti despre circulaţia energiilor.

Nu voi insista mai mult asupra osteopatiei, care este foarte cunoscută la noi...

Totuşi, ea nu este eficace decât cu o condiţie: să fie practicată de un adevărat specialist care îşi cunoaşte meseria. Spre deosebire de masaje, nu oricine poate executa o manevră vertebrală! Este periculos. Şi chiar medicii competenţi pot uneori să se înşele... Am consultat în Statele Unite o doctoriţă considerată extraordinară: avea diploma oficială de „D.C.”: „Doctor of osteopathy”. Ea mi-a manevrat atât de brutal vertebrele gâtului... N-am avut nici o ameliorare prin tratamentul său! Această doctoriţă era o persoană ursuză care nu avea nici o simpatie pentru celelalte femei (nici a priori pentru o franţuzoaică a cărei naţionalitate evoca pentru ea lucruri dezgustătoare... ca „sexul” sau „Moulin-Rouge”). În toate terapiile există specialişti care se înşală în diagnostic - dar asta nu pune sub semnul întrebării validitatea terapiei pe care ei o folosesc. Atunci, un sfat bun: folosiţi pendulul deasupra numelui medicului pe care vreţi să-l consultaţi dacă nu-l cunoaşteţi. Întrebaţi dacă este bun pentru voi... Nu fixaţi consultaţia decât dacă răspunsul este pozitiv. Radiestezia vă va scuti de câteva neplăceri (a se vedea: *Le Pendule, premieres legons de radiesthesie,* la Editions Solar, Presses de la Cite, 1983). Dar mai ales:

Amintiţi-vă că aceste manevre mecanice, ca orice tratament medical, sunt doar corective. Vindecarea este făcută de Natură, adică Forţa divină. (Lectura 1467-2).

Alimentul să-ţi fie medicament

Hipocrate a spus-o... sub jurământ! şi Cayce este de acord: *Ceea ce gândim şi ceea ce mâncăm luate laolaltă realizează ceea ce suntem atât fizic cât şi mental. (Lectura 288-38).* Cayce ne dă câteva reguli simple:

Nu mâncați niciodată atunci când staţi culcat, când sunteţi foarte obosit, iritat sau chiar furios. Niciodată nu trebuie să vă alimentaţi în acele momente, înţelegeţi? Si de asemenea, niciodată nu mâncați ceea ce nu vă place. (Lectura 137-30). Gata cu dulciurile!

Aviz, deci, părinţilor temători care-şi forţează progenitura să mănânce fasolea atât de detestată...

Cayce ne aminteşte ferm că anumite alimente sunt foarte nefaste: prăjelile, patiseria, dulciurile, amidonul, grăsimile animale prăjite, pâinea albă, zahărul alb etc. Or toate astea noi le ştim. Şi mă mai întreb cum după nenumăratele campanii de informare realizate de diverse organe de presă medicală, mai sunt încă oameni care cred că fac bine hrănindu-şi copiii cu pâine albă: cu tăiţei albi, cu zahăr alb, cu orez alb.

Şi asta, deşi s-a dovedit de la Cayce încoace că aceste produse „moarte” (datorită prea marii lor rafinări) sunt nocive. Cayce repetă mereu:

Fără prăjeli. Fără pâine albă. Fără prea multă patiserie. (Lectura 2415-2)

CE ESTE MAI RĂU ÎN ALIMENTAŢIA MEA?

Tendinţa de a consuma prea mult amidon. Patiseria, pâinea albă ar trebui să fie scoase total din alimentaţie sub orice formă. Niciodată nu sunt bune pentru organism. (Lectura 416-18).

Atenţie la prăjeli. Fără cartofi prăjiţi, fără carne prăjită, fără fripturi, fără peşte prăjit, nimic din toate acestea. (Lectura 926-1).

Vai! Aceste recomandări cayciene repetate de atâtea şi atâtea ori în cursul lecturilor sunt ignorate în Statele Unite, unde se face abuz zilnic de dulciuri şi de prăjeli. Cât despre „fripturile” din bistrourile noastre, e dezastru... Cayce recomandă mai mult legume, salate, fructe de mare, peşte, lactate şi zaharuri nerafinate:

CARE SUNT CELE MAI BUNE ZAHARURI PENTRU ORGANISM?

Cele mai bune pentru toţi sunt zaharurile de trestie nerafinate. (Lectura 1131-2).

CE FEL DE ZAHĂR AR TREBUI SĂ CONSUMĂM?

Miere [...]. Conserve de fructe făcute cu zahăr din sfeclă în loc de zahăr de trestie şi nu în cantitate prea mare. (Lectura 808-3).

În spirit caycian, recitind tot ce a spus el despre zaharuri, este vorba mai întâi de consumarea zahărului care să nu fie rafinat - fie de trestie, fie de sfeclă. Nu una sau alta din aceste plante constituie diferenţa, ci gradul de tratament suferit de produsul final. El adaugă:

Zaharurile sunt necesare pentru construirea corpului, ele favorizează fermentaţia normală în sistemul digestiv. Deci, de două-trei ori pe săptămână consumaţi miere pe pâine - căci va furniza combustibilul necesar corpului. (Lectura 808-3).

Pe de altă parte, Cayce apreciază constant „verdeţurile”! I-ar fi plăcut felurile noastre variate, salatele noastre, deserturile cu fructe:

Legumele reconstruiesc materia cenuşie cu mult mai repede decât carnea şi zaharurile!

ATUNCI POT SĂ MĂNÎNC VEGETALE CA PORUMB ŞI ROŞII?

Păi roşiile sunt excelente. Sunt mai multe vitamine în roşiile coapte în grădină decât în oricare altă legumă! (Lectura 900-384).

În fiecare zi, serviţi măcar o masă care să conţină o anumită cantitate de legume crude, ca varza, salata, ţelina, morcovii şi ceapa etc. şi roşii când este sezonul lor. (Lectura 2502-1).

Un regim normal trebuie să conţină măcar trei legume care cresc deasupra solului şi o legumă rădăcinoasă. (Lectura 3373-1). Puţină carne, mult peşte şi multe legume

Ne-am fi putut aștepta de la Cayce să recomande vegetarismul absolut. El nu merge până acolo, dar nu ne sfătuieşte totuşi să mâncăm carne roşie.

Cât despre carne, ar fi de preferat să consumaţi mai mult peşte, carne de pasăre şi de miel. Slănină la micul dejun, numai arareori. (Lectura 1710-4).

Atenţie la cartofii albi, la grăsimi şi grăsimi prăjite de tot felul. Fără carne, cu excepţia peştelui, cărnii de pasăre sau miel. (Lectura 2415-2). Fără carne crudă; foarte puţină de porc. Puţină slănină uneori. (Lectura 303-11).

AR TREBUI SĂ URMEZ UN REGIM COMPUS DIN FRUCTE, LEGUME, OUĂ, LACTATE? NU ESTE CEL MAI BUN PENTRU MINE?

Aşa cum vi s-a indicat, consumaţi cât mai mult cu putinţă produse locale din pământul pe care trăiţi. Este mai bine pentru organism, în loc de un anumit regim din fructe sau legume. (Lectura 4047-1).

Nu consumaţi în cantităţi mari fructele, legumele, carnea etc., care nu provin din regiunea unde trăiţi [...]. Este regula generală de urmat pentru toată lumea.

Aceasta va învăţa organismul să se adapteze oriunde. (Lectura 3542-1).

Iată înţelepciunea! Atunci nu cereţi hot-dogs când sunteţi la Karachi... Carnea consumată pe vremea lui Cayce nu era tratată ca astăzi. Occidentalii nu erau încă atât de vicioşi: în Virginia din acea vreme, oamenii îşi cultivau încă grădina; Cayce însuşi făcea lucrul acesta cu mare plăcere. Nu se cunoşteau încă aceste sinistre crescătorii în serie care sunt veritabile lagăre de concentrare pentru animale, a căror carne lipsită de gust şi de valoare nutritivă contribuie acum la „bolile civilizaţiei”! („barbariei”, ar fi mai bine spus).

Pe de altă parte, învăţătura lui Cayce, având o valoare universală, nu a fost mai puţin adaptată la o epocă şi la un anumit public. Iată de ce el insistă asupra unor anumite principii, lăsând de o parte pe altele care ar fi mai puţin urgente pentru acea epocă. Lecturile nu vorbesc de vegetarism pentru că solicitanţii lui Cayce nu aveau încă maturitatea necesară.

Cayce însuşi ar fi acceptat să renunţe la carne? Probabil că nu. Era mare gurmand, foarte ataşat de bucătăria tradiţională a Sudului. Cayce -treaz nu şi-a schimbat niciodată stilul de viaţă pentru a se adapta la remediile indicate de Cayce-adormit (în ceea ce-l privea personal). Şi apoi acestui om, care deja era nefericit de faptul că se singulariza prin aceste lecturi bizare, i se mai putea cere oare să se opună uzanţelor locale printr-un regim alimentar?

Cayce, în ansamblul lecturilor sale despre dietetică, înclină spre un vegetarism moderat. De exemplu, lasă să se înţeleagă că carnea favorizează constipaţia. Este vorba de un băieţel de unsprezece ani atins de epilepsie, căruia Cayce îi spune că starea sa se poate ameliora dacă se activează eliminările. Ar trebui să se încurajeze:

tot ce contribuie la eliminarea mai bună a toxinelor, împiedicând acumularea deşeurilor care perturbă organismul

atunci când nu sunt evacuate: menţineţi tranzitul intestinal în plină activitate, prin calm, un regim potrivit cu multe legume, cu multe sucuri de fructe, puţine nuci sau deloc, supe, ciorbe, câteva legume. Fără carne. (Lectura 4798-1).

Cu orice ocazie, el recomandă înlocuirea cărnii cu peşte şi fructe de mare:

Cel puţin odată sau de două ori pe săptămână mâncați fructe de mare: scoici, stridii, homari. (Lectura 257-24).

Cayce critică mult grăsimile, mai ales prăjite.

Nu folosiţi şunca sau grăsimile ca să gătiţi legumele. (Lectura 303-11).

Evitaţi excesul de grăsimi sau de alimente prăjite în grăsime, fie de porc, oaie, vită sau pasăre. Folosiţi mai mult partea slabă. (Lectura 303-11).

Alimentele fierte, fripte sau făcute grătar sunt cu mult mai bune pentru sănătate decât orice prăjeală. (Lectura 416-6).

Cayce a recomandat mult lactatele, laptele, iaurturile, laptele bătut (numit şi „buttermilk” în engleză). Iată, de exemplu, o reţetă pe bază de lapte pentru a dormi mai bine, care se face seara:

Pentru a elimina otrăvurile şi tensiunile datorate unei activităţi zbuciumate, care oboseşte sistemul nervos, iată ce vă va aduce un somn bun: [...] puneţi o linguriţă de miere curată într-un pahar de lapte cald şi beţi. (Lectura 2050-1).

Brânzeturile, totuşi, sunt marile absente din dietetica cayciană: datorită faptului că erau puţin răspândite în America timpului său. Şi astăzi, în afară de oraşele foarte mari, nu găsim în magazinele obişnuite decât paste gătite cu gust de săpun, tip Cheddar şi groaznica „cream cheese” (care nu se poate mânca!) recomandată pe drept de Cayce a se consuma *cu moderaţie.* (Lecturile 459-11). În anumite magazine găsim şi şvaiţer, importat din Europa sub numele de „Swiss cheese” şi cel mai des copia sa industrială lipsită de orice savoare, de orice gust, ca şi „fetta”, acolo unde sunt comunităţi greceşti. Doar foarte recent moda bucătăriei franţuzeşti a permis importarea de brânzeturi din Hexagon în Statele Unite (între care un camembert botezat „La Fayette”!). Brânzeturile de casă, care ocupă un loc atât de important în alimentaţia noastră, sunt necunoscute peste Atlantic şi de aceea Cayce nu a vorbit de ele.

Cât despre ouă, Cayce le recomandă, dar precizează că anumite persoane nu suportă albuşul care creează aciditate. Recomandă să le fierbem moi şi dă recomandări foarte diverse în funcţie de caz. Lectura 1560-1 recomandă, de exemplu, ouăle crude (albuş şi gălbenuş înghiţite sau puse în bere sau whisky) unei femei care suferea de tuberculoză, şi asta în fiecare zi. Altor consultanţi li se spune că:

Ouăle [...] sunt indicate mai ales pentru a păstra dinţii. (Lectura 1523-3).

În Statele Unite de acum, ouăle nu sunt bine văzute de presă: ziarele le-au acuzat că ne cresc colesterolul. Evident că ouăle recomandate de Cayce nu erau ouăle de serie de astăzi!

Cum să pregătim alimentele?

Cayce recomandă aburul, care distruge cel mai puţin vitaminele (Lectura 462-1 4), dar nu vorbeşte de vasele sub presiune pe care le cunoaştem astăzi. Acestea nu sunt nici pe departe sănătoase, în parte datorită metalelor folosite la fabricarea recipientului:

ESTE MÎNCAREA PREGĂTITA ÎN VASE DE ALUMINIU NESĂNĂTOASĂ PENTRU ORGANISM?

Anumite feluri de alimente gătite în aluminiu devin nocive pentru orice organism, mai ales pentru cei care suferă de boli cronice, de exemplu hepatită. (Lectura 1196-2a).

SUFĂR DE O INTOXICAŢIE CU ARSENIAT DE PLUMB SAU CU ALUMINIU?

Nici una, nici alta. Totuşi efectul aluminiului asupra organismului prin alimentele gătite în acest metal contribuie la deteriorarea funcţionării generale a corpului dumneavoastră. Aşa cum am arătat celor care suferă de tulburări digestive legate de probleme nervoase, de o suprasolicitare a nervilor în timpul digestiei, am putea spune să evitaţi consumarea alimentelor pregătite în vase de aluminiu. Căci ele produc tulburări la nivelul rinichilor şi circulaţiei hepatice interioare, perturbând eliminarea acidului uric prin rinichi. (Lectura 843-7).

În mai multe lecturi Cayce recomandă pregătirea în recipiente emailate sau de sticlă. Aşa ne învaţă, bineînţeles, bucătăria franceză tradiţională care folosea mult ceramica, feluri de mâncare gătite în vase de pământ şi mai ales toate genurile de mâncare pregătite la cuptor. Intoxicarea cu aluminiu este

îngrijită prin homeopatie. Cel mai bun mod de a găti, după Cayce, ar fi înăbuşirea, adică:

Pregătiţi legumele învelite în hârtie Patapar. Nu le puneţi în apă ca să le fierbeţi ci coaceţi-le în această hârtie sau la abur, astfel încât legumele sa lase sucul propriu fără să se adauge apă. (Lectura 133-4).

„Hârtia Patapar” este cunoscută în Franţa sub numele de „hârtie sulfurată”. La celebrul curs de bucătărie „Le Pot-au-Feu”, eram învăţaţi cum să pregătim alimentele „pe uscat”, la cuptor, folosind capace care închid bine vasele şi aburul condensat se scurge din nou pe alimentul care se coace astfel în suc propriu. Acesta este principiul acelor „touajen” marocane şi este ceea ce ne recomandă şi Cayce. Se pot coace astfel cartofii şi alte legume în vase de pământ în care hârtia Patapar este înlocuită de coaja naturală a legumei, ceea ce este încă şi mai bine. Evident, obiceiul modern de a ambala alimentele în hârtie de aluminiu este foarte nesănătos!

Cât mai puţine conserve cu putinţă!...

În privinţa procedeelor de conservare, Cayce nu este foarte entuziast:

DAR ALIMENTELE CONGELATE, FRUCTELE ŞI LEGUMELE? CONGELAREA DISTRUGE VITAMINELE? ŞI CE ÎNSEAMNĂ ACEASTA ÎN COMPARAŢIE CU FRUCTELE ŞI LEGUMELE PROASPETE?

Ar trebui să facem o listă amănunţită. Unele fructe şi legume sunt distruse mai mult decât altele. Fructele îşi pierd mai ales vitaminele. Totuşi, unele sunt denaturate prin congelare. Cât despre legume, multe dintre vitaminele lor dispar. (Lectura 462-14).

Valoarea alimentelor depinde de factori diverşi, de timpul de conservare, de data pregătirii în bucătărie. Astfel; trebuie să ştim că valoarea nutritivă a cafelei se păstrează 20-25 de zile după ce a fost prăjită. La fel se întâmplă şi cu celelalte alimente, mai ales cu legumele, care îşi pierd valoarea nutritivă după ce au fost recoltate, în tot atâtea ore în câte zile o pierde cafeaua... (Lectura 340-31).

Aviz gospodinelor neglijente care lasă diverse resturi în congelator zile şi săptămâni întregi. După două zile de la congelare nici un aliment nu ar mai trebui consumat. Cât despre substanţele conservante, acestea nu se foloseau prea mult pe

vremea lui Cayce, cel puţin nu atât de mult ca astăzi, Cayce nu este de acord cu ele:

Consumaţi cât mai multe legume crude. Faceţi din ele salate cu sosuri care să aibă ulei de măsline, ceea ce va favoriza asimilarea diverselor alimente, lăptuci, napi. verze [...], roşii coapte în grădină - sau cele care sunt păstrate fără conservant - mai ales fără a se adăuga benzoat de sodiu. Nu folosiţi astfel de conservant. (Lectura 135-1).

După cum se vede, Cayce insistă pentru coacerea plantelor în grădină, deci să nu se coacă artificial:

Roşiile sunt bune pentru organism, dar numai dacă s-au copt în grădină. Nu atunci când au fost culese verzi şi coapte forţat. (Lectura 894-4).

Câteva vedete ale alimentaţiei cayciene

Am vorbit deja de uleiul de măsline, de migdale, de salate care sunt foarte importante şi pentru Cayce şi în bucătăria noastră. Nu voi insista mai mult - cu excepţia a trei sau patru alimente care pot uimi pe cititorul francez (la fel cum l-au uimit şi pe cel american!).

- Topinamburul galben, numit în engleză „Jerusalem artichoke” - să rămânem biblici - a fost mult recomandat de Cayce. Este o rădăcinoasă foarte fină cu un gust de ciuperci-pariziene.

DE CE ÎMI VINE SĂ MĂ ÎNDOP CU DULCIURI?

Este firesc, din cauza tulburărilor digestive datorate pancreasului. Mâncați un topinambur galben în fiecare săptămână, cam de mărimea unui ou. Coaceţi-l în hârtie Patapar, ca să nu i se piardă sucul. Asortaţi-l. Şi el vă va ameliora tulburările de care suferiţi la ficat, rinichi, pancreas şi vă va micşora pofta de dulciuri. Şi mai ales fără ciocolată! (Lectura 3386-2).

- Gelatina: poate părea bizar că Cayce a recomandat-o. Şi totuși, el ne-a sfătuit adeseori s-o consumăm cu legume crude (iată un lucru care îi va încânta pe artiştii noii bucătării):

Nu conţinutul în vitamine contează la gelatină. Ci faptul că favorizează activitatea glandelor şi le ajută să extragă vitaminele din alimentele ingerate. (Lectura 849-75).

S-ar zice că inventatorul oului în gelatină, atât de popular la noi, l-a citit pe Cayce! El a recomandat gelatina şi pentru îmbunătăţirea vederii (Lectura 5148-1, 5401-1, 3051-6 etc.) şi

mai ales morcovii în gelatină. dacă-i mâncăm cruzi, fără să aruncăm partea superioară a morcovului (aceea care iese din pământ).

- Cojile de cartofi: Cayce le-a recomandat de mai multe ori. El le acordă virtuţi remarcabile în anumite afecţiuni: reumatisme, probleme dentare... Se spune că aceste coji previn albirea părului.

Adăugaţi regimului dumneavoastră alimentar coji de cartofi - dar fără prea multă pulpă. Ar fi mai bine să spălaţi cartofi mari, să-i curăţaţi şi să nu consumaţi decât cojile, coapte. Aruncaţi restul. Daţi-l la găini! (Lectura 1904-1).

Cu alte cuvinte, cartofii copţi în coajă, care se consumă cu coaja coaptă la cuptor. sunt foarte caycieni (cu condiţia să nu fie trataţi chimic).

Alimentele care ne aduc *fosfor sunt mai* ales *morcovul, lăptucile, fructele de mare, salsifi şi cojile de cartof dacă nu sunt prea groase. (Lectura 560-2).*

Coaja cartofului [...] este excelentă. Căci conţine săruri minerale care sunt bune pentru organism. Chiar dacă aceste coji de cartofi sunt fierte îndelung, ar fi excelent să consumăm apa în care au fiert. (Lectura 2179-1).

Nu mâncați prea mulţi cartofi, decât coaja, care poate fi consumată oricând şi oricât. Căci aceste coji de cartofi sunt tonifiante, ele ne aduc forţă şi elemente care favorizează activităţile glandulare din organism. (Lectura 820-2).

Cojile de cartofi aplicate sub formă de cataplasme pe ochi înlătură oboseala oculară (cu condiţia să fie ţinute pe ochi timp de două ore, în întuneric)... Pe scurt, înţeleg de ce găinile mele se reped la cojile de cartofi!

Echilibrul bază-acid din organism şi vaccinarea Cayce insistă mult asupra incompatibilităţii dintre anumite alimente, din cauza necesităţii de a menţine echilibrul acid-bază (alcalinitatea) în corp. Pe vremea sa; era ceva cu totul nou. El spune că obezitatea, angineia, tulburările intestinale şi gastrice sunt provocate de un dezechilibru al pH-ului în tot corpul.

CE MĂ FACE SĂ RĂCESC? PUTEŢI SĂ-MI DAŢI O METODĂ SAU O REŢETĂ PENTRU A PREVENI RĂCEALA?

Păstraţi alcalinitatea corpului. Microbii care joacă un rol în răceală (guturai. angină, gripă...) nu pot să trăiască în mediu

alcalin (bazic). Deci, nu încurajaţi excesele de acid în organismul dumneavoastră. (Lectura 1947-4).

CE ALIMENTE CREEAZĂ UN MEDIU ACID ÎN CORP?

Toate acelea care combină grăsimile cu zaharurile. Cele care conţin feculă produc de obicei reacţii acide. Dar un regim normal trebuie să fie 20% acid şi 80% alcalin. (Lectura 1523-3).

ŞI CE ALIMENTE RESTABILESC ECHILIBRUL CREÂND UN MEDIU ALCALIN (BAZIC)?

Fructele, proaspete şi uscate, legumele, cu excepţia leguminoaselor ca mazărea, lintea, mazărea uscată, fasolea..., lactatele.

CUM AŞ PUTEA SĂ FIU IMUNIZAT ÎMPOTRIVA BOLILOR CONTAGIOASE ALTFEL DECÂT PRIN VACCINARE?

Se poate, dacă vă menţineţi alcalinitatea corpului, mai ales consumând salate, morcovi, ţelină; astfel se vor crea condiţii care vor imuniza organismul. (Lectura 480-19).

VACCINURILE CONTRA BOLILOR CONTAGIOASE ÎMI SUNT NECESARE ÎNAINTE DE PLECAREA DIN SEPTEMBRIE?

Numai dacă dispoziţiile legale vă obligă. [...] Dar dacă veţi folosi zilnic o masă de morcovi sau o masă în care morcovul constituie un fel de mâncare, nu veţi contracta boala contagioasă, nu veţi fi atinsă de infecţiile cu care corpul ar putea să intre în contact.

IMUNIZAREA ÎMPOTRIVA BOLILOR CONTAGIOASE POATE FI DOBÎNDITĂ PE ALTĂ CALE DECÂT VACCINAREA?

Aşa cum am spus, dacă se menţine alcalinitatea în corp, în special datorită morcovilor, ea va construi în sânge un sistem de apărare care va imuniza persoana respectivă. (Lectura 480-19).

ŞI CARE SUNT ALIMENTELE CARE CREEAZĂ ACIDITATE?

Grăsimile animale, uleiurile vegetale, cerealele, pâinea, fulgii de porumb, prăjiturile, orezul alb, - orezul negru este mai puţin acid - toate zaharurile, nucile, leguminoasele, cărnurile, carnea de pasăre, măruntaiele de vită, gălbenuşul... (Aceeaşi lectură).

Cayce a denunţat mai ales anumite combinaţii nefaste: sunt alimente pe care n-ar trebui să le combinăm niciodată la aceeaşi masă, nici în aceeaşi zi:

Nu combinaţi fructele acide cu alte feculente decât pâinea integrală. Adică lămâi, portocale, mere, grape-fruit; nici măcar

suc de roşii. Nu consumaţi cereale - care conţin un maximum de feculă - la aceeaşi masă cu citricele. (Lectura 416-9).

Iată condamnarea principiului micului dejun englezesc (totuși atât de bun!), unde se începe printr-un suc de portocale şi se continuă cu pâine prăjită... Ar trebui, după Cayce, să consumăm sucul de portocale, de lămâi sau grepfrut între mese la ora zece dimineaţa, de exemplu. Dar, spune Cayce, aceste sucuri de fructe pot să se combine cu un ou.

Cayce nu recomandă cafeaua şi nici ceaiul. (Lectura 302-2), mai ales împreună cu laptele (lectura 5097-1). Dar acest lucru este bine cunoscut de dieteticieni.

El insistă asupra faptului că este dezastruos pentru organism Nu ar trebui să amestecăm nici sucul de portocale cu laptele (Lectura 5097-1):

ci să le consumăm separat - cu distanţă în timp între ele - niciodată împreună!

Altă combinaţie nefastă: carnea şi feculentele (ceea ce condamnă „biftecul” nostru cu cartofii prăjiţi!). Cayce spune chiar:

Zaharurile şi cărnurile consumate la aceeaşi masă sunt de preferat feculentelor consumate împreună cu carnea. (Lectura 416-9).

Înseamnă că au dreptate chinezii, care consumă carne de porc îndulcită... (A se vedea în această privinţă cartea lui Robert Masson despre vindecarea bolilor infantile prin regim alimentar: *Plus jamais d'enfants malades,* Albin Michel, 1984, şi recomandările Institutului Alain-Rousseaux, 39 rue de Chateaudun 75009, Paris). Trebuie să postim?

Cayce nu a încurajat posturile foarte lungi care pot dăuna unor persoane (de exemplu, patruzeci de zile). Dimpotrivă, el a încurajat mult posturile scurte, de trei-cinci zile în general.

Dar se pare că prefera posturile parţiale, pe bază de sucuri de fructe: portocale sau struguri, de exemplu.

A nu se consuma nimic timp de cinci zile decât sucuri de citrice. Numai portocale sau portocale cu lămâi, nimic altceva în cinci zile. Şi în ce cantitate? Cât doriţi! (Lectura 1713-21).

Curele de sucuri de fructe cayciene se termină întotdeauna cu o priză de ulei de măsline:

În seara ultimei zile a curei (de portocale, de care vorbeam mai sus) luaţi o jumătate de ceaşcă de ulei de măsline. Acesta

vă va curăţa organismul de impurităţi, împiedicând formarea gazelor şi regurgitarea (toxinelor) care se produc în partea inferioară a duodenului. (Lectura 1713-21).

Cayce recomandă această cură de portocale contra constipaţiei (lectura 1713-17). Una din curele sale preferate este şi aceea pe bază de lapte prins cu banane. Laptele prins, binecunoscut în Bretagne (unde se însoţeşte de clătite şi galete), se bucură de favorurile lui Cayce (lectura 538-60). Această cură are tot efecte de dezintoxicare generală şi combate constipaţia. Totuşi, o rezervă: bananele de pe piaţa franceză sunt extrem de tratate şi importate verzi, coapte forţat prin metode industriale, astfel încât valoarea lor nutritivă este discutabilă. Ele nu erau tratate astfel pe vremea lui Cayce.

Cura de struguri va fi mai uşor de făcut şi mult mai fidelă principiului caycian de a consuma ceea ce creşte pe locul unde trăim. Timp de trei zile se consumă struguri la discreţie, pentru a îngriji diversele tulburări ale sistemului digestiv. Putem combina cu o cataplasmă de struguri zdrobiţi aplicată pe burtă. (Lectura 757-6).

În sfârșit, cel mai mare succes la cititorii americani ai lui Cayce îl are cura de mere („apple diet”): *Trei zile de mere crude în cantitatea dorită, apoi o* ceaşcă *de ulei de măsline în ultima seară, în încheierea curei.* (Lecturile 1409-9, 1206-8, 567-7 etc.). Şi de data aceasta, să preferaţi merele netratate chimic.

Vindecarea cu ajutorul pietrelor

Reluând o tradiţie foarte veche, Cayce vorbeşte mult de efectul terapeutic al pietrelor preţioase, dure şi semi-dure, purtate direct pe piele. Pietrele, spune el, (lectura 531 -3) concentrează în ele energiile cosmice şi astfel se explică puterea lor. Ele stimulează sau blochează funcţiile corpului fizic şi ale corpului mental. Dar nu toate pietrele, nici pentru toată lumea. Fiecare persoană este sensibilă la o piatră pe care ar trebui să o poarte, în timp ce pe altele ar trebui să le evite.

În lecturile sale, Cayce vorbeşte mult de diferitele feluri de lapis uneori lazuli, de rubin, opal, ametist, diamant, de cristalul de stâncă, topaz, agat etc. Dar şi de perlă şi coral. Acest lucru ar

trebui să ne trezească atenţia vizavi de natura bijuteriilor pe care le purtăm. N-ar trebui să se poarte orice bijuterie şi de către oricine, şi în orice împrejurare. Cayce recomandă unora să poarte o anumită piatră la talie, altora la gât etc. Ceea ce vine în contact cu pielea pare să influenţeze mult sănătatea. În urmă cu câțiva ani, cumpărasem un colier care la prima vedere îmi plăcuse mult. Ori de câte ori îl purtam, aveam seara gâtul umflat: răguşeală sau chiar început de angină! Cu ajutorul pendulului mi-am pus întrebarea: îmi este bun acest colier? Răspunsul a fost negativ şi chiar foarte negativ. Este în el un metal sau o piatră care îmi este nefastă? Răspuns afirmativ...

Atunci, înainte de a cumpăra o bijuterie, gândiți-vă la ea... Dacă este vorba de o perlă veritabilă, se pare că nu poate fi nefastă.

Perla ar trebui purtată direct pe corp, adică în contact cu pielea. Căci vibraţiile sale vindecă... (Lectura 951-2).

Perla a fost produsă de iritaţii (provocate de pătrunderea unui corp străin în moluscă). De aici puterea sa de a construi mecanismele de apărare ale organismului. (Lectura 1189-1).

Cât despre coral, Cayce îl recomandă uneori roşu, alteori alb sau roz în funcţie de persoană.

Această entitate să poarte întotdeauna asupra sa coral roz. Vibraţiile lui o vor ajuta în plan mental - şi să se apere contra anumitor influenţe perturbatoare, care astfel vor fi mai puţin nocive. (Lectura 2154-1).

Aceste recomandări au adeseori legături cu încarnările precedente ale fiecărui consultant, cu sensibilitatea sa faţă de anumite culori, anumite oligoelemente, anumite influxuri planetare ce acţionează asupra glandelor endocrine (a se vedea mai departe).

Iată câteva lecturi despre rubin.

Dacă rubinul este ţinut în contact cu corpul, el va aduce acestuia putere, forţă, vigoare pentru asumarea obiectivelor alese de entitate. (Lectura 2571-1).

Aceste forţe vibratorii ale culorii care sunt cristalizate în energii materiale sub forma de mineral, trebuie să le folosiţi păstrându-le în contact cu corpul dumneavoastră. Această piatră roşie trebuie să fie purtată direct pe piele, astfel că forţele ei vibratorii să vă confere - împreună cu gândirea

dumneavoastră pozitivă - o ambianţă de creativitate. (Lectura 1770-2).

Astfel, nu e vorba de magie., de amuletă, cum precizează Cayce într-o altă lectură, ci de jocul subtil al energiilor cosmice materializate în regnul mineral. De exemplu, lapis lazuli.

DAŢI-MI MAI MULTE DETALII DESPRE LAPISUL PE CARE MI-AŢI RECOMANDAT SĂ-L PORT DIRECT PE CORP.

Este o piatră bleu-vert care conţine depozite de aramă şi ale cărei vibraţii sunt aceleaşi cu ale corpului dumneavoastră. Astfel, această piatră poate să exercite o influenţă bună nu numai ca talisman, amuletă aducătoare de noroc, ci şi ca energie vibratoare, favorabilă sănătăţii dv. (Lectura 1651-2).

VĂ ROG, DOMNULE CAYCE, SPUNEŢI-MI PIATRA MEA.

Lapis lazuli, purtată direct pe piele, care va fi bună pentru sănătatea dv. generală. (Lectura 3416- 1).

Lapis lazuli şi jad, pietre verzi, sunt - după Cayce - purtătoare de vibraţii de vindecare datorită acestei culori căci, mai spune el, culoarea pietrelor este în legătură cu culorile aurei unei persoane: şi trebuie să existe armonie între ele.

Terapia prin culoare

Cum spunea lectura 1334-1 , culoarea joacă un rol esenţial în sănătate.

Şi în această privinţă Cayce a fost un pionier.

VĂ ROG, DOMNULE CAYCE, DETALIAŢI MAI MULT RELAŢIA CARE EXISTĂ ÎNTRE CULORI ŞI CEI ŞAPTE CENTRI GLANDULARI DIN CORP. CULORILE LEGATE DE FIECARE CENTRU DIFERĂ DE LA UN INDIVID LA ALTUL SAU SE POT ASOCIA NIŞTE CULORI FIECĂRUI CENTRU GLANDULAR ÎNTR-O MANIERĂ EXACTĂ?

Ambele. [...] Căci, în lumea materială, aşa cum ştim, vibraţia este însăşi esenţa culorii. În calitate de culoare, în calitate de vibraţie, ea ajunge la conştiinţă, datorită acestor diverşi centri glandulari, aşa cum poate simţi prin propria experienţă individul aflat în meditaţie şi chiar prin percepţii foarte exacte. Aşa cum furia este roşie sau tristeţea e albastră... Totuşi, în tonurile lor, în nuanţele lor, influenţele lor, fiecare este folosită în mod diferit, după gradele de experienţă a unui individ. (Lectura 2.81-30).

În continuarea lecturii se dau culorile care corespund fiecărui centru glandular: roşu corespunde gonadelor, oranj corespunde celulelor Lyden (sau Leydig), galben plexului solar, deci suprarenalelor, verde timusului, albastru tiroidei, indigo glandei pineale, violet pituitarei. Fiecare din aceste culori poate, în funcţie de individ, să pară „cenuşie”, nuanţele închise corespunzând vibraţiilor celor mai joase, sau strălucitoare şi clară, corespunzând în partea de sus a gamei unei evoluţii armonioase apropiate de perfecţiune. Şi cum se folosesc culorile pentru a vindeca? Iată câteva cazuri.

Culorile au o mare influenţă asupra entităţii în special cele care nu sunt prea puternice, violetul, ultravioletul, unele tonuri de verde, movul, rozul, [...] Tonurile pastel, cele pe care le considerăm spirituale, vor influenţa mai mult entitatea. Şi când ea va fi pe punctul de a se îmbolnăvi; aceste nuanţe dulci îi vor calma durerile, acolo unde medicina va eşua. (Lectura 773- 1).

Purtaţi direct pe corp mov, albastru lavandă şi obiecte strălucitoare; adăugaţi o anumită muzică armonioasă [...]. Aceste vibraţii vor restabili puţin câte puţin starea normală, mentală şi fizică, dacă se persevereazā totuşi în tratament. (Lectura 2712-1)

Şi Cayce sugerează un tratament electric cu diverse culori, raze ultraviolete mai ales.

Lumina verde, spune el, are un puternic efect de vindecare asupra cancerului:

În multe cazuri, când este nevoie să modificăm vibraţiile (unui corp bolnav), proiectarea de lumină verde este de preferat, căci verdele este o culoare cu putere vindecătoare. Şi deci, când există formaţiuni maligne, lumina verde va fi mai eficientă decât celelalte culori sau decât razele X, care distrug ţesuturile, dar nefiind capabile să elimine ceea ce a fost distrus, provoacă revenirea (bolii) la anumite radiaţii. (Lectura 3370-1).

Ar trebui să fim foarte atenţi la culorile pe care le alegem spre a fi purtate:

Fiecare corp, fiecare activitate, fiecare suflet-entitate vibrează mai mult sau mai puţin la anumite culori. Ca urmare, există tonuri de verde şi albastru la care această persoană reacţionează foarte bine. (Lectura 288-38)

Chiar negrul poate avea un efect terapeutic:

În ceea ce priveşte culorile, entitatea ar trebui să poarte mult negru şi aur. (Lectura 1849-2).

Deşi: *Negrul este legat de tot ce* se *referă la moarte* (lectura 180020), moartea este negativă doar într-o perspectivă occidentală materialistă. Ea simbolizează renunţarea, purificarea dorită, moartea simbolică a relelor pasiuni ale egoului. Şi tocmai pentru a ajuta această purificare necesară, Cayce recomandă persoanei de mai sus (lectura 1849-2) să poarte negru, datorită:

acestei nevoi de purificare resimţită interior, pentru a progresa spre obiectivele alese şi dorite.

Pe de altă parte, culoarea pereţilor din clădirile spitaliceşti are importanţa sa în vindecarea bolnavilor:

DOMNULE CAYCE, CARE AR FI CEA MAI BUNĂ CULOARE PENTRU PEREŢII UNUI SALON?

Între verde şi albastru. (Lectura 165-17). De asemenea, pentru un magazin:

AŞ VREA SĂ CREEZ UN LOC RAFINAT, UN LOC ÎN AFARA ORICĂREI TULBURĂRI, A ORICĂREI BUSCULADE. UN MAGAZIN UNDE SĂ POŢI VENI SĂ TE SIMŢI COMPLET DESTINS ŞI BUCUROS. CE CULORI, CE MOBILIER AR CREA CELE MAI BUNE VIBRAŢII PENTRU MINE ŞI PENTRU CEILALŢI?

Albastru pastel şi auriu. (Lectura 2448-3).

După Cayce, nu numai persoanele, dar şi colectivităţile vibrează pe anumite nuanţe:

Căci fiecare oraş îşi are culoarea sa (lectura 1456-1), care contribuie puternic la bunăstarea (sau lipsa bunăstării) locuitorilor săi. În lecturile sale, roşul este considerat tonic, dar nu lipsit de pericol. El trebuie folosit cu prudenţă:

Vasele capilare, limfa absorb anumite vibraţii. Ca urmare, pentru această persoană, nuanţele de roşu sunt otrăvuri ca şi anumite nuanţe de galben. Exact ca anumite plante care otrăvesc corpul prin atingere. (Lectura 45-3).

Era vorba de o persoană cu număr scăzut de globule roşii în sânge! Cayce insistă:

Persoana va descoperi că chiar anumite culori, anumite alimente devin imediat otrăvuri pentru corpul său, încă de la absorbire. (Aceeaşi lectură).

Căci culorile sunt absorbite ca lumina soarelui, prin ochi, piele, mucoase interne atunci când mâncăm. Lectura următoare evocă o reacţie alergică:

În mod mai specific, anumite culori afectează această persoană în acelaşi mod cum pot face polenurile cu alţii. (Lectura 5511-1).

Mai multor pacienţi Cayce le-a recomandat o expunere la razele ultraviolete, infraroşii şi diverse culori. Pe atunci acestea erau obţinute proiectând o lumină electrică prin sticlă colorată. Unui anemic:

Razele ultraviolete, infraroşiile şi lumina verde absorbite (prin piele) vor avea ca efect o revenire a forţelor, o drenare naturală a organismului. (Lectura 5524-1).

Cayce îi recomandă acelui bolnav, o expunere zilnică de două minute pentru fiecare culoare.

Razele ultraviolete, infraroşiile şi lumina verde absorbite (prin piele) vor avea ca efect o revenire a forţelor, o drenare naturală a organismului. (Lectura 5524-1).

Cayce îi recomandă acelui bolnav o expunere zilnică de două minute pentru fiecare culoare.

Dar tratamentul se poate face şi la razele naturale ale luminii solare. Aceste expuneri la diverse raze luminoase nefiind lipsite de pericol trebuie să fie de scurtă durată şi alternate. Şi chiar:

Dacă folosiţi lumina soarelui sau lumina albă, intercalaţi (între timpii de expunere) lumină albastră. (Lectura 1758-1).

În altă parte, Cayce recomandă intercalarea luminii verzi. Iată de ce, după o plajă, ar fi bine să ne odihnim într-o cameră albastră sau verde.

Ce lecţii de viaţă ne dau acele ţări musulmane din jurul Mediteranei, unde pereţii interiori sunt vopsiţi în albastru şi verde, unde curţile interioare ale caselor şi moscheilor sunt decorate cu minunate armonii de faianţă în aceste nuanţe! Acesta este şi principiul acelor „azulejos” din Portugalia, al căror efect decorativ - şi terapeutic! - se bazează pe folosirea camaieurilor albastre.

Cromoterapia nu este necunoscută la noi. În urmă cu câțiva ani, povestisem în *Le Guide de l'anticonsommateur (Editions* Robert Laffont) cum am vindecat-o pe fiica mea Eleonore de o rujeolă prin vibraţii roşii! Adică, îmbrăcând-o în roşu din cap

până în picioare, dându-i să bea sucuri de fructe roşii şi punându-i lingă pat o lumină cu abajur roşu: această rujeolă (totuşi foarte puternică la început) n-a durat decât patru zile! Şi fiica mea n-a suferit de nici o altă complicaţie după aceea.

(A se vedea şi cartea lui Gilbert Shakra, „Yoga Nidra”, Editions le Souffle d'Or, B.P. 05300 Barret-Le-Bas, care dă indicaţii foarte folositoare despre folosirea culorii ca terapie).

Să vindecăm prin muzică totul, chiar şi bătrânețea

Muzica este o terapie puternică. S-a ştiut de mult în jurul Mediteranei, mai ales la Neapole, unde când izbucnea câte o epidemie de febră datorată (se credea) înţepăturii de tarantula, oamenii dansau ca să se vindece. Se aduceau orchestrele în stradă şi se cânta o muzică foarte ritmată - tarantela - astfel ca oamenii să poată dansa ca să se vindece. Oricum, dansul provoacă transpiraţie transpiraţia elimină. toxinele şi eliminarea toxinelor înseamnă vindecare... Dar există în muzică mai mult. Cayce povesteşte pe îndelete (a se vedea capitolul III) cum erau îngrijiţi bolnavii prin muzică şi cânt în Templele Frumuseţii din Egipt.

Sunetele muzica şi culorile pot contribui mult la crearea vibraţiilor adecvate ce convin indivizilor perturbaţi, fie mental sau fizic, adică bolnavi în corp sau spirit. (Lectura 1334-1).

O fetiţă de cinci ani surdă în urma unei naşteri dificile, a primit această lectură:

Daţi-i să asculte un gen de muzică de coarde, aceea care îi va face plăcere şi care-i va provoca o reacţie emoţională. Aceasta trebuie să facă parte din reeducarea sa. (Lectura 2527-1).

Pentru o femeie oarbă de un ochi:

Studiaţi muzica, aceasta vă va ajuta, căci este multă muzică în construcţia corpului. Şi aceste vibraţii muzicale vor ajuta organismul dv. să recupereze vederea şi să folosească energiile sunetului, care sunt legate de cele ale vederii. (Lectura 4531-1).

Unui profesor de muzică, Cayce i-a recomandat să-şi folosească arta pentru a vindeca oamenii. Căci:

Fiecare entitate individuală vibrează ne anumite lungimi de undă exacte. Orice boală sau perturbare creează în corp vibraţii

opuse, adică necoordonate, în dezacord cu corpul /inteligenţa/ spiritul acelui individ. Şi [...] dacă se folosesc anumite vibraţii, se observă o reacţie. Anumite vibraţii sunt necesare în calitate de contrapunct; ele sunt necesare ca să provoace o modificare fa bolii). (Lectura 1861-2).

Cayce a recomandat mult cântecul:

Cântați când munciţi, fredonaţi, cântați pentru dumneavoastră, nu pentru a fi auziţi de ceilalţi, ci pentru dumneavoastră! (Lectura 3386-1). Căci el spune că orice fiinţă are nevoie de muzică şi că ne putem îmbolnăvi din lipsă de muzică. El mai spune că anumite genuri de muzică, dimpotrivă, ne pot „îmbolnăvi:

Muzica este fie o forţă distructivă, fie o forţă constructivă în interiorul entităţii. Aceasta depinde de ceea ce caută entitatea. (Lectura 3509- 1).

Se recomandă incantaţia „A-R-E-I-O-OUM”, căci ea ridică vibraţiile celui care o intonează. Ea are o putere vindecătoare foarte mare, folosită şi astăzi în grupul de „vindecare prin meditaţie” fondat de Edgar Cayce la Virginia Beach. Unele din aceste incantaţii (A-R-E-I-OOUM, ca şi AUM indian, ca şi AMEN) sunt atât de puternice încât în Egiptul antic făceau parte dintr-un arsenal terapeutic destinat reîntineririi oamenilor -aţi citit bine „reîntinerire”! Iată un text care face aluzie la ea:

Entitatea a trăit până la o vârstă înaintată, căci se afla cu Marele Preot când a fost reîntinerită. Aceste întineriri se făceau în principal după metode conform cărora entitatea însăşi trebuia să pronunţe anumite incantaţii. Aceste incantaţii ridicau influenţa energiilor spirituale deasupra forţelor materiei terestre. Aşa se face că entitatea a putut trăi până la o vârstă pe care am aprecia-o astăzi la 254 ani! (Lectura 949-12).

Silaba sacră AUM are un impact asupra glandelor endocrine (a se vedea mai departe). Pronunţată pe ton adecvat:

Ea deschide aceşti centri glandulari; astfel încât forţele lui kundalini să se trezească în aceste locuri ale corpului. Pronunţaţi-o şi veţi vedea ce se petrece în voi. (Lectura 2072-10).

Corpul este un instrument muzical la care trebuie să învăţăm a cânta. Pasionaţii meloterapiei vor fi fericiţi să afle că Cayce a vorbit mult de meloterapie: el a devansat interesul modern din acest domeniu de cercetare. Cayce spune că toată

lumea ar trebui să exerseze la un instrument muzical, lucru care i se pare esenţial pentru echilibrul atât fiziologic, cât şi fizic al tuturor.

Aromoterapia şi importanta parfumurilor

Cei care trăiesc în contact cu Natura cunosc importanţa mirosurilor în viaţa animală şi vegetală. Numeroase lecturi vorbesc despre asta, subliniind că ar trebui să folosim mai mult esenţele odorante ca mijloc terapeutic:

Căci omul are posibilitatea să creeze mirosuri care vor influenţa anumiţi indivizi sau anumite grupuri. Nenumărate persoane reacţionează la parfumuri şi acestea produc efecte în interiorul organismului lor. Efecte pe care psihanaliştii şi psihologii le-au subestimat mult timp, aşa cum au ignorat în mare parte modul în care Forţele Creatoare, adică Dumnezeu, se manifestă într-un individ! (Lectura 274-10).

Una din cele mai mari forţe ce pot influenţa corpul fizic al omului sau animalului este acţiunea parfumurilor asupra nervilor olfactivi din corp. (Lectura 274- 7).

Tocmai pe această puternică acţiune a parfumurilor se bazează aromoterapia - foarte veche terapie egipteană reluată şi modernizată de Dr. Valnet. Uleiurile esenţiale şi parfumurile făceau parte din tratamentele folosite în Egiptul vechi pentru a vindeca bolnavii:

Căci pentru această persoană - dar nu pentru toată lumea - mirosurile înlesnesc meditaţia. Căci entitatea, în experienţa sa de viaţă anterioară în templul Sacrificiului, a învăţat să se branşeze mult pe miros. Într-adevăr, terapiile folosite acţionau asupra nervilor olfactivi şi, prin aceasta, asupra muşchilor corpului însuşi. (Lectura 2823-3).

Templul Sacrificiului era acel spital faimos de care vorbeşte Cayce adeseori în lecturile sale despre Egiptul antic (a se vedea capitolul următor). Această cunoaştere a puternicii acţiuni a parfumurilor nu s-a pierdut complet în Franţa. Cum dovedeşte această lectură de viaţă anterioară pentru o persoană care:

a trăit în această ţară cunoscută ca Franţa [...] în perioada când Richelieu era la apogeul puterii. Entitatea era o persoană pe care Richelieu o consulta adesea şi dădea sfaturi urmând o tehnică de interpretare a tămâii, care era arsă în acea epocă.

[...] Şi entitatea a câștigat şi a pierdut moral în această experienţă de viaţă. A câștigat în cunoaşterea influenţei parfumurilor, mirosurilor [...]. A pierdut în folosirea practică a acestei cunoaşteri asupra oamenilor. Astăzi ea trebuie să facă faţă acestei karme, lucrând asupra bunei folosiri a acestor influenţe şi folosindu-le pentru a ajuta oamenii în dezvoltarea lor (Lectura 1714-1).

Printre esenţele odorante cele mai des menţionate de Cayce - şi produse natural de solul nostru - se află levănţica:

Şi levănţica [...] are o influenţă deosebită asupra acestui organism la ora actuală, căci îi aminteşte capacităţile sale de a se reface şi de a se întineri el însuşi, suflet, corp şi spirit. (Lectura 578-2).

După Cayce, levănţica este o esenţă extrem de importantă, căci ea *ridică vibraţiile,* provocând o dezintoxicare a organismului (lectura 3793). După el, egiptenii antici o foloseau pe scară largă pentru a stimula activitatea glandelor endocrine şi a ajuta eliminarea toxinelor.

Dar atenţie: folosiţi levănţica naturală. Cayce respinge folosirea esenţelor de sinteză:

S-a trecut la folosirea parfumurilor sintetice... Este ca şi cum am folosi umbra unui lucru real! (Lectura 274-10).

Personal, am constatat binefacerile uleiului esenţial de levănţică (în deodorant, pastă de dinţi, ceai etc. - şi dorm mai bine de când mi-am umplut perna cu levănţică! Cel mai bun ulei esenţial vi-l puteţi procura adresându-vă familiei FRA, lavandicultori biologici, 84400 Lagarde d'Apt, care nu fabrică decât produse naturale).

CAPITOLUL III - EDGAR CAYCE ŞI REÎNCARNAREA

Edgar Cayce descoperă reîncarnarea... pe un divan!

Edgar Cayce s-ar fi putut mulţumi cu o splendidă carieră de practică medicală ilegală... Dar avea să lanseze, fără voia sa, o bombă cu efect întârziat, care nu şi-a încheiat încă explozia: reîncarnarea! O descoperire stânjenitoare.

În 1923, Cayce a fost vizitat de un bărbat numit Arthur Lammers. Acesta nu venea pentru o consultaţie medicală: era zdravăn ca Pont-Neuf! Problemele lui erau de alt ordin:

Lammers, tipograf de meserie şi spirit curios, îşi punea întrebări la care - credea el - un medium iar putea răspunde, mai ales un medium reputat cum era Cayce...

ASTROLOGIE, CABALĂ, ALCHIMIE, CE TREBUIE SĂ CREDEM DESPRE TOATE ACESTEA, DOMNULE CAYCE?

...Domnul Cayce nu credea nimic. A făcut ochii mari cât farfuriile zburătoare. Preocupările ezoterice îi erau complet străine. Acasă la el nu auzise niciodată despre toate acestea. Perfect reprezentant al mediului său, el credea că Biblia ajunge pentru a răspunde la tot. O astfel de cercetare, în afara cărărilor biblice, mirosea a sulf ... Totuşi, pe măsură ce Lammers îi vorbea, simţea că acest om nu venise întâmplător. Ştia că îl cunoaşte deja de multă vreme ... Lammers era noua faţă a destinului său.

- Nu pot rămâne aici mai mult de câteva zile, a spus omul de afaceri. Dar vă invit la Dayton, în Ohio, unde locuiesc. Voi închiria pentru dumneavoastră un apartament la hotelul Philipps şi acolo vom putea lucra.

Lammers, nebun de generos, oferise lui Cayce covorul de aur. Acesta, mereu în lipsă de bani, fusese prea fericit să accepte. La 11 octombrie 1923, instalat deci în hotelul său de lux, Cayce îl primeşte pe Lammers cel nerăbdător, urmat de secretarele sale. Detaliu ce pare neînsemnat, dar care este totuşi capital: datorită acestor stenografii, Cayce va putea într-o zi să fie cunoscut. Câte medii mari n-au făcut revelaţii fundamentale, care au fost uitate pentru că n-au fost niciodată înregistrate!

- Să începem cu astrologia! propuse Lammers.

- Păi, nu ştiu nimic despre asta! protestă Cayce.

- Nu contează, răspunse Lammers. Nu ştiţi nimic despre medicină. Asta vă împiedică să daţi excelente consultaţii medicale? Ei?

Iată-l pe Cayce, fără un entuziasm excesiv, întinzându-se pe divanul din camera de hotel, sub sugestia asistentului lui Lammers. Acesta îi dă data de naştere...

Şi Cayce - adormit analizează cu glas tare tema tipografului. Apoi se trezeşte:

- Ce-am spus?

- Ei bine, se pare că este ceva inexact în astrologia noastră, răspunde Lammers. Ea nu ţine cont de reîncarnare.

- De... ce? întrebă bietul Cayce.

- Reîncarnare: aţi spus că am trăit alte vieţi înaintea acesteia.

- Am spus eu asta?

- Ei da, nu numai că aţi confirmat ceea ce presimţeam, adică valoarea astrologiei, dar mi-aţi vorbit şi de reîncarnare...

- Adică chestia aia indiană?

- Oh! Se crede că este indiană, dar de fapt este universală. Grecii, egiptenii, celţii o cunoşteau. De altfel, secretara mea o să vă citească ea însăşi notiţele pe care le-a luat. Iată ce aţi spus în timpul somnului:

Acest individ este foarte zdravăn din punct de vedere fizic. Totuşi, este încă grosier, cu vigoarea unei naturi încă foarte angajată în acest secol. Acest individ poate să aducă cu el anumite forţe distructive, prin poftele personale, numai dacă nu face apel la forţa sa de voinţă, la energiile sale spirituale pentru a se conduce [...]. El se află sub influenţa lui Jupiter cu Venus în Casa a XII-a [...]. Afacerile sale financiare sunt influenţate de poziţia Berbecului şi a lui Septimus (Pluton) care-i dau forţa în plan financiar (...). El are puterea să controleze oamenii... Pentru el, nici o ocazie nu este vreodată pierdută! Este un om a cărui putere constă în dezvoltarea fiinţei sale spre mediumnitate, facultăţi psi. Trebuie să negocieze în acelaşi timp cu forţele Vieţii, cele ale voinţei şi poziţia astrelor, de unde dificultatea de a descrie un astfel de individ, dorinţele sale, dispoziţiile sale... Pe scurt, un om cu voinţă puternică, care nu contează decât pe el însuşi, un individualist.. Se află la a treia apariţie pe acest plan. Altădată, a fost călugăr. (Lectura 5717-1).

Cayce asculta înmărmurit cele două fraze din urmă... De necrezut!

Ulterior, vor reveni curent în lecturile sale aceste expresii bizare: „plan terestru” sau „planul material” sau „acest plan”, pentru a desemna planeta Pământ.

Dar asta nu e tot: în cazul lui Lammers, va merge şi mai departe... Într-o lectură dată ceva mai târziu pentru tipograful cel bogat, va spune că Lammers şi el se întâlniseră şi altădată, cu foarte multă vreme în urmă, în nişte împrejurări când *se uniseră în* scop *distructiv.*

Când i s-a cerut să precizeze unde, când şi sub ce formă, iată ce a răspuns:

Singura împrejurare, din punct de vedere al planului terestru, când aceste persoane (Lammers, Cayce şi doi alţi prieteni) s-au unit a fost -contrar prezentului, când sunt asociaţi într-un scop constructiv - războiul Troiei. Lammers nu era altul decât Hector, iar Cayce un soldat [...]. Ştiţi, de acolo vin aceste forţe distructive manifestate de ei în diverse epoci. (Lectura 5717-5).

...Scopul constructiv era, evident, să-l ajute pe Cayce să îngrijească bolnavii... Dar violenţa temperamentelor a stricat tovărăşia. Au apărut neînțelegeri, Lammers s-a ruinat; el şi Cayce s-au despărţit.

Cât despre acea revelaţie privind războiul Troiei, Cayce nu ştia pe atunci despre ce e vorba (...pentru că Biblia nu vorbea de asta!). Că acest război a avut sau nu loc, cu sau fără Lammers, nu-l interesa deloc... Lucrul care-l tulbura era de altă natură: „Eu, spunea el, nu cunosc decât Predica de pe munte. Pentru mine, restul nu există... Oare Christos a vorbit de reîncarnare? Este singurul lucru care mă interesează”. Şi Cayce, care cunoştea Biblia pe de rost, ştia că nu figura niciunde cuvântul REÎNCARNARE.

Dacă nu exista cuvântul, poate că exista ideea?

Trebuia să caute... (*La drept vorbind, celebra lectură a lui Lammers nu este prima în care Cayce a vorbit de reîncarnare. La 22 mai 1911, el spusese: Acest* corp vine dintr-un alt corp mai vechi, căci sufletul său a transmigrat. *(Lectura 48411. Dar nimeni nu i-a acordat atenţie: la vremea aceea Cayce nu-şi recitea niciodată lecturile!)*

SE AFLĂ REÎNCARNAREA ÎN BIBLIE?

Începând din ziua aceea, timp de zece ani, Cayce, familia sa şi prietenii vor discuta aprins, în fiecare zi, despre reîncarnare. Se află ea în Biblie? Era ceea ce aveau de aflat. Vor reciti fiecare carte a Scripturilor, cuvânt cu cuvânt; verset cu verset...

Cayce, profund tulburat în conştiinţa sa de creştin, va traversa o criză dramatică. Imposibil să eviţi problema: vieţile anterioare ale pacienţilor devin din ce în ce mai des în lecturi. De fiecare dată când bietul Cayce se trezeşte, ia cunoştinţă de lucrurile incredibile proferate în somn: rămâne consternat! Trăieşte într-un inconfort intelectual total, neînțelegând de ce această „fantezie indiană” revine neîncetat pe buzele sale...

Devorat de nesiguranţă, va lucra enorm asupra acestui subiect, pentru a-l aprofunda împreună cu Gertrude; ea va pune întrebări misterioasei surse de informaţii la care Cayce recurge odată adormit. De exemplu:

UNDE SE VORBEŞTE DE REÎNCARNARE ÎN BIBLIE?

În Evanghelia lui Ioan şi în tot restul, în general! (Lectura 452-6).

Într-adevăr, în al treilea capitol din Evanghelia lui Ioan, Christos îi spune lui Nicodim: „Adevărat, adevărat, zic ţie: De nu se va naşte cineva de sus, nu va putea să vadă Împărăţia lui Dumnezeu”. Nicodim se miră: „Cum poate omul să se nască, fiind bătrân? Oare poate să intre a doua oară în pântecele mamei sale şi să se nască?” Urmează o explicaţie a lui Christos căreia traducătorii Bibliei noastre au încercat să-i dea un sens „rezonabil”. Unii au tradus „prin a se naşte de Sus”, a se naşte pur şi simplu, explicând că era vorba de o „naştere spirituală”... Christos insistă şi-i răspunde lui Nicodim: „Adevărat, zic ţie: De nu se va naşte cineva din apă şi din Duh, nu va putea să intre în Împărăţia lui Dumnezeu”. „Cum pot să fie acestea?” întrebă din nou Nicodim ... care este dojenit: „Tu eşti învăţătorul lui Israel şi nu cunoşti acestea?”

Înainte de a relua în detaliu câteva pasaje din Noul Testament, să ne oprim o clipă pentru a ne întreba de ce cuvântul REÎNCARNARE nu figurează în el.

Ei bine! Nu poate să figureze acolo pentru simplul motiv că este recent: el a fost inventat în secolul al XIX-lea, de Allan Kardec. Pentru teologii catolici care au pregătit traducerile moderne ale Bibliei, era de neconceput să folosească vocabularul spiritiştilor, aceşti eretici abominabili!

Da, dar... Există un alt cuvânt, cel al filosofilor greci, METEMPSIHOZĂ. El a fost tradus în general prin „transmigrarea sufletelor”; sensul său este: „reîncarnare” în general, umană sau eventual animală. (Vom reveni asupra acestui subiect). Acest cuvânt poate că a figurat în bibliile noastre din primele secole. Dar se ştie că ele au fost cenzurate ulterior, cu destulă vehemenţă. Textele de care dispunem au fost, fără îndoială, rescrise...

Cu toate acestea, anumite pasaje au scăpat cenzorilor!

De exemplu, capitolul IX din Ioan, episodul cu orbul din naştere. Discipolii îl întreabă pe Iisus: „Învăţătorule, cine a păcătuit; acesta sau părinţii lui, de s-a născut orb?”

Întrebarea discipolilor arată că ei credeau că te poţi renaşte infirm pentru păcatele comise anterior. Copilul s-a născut astfel, nu pentru că ar fi păcătuit în viaţa aceasta.

Răspunsul lui Iisus, în textul original, era în mod sigur comprehensibil. Acum nu mai este în textul care ne-a parvenit: „Nici el, n-a păcătuit, nici părinţii lui, ci ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu.” -ceea ce nu răspunde întrebării puse de discipolii săi.

Alt pasaj, extras din Apocalips, capitolul XIII: „Cine duce în robie de robie are parte; cine cu sabia va ucide trebuie să fie ucis de sabie”. La ce se referă Matei (capitolul XXVI, 51, 52): „Şi iată, unul dintre cei ce erau cu Iisus, întinzând mina, a tras sabia şi, lovind pe sluga arhiereului, i-a tăiat urechea. Atunci Iisus i-a zis: „Întoarce sabia ta la locul ei, că toţi cei ce scot sabia, de sabie vor pieri”.

Or noi cunoaştem sute de asasini care au murit în patul lor foarte liniştiţi. Vor fi scăpat ei Legii?

Christos va fi vorbit el aiurea? Dar, dacă se admite principiul reîncarnării, acest pasaj obscur se luminează: efectul de bumerang revine asupra asasinului în viaţa următoare!

Mai este şi povestea cu întoarcerea lui Ilie, care apare în mai multe pasaje din Evanghelie. În Matei (capitolul XVII), discipolii pun această întrebare lui Iisus: „Pentru ce dar zic cărturarii că trebuie să vină mai întâi Ilie?” Iar Christos răspunde: „Ilie într-adevăr va veni şi va aşeza la loc toate. Eu însă vă spun vouă că Ilie a şi venit dar ei nu l-au cunoscut!”.

Textul de aici implică absolut faptul că discipolii crezuseră în întoarcerea fizică a unor personaje, deci în reîncarnare. Mai multe lecturi ale lui Cayce afirmă identitatea dintre Ioan Botezătorul şi Ilie, de exemplu:

Entitatea numită Ioan Botezătorul, adică Ilie, cel care trebuia să se întoarcă. (Lectura 1000-4).

...Şi Cayce va explica chiar şi moartea lui Ioan Botezătorul - datorată unei femei - ca o karmă creată de Ilie, care fiind profet al lui Yahve, se lăsase totuşi dominat de frica şi ura unei femei: regina Izabela...

Pentru epoca lui Christos, avem şi mărturia lui Flavius Iosif: „Nu ştiţi că cei care părăsesc viaţa [...] eliberaţi de datoria lor faţă de Dumnezeu câștigă viaţa veşnică [...] şi că sufletul lor rămâne în curăţenie şi supunere după ce au obținut un loc în cer, de unde roata timpului îi face să coboare iarăşi să locuiască în trupuri fără pată?" (Războiul evreilor", Cartea a III-a, capitolul 8).

Cum a uitat Occidentul reîncarnarea?

Interesantă întrebare... Lui Cayce i-a fost pusă de Gertrude în cursul unei serii de lecturi. Răspunsul, în rezumat, a fost următorul: patimile erau atât de violente (aşa cum vedem, de exemplu, în istoria Merovingienilor!) încât Biserica nu putea să ne înveţe decât adevăruri foarte elementare. Căci sufletele care sunt lipsite de maturitate folosesc reîncarnarea ca pretext pentru a evita să muncească pentru ele înseleNodes... Pentru că au tot timpul! Câte vieţi vor!

Nivelul moral scăzuse foarte mult faţă de galii admiraţi de Cezar pentru curajul lor „datorat, spunea el, faptului că ei credeau că sufletul nu moare, ci trece după moarte într-un alt corp" („De Bello Gallico", Cartea a VI-a).

Gândirea gnostică

Or Evangheliile recunoscute oficial astăzi nu sunt decât o selecţie din toate cele care fuseseră scrise, reflectând diversele faţete ale învăţăturii lui Iisus. Au fost regăsite în Egipt, la Nag Hammadi, manuscrisele creştinilor gnostici. Aceştia reprezentau, mai ales în jurul Alexandriei, un curent de gândire destul de diferit de tradiţia romană moştenită de noi în Franţa. Doctrina gnosticilor (care va reapărea sub forma catarismului în sudul languedocian) susţinea reîncarnarea. Gnosticii râdeau de naivitatea creştinilor romani care credeau că prin câteva ore de martiriu îşi vor asigura un loc veşnic de-a dreapta Atotputernicului! Ei, în schimb, ştiau că perfecţiunea se obţine abia după mai multe vieţi de purificare... Şi după mai multe martirii!

Acestui curent mistic, pentru care relaţia interioară cu Dumnezeu era mai importantă decât formele exterioare, i se va opune curentul „roman": un creştinism simplificat, redus la câteva principii, câteva reguli, după o „linie de gândire corectă". Aceasta va fi impusă într-un mod autoritar: ereticii vor fi arşi, exterminaţi iar cărţile lor distruse... Vânătoarea de vrăjitoare

începe foarte devreme. Încă de la proclamarea oficială a creştinismului de către Constantin, vechii martiri devin imediat persecutori... Cayce a fost întrebat:

CREŞTINISMUL GNOSTIC SE APROPIE CEL MAI MULT DE DOCTRINA CREŞTINĂ AŞA CUM ESTE EA DATĂ DE ACEASTĂ SURSĂ DE INFORMAŢIE (LECTURI)?

Există un paralelism. Creştinismul gnostic era cel mai frecvent acceptat - până când unii încep să stabilească reguli pentru a permite compromisuri... Dar în doctrina lui Christos nu existau compromisuri... (Lectura 5749-14).

Teodora nu vrea să se reîncarneze

Placa turnantă fatală pentru reîncarnare este secolul al VI-lea după Christos; în vremea aceea, Biserica, aliata statului, a pierdut în sanctitate ceea ce a câștigat în putere politică.

Împărăteasa Teodora a vrut să fie divinizată după moarte, ca vechii împăraţi romani. Un lucru o neliniştea: învăţăturile lui Origene, marele specialist creştin al reîncarnării. După el, cei care şi-au asasinat aproapele vor trebui să se reîncarneze pentru a-şi plăti crimele. Or Teodora are mâinile pătate de sânge... Origene este oaia sa neagră! (Din fericire pentru el, a murit de mult timp, în anul 254). Împăratul Iustinian, soţul Teodorei, convoacă deci în anul 553 al doilea consiliu al Constantinopolului - pentru a condamna o serie de idei provenite de la Origene. Papa şi episcopii, morţi de frică, semnează şi votează tot ce li se cere: teribilul cuplu imperial asasinase deja cel puţin doi papi şi câțiva episcopi... Fără a mai pune la socoteală ecleziaştii mărunţi!

Dar aceste decrete, promulgate sub presiune, sunt nule din punct de vedere canonic. În plus, trebuie să remarcăm că acest consiliu - nu mai mult decât oricare altul - n-a condamnat reîncarnarea în sine. Au fost condamnate în anul 553 numai „referirile” la reîncarnare.

Acest succes politic imperial a avut drept consecinţă o revizuire „la sânge” a Evangheliilor din care a fost ştearsă orice menţiune a reîncarnării. Şi iată de ce a dispărut ea din catehismele noastre după secolul al VI-lea!

Redescoperirea reîncarnării de către occidentali

...Catari şi rozacrucieni, care o redescoperiseră, au fost arşi. Cu mult mai târziu, în 1911 , au fost publicate *Vieţile succesive* ale colonelului de Rochas (1837-1914), administratorul Şcolii politehnice. Cercetările sale sistematice asupra reîncarnării, sub formă de anchete şi experienţe, pot fi considerate ca primele lucrări ştiinţifice occidentale din domeniu.

Lucrările lui Rochas au avut un anumit ecou - dar este sigur că Cayce nu auzise niciodată de ele înainte de renumita lectură dată pentru Lammers.

Sursele de informaţie despre reîncarnare sunt în mare parte, în acea epocă, de origine parapsihologică. Ele sunt datorate în principal scrierilor a trei mari mistici, care au avut, fiecare în sfera sa, un imens ecou.

- Mai întâi Allan Kardec (1804-1869). El răspândise în Franţa, apoi în toată lumea, doctrina „spiritismului”. Era vorba de o învăţătură religioasă ezoterică, complementară Bibliei (dar deloc opusă acesteia în spiritul autorului său). Această învăţătură era obţinută printr-un dialog cu misterioase „spirite” informatoare, entităţi-ghizi descarnaţi: Bietul Kardec a declanşat, într-o fiară atât de sălbatic raţionalistă şi materialistă cum era Franţa secolului al XIX-lea, o ploaie de condamnări. Biserica catolică l-ar fi ars bucuroasă pe rug!

Scandal şi în intelligentsia franceză, al cărei triumfalism ştiinţific era denunţat de Kardec. Şi unii şi alţii au făcut totul pentru a-l ridiculiza: au reuşit atât de bine, încât astăzi în Franţa nimeni nu mai încearcă să folosească cuvântul spirit. Or Kardec vorbeşte enorm de reîncarnare, pe care el o integrase perfect în credinţa sa creştină. El era convins că a fost druid în epoca celtă, cu numele Allan Kardec, pe care şi l-a reluat ca să-şi semneze cărţile.

- Ceva mai târziu, Helena Petrovna Blavatsky (1 831 -1 891) va vorbi cu strălucire despre reîncarnare. Doctrina sa, teozofia, va avea un viu impact asupra mediilor intelectuale englez şi american. Totuşi, doamna Blavatsky se referă la cărţile sacre ale Indiei. Astfel, reîncarnarea, văzută din unghi teofizic, va păstra întotdeauna un „ambalaj de origine” oriental.

Şi tot astfel o văd mulţi alţi oameni, asociind-o cu vacile sacre, „curry” din carne de oaie şi îmblânzitorii de şerpi: un întreg exotism ieftin!

- În fine, Rudolf Steiner (1 861 -1 925), mai întâi discipolul doamnei Blavatsky, s-a desprins apoi de familia teozofi că pentru a-şi fonda grupul propriu: antropozofii. Contemporan al lui Cayce, el are aceeaşi deschidere, acelaşi suflu profetic, aceeaşi viziune universală. Ca şi Cayce, el a vorbit foarte mult despre reîncarnare. Dar Steiner este un intelectual din Europa renană. Şi ca atare, ei s-a făcut auzit mai ales în Elveţia şi Germania.

Cayce nu-i cunoştea nici pe Kardec, nici pe Steiner, nici pe Blavatsky: Lammers îi va explica ce este teozofia! Dar el n-o ia în seamă. Este un american perfect, un urmaş al acelor „Fathers Pilgrims" care au debarcat cu Biblia în mână şi nu vor să ştie de altceva.

Cayce nu vorbeşte nici o limbă străină, nici soţia lui, iar secretara nici atât. Sunt ignoranţi care n-au plecat niciodată de acasă: abia dacă ştiu că lumea exterioară există! Pentru noi ceilalţi, europenii, asta este greu de conceput.

Şi tocmai această incultură crasă, pahidermică va constitui şansa lui Cayce: lipsa sa de instrucţie îi va favoriza îndrăzneala gândirii şi îi va permite să meargă foarte departe, reintegrând reîncarnarea în gândirea sa creştină. Din fericire, la început, nu cunoaşte nimic: nu va putea fi acuzat de plagiat! Va trebui să se recunoască faptul că lecturile sale nu „copiază" pe nimeni.

Geniul particular al lui Cayce îl constituie reîncarnarea debarasată de podoabele indiene.

Dacă mai târziu Cayce adoptă două sau trei cuvinte indiene, dintre care karma, o face din simţ practic: cuvântul karma descrie o realitate pentru care limba engleză nu are cuvânt specific. când Cayce foloseşte cuvintele karma şi akasha, nu este vorba în concepţia sa de budism, ci de o lege cosmică universală situată mult deasupra tuturor religiilor.

Pe scurt, reîncarnarea în versiune Cayce nu obligă pe nimeni să se înfăşoare într-un sari, psalmodiind „Hare Krishna" pe la colţurile străzilor!

Marea inovaţie a fui Cayce este deci reîncarnarea, încadrată în viaţa noastră culturală, în tradiţiile noastre, debarasată de exotismul indian. Sub această formă pot beneficia de ea toate ştiinţele umane occidentale: psihologia, istoria, medicina...

Reîncarnarea *made by* Cayce

Cayce va ieşi aşadar din această teribilă criză de conştiinţă în care se zbătuse ani de zile. Se va face lumină totală în mintea sa din stare de veghe: da, reîncarnarea este creştină! Nu numai că este compatibilă cu învăţătura lui Christos, ci mai mult: a făcut parte din aceasta la început.

Scoasă din ambalajul său indian, reîncarnarea devine universală, accesibilă oricărui om de bună credinţă. Ea dă un răspuns întrebărilor tulburătoare pe care ni le punem - întrebări la care bisericile oficiale nu pot răspunde.

De exemplu, problema Răului: De ce Jules s-a născut infirm, în timp ce Jim beneficiază de o sănătate de fier? De ce Dumnezeu, în bunătatea Sa, permite o astfel de inegalitate? De ce unii se nasc bogaţi şi alţii săraci?

Clerurile diferitelor biserici răspund: „Acestea sunt tainele Voinţei divine; trebuie să ne înclinăm fără să le înţelegem”. Un astfel de răspuns nu se mai poate accepta în secolul XX: înseamnă să-i consideri pe fideli

debili!

Dimpotrivă, filosofia cayciană a reîncarnării nu se teme să răspundă acestor întrebări. Ea oferă o explicaţie clară, coerentă, logică, acceptabilă pentru spiritele ştiinţifice occidentale.

Reîncarnarea ar putea fi înţeleasă ca o variantă a „teoriei Evoluţiei”. Dar trebuie să explicăm puţin acest cuvânt bizar: karma, care este sanscrit şi înseamnă „acţiune şi reacţiune”.

Aş fi tentată să-l traduc prin „bilanţul” care rezultă într-adevăr din diferitele acte precedente. Karma este principiul activ al Legii Evoluţiei; ea este în sine un program de transformare continuă. Cayce a explicat foarte des şi îndelung acest subiect. După el, ceea ce a făcut rău sau bine revine în mod necesar într-o viaţă următoare. Este „Legea Bumerangului”, formulată de Vechiul Testament: „Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte”. (Nu pentru a-i îndemna pe oameni la răzbunare, ci pentru a-i face să reflecteze puţin la consecinţele actelor lor).

Această „Lege a cauzei şi efectului” este, după Cayce, automată, absolut ca legile fizicii:

Fiecare suflet plăteşte pentru propriile lui greşeli, NU pentru ale altuia. (Lectura 1056-2).

Unul din marile principii de bază - pe cale să devină principiul întregii psihologii holistice - este că: Mind is the

builder, frază pe care Cayce o repetă neîncetat. Adică: „Spiritul (omenesc) este constructorul”. Corpul nostru fizic este doar rezultatul activităţii mentalului nostru... Şi, de asemenea, al tuturor împrejurărilor exterioare ale vieţii pe care le întâlnim. Reîncarnarea, după Cayce, pune accent pe responsabilitatea noastră globală.

Fiecare gând rău antrenează un act rău şi fiecare gând bun, un act bun. De altfel, gândirea în sine este un act. Fiecare act rău are în noi înşine urmări pe care le proiectăm în exterior. Nu suntem niciodată victime ale cuiva, ci numai propriile noastre victime şi ale actelor noastre trecute. Omul bun care nu are „decât necazuri” a fost poate un monstru în urmă cu zece mii de ani: el se confruntă astăzi cu consecinţele trecutului său karmic.

Am spune că suntem mai întâi fiii operelor noastre. Evident, este o filosofie care obligă la rectitudine. Ceea ce nu place tuturor!

Filosofia indiană nu admite nici o abatere de la rigoarea legii karmice a cauzei şi efectului. Astfel, în gândirea religioasă a Indiei, „roata” reîncarnărilor succesive se învârte la nesfârșit de-a lungul secolelor, până când ultima fărâmă de karmă este plătită. Greu, greu, greu... Este ca un examen pe care ar trebui să-l treci în fiecare an şi la cea mai mică bâlbâială ai picat: trebuie atunci să repeţi clasa şi chiar să o repeţi de trei-patru ori!... Unii se descurajează... Şi iau de la capăt, interminabil, aceleaşi erori!

Legea Graţiei

Dimpotrivă, gândirea cayciană introduce o nouă dimensiune: „Legea Graţiei”. Graţia este iubirea gratuită, bunătatea lui Dumnezeu pentru fiecare suflet. Încrederea şi iubirea pot să ne scape de această nemiloasă lege a karmei. Cayce rezumă principiul Legii Graţiei în câteva cuvinte:

Ceea ce semeni aceea culegi, numai dacă nu ai trecut de la legea karmei la Legea Graţiei. (Lectura 5075-1).

Cuiva care îl întreabă: CE DATORII AM CĂTRE JOHN? Cayce îi răspunde:

Numai aceea pe care o construieşti în propria conştiinţă. (Lectura 1298-1).

Într-adevăr există oameni care folosesc noţiunea de „karmă” sau de „datorie karmică” ca scuză facilă pentru pasivitatea lor: „Ce pot să fac? Este o datorie karmică”, spun ei,

atunci când nu au curajul să ia deciziile care se impun. Astfel, iată răspunsul lui Cayce dat unei persoane care îi punea întrebarea:

EXISTĂ ÎNTRE MINE ŞI PĂRINŢII MEI SAU CU UNUL DINTRE EI O DATORIE CARE TREBUIE SĂ FIE LICHIDATĂ? AR TREBUI SĂ RĂMÎN CU EI până REUŞESC SĂ-I ÎMBUNEZ?

Ce este datoria karmică? Amesteci totul! Această idee este neclară în mintea ta! Ce înseamnă Viaţa, dacă nu un dar al Creatorului tău, pentru ca tu să poţi fi întrutotul Una cu El? Relaţiile cu aproapele tău de-a lungul diverselor experienţe ale încarnărilor terestre se lămuresc în lumina Forţelor Creatoare, în relaţia ta cu actul în sine. Şi, mai precis, pentru relaţiile personale cu tatăl tău, cu mama ta, cu fratele sau oricine altcineva, ceea ce contează ESTE SA TE PRIVEŞTI IN FAŢA, în cadrul relaţiilor antrenate cu semenii tăi. Nu este vorba de o datorie karmică între părinţii tăi şi tine, ci de o DATORIE KARMICA CU TINE INSUŢI. Acea datorie la care trebuie să lucrezi cu ajutorul relaţiilor familiale de astăzi! E valabil pentru orice suflet. (Lectura 1436-3).

Conform acestui text, prima datorie karmică este faţă de sine: să ne debarasăm de toate sentimentele de egoism, gelozie, agresivitate, de toate inhibiţiile care ne parazitează şi ne slăbesc Eul. Iată ce antrenează din viaţă în viaţă o memorie negativă. Cayce spune adesea: *Selfisbeing met,* ceea ce înseamnă că va trebui într-o zi „să stai faţă în faţă cu tine însuţi” adică să conştientizezi această memorie negativă. Deci nu va fi vorba propriu zis de o datorie karmică între doi indivizi, ci mai întâi o datorie faţă de sine, asupra căreia trebuie să lucrăm în situaţia de viaţă în care ne aflăm şi în relaţia cu celălalt. Actele negative au distrus în alte vieţi o parte din Eul nostru, care astfel s-a separat de Forţele Creatoare, adică Dumnezeu. Relaţiile umane din viaţa noastră actuală au drept scop să vindece Eul nostru, să-l ajute să se rearmonizeze cu legile divine. Expresia „datorie karmică” ar trebui înlocuită prin „memorie karmică”, care trebuie să fie purificată dacă este negativă. Într-o altă lectură, Cayce mai spune:

Doar Iisus este modelul structural al fiecărui suflet. El este karma ta, dacă vrei cu adevărat să te încrezi în El. (Lectura 2067-2).

Ne putem înfrunta karma fie în noi înşine, fie în El. (Lectura 2990-2).

Altfel spus, înfruntarea propriei memorii negative, a propriilor reflexe inconştiente este mai puţin dură dacă o facem în lumina lui Christos decât mărginindu-ne la vechea Lege a Cauzei şi Efectului:

Să înfruntăm aceste lucruri care au fost numite karmice...

Totuşi, să ne amintim că odată cu Legea Graţiei, ele se pot reduce la un simplu impuls interior. Şi dacă ne acordăm voinţa cu Calea lui Christos, putem împiedica astfel apariţia necazurilor putem depăşi dificultăţile şi putem face alegerile cele bune, acelea care aduc bucurie, iubire şi fericire pentru toată viaţa. Ceea ce este de preferat Legii Cauzei şi Efectului, care obligă la o confruntare a noastră înşine cu tot, la modul cel mai dur. (Lectura 1771-2).

... În fond, aceasta era „Buna Vestire” din Evanghelie!

Când ne reîncarnăm?

Ei bine, nu la întâmplare! În această privinţă nu există nici întâmplare, nici loterie, ci doar cicluri precise, pe care încă nu le cunoşteam suficient, dar despre care vorbeşte Cayce.

Timpul nostru terestru este hotărât de mersul stelelor: Soarele, Luna, planetele şi stelele fixe din constelaţii.

„Şi a zis Dumnezeu: Să fie luminători pe tăria Cerului [...], să despartă ziua de noapte şi să fie semne ca să deosebească anotimpurile, zilele şi anii...” (Geneza, 1)

Pentru noi, aceste corpuri celeste măsoară Timpul. Revenirea periodică în aceleaşi poziţie a unei stele sau a mai multor conjuncţii constituie un ciclu: aşa sunt revenirile periodice ale Lunii, Soarelui, ale lui Sirius, ale lui Saturn etc. Aceste corpuri celeste marchează ciclurile zilelor, anilor şi secolelor.

Sejurul terestru, repetat de câte ori este necesar, ar avea deci drept scop o aplicare practică a lecţiilor învăţate... în celelalte planuri planetare.

Căci nu se intră la întâmplare în sejurul material al Pământului. Ci naşterea vizează un obiectiv precis. Fiecare suflet este atras aici de influenţele pe care le-a putut vizualiza de Acolo de Sus. (Lectura 312&1).

Sau:

Căci fiecare ciclu este un grad în plus în experienţa entităţii sau sufletului. Şi atunci când sufletul trebuie să lucreze, îi vine dorinţa imperioasă de a se încarna în materie în acel moment. (Lectura 1703-3).

Este limpede aşadar, înţelegem că sufletele se încarnează după nişte cicluri, care sunt comparabile cu ciclurile solare!

Încarnarea pe Pământ este un atelier de lucrări practice pentru lecţiile cosmice. Încarnarea se face urmând datele care corespund unor cicluri astronomice/astrologice, în funcţie de nevoile spirituale ale fiecărei entităţi. Entitatea îşi alege ea însăşi momentul.

ÎN CEEA CE PRIVEŞTE VIAŢA PE ALTE PLANETE ŞI SEJURUL PE ACESTEA ÎNTRE DOUĂ VIEŢI TERESTRE, NE-AŢI SPUS CĂ ENTITATEA EDGAR CAYCE [..] A FOST ÎN SISTEMUL LUI ARCTURUS, APOI A REVENIT PE PĂMÎNT. ACEASTA ESTE O ETAPĂ DE EVOLUŢIE NORMALĂ SAU ANORMALĂ PENTRU UN SUFLET?

Aşa cum am spus - şi au spus-o şi alţii - Arcturus este ceea ce am putea numi centrul Universului, prin care indivizii trec la perioada alegerii lor; şi acolo ei trebuie să aleagă, de asemenea, unde trebuie să se întoarcă pentru a-şi completa stagiul - adică în sistemul nostru planetar, Soarele nostru, cu Pământul nostru şi sistemul său de planete... Sau dacă vor trece în alte sisteme. (Lectura 5749-14).

ESTE NECESAR SĂ ÎNCHEIEM PARCURSUL SISTEMULUI SOLAR ÎNAINTE DE A MERGE ÎN ALTE SISTEME?

Este necesar să încheiem parcursul sistemului solar.

TREBUIE SĂ ÎNCHEIEM CICLUL SISTEMULUI SOLAR PE PĂMÎNT SAU TREBUIE SĂ-L COMPLETĂM PRINTR-UN SEJUR PE ALTĂ PLANETĂ; SAU FIECARE PLANETĂ ARE UN CICLU PROPRIU CARE TREBUIE PARCURS COMPLET?

ceea ce s-a început pe Pământ trebuie să se încheie pe Pământ. Sistemul solar căruia îi aparţine Pământul nu este decât o parte din întreg. Căci în ceea ce priveşte numărul planetelor care gravitează în acelaşi sistem cu Pământul, aceste planete formează un tot şi sunt legate unele de altele. Acesta este ciclul sistem complet care trebuie să fie încheiat, înţelegeţi? (Lectura 5749-14).

Nu suntem siguri că înţelegem foarte bine, dar vom reveni asupra acestei chestiuni, mai în detaliu, la capitolul de astrologie. De câte ori ne reîncarnă m?

Platon credea că sufletele se reîncarnează la fiecare o mie de ani. În *Republica,* el povesteşte istoria lui Er pamphylul, extraordinar reportaj din Lumea Cealaltă, realizat de cineva care se întoarce de acolo. Er pamphylul spune cum, considerat mort pe un câmp de bătălie, a fost în Câmpiile Elizee (sejurul morţilor pentru greci). Acolo a putut asista la împărţirea viitoarelor încarnări, unde fiecare suflet trăgea la sorţi, alegând noua viaţă terestră...

Cayce dă secvenţe de vieţi mult mai apropiate în timp... sau dimpotrivă, mult mai depărtate.

DOMNULE CAYCE, ÎN LECTURILE VIEŢILOR ANTERIOARE PE CARE LE-AŢI DAT, SUNT MARI DIFERENŢE PRIVIND INTERVALELE De TIMP CARE SEPARĂ DOUĂ ÎNCARNĂRI. EXPLICAŢI-NE DE CE. PENTRU CĂ TOATE ÎNCARNĂRILE NU SUNT DATE ÎN LECTURI SAU PENTRU CĂ UNII DINTRE NOI PROGRESEAZĂ SUFICIENT ÎNTR-O VIAŢĂ ŞI NU MAI ESTE NEVOIE SĂ SE REÎNCARNEZE O PERIOADĂ ÎNDELUNGATĂ? DE EXEMPLU, PRIMA APARIŢIE PE PĂMÎNT PE CARE AŢI MENŢIONAT-O PENTRU DOMNUL X ERA ACUM ZECE MILIOANE CINCI SUTE DE MII DE ANI. URMĂTOAREA, ACUM DOUĂSPREZECE MII DE ANI. ENTITATEA RESPECTIVĂ NU A MAI REVENIT PE PĂMÎNT ÎNTRE ACESTE DOUĂ ÎNCARNĂRI?

Apariţiile sale în planul terestru au fost menţionate toate. În intervale, el s-a dezvoltat în afara planului terestru, căci adeseori această entitate s-a aflat în alte sisteme planetare: acestea au avut o influenţă asupra vieţii sale. Astfel, putem spune că în dezvoltarea sufletelor pot exista intervale mai mult sau mai puţin lungi! - sau scurte! - de la a viaţă la alta. (Lectura 139-1, 2).

Deci, iată un nativ care se află abia la a treia sa viaţă... Ca Lammers. Ne amintim că acesta era la a treia apariţie pe această planetă. Ceea ce presupune un bogat turism planetar! La cealaltă extremă, sunt cele 547 de reîncarnări ale lui Buddha Gautama... Cayce şi-a dezvăluit lui însuşi o secvenţă din vieţile anterioare.

El s-a referit amănunţit la anumite vieţi pe care le vom vedea îndeaproape ceva mai departe, El mai spune:

Perfecţiunea nu este posibilă într-un corp material, înainte de a fi revenit de cel puţin treizeci de ori! (Lectura 2982-1).

Grupuri karmice: ne reîncarnăm împreună, este mai vesel!

Majoritatea americanilor din secolul XX care au venit să-l consulte pe Cayce îl cunoscuseră deja în una din vieţile lor precedente iar unii dintre ei îi fuseseră foarte apropiaţi. Soţia, secretara, copiii, cei mai buni prieteni se pare că au fost toţi amestecaţi mai mult sau mai puţin în aventurile din alte vieţi. La început, mi s-a părut o coincidenţă bizară. Şi apoi am reflectat: dacă ne reîncarnăm pe cicluri, după „afinităţile elective”, ar fi deci logic ca în aceleaşi epoci şi în aceleaşi împrejurări să se regăsească periodic oameni care trebuie să înfăptuiască ceva împreună. Ei sunt sensibili la aceleaşi vibraţii. Regăsim aceleaşi vechi cunoştinţe care făceau parte din aceleaşi promoţii...

Ca multe suflete care au intrat în acest ciclu din 1910, 1911 sau în timpul acestui ciclu, entitatea a fost atlantă... (Lectura 2428-1).

Vom regăsi în capitolul următor aceste cicluri istorice sau preistorice de reîncarnări colective.

Indivizii de pe Pământ evoluează din ciclu în ciclu, în linia proprie de dezvoltare, în relaţiile lor cu ceilalţi şi în activităţile pe care trebuie să le întreprindă într-o asemenea viaţă terestră. Fiecare apucă pe drumul său în împrejurări foarte exacte. (Lectura 993-4).

Fiecare ciclu aduce sufletul-entitate la o nouă întretăiere de drumuri unde se simte atras spre una sau mai multe activităţi pe Pământ. Dar aceste activităţi au fost alese special ca entitatea să se înţeleagă cauza: ele sunt o parte necesară din experienţa sa totală. (Lectura 31281).

Personalitate şi individualitate

Secvenţele de vieţi anterioare date de Cayce nu sunt întotdeauna complete:

Vieţile dumneavoastră anterioare nu vă sunt date complet, ci numai acelea care au o legătură cu activităţile şi problemele actualei experienţe de viaţă. (Lectura 2460-1).

Trebuie să înţelegem că nu ne punem în joc toate resursele la fiecare reîncarnare ci doar o parte a acestora. De aceea, PERSONALITATEA noastră prezentă poate fi foarte diferită de cele precedente: ea nu exteriorizează decât o parte din INDIVIDUALITATEA noastră, din Eul nostru complet (care este un univers în sine!).

Astfel, Cayce, în încarnarea sa precedentă, nu şi-a arătat în nici un fel facultăţile mediumnice. În acea viaţă, spune el, darurile sale rămăseseră latente, nemanifestate.

Iată o lectură care arată de ce personalitatea exprimată într-o viaţă nu este decât un fragment din individualitatea totală:

DOMNULE CAYCE, VREŢI SĂ ENUMERAŢI ÎNCARNĂRILE MELE PE PĂMÎNT, ÎNCEPÂND DIN TIMPUL CRUCIADELOR? UNA DIN ELE ÎMI INFLUENŢEAZĂ VIAŢA ACTUALĂ?

Nu toate au influenţă acum. Dar asta depinde şi de ceea ce veţi decide să faceţi [...]. Lucrurile se petrec astfel: ne putem afla într-o stare, încarnaţi într-o experienţă de viaţă precisă, şi totuşi să nu lucrăm în direcţiile explorate anterior. Şi asta pentru că nu simţim nevoia. Sau nu suntem conştienţi de aceste activităţi anterioare ori nu suntem influenţaţi de ele. Acele vieţi care au un impact direct asupra vieţii dumneavoastră actuale v-au fost prezentate.(Lectura 1602-4).

Nici o iubire nu se pierde vreodată

Bineînţeles că ne reîncarnăm şi în familie! Împreună la bine şi la rău. Dar toţi cei care au pierdut o fiinţă iubită să se consoleze: o vor putea regăsi!

EXISTĂ UN MOTIV PENTRU CARE FRATELE MEU ŞI CU MINE AM ALES ACEEAŞI MAMĂ? Răspunsul lui Cayce:

Aceste experienţe de viaţă din Palestina antică v-au legat strâns şi v-au creat astfel de relaţii încât aţi ales să vă reîncarnați împreună. (Lectura 2454-3).

Este vorba de două persoane asociate ulterior în aceeaşi activitate, în America secolului XVIII, înainte de a se reîncarna încă o dată împreună în secolul XX!

Iată şi cazul unei fetiţe de 5 ani, ai cărei părinţi ceruseră o lectură:

Înainte, entitatea aparţinea familiei Audubon. Acolo ea era tot fiica mamei sale actuale - dar n-a trăit foarte mult: căci în acea viaţă a murit de mică, în accident de maşină. (Lectura 1635-3).

Deci iată o mamă dezolată de pierderea copilului şi care în viaţa următoare îl regăseşte în aceleaşi condiţii: este tot fetiţa sa şi în aceeaşi ţară (Audubon era o familie americană cunoscută în epoca colonială).

Dar încă nu e tot... Căci de la o încarnare la alta ne putem schimba sexul! Pentru că, aşa cum zice Pavel, „în Ierusalimul ceresc nu există nici evreu, nici grec, nici sclav, nici om liber, NICI BĂRBAT, NICI FEMEIE”. Aceste condiţii nu sunt decât temporare. Numeroase cazuri de schimbare de sex apar de altfel de-a lungul lecturilor:

Înainte, entitatea se afla în Imperiul Roman, într-o perioadă de expansiune maritimă spre alte ţări. Acolo, entitatea era bărbat, marinar, un căpitan care comanda flota romană în ţinuturile Irlandei şi Angliei. (Lectura 2454-3).

Or, astăzi este femeie. De ce s-a reîncarnat ea de data aceasta de sex feminin? Pentru că:

Dacă dobândise mari talente de învăţător, de şef, instructor, director - talente pe care le păstrează astăzi - ea cunoscuse puţin viaţa de familie.

Mai curios încă, ea nu se afla la prima schimbare de sex: *Înainte, entitatea se afla în Persia, în mediile conducătoare. Ea trăia la curtea Semiramidei, a cărei confidentă era - s-ar spune astăzi secretară. În realitate un post de decizie. (Aceeaşi lectură).*

Astfel, ne putem alege alt sex, după programul dorit. Cineva care a iubit pătimaş o femeie pe care n-a luat-o de nevastă va putea, fără îndoială, s-o regăsească în viaţa următoare ca soţie, dar şi ca soră sau mamă... sau chiar soţ dacă el însuşi s-a reîncarnat în femeie! Cum toţi suntem chemaţi să devenim zei, iar Dumnezeu, aşa cum spuneau gnosticii, este Tată şi Mamă, masculin şi feminin, trebuie aşadar să trecem prin experienţa celor două polarităţi.

În unele vieţi, ne încarnăm în bărbat şi învăţăm să stăpânim vibraţiile masculine, ca soldat, marinar, tăietor de lemne, vâslaș... După un anumit timp, după ce am stăpânit situaţiile masculine, aspirăm firesc să cunoaştem viaţa la feminin. De exemplu, ce efect are aducerea pe lume a unui copil, alăptarea lui, activitatea casnică etc. Şi asta pentru ca nimic din ceea ce este omenesc să nu ne fie străin. Deci nu suntem bărbat sau femeie pe vecie. Este doar o stare temporară de încarnare.

Astfel, homosexualii nu ar fi decât entităţi în tranziţie între două corpuri de sex diferit şi nu anormali sau perverşi sau mai simplu, entităţi care şi-au schimbat recent sexul şi încă nu s-au obişnuit complet cu noul lor corp!

Iată o lectură foarte frumoasă a lui Cayce despre necesitatea de a traversa experienţe multiple, în toate stările, în ambele sexe, în toate ţările:

Sufletul - expresie a dorinţei lui Dumnezeu de a avea un însoţitor -trebuie să-şi găsească el însuşi expresia şi în acest scop, sufletele bărbaţilor şi femeilor au fost chemate la fiinţă, pentru ca fiecare suflet să poată deveni tovarăşa / tovarăşul lui Dumnezeu, perfect adaptat(ă) la această împărăţie divină.

Este deci necesar ca sufletul omenesc să se perfecţioneze de-a lungul multor experienţe; el trebuie să parcurgă toate împărăţiile existente. Aceasta pentru ca sufletul, după atingerea perfecţiunii, să nu fie în dezacord cu împărăţia frumuseţii, a armoniei şi forţei divine unde este chemat să devină însoţitoarea/însoţitorul acestei Forţe creatoare (Dumnezeu, în caysiană)!

De aici necesitatea acestor experienţe de viaţă care nu sunt decât ocazii de a evolua; într-adevăr, indiferent de nivelul de conştiinţă la care fiecare dintre noi crede că a ajuns, Tatăl dorește ca fiecare suflet să continue să-şi desfăşoare firul de aur al forţei sale conştiente pentru a urca până la el. (Lectura 805-4).

Această lectură ne face să înţelegem de ce ne schimbăm adeseori sexul de la o viaţă la alta.

Dar mai există entităţi care se încarnează numai în corpuri masculine - sau numai în corpuri feminine. Aceasta depinde de programul lor.

De exemplu, Cayce a dat pentru el însuşi o serie de încarnări numai masculine - dar în care a trecut prin experienţa vieţii de familie. După Cayce, însuşi Christos n-ar fi avut decât încarnări masculine: ca Adam, Melhisedec, Iosua, Iosif etc.(dar vom reveni la acest subiect). Motivul este că avea un program de iniţiator. Cel care trebuie să arate calea, care este Primul, Mielul Întâi-Născut al lui Dumnezeu corespunde valorilor masculine ale Berbecului. Pe când Maria, Mama sa, reîncarnare a Evei, n-ar fi avut decât încarnări feminine pentru că ea trebuie să arate cealaltă parte a iubirii creatoare, polaritatea feminină care este Pământ, fruct, receptivitate, tăcere, alchimie secretă necesară naşterii sufletelor.

Cu toate acestea, încarnările repetate într-un singur sex au şi inconveniente:

Entitatea este una din cele care nu şi-au schimbat niciodată sexul, astfel ea este femeie până în vârful unghiilor - dependentă şi totuşi, nici mai mult nici mai puţin decât alţii scutită de nevoia unui tovarăş... Dar entitatea nu ajunge să înţeleagă aceste emoţii la ceilalţi (de alt sex); nu mai mult decât îi înţeleg aceştia emoţiile şi felul de a fi... (Lectura 23901).

Alegerea sexului se face în mod liber după dorinţa fiecărui suflet:

Depinde de dorinţele care au fost formate de entitate de la începutul încarnării sale precedente [..]. Dorinţa, atunci când este hrănită şi întreţinută, poate schimba un univers! Căci din dorinţele inimii se nasc activităţile creierului şi cele ale fiinţei fizice, ca şi forma acesteia. (Lectura 276-3). Gemenii

Există un caz special, acela al gemenilor. Identici sau diferiţi, tradiţia ezoterică ne spune despre ei că sunt fiinţe care s-au iubit nebuneşte într-o viaţă precedentă şi n-au vrut să se despartă în viaţa aceasta. Pot, de asemenea, să se fi urât şi să fi ales această şansă de a se reconcilia în iubirea fraternă. Aşa se pare că este cazul gemenilor din Biblie, Isav şi Iacov (Geneza, XXV, 19), de care vorbeşte Cayce:

Deşi concepuţi în acelaşi timp, născuţi în aceeaşi zi, erau foarte diferiţi în programul lor de viaţă; unul, Iacov, îşi armoniza sufletul şi spiritul prin corpul fizic care este expresia acestora. Celălalt, Isav, n-avea decât un scop: să-şi satisfacă poftele... (Lectura 281-48).

Şi Cayce explică că aceste fiinţe atât de diferite fuseseră atrase împreună de dezbinarea părinţilor lor. Şi aceşti gemeni „se băteau încă din pântecele mamei lor”, adică erau deja duşmani dintr-o viaţă anterioară. În toate rasele, în toate naţiunile, în toate religiile...

După Cayce, avem nevoie să trecem prin toate faţetele vieţii terestre: nu numai prin sexe diferite, dar şi prin ţări, rase, religii diverse...

Asta ca să învăţăm totul prin intermediul celor trei dimensiuni care sunt:

- Timpul;
- Spaţiul;
- Răbdarea.

Aşa spune Cayce. Primii doi termeni ne sunt bine cunoscuţi, pentru că folosim din ce în ce mai mult noţiunea de spaţiu-timp. Al treilea termen surprinde:

Timpul, Spaţiul, Răbdarea sunt mijloacele care permit Omului, în calitate de spirit limitat, să devină conştient de infinit. (Lectura 3161-1).

Răbdarea nu vrea să însemne pur şi simplu aşteptare, ci ea este atitudinea acelora care îşi acordă firea cu legile Naturii. Astfel, cu răbdare îndeplineşte-ţi munca, după legile Răbdării, care sunt iubire, scop precis, credinţă, speranţă, milă, exprimând aceste legi în legăturile cu cei pe care-i vei întâlni zilnic pe drumul tău. (Lectura 1968-5).

Astfel, răbdarea ne permite să folosim cel mai bine Timpul şi Spaţiul. Ea ne permite să lucrăm asupra noastră înşine, traversând secolele...

În acest scop, este util să trecem prin experienţa religiilor diferite pentru a înţelege că fiecare dezvoltă o faţetă a adevărului global.

Iată de exemplu, cazul unei fetiţe care vine dintr-o viaţă indiană:

Entitatea a trăit în Extremul Orient şi a aparţinut, la Poona, grupului lui Brahma Samaj (în India între 1800 şi 1878?).

De aici faptul că ea este absorbită de viziunile sale [...]. N-o tulburaţi cu întrebări şi notaţi ceea ce vă spune; încurajaţi-i visele şi viziunile, dar nu luaţi o atitudine de inchizitor.

Când entitatea va avea 13-14 ani, vă vom da indicaţii mai complete asupra a ceea ce poate ea îndeplini - dacă vrea să se călăuzească după steaua Betleemului şi nu după aceea de la Poona! (Lectura 5043-1).

Astfel, pentru fiecare din noi, are loc aceeaşi căutare spirituală, dar sub forme religioase diverse; dintr-o viaţă în alta.

A mai fost Mozart muzician şi în altă viaţă?

Aceasta este întrebarea care se poate pune în privinţa lui Mozart şi în privinţa tuturor copiilor minune care par veniţi în lume deja stăpâni ai unei arte sau ştiinţe... Se pare că există o progresie logică în activităţile terestre ale sufletelor omeneşti. De-a lungul „secvenţelor” de încarnări date de Cayce, găsim frecvent o aceeaşi meserie exercitată din viaţă în viaţă, în civilizaţii diferite. Cayce de exemplu, destul de uimit totuşi de a avea acest dar de medium, întrebase (într-o lectură acordată lui

însuşi) de unde îi venea acest dar. I s-a răspuns prin propriul glas în stare de somn, că dispunea acum de aceste facultăţi mediumnice excepţionale pentru că altădată atinsese o înaltă dezvoltare spirituală.

După care, trăise o serie de vieţi nu prea strălucite... şi aceste puteri nu se manifestaseră.

Totuşi, era un fapt precis: într-una din încarnările sale fusese rănit pe un câmp de luptă. Agonizând singur timp de mai multe zile, incapabil să facă vreo mişcare, nu-i mai rămânea decât spiritul ca armă împotriva durerii. Şi, cu puţin timp înainte de a muri, reuşise în fine să iasă din corp, în proiecţie astrală.

Acest efort enorm îi eliberase puteri psi, o aptitudine de a se desprinde de materie, eliberându-şi spiritul. (Numeroasei medii au devenit ceea ce sunt în urma unei experienţe asemănătoare).

Aceste puteri psi, folosite în serviciul aproapelui, îi puteau permite regăsirea vechiului nivel spiritual. Dar dacă aceste facultăţi ar fi utilizate în scopuri egoiste sau distructive, el ar putea să cadă în cele mai înspăimântătoare abisuri.

Cayce, de altfel. avea o temă marcată de semnul ambiguu al Peştilor: capabili de ce-i mai bun şi de ce-i mai rău, ei dau misticii care strălucesc de iubire şi de bunătate sau trădătorii care fug de răspundere... (Acest semn al Peştilor explică şi dificultatea lui Cayce de a se exprima clar prin cuvinte: Peştii se opun Fecioarei, semn al scriitorilor!).

Exemplul lui Cayce ne arată că ne trebuie mai mult de o viaţă pentru a deveni un medium bun; că în mod asemănător trebuie mai mult de o viaţă pentru a stăpâni o artă sau o profesiune. Lecturile cayciene lasă să se înţeleagă că ne perfecţionăm de-a lungul existenţelor, într-una sau mai multe meserii.

Un agent de asigurări de treizeci şi cinci de ani, american îi ceruse lui Cayce o consultaţie:

O entitate nu intră în sejurul material la întâmplare, ci pentru ca entitatea, ca parte a întregului; să ocupe locul pe care nici un alt suflet nu l-ar ocupa atât de bine [...]. În planul conştiinţei mercuriene, se poate vedea activitatea mentală a entităţii, nevoia sa de a analiza tot ce o înconjoară, oamenii, evenimentele, mediul înconjurător; şi nevoia sa de a conduce toate acestea.

De aici gustul său pentru statistici; analiza datelor, clasificarea şi interpretarea faptelor şi persoanelor. Înainte entitatea trăia în ţara unde s-a născut acum (Statele Unite). Dar într-un loc diferit şi în timpul războiului de Independenţă. Acolo, entitatea era o personalitate cunoscută, a cărei influenţă şi putere n-au fost studiate îndeajuns. La început era filosof; apoi instructor, fermier, general de armată, părăsindu-şi carul şi boii pentru a merge să apere un ideal; a trebuit să se bată, să se apere de atacurile celor care aveau un ideal diferit...

În acea experienţă, entitatea a câștigat nu numai în plan material, în ceea ce a întreprins şi în realizarea idealurilor sale, dar şi în plan spiritual, devenind din ce în ce mai puţin egoist, din ce în ce mai atent la interesul general. Marea sa preocupare era să ajute oamenii să devină liberi.

Din acea experienţă, iată ce-i rămâne: iubeşte istoria, are gustul cercetării faptelor istorice mai puţin cunoscute; interesul pentru cărţile care vorbesc despre pionieri, fondatori de noi mişcări, de noi curente de gândire, de noi idei... Aceste gusturi sunt o expresie actuală a entităţii; în acea viaţă precedentă numele său era Israel Putnam. (Lectura 2533-1).

Deci această grijă pentru binele general dobândită ca Israel Putnam l-a dus pe nativul de astăzi către asigurări: şi de asemenea, gustul mercurian de analizare a faptelor, de a lucra la statistici... Dar încă nu este gata:

Înainte de asta, entitatea era în ţinutul iranian [...], într-o lume totodată greacă şi romană. În vremea aceea, entitatea făcea parte dintre romanii care se ocupau de analizarea activităţilor locuitorilor, a aşezărilor lor etc. Entitatea nu era soldat, ci mai degrabă un consilier politic. [...] Lucra ca inspector şi consilier social pe lingă autorităţile regionale

[...].

Această activitate i-a dezvoltat entităţii gustul analizelor sociale, gustul studiului raporturilor de la cauză la efect în activităţile grupurilor sau indivizilor am spune, gustul sondajelor de opinie şi al studiilor de motivaţie!

De unde astăzi, competenţa entităţii pentru tot ce are legătură cu anchetele efectuate pe grupuri, familii, indivizi; pentru tot ce este analiză economică şi socială sau uneori politică. Prin astfel de analize, entitatea stabileşte cel mai bine raporturi cu ceilalţi. (Aceeaşi lectură).

Căci meseria actuală a acestui om implică analize economice, studii de viaţă şi de statistică, destul de ample, căci bineînţeles, asigurarea nu se face pentru oricine şi oricum... Şi nici la orice preţ!

Dar să ne întoarcem într-o existenţă şi mai veche:

Înainte, entitatea trăia în Persia, într-o perioadă de conflicte între beduini - sau triburi arabe - şi perşi! [...] Entitatea era interpret şi avea ca funcţie să păzească averea regelui Cresus. Căci entitatea făcuse o analiză economică a diverselor populaţii din regat, pentru a şti când, cum şi sub ce formă li se puteau pune taxe (ceea ce am numi astăzi stabilirea impozitelor!)

Dar iată încă o viaţă care urcă în Timp:

Înainte de asta, entitatea se afla în Egipt. Acolo, într-o perioadă de reconstrucţie, rolul său constase în... ASIGURAREA familiilor şi grupurilor de lucrători din domeniul diverselor servicii. Asta pentru ca statul să preia grija copiilor şi familiilor muncitorilor în caz de moarte, accident sau diverse riscuri care pot apărea în timpul lucrului sau din cauza acestuia. Astfel a apărut ceea ce numim astăzi asigurări, pentru a proteja pe cei care erau angajaţi într-o activitate foarte riscantă, pusă în serviciul colectivităţii. (...). De unde ramurile în care entitatea este astăzi competentă: statistica, analiza socială şi politică, asigurări. De aici vine aptitudinea sa de a redacta raporturi scrise pentru cei care lucrează în aceste sectoare, capacităţi pe care entitatea ar putea să le dezvolte, dacă ar vrea. Căci ea are o mare îndemânare naturală pentru statistici şi pentru a le prezenta într-un mod care să fie util celorlalţi... Aşa cum a făcut-o în Egiptul antic pentru a-i apăra energic pe lucrătorii săraci din acel timp.(Aceeaşi lectură).

N-am dat aici decât o parte din această uimitoare serie de biografii unde descoperim că asigurările existau încă din timpul faraonilor, statisticile din timpul grecilor şi sondajele de opinie din timpul romanilor! (A se vedea capitolele următoare despre aceste civilizaţii).

Cunoaşterea vieţilor anterioare ar putea să-i ajute pe oameni în alegerea profesiei lor? În acest sens a lucrat Cayce. I se cereau foarte des lecturi pentru copii de vârstă foarte fragedă. După ce ridica un colţ din voalul care le acoperea trecutul recent, el preciza: „Susţineţi acest copil în cutare sau cutare meserie!; va fi competent pentru asta, pentru că o

cunoaşte deja; a mai făcut-o!” Iată cazul unei fetiţe despre care am vorbit deja mai sus. (Lectura 1635-3), încarnată odinioară în familia americană Audubon:

Este un temperament de artist, care are nevoie să se exprime prin artă, nu tocmai în desenul comercial, ci mai degrabă în decoraţii, arhitectură interioară sau arta hârtiei pictate... Activităţile acestei entităţi, aşa cum o să vedem, au fost legate de stofe, ţesături pentru mobile... Aceste activităţi vechi pot să-i fie utile în decoraţii interioare, mobilier... Dar, înainte de a fi murit această micuţă Audubon în floarea tinereţii sale:

Entitatea trăia în Franţa, când regii Ludovic aveau ca emblemă simbolică floarea de crin (î*n franceză în text* (*Este vorba de textul original al lecturii lui Cayce (n.tr.)*))*. Acolo entitatea lucra pentru Curte; ea a devenit nu numai creatoare şi desenatoare de ţesături, dar mai ales decoratoare de interior: domeniul său îl constituiau pereţii, vopsirea lor, voalurile, tapiseriile şi tapisarea scaunelor, pasmanteria literia, draperiile... Astăzi, entităţii îi place mult să se ocupe de mobilier. Şi dacă o să-i daţi ocazia, o să vedeţi cum începe să se ocupe de tapisarea mobilelor şi pereţilor... Ar trebui să o încurajaţi pe această cale, care ar trebui să-i devină meserie în această viaţă. Căci entitatea ar trebui în mod absolut să aibă o profesie. Chiar dacă se căsătoreşte devreme, ea tot îşi va face o profesie... Atunci pregătiţi-o pentru meseria viitoare! Daţi-i ocazia să-şi dezvolte darurile înnăscute [...]. Entitatea a fost cunoscută în acea epocă sub numele de domnişoara Rheulicheu (ortografia lecturii aşa cum a fost transcrisă, cu toată neştiinţa, de secretara lui Cayce!... Numele franceze, din păcate, sunt toate deformate: nimeni din anturajul lui Cayce nu vorbea franceza...) Dar Cayce, în somnul său, adaugă: Nu, nici o legătură cu Cardinalul (Richelieu), dar aproape acelaşi nume, cu o variantă în maniera de a-l scrie.*

...Iată o activitate de perspectivă pentru un arhivist care ar vrea s-o regăsească pe această doamnă căreia îi datorăm poate o parte din splendorile de la Versaille sau de la Muzeul Imprimeriei de la Mulhouse (căci se pot vedea în acest muzeu opere ale marilor decoratori şi desenatori de hârtie pictată şi ţesături din secolul al XVIII-lea).

Şi cum se pare că francezii au legături speciale cu Egiptul - aşa cum o să vedem mai departe - decoratoarea noastră este o reîncarnare egipteană:

Înainte de asta, entitatea se afla în Egipt, în perioada când fiii Făgăduinţei (făcute lui Abraham) au părăsit acele oraşe egiptene. Entitatea aparţinea ea însăşi acestei naţiuni, şi nu aceleia a evreilor [...]. Numele său era Shalmahr şi ocupa un post important. Soţul şi asociaţii săi erau conducătorii acestei ţări. Din nou regăsim entitatea ocupându-se de decorare: dar acolo era vorba de vapoare, de ceea ce ţinea de navigaţia de agrement; ea desena pânzele, sculpturile, decoraţia şi aranjamentul interior al acestor ambarcaţiuni. Astăzi veţi vedea că entitatea o să prefere vaporul ca mijloc de transport! Asta face parte din experienţele sale trecute. [...] înainte, într-o viaţă mai veche, entitatea se afla tot în Egipt. Acolo, împreună cu Marele Preot, ea se ocupa de fabricarea hârtiilor şi ţesăturilor, nu numai de bumbac, dar şi de diferite materiale provenite din plantele cultivate în Egipt. De aici interesul său actual pentru desenul ţesăturii şi mai ales pentru ţesăturile manuale. Ceea ce-i va plăcea să facă ea însăşi. (Lectura 1635-3).

Şi iată de ce Franţa este ţara croitoriei de lux! Geniul veşmintelor frumoase ne vine, se pare, din Egiptul antic...

Această lectură este interesantă pentru că dă „o secvenţă de încarnări” tipică pentru dosarele cayciene. Seriile de reîncarnări.

S-a remarcat că natura iubeşte tranziţiile: se vede acest lucru în zoologie şi în botanică unde se trece de la o specie la alta prin caracteristici intermediare. La fel se întâmplă şi cu vieţile anterioare: se pare că au avut loc tranziţii profesionale, geografice, sociale. Foarte des, remarcăm în dosarele Cayce că oamenii nu trec brusc de la o civilizaţie la alta, ci progresiv. Micuţa Audubon citată mai sus nu a trecut brusc de la o viaţă franceză din secolul al XVIII-lea la viaţa complet americană de astăzi: între cele două, s-a încarnat într-o familie cultivată din sudul Statelor Unite, de tradiţie franceză. Este ca o evoluţie din aproape în aproape, sufletul încarnându-se în civilizaţii derivate unele din altele: America este grefată pe bătrâna Europă, moştenitoare a Egiptului antic datorită grecilor şi evreilor. De aceea, în această serie tipică apar aceste civilizaţii. Şi de asemenea, pentru că Cayce însuşi, aşa cum vom vedea mai

departe, este un astfel de exemplu: Egiptul antic, Persia antică, Grecia, Israel, Roma, Anglia, Franţa secolului al 18-lea, America de Nord. Încă nu cunoaştem legile generale care par să guverneze aceste serii de încarnări. Cayce vorbeşte mai ales de această serie mediteraneană-atlantică: el a spus că oamenii care au venit să-l consulte trăiseră aproape toţi (şi adeseori împreună cu el) într-una sau alta din aceste civilizaţii.

Lectura dată micuţei americane care a fost Macie Audubon pune şi problema mobilităţii sociale de-a lungul suitei de vieţi. Tradiţia ezoterică vrea să ne încarnăm o dată bogaţi, o dată săraci... Dar în lecturile cayciene există o mare varietate de condiţii, fiecare fiind aleasă de cel interesat pentru a-i permite un progres precis. Lectura de mai sus dă o înşiruire de vieţi excepţionale din punct de vedere social: entitatea a fost întotdeauna printre potentaţii epocii sale, regii şi faraonii! Şi chiar în America, remarcaţi, alesese o familie de notabilităţi! Pare să fi avut calităţi de decizie care o propulsau întotdeauna pe primul loc:

Este foarte hotărâtă şi are posibilităţi intelectuale foarte înalte, [...] căci este vorba aici de o entitate de excepţie care ajunge departe dacă se va hotărî să facă carieră.(Lectura 1635-3).

Această femeie, care după Cayce ar fi impus de mai multe ori moda epocii sale, n-a avut niciodată o viaţă obscură, ca de exemplu... ucenică sau cusătoreasă în atelierele de croitorie conduse de alţii? N-a fost niciodată croitoreasă la domiciliu, ca acele femei sărace care veneau să lucreze la burghezele bogate din secolul al XIX-lea?

Oamenii au această tendinţă să creadă că au fost persoane importante, Tutankhamon sau Cleopatra, de exemplu, ceea ce este ridicol. Cayce nu dă niciodată TOATE vieţile anterioare ale unei persoane, ci numai pe acelea care au influenţat viaţa actuală. O parte întreagă din entitate poate astfel să rămână în umbră, în latenţă, fără să se exprime, în timpul unei încarnări sau în timpul unei serii de vieţi obscure.

Când intră sufletul în corp?

Chestiune foarte discutată. Sufletul intră în corp în momentul concepţiei sau în cursul sarcinii sau chiar în momentul naşterii. Alegerea părinţilor de către copil se face în momentul concepţiei sau înainte? Cei care s-au iubit cândva se

pot pune de acord cu mult înainte pentru ca unul să vină să se încarneze într-o zi la celălalt?

După Cayce, se alege corpul fizic în funcţie de un program karmic. Dacă aveţi ochii negri sau albaştri, dacă sunteţi înalt sau scund, reumatic sau cardiac, este pentru că dv. aţi ales-o. Aceasta este, bineînţeles, ereditatea părinţilor dumneavoastră; dar aceşti părinţi, acest „teren” fizic ereditar, au fost alese de dumneavoastră încă înainte de naştere, pentru că ele convin programului dumneavoastră. Rămâne la latitudinea dumneavoastră, de altfel, să le modificaţi apoi prin toate mijloacele posibile. Dar nu acuzaţi pe nimeni pentru aceasta: alegerea vă aparţine.

În multe cazuri părinţii sunt deci folosiţi ca un canal sau un mijloc adecvat folosit de copil ca să-şi atingă scopul.

În alte cazuri, copilul nu se întoarce decât pentru a-şi regăsi părinţii, pentru a-i iubi din nou, pentru a-şi rezolva vechile probleme cu ei, ca să plătească datorii reciproce, să-i ajute în problemele lor actuale. În acest caz, copilul rămâne adeseori cu ei până la moartea sa. Iată întrebarea care i-a fost pusă lui Cayce:

SE POATE SPUNE CĂ ATITUDINEA (PĂRINŢILOR) LA CONCEPŢIE ATRAGE MAI ALES UN SUFLET SĂU ALTUL PENTRU CĂ ACESTUI SUFLET I SE OFERĂ APROXIMATIV CONDIŢIILE DE EXISTENŢĂ ÎN CARE DOREŞTE SĂ LUCREZE?

Aproximativ. Dar nu în totalitate. Căci entitatea individuală sau sufletul, dacă i se oferă ocazia, îşi va manifesta propria voinţă pentru a lucra în modul său asupra problemelor iscate de acest cuplu de părinţi aleşi. Astfel, unirea fizică a părinţilor atrage entitatea individuală, oferindu-i o şansă de a se exprima. (Lectura 5749-14).

S-au pus multe întrebări despre copiii care se nasc morţi şi despre copiii care mor la vârste foarte fragede: de ce dispar atât de repede? Adeseori este o dramă pentru mama care nu înţelege motivul acelei morţi. După regresiile care au fost făcute de unii psihologi (mai ales de dr. Helene Wambach), regresii unde se cere pacientului să-şi povestească naşterea, se pare că unele suflete sunt descurajate de greutăţile terestre încă din primele minute. Primirea este, în general, puţin plăcută: lumină violentă, zgomot, indiferenţă la durerile nou-născutului aflat în stare de şoc, personal medical indiferent faţă de mamă şi copil

(împotriva acestui lucru au luat atitudine dr. Leboyer şi Odent). Copilul nou-născut este tratat ca un lucru insensibil, în timp ce, dimpotrivă, se pare că în acel moment este hipersensibil şi fragil. El îi observă pe cei care îl înconjură… Sufletele care nu prea vor să se încarneze şi ajung în această atmosferă rece, de lipsă de iubire sau refuz, uneori pleacă înapoi imediat.

Dar există şi fetuşi prost construiţi din punct de vedere tehnic, care nefiind viabili nu pot servi de vehicul.

Cayce dă explicaţii asupra acestui punct:

Atunci soseşte în carne un suflet atras, chemat de toate aceste influenţe şi activităţi care au demarat procesul sarcinii […].

Multe suflete caută să intre din nou (în planul terestru), dar nu toate sunt atrase. Unele pot fi respinse. Unele sunt atrase şi apoi respinse brusc şi în acest caz viaţa lor pe Pământ durează doar câteva zile; adeseori, moartea nou-născutului este atribuită bolii, neglijenţei în îngrijirea sa sau oricărui alt motiv. Dar există, totuşi, la început această atracţie, nu-i aşa?

De aici până la a spune că trupul este construit în întregime de entitatea din cealaltă lume, nu, este fals. Dar tocmai aceste forţe fizice şi mentale care au fost construite sunt necesare pentru a permite sufletului să intre pe Pământ. (Lectura 281-53).

Înţelegem, parcurgând aceste două lecturi ale lui Cayce, că însuşi actul unirii fizice dintre două persoane de sex diferit are o putere de atracţie asupra sufletelor. „Cartea tibetană a morţilor”, faimosul „Bardo-Thodol”, vorbeşte de „matricele deschise”, care caută să atragă candidatul la reîncarnare prin sunete plăcute, culori şi forme atrăgătoare… Bardo-Thodol, care consideră că reîncarnarea este o ultimă soluţie, explică „nou-mortului” cum trebuie să nu se lase atras oriunde…

Cât despre contracepţia mecano-chimică. ea implică o contradicţie fundamentală între unirea fizică, menită să atragă sufletele, şi refuzarea acestora.

Cum am pierdut memoria?

„Dacă aş fi avut vieţi anterioare, mi-aş aminti de ele!” spun oamenii (care nu-şi amintesc mai departe de primul biberon!). Cum neam uitat existentele anterioare?

Răspunsul lui Cayce:

Când omul devine conştient de existenţa sa în lumea materială, materialitatea îi invadează spiritul şi şterge adesea conştiinţa de a fi un suflet. (Lectura 262-89).

Iată o lectură care rezumă scopurile acestui mecanism numit reîncarnare:

Fiecare entitate era, este chemată să devină tovarăşa/tovarăşul acestei Forţe Creatoare numite Dumnezeu. Astfel, fiecare entitate este un copil al acestui Dumnezeu şi o parte a întregului. Astfel dorinţele latente şi realizate sunt mijloace de expresie pentru entitate în diversele etape ale devenirii sale întru conştienţă. în sejurul material pe Pământ, aceste dorinţe îşi găsesc expresia şi realizarea prin cele trei dimensiuni: corp, spirit şi suflet, pentru fiecare entitate. Aceste dimensiuni sau etape reprezintă cele trei atribute spirituale, care sunt accesibile înţelegerii celor încarnaţi în plan terestru. Totuşi, pe măsură ce mentalul şi spiritualul câștigă în expresie şi în forţă, controlând din ce în ce mai bine experienţele terestre, entitatea se trezeşte către alte dimensiuni în timpul sejurului pe Pământ. Ca urmare, sufletul ajunge să se exprime din ce în ce mai bine prin şi cu ajutorul materiei, el manifestă din ce în ce mai bine spiritul şi sufletul său. Deşi corpul este dependent de toate influenţele materiale, el poate fi controlat, şi emoţiile de asemenea, prin mental. Iar mentalul trebuie să fie condus de spirit. Spiritul este această părticică din cauza primară, care îşi găseşte expresia în tot ceea ce este durabil, în mentalul nostru şi, de asemenea, în materie. (Lectura 25331).

Astfel, fiecare entitate trebuie să-şi exprime dorinţele, adică personalitatea, individualitatea sa, căutarea personală, printr-un corp pe care îl controlează din ce în ce mai bine pe măsura reîncarnărilor; în fiecare viaţă, ea învaţă ceva mai bine să stăpânească vibraţiile materiei... Apoi, se desprinde de aceasta puţin câte puţin. În final, ea se întoarce la Obârșia Divină.

Karma şi boala

Pentru Cayce, aşa cum am văzut, nici o boală nu vine la întâmplare: noi am declanşat-o în această viaţă sau într-una precedentă, încâlcind o lege cosmică. Efectul de bumerang ne ajunge mai devreme sau mai târziu... În această viaţă sau în următoarea. În mod foarte evident, nu toate bolile sunt karmice: dacă aveţi o indigestie după un chef când v-aţi îndopat cu ficat gras, stropit cu şampanie, karma nu are nici un amestec aici...

Totuşi, atenţie: a ceda foarte des lăcomiei, astăzi, va aduce tulburări digestive într-o viaţă viitoare. Riscaţi să renaşteţi cu un corp fizic balnăvicios, al cărui „teren” deficitar corespunde unei rele atitudini mentale de altădată. Veţi fi aşadar obligat să lucraţi la această atitudine mentală incorectă, adică aflată în dizarmonie cu anumite legi cosmice şi somatizată în corpul dumneavoastră.

Un mare număr din cazurile analizate de Cayce par să demonstreze că fiecare boală fizică corespunde unei anumite karme. De exemplu, sterilitatea feminină sau masculină corespunde unei karme create într-o viaţă când s-a părăsit un copil. Cei care suferă de hemoragii grave sau cronice sunt cei care odinioară au vărsat sângele aproapelui lor. Cei care sunt atinşi acum de orbire sunt cei care într-o viaţă anterioară au închis ochii la suferinţele celorlalţi etc.

Iată cazul unei persoane atinse de surditate, pentru că altădată îşi astupase urechile la rugăminţile celor care sufereau:

Reacţiile profunde ale acestui temperament sunt de natură karmică. în mod concret, ea se poate ameliora, făcând faţă acestor condiţii karmice în relaţia cu ceilalţi [...].

[...] Aşadar, nu vă mai închideţi urechile, spiritul şi inima pentru cei care vin să vă ceară ajutor! (Lectura 3526-1).

În dosarele Cayce, se pare că sunt maladii mai mult sau mai puţin karmice. De exemplu, găsim douăzeci şi trei de cazuri de epilepsie ale căror lecturi afirmă că există o cauză anterioară acestei vieţi.

În toate aceste cazuri epilepsia era pusă în legătură cu o karmă de abuz sexual dintr-o viaţă anterioară. când era vorba de o vârstă fragedă, karma în cauză nu-l privea numai pe copilul bolnav, ci şi pe părinţi. Aşa este cazul acestui băieţel:

Astfel, adeseori, ca în cazul de faţă, indivizii se adună din nou, iar şi iar... Asta pentru că fiecare dintre ei, în experienţa de viaţă actuală, să poată conştientiza greşelile pe care le-a comis ca individ, în experienţele trecute din vieţile încarnate în materie; şi să poată face faţă acestora.

Această entitate (băieţelul) a venit pe lume într-o ambianţă materialistă. Ceea ce are drept consecinţă ca nu numai el, dar şi cei care au fost şi sunt responsabili de naşterea acestui suflet să fie confruntaţi cu un ansamblu de condiţii rele atât în plan fizic, cât şi în plan mental. De-ar veni odată ziua când oamenii vor

înţelege necesitatea de a se pregăti înainte de a da unui suflet posibilitatea să se nască! Căci acest suflet, acest trup mititel, n-a fost dorit de către părinţi.

Şi totuşi a venit în aceste împrejurări, aceste atitudini mentale şi dorinţe fizice care i-au provocat naşterea. Şi cu toate acestea trebuie să se confrunte (părinţii săi). Dar dacă ei acceptă conştient ceea ce i-am sfătuit, boala va putea fi în mare parte eliminată - mai ales în adolescenţă, când se vor produce acele modificări interne din organism [...].

Înaintea acestei vieţi, entitatea era în regiunea Salemului, în oraşul Providence Town, atunci când erau tulburări, agitaţie şi când se încerca suprimarea anumitor persoane care trăiau experienţe (mistice) însoţite de manifestări spirituale. Entitatea s-a numărat printre cei care nu numai că au făcut totul pentru a discredita aceste persoane (renumitele vrăjitoare din Salem), dar a încercat şi să le suprime şi să pună capăt manifestărilor lor. Şi nu numai că i-a exploatat pe cei şi cele persecutate, dar şi a abuzat de aceste persoane ca să-şi satisfacă pulsiunile sexuale. (Lectura 693-3).

Micuţului bolnav din această lectură, Cayce i-a recomandat un tratament medical şi o atitudine de rugăciune. Totuşi, copilul, după o ameliorare, a căzut într-o stare mai rea. Tratamentul era simplu, dar fastidios: părinţii s-au descurajat. Cu toate acestea, am văzut alte dosare de epileptici de la A.R.E., demonstrând vindecări definitive, atestate de medicii ai căror bolnavi au urmat prescripţiile lui Cayce. În aceste boli karmice, indiferent care ar fi ele, spunea Cayce, nici o ameliorare nu poate fi sperată fără o schimbare de atitudine interioară a bolnavului (a celor din jurul său).

Iată o lectură oferită unei femei de treizeci şi şapte de ani care suferea de un cancer al femurului; ea descria durerea ca o impresie continuă de sfâșiere a cărnii:

Sub domnia lui Nero, la Roma, în ultima parte a domniei sale, entitatea aparţinea casei Parthesias. Ea a avut atunci ocazia să întâlnească numeroşi adepţi ai creştinismului, în momentul când erau persecutaţi şi constrânși să coboare în arene ca să lupte. Entitatea a asistat la aceste lupte pentru că se afla sub influenţa celor care le încurajau. Entitatea simţea în străfundul său că aceşti nefericiţi expuşi la Circ însemnau ceva mult mai profund decât un spectacol şi totuşi a început să râdă

de una din tinerele aduse în arenă, crezând că era indispensabil să ridă ca să placă însoţitorilor săi. Apoi a devenit conştientă de suferinţa fizică a acelei tinere. [...]. De unde rezultă faptul că acum trebuie să se confrunte cu aceeaşi suferinţă, astăzi. (Lectura 275-19).

O altă lectură mai spune despre aceeaşi persoană:

Entitatea aparţinea casei unui potentat, o înaltă personalitate cu influenţă asupra oamenilor acelor vremi. De aici vine faptul că entitatea a văzut mai multe persoane pierind în arenă şi asta îi aduce astăzi această suferinţă, simţindu-şi membrele sfâșiate... Prin aceasta, entitatea a pierdut moral. (Lectura 275-11).

CARE ESTE NUMELE ACESTEI TINERE DE CARE AM RÎS CU CRUZIME? a întrebat bolnava.

Această persoană care a suferit tortura sub colţii sălbăticiunilor este astăzi o fiinţă scumpă ţie şi foarte apropiată. (Lectura 275-22). într-adevăr, tânăra respectivă era acum cumnata sa, care o îngrijea cu un mare devotament.

ŞI DE CE A TREBUIT SĂ AŞTEPT ÎNCARNAREA ACEASTA CA SĂ LICHIDEZ ACEASTĂ KARMĂ ROMANĂ?

Pentru că nu se putea face înainte! (Lectura 275-25).

ŞI CE IDEE - SAU CE IDEAL - DIN EPOCA ROMANĂ NE-A FĂCUT SĂ NE REÎNCARNĂM ASTĂZI ÎN ACEASTĂ LEGĂTURĂ FAMILIALĂ?

...Fiecare suflet îşi caută mijloacele, ocazia de a exprima ceea ce era necesar propriei lui dezvoltări spirituale în această viaţă şi în legăturile cu celălalt suflet. (Lectura 275-38)

În prima lectură, bolnava a întrebat dacă există o speranţă de vindecare. Cayce a răspuns:

Asta depinde în întregime de răspunsul acestui corp. Trezirea sa, conştientizarea forţelor acumulate în ea pot determina forţele mentalului să se aplice cu succes forţelor materiei. (Lectura 275-1).

Altfel spus, vindecarea depinde de gândire, de atitudinea mentală a bolnavei, de puterea sa de a-şi controla reacţiile corpului. Mai departe, Cayce a adăugat:

Răspunsul pozitiv al corpului la această atitudine mentală nu va fi rapid la început, dar odată început procesul, ameliorarea este sigură şi de netăgăduit.

Tânăra femeie conştientizase că înfruntând această boală, înfrunta de fapt o atitudine interioară rea, creată de ea altădată. A luat foarte în serios sfaturile lui Cayce, a meditat, s-a rugat, s-a străduit să uite şi să progreseze spiritual şi, în final, cancerul s-a vindecat complet!

În iulie 1926, un tânăr fost miner de adâncime în minele de cărbuni din Virginia cere ajutorul lui Cayce:

AM FOST RĂNIT ÎNTR-UN ACCIDENT DE MAŞINĂ ÎN URMĂ CU PATRU ANI [...]. ŞI IATĂ-MĂ PARALIZAT DIN CAP PÂNĂ ÎN PICIOARE. AM FOST OPERAT DE TREI ORI, DAR FĂRĂ REZULTAT. MEDICII NU ÎNŢELEG NIMIC ÎN CAZUL MEU.

În luna care a urmat, Cayce a dat pentru el următoarea lectură:

Această viaţă a entităţii, prin starea fizică, este urmarea normală a experienţelor sale terestre. Şi această viaţă este mai interesantă decât boala însăşi. [...]. Căci multe din suferinţele sale actuale au fost meritate de el, sunt o urmare a gândurilor şi acţiunilor sale...

Şi, la sfârșitul lecturii, cei prezenţi l-au putut auzi pe Cayce spunând foarte încet, încât abia putea fi înţeles:

Vedeţi, acest om este Nero. (Lectura 33-1).

Cayce nu promisese nici o ameliorare, dar l-a încurajat pe infirm să progreseze spiritual şi moral. Într-o altă lectură pentru cineva care îl cunoştea pe acel om, Cayce a declarat:

N-am putut să-i facem nici un bine în plan fizic. Totuşi, informaţiile care i-au fost date (prin lectură), au putut trezi întrucâtva spiritul acestui om considerat analfabet. Această entitate, în subconştientul său, de vine treptat conştientă de faptul că înfruntă ea însăşi aceste forţe distructive pe care le-a folosit altădată, răsfrângându-le asupra omenirii, într-o altă perioadă din experienţa sa terestră. (Lectura 900-295).

În 1940; acel om a murit. Trăise timp de optsprezece ani complet neputincios, aflat în întregime în grija organizaţiilor caritabile... creştine! Viaţa sa dureroasă, ratată complet şi inutilă în aparenţă, l-a ajutat probabil să lichideze o parte din karma acumulată ca Nero.

Şi cum reîncarnarea se face în grup, regăsim şi o metresă a lui Nero în dosarele Cayce! Este vorba de o consultantă care suferea dintotdeauna de o malformaţie a spatelui şi de diverse mutilări prin accidente:

Fiind una din însoţitoarele acelui om care a persecutat biserica atât de mult şi punea să i se cânte la vioară în timp ce Roma ardea, iată motivul pentru care entităţii i s-a desfigurat corpul încă de la naştere. (Lectura 5366-1).

Astfel, nu suntem niciodată victima cuiva, ci numai a noastră înşine. Ş i dacă aparenţele imediate par a ne face să credem că suntem victime, nu e niciodată aşa în ce priveşte legile karmei: recoltăm numai ceea ce am semănat în această viaţă sau într-o viaţă anterioară. Afirmaţiile lui Cayce privind originea karmică a bolilor a suscitat un mare număr de lucrări de cercetare. Şi, dacă este greu de verificat o viaţă anterioară din epoca romană când lipseşte documentaţia, este posibil să verificăm vieţile anterioare mai recente. Este ceea ce a făcut doctorul Ian Stevenson, la Universitatea din Charlotteville, în Virginia (U.S.A.). Lucrările sale au putut confirma această ipoteză a originii karmice a unor boli. Dr. Stevenson încearcă de ani de zile să întreprindă anchete în diverse ţări ale lumii: el studiază mai ales semnele şi infirmităţile cu care se nasc copiii. Le analizează în lumina a ceea ce spune copilul însuşi când este încă foarte mic, imediat cum începe să vorbească. Nu poţi citi aceste anchete fără să fii uluit. De exemplu, cazul micului Witjeratne Hami, din Ceylon, născut cu o mână paralizată, care spunea: „Cu această mână mi-am ucis soţia înainte de a mă naşte aici”.

Reîncarnarea poate fi dovedită ştiinţific?

Bazându-se pe mai multe sute de cazuri studiate în lumea întreagă, dr. Stevenson a ales douăzeci, cele mai frapante, pe care le-a regrupat sub titlul *Douăzeci de cazuri care sugerează reîncarnarea* (*Editions Sand/Tchou, Paris, 1985*)*.* Aceste anchete minuţioase, de o rigoare ştiinţifică indiscutabilă, poate că nu dovedesc absolut reîncarnarea... dar nu li s-a putut găsi nici o altă explicaţie logică. Echipa doctorului Stevenson a încercat sistematic să sugereze că aceste cazuri se pot explica prin telepatie, sugestie, manipulare, fraudă etc., dar n-a găsit nimic din toate acestea.

Dar dacă este relativ uşor să obţinem aceste povestiri de viaţă anterioară recentă şi să le verificăm, foarte rar dispunem de mijloace de verificare a vieţilor anterioare vechi: cine va putea să vă aducă dovada că aţi fost sclav atlant sau bocitoare egipteană? Dimpotrivă, dacă este vorba de un personaj

cunoscut, dispunem de dovezi ale existenţei sale... Dar se poate, de asemenea, presupune că subiectul care pretinde să fi fost acest personaj să fi citit o biografie a lui! Şi că aceste pretinse „amintiri” dintr-o viaţă anterioară să nu fie decât amintirea unei lecturi, a unui film etc.

În concluzie, oamenii cunoscuţi sunt prea cunoscuţi iar necunoscuţii imposibil de verificat! O mare parte din vieţile anterioare descrise de Cayce se înscriu în această ultimă categorie.

Totuşi, pentru ultimele zece secole există arhive.

În Franţa, putem să mergem mai departe: mă gândesc, de exemplu, la dosarele Inchiziţiei care au păstrat mărturiile Catarilor din Languedoc. Aceste dosare exacte, atât de detaliate încât putem citi acolo numele, vârsta, sexul, meseria, domiciliul fiecărui suspect interogat (în secolele al 12-lea şi al 13-lea!) încă mai există (vezi Jean Duvernoy, *Histoire des Cathares,* Editions Privat, Toulons, 1979). Astfel, un medic englez, Dr. Arthur Guirdham a putut verifica „amintirile” catare ale uneia din pacientele sale care îşi amintea că a fost arsă pe la 1250 *(Cathares et Reincarnation,* Editions Payot, Paris, 1971).

În privinţa vieţilor anterioare americane, avem mai puţine arhive decât pentru Europa. Totuşi, s-au putut efectua unele verificări ale dosarelor Cayce. De exemplu, în cazul acelui muzician orb (care de altfel şi-a recăpătat vederea urmând sfaturile lui Cayce!) care avea o pasiune pentru căile ferate şi arăta, de asemenea, un viu interes istoric pentru războiul de secesiune. Cayce i-a spus că fusese soldat sudist din armata generalului Lee; că, în civil, fusese lucrător la căile ferate. Lectura îi dădea numele: Barnett Seay. Şi adăuga că în arhivele din Virginia i se putea da de urmă. Acest om s-a dus să verifice. Într-adevăr, a găsit menţiunea unui anumit Barnett Seay, port-drapel al armatei lui Lee, care avea semnalmentele date.

„Pare dificil să te încăpățînezi să afirmi că toate acestea nu sunt decât pură imaginaţie din partea lui Edgar Cayce: suntem aici confruntaţi cu un document palpabil, care confirmă relatarea. Dacă am vrea să explicăm totul prin viclenia unei clarvăzătoare care ar sesiza interesele vitale ale consultantului şi temperamentul său, adăugind şi multă imaginaţie, nu ar ajunge. Ar trebui o clarvăzătoare specială care să caute în registrele statului Virginia un dosar necunoscut...”.

Am luat aceste rânduri din excelenta carte de Dr. Cerminara despre reîncarnare: *De nombreuses* vies, *de nombreuses amours,* (Nenumărate vieţi, nenumărate iubiri) (Editions Adyar, Paris, 1984).

Este sigur că nu se poate nega totul, nici reîncarnarea în general, pentru care se acumulează acum documente, nici nu se poate desfiinţa cu un gest dispreţuitor dosarele Cayce, sub pretextul că suntem încă departe de a putea toţi să le verificăm. Poate că Cayce n-a avut dreptate sută la sută. Sigur că mai există în aceste dosare erori şi incoerenţe. Se datorează ele greşelilor de transcriere? Totuşi, i-am putea acorda lui Cayce favoarea îndoielii: pentru că lecturile medicale au fost atât de des juste încât rezistă atât de bine la ancheta ştiinţifică întreprinsă azi, de ce să nu ne gândim că lecturile vieţilor anterioare pot fi exacte în aceeaşi proporţie?

De altfel, dacă luăm în consideraţie faptul că au fost date:

- de un om care mult timp nu a crezut în reîncarnare,

- care era total lipsit de cultură literară sau istorică,

- care mult timp a refuzat chiar să fie remunerat, atunci cum se explică aceste fantastice revelaţii ştiinţifice şi arheologice, în care Cayce a vorbit de laser înainte de a fi descoperit, de esenieni, înainte de a se traduce „Manuscrisele” de la Marea Moartă şi despre planeta Pluton înainte de descoperirea ei?

Karma şi accidentele

Aşa cum am văzut în lectura dată pentru acest infirm care ar fi fost Nero, accidentele ele însele ar putea avea o cauză karmică. Este ceea ce afirmă Cayce, adăugind că şi aici legea naturală a Karmei „Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte” lasă locul Legii lui Christos...dacă entitatea este de acord. Şi accidentele pot fi astfel evitate!

Să ne întoarcem la cazul acelei fetiţe despre care am vorbit mai înainte, care fusese decoratoare la Curtea Franţei, apoi o fetiţă americană moartă într-un accident de maşină în secolul trecut. Iată ce mai spunea lectura:

În viaţa actuală, ea are tendinţe latente spre accidente. Trebuie să avertizăm entitatea şi să o ferim, nu împiedicând-o să călătorească, ci ştiind cu cine pleacă în călătorie, în ce condiţii. Dacă nu, poate avea accident de maşină sau cu orice alt mijloc de transport cu un risc de a rămâne parţial invalidă.

Este o parte din karma sa, NUMAI dacă nu observă Legea Graţiei, care permite karmei să nu se concretizeze în experienţe trăite. De aici, importanţa extremă, necesitatea de a ajuta entitatea să-şi dezvolte încrederea sa în Originile Divine, să se întoarcă la ele; să-şi încredinţeze ţelurile, toate speranţele acestor forţe ale naturii divine. (Lectura 1635-3)

Ceva mai departe, Cayce spune că:

Acestei entităţi i-a plăcut întotdeauna să călătorească şi totuşi, aşa cum am spus, va trebui să fie prudentă, mai ales cu transporturile mecanice, fie că e vorba de automobil sau de tren. Ar fi mai sigur pentru ea să călătorească cu avionul. (Idem).

Cayce nu precizează exact de ce accidentele fac parte din karma ei, în schimb descrie această fetiţă ca fiind colerică şi impulsivă... Astăzi, dacă este lăsată să plece fără să se ia măsuri de siguranţă, riscă să se întâmple accidentul. Dar dacă mai târziu, spune Cayce, ea se va strădui de bună voie să intre în Legea Graţiei, nu va mai trebui să se supună durei Legi a Karmei. Lucrând la sine însăşi după învăţătura lui Christos, consecinţele nemiloase ale Legii Cauzei şi Efectul vor fi anulate. Învățând să-şi stăpânească impulsivitatea şi egoismul, ea va evita accidentul: karma va rămâne în stare latentă.

Multe accidente se întâmplă din impulsivitate: putem învăţa să ne controlăm, să ne canalizăm focul interior, să ne ameliorăm egoismul primar. Mă gândesc la şoferii care vor cu orice preţ să-i depăşească pe ceilalţi...

Ei îşi atrag accidentul, în această viaţă, prin simpla Lege a Cauzei şi Efectului, sau în viaţa următoare, prin Legea Karmei. Dacă înţeleg cât de egoistă este atitudinea lor, dacă îşi dau seama la timp că ceilalţi există şi ei, atunci accidentul nu mai este indispensabil. Devine inutil imediat ce lecţia a fost înţeleasă. Accidentul karmic nu se produce decât ca şoc care permite conştientizarea. Deci el poate fi evitat... Ş i când nu ne mai reîncarnăm?

Multor suflete vechi le este lehamite de viaţă. când încep să se trezească pe plan spiritual, ele regăsesc impresii „dintre două vieţi” şi îşi amintesc că au cunoscut lumi mai bune. Bărbaţi şi femei de mare calitate ne-au spus: „Reîncarnarea? Oroare! Nu vreau să mă întorc pe această planetă!” „Lehamitea” celor care

au trăit deja un mare număr de vieţi pământene. Da, dar atâta vreme cât le rămâne o lecţie de învăţat aici:

Tot ce s-a început pe Pământ trebuie terminat pe Pământ. (Lectura 5747-14).

Unii reuşesc.

În exemplul citat mai sus- banda lui Nero! - era vorba de un grup de suflete căzute foarte jos. Totuşi, unul dintre ele:

poate fi pus deoparte. Căci, prin experienţele sale pe pământ, a evoluat. Plecând foarte de jos, a evoluat până a nu mai fi nevoit să se reîncarneze pe Pământ. Asta nu pentru că ar fi atins perfecţiunea, ci există lumi în care această entitate îşi va putea continua instrucţia, dacă aderă la idealul celor pe care altădată i-a dispreţuit (este vorba de martirii creştini din timpul lui Nero)... Căci această entitate a hotărât: „Ceilalţi să facă ce vor, căci eu îl voi sluji pe Dumnezeu cel viu" (Lectura 5366-1).

A ne reîncarna sau nu depinde deci de voinţa noastră. După gradul de desăvârșire la care am ajuns, mai avem sau nu nevoie de încă o viaţă:

ÎN MEDIE, MAI MULT SAU MAI PUŢIN DE JUMĂTATE DIN SUFLETE ÎNDEPLINESC CEEA CE PREVĂZUSERĂ?

Mai mult de jumătate, căci este vorba de o înaintare continuă.

EREDITATEA, MEDIUL ÎNCONJURĂTOR ŞI VOINŢA JOACĂ ROLURI EGALE PENTRU A AJUTA SAU ÎNTÂRZIA DEZVOLTAREA FIECĂREI ENTITĂŢI?

Voinţa este factorul cel mai important, căci ea poate domina oricare alt factor, cu condiţia să fie pusă în acord cu programul de viaţă, înţelegeţi? Căci nici o influenţă ereditară, nici o presiune a mediului înconjurător sau altceva nu este mai puternic decât voinţa. (Lectura 5749-14).

Evoluăm automat de la o viaţă la alta?

Recitind unele lecturi ale lui Cayce, am notat o frază care revine foarte des: *Entitatea a câștigat şi a pierdut în această experienţă de viaţă* (sau doar a câștigat sau doar a pierdut...).

Este evident, după nenumărate lecturi inclusiv cele pe care Cayce şi le-a oferit lui însuşi, că se poate regresa din punct de vedere moral:

În acea viaţă, entitatea a câștigat, apoi a pierdut. Căci, când era criticată, putea foarte uşor, datorită funcţiilor importante pe care le deţinea, să semene teroarea în jurul său.

Era temută şi cei care nu i se supuneau îndeajuns au plătit (Lectura 1700-1).

... Căci, dacă programele noastre terestre sunt astfel făcute încât să ne ajute în evoluţie, unele fiinţe nu progresează şi chiar trag chiulul destul de mult! Aşa se face că întâlnim suflete vechi peregrinând încă, după zeci şi zeci de vieţi în care s-u împotmolit mereu în aceleaşi noroaie, Aceste suflete sunt mult încurajate astăzi, de către ghizii lor spirituali, să se încarneze pentru a progresa acum mai repede. Pentru că, aşa cum spune Cayce, ne îndreptăm spre un nou tip de omenire, întârziații sunt încurajaţi să evolueze:

Căci, cum s-a arătat, în următorii ani vor intra pe Pământ mulţi din cei care trebuie să pregătească calea unei noi rase de oameni, unor noi experienţe ale Omului. Şi o parte din activităţi, din prefaceri vor pregăti Ziua Domnului. (Lectura 3514-1).

Dacă generaţia noastră nu înţelege foarte bine despre ce este vorba, cititorii din viitor ai lui Cayce o vor înţelege.

În perspectiva sa optimistă, sfârșim întotdeauna prin a reuşi. El repetă adeseori:

El vrea să *nu piară nici un suflet,* înțelegând prin aceasta că Dumnezeu, în iubirea sa, nu va renunța niciodată să „întindă mâna” rătăciţilor.

Rezultă deci că Infernul etern al catolicilor nu există în perspectiva caysiană. Este de altfel unul din motivele care explică dispariţia reîncarnării din învăţătura bisericilor creştine: Iadul veşnic a părut mai convingător. (A se vedea pe această temă J. F. Crolard, *Renaître* apres *la mort* (Renaşterea după moarte), Editions Robert Laffont, 1979.

După aceste lecturi, mulţi bărbaţi şi femei par să fi trăit altădată vieţi remarcabil de înalte pe plan moral. Dar aceasta era numai graţia copilăriei, inocenţa începătorilor... Aceste suflete, încă foarte tinere, erau foarte aproape, explică Cayce, de originea lor divină. Ele păstrau amintirea creaţiei lor. Mai târziu, s-au lăsat antrenate... câți copii delicioşi nu se transformă în fructe uscate, rataţi, la vârsta adultă!... Şi asta pentru că sub farmecul copilăriei ascundeau tendinţe negative. Sau pentru că fiind prea copleşiţi de cei din jur, şi-au căpătat obiceiul indulgenţei faţă de ei înşişi. Nu trebuie să cultivi o automulţumire pentru că ai fi fost „cineva bun” în urmă cu o mie de ani! Se poate să fi fost un „sfânt”, după Cayce, şi apoi să cazi

foarte jos... Imaginaţi-vă surpriza mea, citind cele două lecturi care urmează:

DOMNULE CAYCE, AŢI VREA SĂ RĂSPUNDEŢI [...] ÎNTREBĂRILOR CARE VĂ VOR FI PUSE ÎN PRIVINŢA ACESTEI ENTITĂŢI? (Este vorba de un băieţel de şapte ani, născut pe 11 noiembrie 1935 la Chicago):

Da, avem aici dosarele care privesc această entitate. Sunt destul de insolite. Este vorba de un personaj cu totul neobişnuit în individualitatea sa şi personalitatea acestei entităţi se află într-un context foarte diferit de cel de altădată. Dacă luăm în considerare activităţile acestei entităţi de-a lungul sejururilor precedente pe Pământ, riscăm să-i şocăm pe unii [...]. Căci, înaintea acestei vieţi, entitatea a fost un sfânt patron din Franţa. Şi totuşi, cineva destul de leneş după normele de astăzi...

Experienţă care ar părea în contradicţie cu viaţa actuală, dacă n-am regăsi influenţa ei asupra prezentului. Entităţii i se vor prezenta unele şanse - daţi-i aceste şanse şi aceste atuuri - care-i permit să joace un rol important în relaţiile diplomatice dintre poporul Franţei, Biserici, popoarele Americii... Căci entitatea va trebui să facă studii pentru a ajunge diplomat. Ea va avea un rol de jucat în relaţiile ce se vor crea într-o zi în vederea dezvoltării spirituale şi materiale a popoarelor... Şi aceasta se va întâmpla atunci când ea va fi atins vârsta de cincizeci şi patru de ani. Multe schimbări se vor fi produs atunci. Dar corpul numit azi M.X. este pregătit pentru asta. El poate să le înfrunte aşa cum a făcut-o în Galia când se numea Martin - acea viaţă când a fost făcut sfânt patron! [...). El va fi în mod special interesat de limbi, mai ales de franceză, latină, spaniolă, care vor trebui să facă parte din programul său şcolar. Nu într-o perspectivă clericală, ci în vederea relaţiilor diplomatice dintre naţiuni, relaţii care trebuie să fie inspirate de principiile lui Christos.

Mercur şi Jupiter, ca şi Saturn, sunt forţele cele mai influente aici. Entitatea, dacă nu este învăţată să-şi canalizeze aceste forţe, să le conducă, va risca să devină o persoană indolentă, leneşă. De aici necesitatea de a începe studierea acestor tendinţe, pentru a motiva entitatea; datorită acestui fapt, ea se va interesa de ceea ce a fost şi poate va ajunge până la capăt cu ceea ce o va interesa. [...]

Înainte, entitatea trăia pe vremea când Învăţătorul mergea pe Pământ, în casa lui Cornelius, care a fost condus şi învăţat mai ales de Petru. De unde interesul acestei entităţi pentru tot ce este insolit şi misterios [...] şi pentru principiile creştinismului. [...]

Înainte de asta, entitatea era în Egipt, într-o epocă în care se formau diplomaţi în vederea misiunilor din străinătate.

[...] Entitatea a fost pregătită să fie trimisă ca emisar în ţările Templului de Aur (Mongolia, aşa cum vom vedea în continuare). [...] Astfel, acest copil se interesează de ceea ce este oriental, în special de ceea ce vine din China şi Indochina, căci în aceste ţări şi în acele epoci a atins el o mare putere. Fără să uite totuşi vreodată idealurile religioase pe care le adusese din Egipt [...].

Aşadar, educaţi această entitate în direcţia în care trebuie să muncească... Gata pentru întrebări. (Lectura 3202-1).

Şi iată! Lectura este aşa cum v-am tradus-o. Bunica copilului, care ceruse consultaţia, a pus întrebarea:

CÎND ŞI UNDE ŞI-A CUNOSCUT ACEST COPIL ACTUALA BUNICĂ?

Pe Pământul sfânt: ea era profesoara lui, îl învăţa. Şi în Egipt, unde era copilul ei.

ŞI DE CE A ALES ENTITATEA ACEST TRUP?

Pentru a găsi condiţiile, împrejurările care-i vor permite să desfăşoare o serie de activităţi ce vor constitui experienţa sa de-a lungul diverselor vieţi pe Pământ.

ŞI ACEASTĂ ENTITATE A FOST ÎMPREUNĂ CU BUNICUL DINSPRE TATĂ?

Chiar în viaţa dinainte (deci, ca Sfântul Martin de Tours). Era adjunctul său, ajutorul său şi se instruiau reciproc. Pregătiţi acest copil (Cayce spune: „acest corp”!) pentru munca pe care va trebui să o facă. Am terminat lectura. (Dată pe 9 septembrie 1943).

...Foarte, nostim, pentru cititorul francez, este că bunica acelui copil nu s-a sinchisit nici cât negru sub unghie să afle cine este Sfântul Martin: n-a întrebat nimic în acest sens! E clar că numele acestui personaj îi era complet necunoscut. Pentru Cayce şi consultanţii săi, Europa era „terra incognita”! Cât despre Franţa, cei pe care i-am întâlnit la Fundaţia Cayce, în

marea lor majoritate, habar n-aveau că această ţară a continuat să existe şi după La Fayette ...

Iată o altă apariţie - provenind din Egipt, ca multe din încarnările franceze - şi nu mai puţin uimitoare:

În viaţa dinainte, găsim entitatea trăind într-o perioadă a regatului Franţei când o femeie a condus această ţară. Ea, entitatea, a devenit pentru mulţi un model de forţă şi frumuseţe. Totuşi, a fost persecutată -şi în acea viaţă a câștigat tot şi a pierdut tot - câștigând şi pierzând pe plan spiritual; numele ei era Jeanne d'Arc. Astfel, în viaţa prezentă ea caută mereu să conducă, să dirijeze, să călăuzească. Totuşi forţa talentelor sale nu pare să se aplice întotdeauna în direcţia cea bună.

În viaţa precedentă [...] entitatea a fost mama lui Ahile [...]. A pierdut pe plan moral prin gustul puterii. [...].

Cu o viaţă mai înainte, regăsim entitatea în ceea ce numim Egipt, atunci când dezbinările sfâșiau ţara şi entitatea era conducătorul acelei ţări, când regele din Nord, aflat la putere, l-a dat jos pe suveran; entitatea l-a orientat pe acesta spre o cale greşită, spre o rea folosire a puterii populare. Numele său era Isdio. Entitatea a pierdut moral în prima parte a vieţii, câștigând apoi când poporul său a fost atacat [...]. Şi în acele ultime zile, şi-a ajutat mult poporul pe calea înţelegerii între cuceritori şi cuceriţi, între poeţi şi ţărani, între stăpâni şi sclavi. [...]. Întotdeauna cu această devorantă nevoie de acţiune... Mereu activă, activă, activă... (Lectura 302-1).

La 29 octombrie 1927, însuşi Edgar Cayce scria:

„Ei bine! Această lectură pentru domnişoara cutare ne-a picat ca un con de brad din pomul de Crăciun...”.

Dar persoana despre care era vorba nu se emoţionase de loc de această extraordinară revelaţie: „Mulţumesc pentru această lectură pe care am citit-o şi recitit-o, este cu adevărat interesantă şi mă face să doresc să înţeleg mai bine activitatea dumneavoastră, pe care sper că o voi putea aprofunda într-o zi. Trebuie să vă mărturisesc totuşi că un lucru m-a dezamăgit puţin: nu spuneţi dacă mi-am găsit meseria ideală pentru viitor. Totuşi, mă interesează mult şi sunt sigură că voi face din această meserie succesul vieţii mele. Era „saleswoman”, adică vânzătoare!

Poate că Cayce nu ştia cine a fost Sfântul Martin de Tours, dar anglo-saxonii, în general, au auzit cu toţii vorbindu-se de

Joan of Arc. Ceea ce uimeşte o dată în plus este reacţia vânzătoarei sau, mai degrabă, absenţa interesului în ceea ce o priveşte pe Jeanne d'Arc: a realizat ea că este vorba de una din marile figuri ale istoriei? Cu siguranţă că nu, căci altfel ar fi pus întrebări despre datoria sa karmică, ca Jeanne d'Arc...

Este evident, cum spune Cayce, că ne şochează. când biserica catolică canonizează un sfânt, poate ea să-l judece cu adevărat? Se ştie că Calvin şi Luther au contestat această competenţă a bisericii. Canonizările din Evul Mediu au fost adesea acte politice - erau deja în vremea Sfântului Martin de Tours.

Cât despre Jeanne d'Arc, canonizarea sa este tardivă: mult timp au fost „îndoieli”. În plan teologic, atribuirea oficială a unui brevet de sanctitate este extrem de discutabilă şi discutată. Iisus Christos a vorbit El vreodată de canonizarea cuiva?

În fine, fie că ai fost Fecioara sau apostolul galilor:

Nu-i niciodată prea târziu să-ţi repari drumul, căci viaţa este veşnică şi dacă tu eşti azi ceea ce eşti, eşti datorită a ceea ce ai fost în decursul anilor, eşti co-creator cu Creatorul Tău, astfel încât să poţi într-o zi să-L întimpini împreună cu toţi cei care-L iubesc. (Lectura 5284-1).

Suflete vechi, suflete tinere şi încarnări viitoare

Pe măsură ce sufletele progresează către lumină, ele se încarnează în personalităţi mai complexe şi mai luminoase. Talentele, aptitudinile lor dezvoltate din viaţă în viaţă exprimă din ce în ce mai mult din entitatea globală şi într-un mod mai armonios. Astfel s-a spus despre unii: „Este uimitor, are talent la toate!” Este vorba în mod tipic de „suflete vechi”, adică oameni care au experimentat atâtea situaţii, au trăit atâtea aventuri, încât nici o situaţie nu li se mai pare nouă. În fiecare situaţie, în fiecare persoană, ei şi ele regăsesc ceva cunoscut. Dimpotrivă, „sufletele tinere”, cele care au puţină experienţă în plan terestru trebuie să înveţe să folosească vibraţiile acestui plan.

Când un individ se împotmoleşte în mecanismele materiei, aptitudinile sale intelectuale, artistice, fizice, parapsihologice etc. se atrofiază şi individul apare ca o personalitate foarte frustă.

Ce face sufletul între două încarnări? Vom vedea în capitolul despre astrologie: Cayce spune că fiecare entitate trebuie să parcurgă toate planurile planetare, locurile planetare

dacă preferaţi, din sistemul nostru solar, pentru a învăţa, pentru a experimenta toate vibraţiile acestora. Sufletul trebuie să devină el însuşi un soare în finalul drumului său!

Cunoaşterea vieţilor anterioare nu este întotdeauna lipsită de pericol pentru sufletele imature. După ce a dat nenumărate lecturi de vieţi anterioare, Cayce a înţeles mai bine că reîncarnarea nu poate fi dezvăluită oricui. Ajungi la această concluzie practicând anumite terapii: există oameni cărora nu le faci nici un bine dezgropându-le cadavrele... Mai bine lasă-i să doarmă în dulap! Tot din acest motiv, Cayce nu vorbea despre toate vieţile anterioare ale consultanţilor săi: inutil să te încarci cu amintiri care nu-ţi folosesc la nimic!

Unele persoane se interesează deja de încarnările lor viitoare. Or găsim foarte puţine răspunsuri în această privinţă, în dosarele Cayce. Şi este normal, pentru că aceasta depinde, în ultimă instanţă, de modul în care îţi vei fi dus viaţa de aici.

UNDE ŞI CÂND MĂ VOI REÎNCARNA URMĂTOAREA DATĂ? ŞI VOI FI ÎMPREUNĂ CU ACEIAŞI OAMENI DE ASTĂZI? ŞI CARE ANUME?

Aţi face mai bine pregătindu-vă să vă reîncarnaţi în formă bună. Totul depinde mult de modul în care se folosesc ocaziile oferite de viaţa prezentă. Ceea ce veţi fi de la o viaţă la alta nu a fost hotărât dintr-un timp imemorial...

Creatorul crease Omul în intenţia de a face din el însoţitorul Său, în cer sau pe pământ sau în orice alt plan al conştiinţei... Pentru a deveni însoţitorul Forţelor Creatoare, oriunde te-ai afla, de câtă voinţă vei avea nevoie? Şi asta este o Lege. Ceea ce semeni, aceea culegi [...]. Şi trebuie să începi de unde te afli acum. Ce ni s-a spus? Să începem cu ce avem la îndemână! Deci, încă de astăzi, dacă auzi vocea Sa, nu-ţi închide inima.

(Lectura 416-18), dată pentru un bărbat care avea probleme cu auzul - pentru că, sugerează lectura, „nu-şi auzea” vocea interioară... Iată un alt caz excepţional, căci Cayce a prezis aici foarte clar o încarnare viitoare:

În ceea ce priveşte vieţile anterioare ale acestei entităţi, ea a trăit la curtea lui Alfred cel Mare, în Anglia. Şi în viaţa sa actuală poate moşteni o influenţă de atunci prin această aptitudine de a înţelege tot ceea ce are legătură cu Dreptul scris. Şi în viitoarea sa viaţă, vom regăsi această entitate ca avocat. (Lectura 304-5). Karme distincte şi karme colective

Cititorul îşi va aminti de consultanta care avea de lichidat o karmă din perioada Romei antice (lectura 275-25, citată mai sus).

Este ceea ce numim o „karmă distinctă:” entitatea aşteaptă mai multe secole pentru a se găsi într-o situaţie adecvată; adică aceea în care condiţiile îi vor permite să lucreze în sensul pe care-l doreşte şi cu persoanele alese de ea însăşi.

Cayce spune că multe suflete atlante se reîncarnează acum, deoarece găsesc în epoca noastră un nivel tehnologic care le pune din nou în aceleaşi condiţii din Atlantida: condiţiile când aveau de ales între progresul ştiinţific cu scopuri egoiste sau slujirea celorlalţi, implicând un control spiritual al ştiinţei. Dar vom relua subiectul ceva mai târziu.

Există şi „karme colective”, privind o întreagă colectivitate, în planul sănătăţii cât şi al accidentelor sau războaielor...

Un exemplu: când sufletele care au participat la război şi au creat o karmă de violenţă revin în aceeaşi naţiune, putem fi siguri că va exista un război declarat acestei naţiuni. Aşa spune tradiţia ezoterică... Dar şi Cayce! Ziariştii vor spune că o ţară a agresat altă ţară. În realitate, agresaţii de astăzi sunt agresorii de ieri.

Nefericiţii care s-au aflat împreună în lagărele de concentrare erau în mod sigur, la o primă apreciere, victime. Dar dacă le examinăm încarnările precedente, nu cumva regăsim aceste victime în situaţie de agresori? După principiile filosofiei cayciene, este probabil că da. Şi cei care s-au încarnat într-o naţiune sau într-un grup social menit a fi victima o ştiau dinainte şi-au ales destinul pentru a lichida o karmă veche...

Pe 24 iunie 1938, Cayce a dat o lectură generală despre situaţia internaţională. când a fost întrebat despre Spania, unde războiul civil făcea ravagii, a declarat:

Este aici o consecinţă a ceea ce a fost semănat cu mult timp înainte... (Lectura 3976-19).

Şi după el, dacă acest război din Spania a fost deosebit de violent, este pentru că el corespundea unei perioade de reîncarnare a conchistadorilor şi sufletelor atlante... când a fost întrebat despre Franţa, a spus:

În Franţa, vedeţi dumneavoastră, există o datorie veche cu care va trebui să se confrunte francezii într-o zi... (Aceeaşi lectură).

Această datorie avea să ia forma invaziei germane!

La 5 iunie 1943, Cayce a mai spus:

Aşa cum s-a spus adesea, în unele perioade sosesc pe pământ indivizi aparținând anumitor grupuri de suflete. Astfel, între 1909, 1912, 1910 şi 1911(1909-1912), a sosit un mare val de atlanţi, care a avut şi are acum o mare influenţă asupra lumii de astăzi. Se poate spune că nu există un singur om celebru din acest război care să nu fi fost atlant -viu sau mort! (Lectura 3029-1).

Dacă-i dăm crezare lui Cayce, Hitler era aşadar atlant? Problema răului şi reîncarnarea

Iată, în încheiere, răspunsurile lui Cayce la câteva mari întrebări eterne... Thomas Sugrue, biograful său, l-a întrebat:

RĂUL, TENEBRELE, NEGAŢIA, PĂCATUL, CUM SE SPUNE... SE POATE AFIRMA CĂ TOATE ACESTEA SUNT UN ELEMENT NECESAR AL CREAŢIEI? ŞI CĂ SUFLETELE ODATĂ DOTATE CU LIBER ARBITRU POT ABUZA DE EL, ADICĂ SĂ-L FOLOSEASCĂ SPRE PROPRIA LOR PIERZANIE?

Liberul arbitru a fost menit să ne piardă (în timp ce sufletul trăieşte) în legătura cu Dumnezeu.

ŞI CĂDEREA OMULUI? ERA CEVA INEVITABIL ÎN DESTINUL SUFLETELOR OMENEŞTI? SAU ERA UN LUCRU PE CARE DUMNEZEU NU-L DOREA, DAR PE CARE NU L-A ÎMPIEDECAT DUPĂ CE I-A DĂRUIT OMULUI LIBERUL ARBITRU? PROBLEMA ESTE DE A RECONCILIA OMNISCIENŢA LUI DUMNEZEU, FAPTUL CĂ EL ŞTIE TOT, CU LIBERA ALEGERE A SUFLETULUI ŞI CĂDEREA SA ÎN DIZGRAŢIE?

Dumnezeu nu a împiedicat nimic după ce a dăruit sufletelor liberul arbitru. Căci, încă de la început, el a creat entităţi individuale sau suflete. Şi începuturile „păcatului”; pentru acestea, a fost căutarea expresiei lor în afara planului prevăzut de Dumnezeu pentru ele. Aşa că a fost o greşeală a indivizilor, înţelegeţi? Li s-a dat deci, liberul arbitru, deşi El ştia dinainte ce aveau să facă şi tot ce avea să se întâmple pentru că El este Omniprezent şi Atotputernic. Numai atunci când sufletul - care este o parte din Dumnezeu - operează alegerea, . Dumnezeu ştie cum se va termina!

ŞI PREZENŢA OMULUI PE PĂMÎNT? ERA PREVĂZUT LA ÎNCEPUT CA SUFLETELE SĂ RĂMÎNĂ ÎN AFARA FORMELOR

TERESTRE? RASELE UMANE AU DEVENIT NECESARE PENTRUA REPARA GREŞEALA?

Pământul şi formele sale de viaţă erau pentru Dumnezeu doar un mijloc de a se exprima - dar nu neapărat un loc de locuit pentru sufletele umane - până când a fost creat Omul ca să răspundă nevoilor de atunci.

CÂND STUDIEM LECTURILE DE VIEŢI ANTERIOARE PE CARE LE-AŢI DAT, AVEM IMPRESIA CĂ EXISTĂ O TENDINŢĂ LA DECĂDERE; DE LA REÎNCARNĂRILE CELE MAI VECHL, ESTE O ALUNECARE SPRE MAI MULT MATERIALISM ŞI MAI PUŢINĂ MORALITATE... APOI O URCARE ÎNSOŢITĂ DE SUFERINŢE, RĂBDARE. EFORTURI DE ÎNŢELEGERE ŞI CUPRINDERE... ESTE ACEASTA CALEA NORMALĂ, PE CARE SE ÎNAINTEAZĂ FOLOSIND LIBERUL ARBITRU ŞI GÎNDIREA LA REGĂSIREA UNITĂŢII CU DUMNEZEU?

Corect. Este schema stabilită de El.

CONDIŢIILE CREATE DE PĂRINŢI ÎN MOMENTUL CONCEPŢIEI ATRAG UN ANUMIT SUFLET PENTRU CĂ-I OFERĂ ÎMPREJURĂRILE APROXIMATIVE ÎN CARE ACEL SUFLET DOREŞTE SĂ LUCREZE?

Aproximativ. Dar nu exact. Căci entitatea individuală, individul sau sufletul; odată ce i s-a dat această şansă, dispune de propria voinţă pentru a lucra - sau nu - asupra problemelor aduse de unirea cu acest cuplu de părinţi. Totuşi, această uniune deschide o cale, adică îi oferă unei entităţi individuale şansa de exprimare.

SUFLETUL SE ÎNCARCĂ ATUNCI CÂND SOSEŞTE CU O PARTE DIN KARMA PĂRINŢILOR SĂI ÎN MOD OBLIGATORIU?

În măsura legăturii cu ei, da. Altfel, nu.

EXISTĂ MAI MULTE PROGRAME DE DEZVOLTARE PENTRU UN SUFLET, DUPĂ GRADUL EVOLUŢIEI SALE, DUPĂ CARE AR DORI SĂ LUCREZE ŞI ÎN ACEST CAZ UN SUFLET POATE SĂ-ŞI ALEAGĂ UNA SAU ALTA DIN DIVERSELE PERSONALITĂŢI CARE AR CONVENI PROPRIEI SALE INDIVIDUALITĂŢI?

Exact.

ALTĂ PROBLEMĂ: ÎN PRIVINŢA FACTORILOR EVOLUŢIEI SUFLETULUI, SPIRITUL CONSTRUCTOR („MIND, THE BUILDER”) TREBUIE SĂ SE DEZVOLTE ULTIMUL, PENTRU CĂ EL NU SE POATE DEZVOLTA DACĂ NU ARE O BAZĂ SOLIDĂ DE ECHILIBRU EMOŢIONAL?

Da şi nu, ambele. Dacă se întâmplă ca sufletul să-şi pună toată voinţa în dorinţa unirii cu Dumnezeu, atunci este necesar ca înainte de a atinge acest scop, el, sufletul, să-şi dea seama că spiritul este mijlocul necesar.

SUFLETELE SUNT PRINSE ÎN ANGRENAJUL ALTOR SISTEME AŞA CUM SUNT ÎN SISTEMUL NOSTRU SOLAR?

În alte sisteme similare, unde există ceva comparabil cu ceea ce reprezintă Pământul pentru noi.

TREBUIE NEAPĂRAT SĂ NE ÎNCHEIEM EVOLUŢIA ÎN SISTEMUL SOLAR ÎNAINTE DE A MERGE ÎN ALTE SISTEME?

Trebuie să terminăm ciclul sistemului solar.

SE POATE ATINGE UNITATEA CU DUMNEZEU, ADICĂ SCOPUL EVOLUŢIEI NOASTRE -ÎN ORICARE SISTEM SOLAR -SAU ACEASTA TREBUIE FĂCUTĂ ÎNTR-UN ANUMIT SISTEM?

Fiţi sigur că asta depinde de sistemul în care a intrat entitatea. Evoluţia poate fi desăvârșită în oricare din numeroasele sisteme stelare. (Lectura 5749-14).

Ceea ce ne aduce la teoria caysciană a „sejururilor planetare”: ce fac sufletele între două reîncarnări pe Pământ? Ei bine, merg să exploreze alte planete! Vom vorbi din nou despre acest lucru în capitolul despre astrologie.

În tot cazul, filosofia caysciană a reîncarnării are acest lucru minunat, că ea reconciliază destinul şi voinţa. Cu alte cuvinte predestinarea şi liberul arbitru: ceea ce ni se întâmplă în această viaţă nu este rezultatul unei predestinări oarbe: noi am ales, hotărât şi adus în alte vieţi şi în aceasta (chiar dacă adeseori, am uitat-o!).

Cayce insistă mult asupra puterii liberului arbitru, acesta este şi sensul frazei pe care o repetă neîncetat: *Mind is the builder,* adică „spiritul nostru” - care este liber - „construieşte TOT”.

Reîncarnarea animală

Chestiune foarte discutată, asupra căreia marile medii nu sunt de acord. Poate că există adevăruri pe care nu suntem încă pregătiţi să le acceptăm...

Oamenii se reîncarnează în corpuri animale?

În India, mulţi gândesc că da.

Este şi punctul de vedere admis în unele şcoli ale iniţiaţilor din epoca greacă şi romană. Martor este episodul unde Apollonius din Thyana se adresează sufletului faraonului Amasis,

închis în corpul unui leu ca pedeapsă pentru greşelile sale. Şi leul începe să plângă în faţa mulţimii... Sfântul Iustin (+165) ne învaţă că: „Sufletele care s-au dovedit nedemne să-l vadă pe Dumnezeu, în urma actelor lor din cursul încarnărilor terestre, ajung din nou în corpurile animalelor inferioare” (În Dr. Berthollet, La *Reincamation,* Ed. Rosicruciennes).

Pentru că puterea spiritului nostru este atât de mare, de ce ne-ar fi imposibil să ne reîncarnăm într-un corp animal dacă este nevoie de asta?

Cayce nu s-a pronunţat ferm asupra acestei chestiuni. Dumnezeu este martor că există totuşi lucruri clare în filosofia sa, lucruri pe care le-a repetat de atâtea ori încât nu există nici o îndoială. Dar în privinţa acestui subiect, trebuie să mărturisim că lecturile rămân obscure:

SUFLETUL-ENTITATE CARE ÎMI APARŢINE A FĂCUT EXPERIENŢA TRANSMIGRĂRII PRIN REGNURI MINORE, ANIMAL ŞI VEGETAL?

Aceste regnuri aparţin Sufletului-Conştiinţă Universală. Fiecare suflet-entitate a fost creat, adică a purces la început din Tatăl. (Lectura 1641-1).

Acest răspuns pune degetul pe complexul de superioritate al consultanţilor vizavi de aceste regnuri pe care le consideră „minore” (în acest text: *Minor plant and animal kingdom).*

De unde răspunsul: nu sunt minore, pentru că ele aparţin Sufletului-Conştiinţă Universală, cu alte cuvinte lui Dumnezeu, comportând şi ele suflete-entităţi create de Tatăl. Acestui consultant prea puţin evoluat, Cayce nu-i dă decât un răspuns foarte general pentru a evita să-l şocheze. Există în civilizaţia americană această jenă, acest sentiment de insecuritate faţă de animale. Ceea ce îl miră întotdeauna pe vizitatorul european. În Statele Unite animalele sunt obiectul unui rasism violent, la fel cu acela faţă de negri sau indieni. Ba mai mult încă, albul american îl percepe pe negru şi indian „ca un animal!”. O atitudine asemănătoare este mult mai rară în Europa unde, de mii de ani, animalul este mai bine integrat în viaţa cotidiană. Se poate explica această mentalitate prin faptul că natura americană este mai agresivă, mai şocantă decât a noastră: la noi natura este amenajată de mult timp şi am creat o simbioză cu ea... O asemenea simbioză nu există deloc în Statele Unite, unde nu există încredere în Natură atât în cea animală cât şi în

cea vegetală. Se trăieşte acolo o frică obsesivă de microbi şi de sex, considerat „animal”, adică „murdar”. (Citiţi în această privinţă De nombreuses *vies, de nombreuses amours,* op. cit., terifiantul capitol consacrat vieţii animale în Statele Unite).

Cayce a vorbit despre acest subiect de mai multe ori: aşa cum vom vedea în capitolele următoare, el explică mentalitatea americană actuală prin reîncarnarea atlanţilor şi prin dificultăţile lor în lupta cu animalele mari care invadau planeta. Mai există şi renumita poveste a roboţilor jumătate animale, jumătate oameni... pe care o vom vedea mai departe. Deci, ținând cont de mentalitatea consultanţilor săi, Cayce nu avea nici un motiv să-şi folosească timpul vorbind despre animale unui public care le dispreţuia.

Pentru noi, cititorii europeni, care trăim deci într-o prietenie şi o cunoaştere mai strânsă a lumii animale, voi da lecturile în care Cayce a tratat acest subiect (aproape cu regret, se pare!).

Animalele se reîncarnează?

O doamnă i-a cerut o lectură de viaţă pentru ea şi soţul ei. I s-a răspuns că fusese o nobilă romană iar soţul actual, în aceeaşi epocă, un gladiator cu o forţă herculeană. Se luptase în arenă apărând creştinii şi acolo se cunoscuseră... (Nostim loc pentru a-şi întâlni viitorul soţ!). Ea a întrebat:

UNDE ŞI când MI-AM CUNOSCUT CĂŢELUŞA MONA?

Tot în acea viaţă. VIATA ROMANĂ? *Viaţa romană.*

MONA ERA CÎINE ÎN VREMEA ACEEA? *Leul (Lectura 268-3).*

Şi iată lectura dată pentru soţul doamnei, ex-gladiatorul:

CE LEGĂTURĂ AVEA SOŢUL MEU CU CĂŢELUŞA MONA?

Au luptat corp la corp în acea experienţă din Roma. CE ERA MONA ATUNCI?

Leoaica aceea care a luptat cu această entitate (soţul de astăzi) şi cu cei care au ucis un mare număr de oameni (creştinii) pe care entitatea încerca să-i apere. (Lectura 280-1).

Tot în această familie excepţional de interesată de animale, o fetiţă de unsprezece ani, nepoata doamnei ex-romană, a întrebat:

ÎN CE VIAŢĂ ANTERIOARĂ AM CUNOSCUT-O PE MONA, CĂŢELUŞA MĂTUŞII MELE?

La Roma.

MONA VA FI TOT CÂINE?

Depinde de conjunctură şi de condiţii. Nu.

S-AR PUTEA OBŢINE O LECTURĂ A VIEŢII ANTERIOARE PENTRU ACEASTĂ CĂŢELUŞĂ A MĂTUŞII MELE?

Poate. Dar ar putea fi foarte diferit de ceea ce credeţi. Aţi risca să nu înţelegeţi; doar dacă vorbiţi „câineşte”! (Lectura 406-1).

Extraordinar, nu vi se pare? Dar încă nu este tot. O prietenă a familiei a venit şi ea să-i ceară lui Cayce o lectură a vieţilor anterioare. Or această prietenă avea o simpatie deosebită - şi reciprocă - pentru căţeluşa de care este vorba.

CE GEN DE LEGĂTURĂ A PUTUT EXISTA ÎNTR-O VIAŢĂ ANTERIOARĂ ÎNTRE MINE ŞI MONA, CĂŢELUŞA PRIETENEI MELE?

Nu găsim nici una.

ATUNCI DE CE PARE ACEASTĂ CĂTELUŞĂ ATÂT DE ATRASĂ SPRE MINE?

Datorită înaltelor frecvenţe vibratorii ale fiecăreia dintre voi două. (Lectura 1318-1).

Există, de asemenea, datorii karmice între animale şi oameni: DE CE ÎI ESTE FRICĂ ACESTEI COPILE ÎN PREAJMA CÎINELUI CASEI? CE TREBUIE SĂ FACEM? SĂ ALUNGĂM CÎINELE SAU SĂ AJUTĂM COPILUL SĂ-ŞI ÎNVINGĂ FRICA?

Această stare a lucrurilor este în parte karmică. Ar fi mai bine să vă dispensaţi de câine, căci prezenţa sa creează o ambianţă foarte nesănătoasă nu numai fizic pentru copil, dar şi pentru câine. EL nu vă mai poate fi de folos. (Lectura 2963-4).

O altă întâmplare este extrem de interesantă. Nu voi da decât câteva extrase. Este vorba de cineva care a trăit cu 10.500 de ani înainte de Christos, ca prinţesă arabă.

Ea se numea Valtui şi făcea parte din casa regală, fiind foarte apropiată regelui.

În acest sejur terestru, activităţile sale au constat din îmblânzirea şi folosirea vieţii animalelor care mai târziu au devenit animale domestice, auxiliare omului, şi animale sălbatice. Ea se ocupa de tot felul de animale, de cai, de la speciile pitice până la caii mari de tracţiune şi de curse; ea îmblânzea lupii... Entitatea avea douăzeci şi doi de ani când a început să domnească [...].

S-a străduit atunci să-şi încurajeze supuşii să se dezvolte din punct de vedere social şi comercial, folosind mai mult regnul animal.

Ceea ce se poate şti despre acest suflet este că prin folosirea vieţii animale, aşa cum a făcut-o el inconştient, a adus Omului tovarăşii domestici care aveau să-l ajute în epocile următoare. Dar, în folosirea conştientă a influenţei sale, inspirată fiind de relaţia dintre Forţa Creatoare (Dumnezeu) creatura umana şi fraţii săi animali, dintre Creatură şi Creator, ea s-a străduit să aducă armonie în relaţiile cu lumea animală. Căuta să se facă ascultată de animale nu prin fiică, ci prin iubire: ea le fermeca folosind flautul şi fluierul - cu care se mai cântă şi astăzi şi care creează o ambianţă veselă. Şi ea cânta din aceste instrumente, nu ca să incite instinctele carnale cele mai joase, ci ca să trezească în fiecare muzica spiritului. [...]. (Lectura 276-6).

Mai târziu, Valtui s-a reîncarnat:

Într-un alt ţinut pe care-l numim astăzi Roma; apoi entitatea a acceptat învăţăturile care veneau din Iudeea.

Era capabilă să domine animalele sălbatice prin forţa gândirii sale [...], fie pe câmpuri, fie în vizuinele lor sau în arene... Şi ea şi-a câștigat adeseori libertatea fizică datorită acestor puteri ale sale - ceea ce i-a permis să supravieţuiască pentru a continua să-i înveţe pe oameni (creştinismul). (Lectura 276-2).

Ea se numea atunci Phoebia şi aceste puteri stranii:

Îi permiteau să meargă cu animalele din pădure fără să se teamă; şi, la fel, să meargă în mijlocul sălbăticiunilor libere şi din arene fără nici o frică . Şi nici un rău nu i-a fost făcut vreodată de animale ci numai prin acţiunea oamenilor care căzuseră mai jos decât animalele sălbatice... căci acestea pot fi domesticite, dar omul nu şi-a îmblânzit încă limba. Aceasta se petrecea în secolul I. (Lectura 276-3).

În încarnarea actuală, entitatea are o karmă deosebită de îndeplinit pe lângă oameni: să le trezească iubirea faţă de animale. Ea are datoria:

să atragă atenţia oamenilor asupra animalelor, arătându-le cât de dependente sunt animalele, în diversele lor habitaturi, de omul care le posedă sau se învecinează cu ele. Să arate oamenilor fi ce mod activităţile animale le pot fi benefice. Deci, aşa cum s-a spus la început „înmulţiţi-vă şi stăpâniți Pământul”, faceţi tot ce este posibil pentru a realiza şi împlini această promisiune în sensul Iubirii. Ea trebuie înţeleasă în sensul

următor. Omul trebuie să fie unit cu Forţele Creatoare ale Universului în modul de folosire a tuturor posibilităţilor lumii materiale. Şi cum toată creaţia de pe Pământ este din iubire materializată, expresia iubirii divine - care se manifestă la toate aceste fiinţe care trebuie să fie „una” cu Creatorul - astfel, iubirea pe care o vedem exprimată în regnurile inferioare din punctul de vedere al expresiei şi dezvoltării lor în plan material, această iubire va trebui să fie manifestată de către Om faţă de animale. Şi entitatea aceasta va trebui să pledeze în favoarea animalelor, să le pledeze cauza, făcând cunoscut tot ceea ce a primit de la ele. (Lectura 276-3).

În fine, ca să încheiem, această persoană a întrebat:

DACĂ SUFLETUL - CONŞTIINŢĂ AL UNEIA DINTRE ANIMALELE SALE DE ALTĂDATĂ (CA VALTUI) - NU SE REÎNCARNEAZĂ ÎN CÎINELE SĂU DE ACUM, PEGGY. Cayce a răspuns că da.

CARE?

Era unul din animalele de casă. (Lectura 276-6).

Lectură cu totul excepţională, căci transmigrarea este foarte puţin evocată la Cayce şi niciodată în mod clar. Nu i s-au mai pus multe întrebări asupra acestei chestiuni...

În fapt, problemele animalelor sunt cele pe care noi le provocăm prin egoismul nostru. Lucrând pentru perfecţionarea Omului, Cayce contribuia indirect la îmbunătăţirea soartei animalelor.

Din nefericire, în civilizaţia noastră animalele sunt ca şi moarte: sunt eliminate progresiv din marile oraşe, apoi de la ţară (a se vedea informaţiile stupefiante date de curajoasele asociaţii ca O.A.B.A., Oeuvre d'Assistance aux Betes d'Abattoir, maison des veterinaires, 10 place Leon Blum, 75011, Paris; sau *l'Action Zoophile,* 4 rue Lecomte du Nouy, 75016 Paris; R.O.C., Rassemblement des non-chasseurs, Maison de la Nature, 23 rue Gosselet 59000 Lille; sau S.N.D.A., BP105, 94304 Vincennes). Cayce vorbea creştinilor şi evreilor. Or iudeo-creştinismul este, în evoluţia sa actuală, lamentabil de deficient în teologia animalului. Zoroastrismul, budismul, religia druizilor au fost mult mai evoluate.

Din fericire, centrul spiritual de la Findhom în Scoţia a mai acoperit întrucâtva această lacună. Dar suntem încă destul de

departe de conştientizarea la care va trebui să ajungem într-o zi... Înainte de a fi transformat planeta în deşert!

Reîncarnarea, cheie a istoriei

Un arheolog profesionist mi-a spus într-o zi: „Când sunt pe teren, ştiu exact în ce loc trebuie să sap. Ghicesc adesea ceea ce voi găsi: un ciob, monede etc. „Simt” obiectele vechi care se află în pământ!” Nu se credea un medium... şi totuşi, practică ceea ce se numeşte în America: „psychic archeology”, adică arheologia mediumnică, în care informaţiile obţinute prin clarviziune completează datele ştiinţifice.

Anumite persoane au puterea de a retrăi evenimentele trecute, de a descrie civilizaţii dispărute. Este ceea ce a făcut, de exemplu, Anne-Catherine Emmerich. Şi cercetările întreprinse după celebrele sale viziuni s-au soldat cu aceleaşi rezultate.

Aceeaşi capacitate pare să se regăsească la Cayce: el va descrie o reuniune internaţională din Atlantida, de acum 50722 de ani... Ca şi cum aţi fi acolo. Un singur neajuns: nu se poate verifica! (pentru moment).

În fapt, când spunem reîncarnare spunem şi Istorie. Vreau să mi se spună că am fost un cântăreț la flaut în Egipt, acum 10.000 ani... În cazul acesta, să mi se explice şi cum era viaţa în acel timp! când băieţelul meu de şase ani îmi spunea că fusese „muvian”, „din ţara lui Mu”, asta nu-mi spunea nimic. Căci nu aveam nici cea mai mică noţiune despre aceste civilizaţii vechi ale Pacificului.

Pentru a situa vieţile anterioare ale consultanţilor săi, Cayce a dat cu multă logică o mulţime de detalii istorice şi preistorice.

Unele din aceste detalii au putut fi confirmate de descoperirile arheologice: de exemplu, rolul important jucat de esenieni, nebănuit înainte de descoperirea „Manuscriselor” de la Marea Moartă în 1947 (după moartea lui Cayce).

Alte lecturi n-au putut primi încă nici o confirmare. Nu s-a înşelat Cayce? Sau era complet mitoman? Timpul va hotărî.

Ansamblul lecturilor revelă câteva mari fresce istorice:

- continentul pierdut al Atlantidei şi cel al lui Mu;
- Egiptul mileniului al XI-lea înainte de Christos;

- civilizaţiile dispărute din Gobi şi Indochina;
- Persia cu 8.000 de ani înainte de Alexandru;
- lumea greacă din timpul războiului Troiei, apoi din epoca elenistică;
- Orientul Mijlociu, Roma şi Egiptul în timpul lui Christos;
- Franţa secolelor XVII şi XVIII;
- America primilor coloni:.. pentru a nu le aminti decât pe cele mai importante.

Aceste fresce istorice, răspândite în lecturi, au apărut de-a lungul anilor, în consultaţii date pentru indivizi care nu bănuiau nici în ruptul capului că ar fi fost muvieni sau persani...

A trebuit să se regrupeze aceste lecturi, să fie clasificate pe epoci şi ţări şi s-a încercat datarea lor. Sarcină dificilă, căci datele oferite de Cayce sunt departe de a concorda cu Istoria oficială!

Cititorul va fi surprins să constate că Cayce duce într-un timp foarte vechi anumite civilizaţii extraordinar de strălucitoare ca Egiptul piramidelor sau Persia lui Zoroastru...

După Cayce, oamenii primitivi erau mai inteligenţi şi mai civilizaţi decât noi... care am devenit foarte decăzuţi. Noi începem numai să redescoperim fantasticele lor puteri.

Iată, prin urmare, aceste uimitoare lecturi istorice, a căror cheie ne este dată de reîncarnare.

Atlantida revine la suprafaţă!

Când prietenul meu Louis Hermand mi-a vorbit despre Atlantida, am fost sceptică: acum, când nu mai credem în Moş Crăciun, trebuie să găsim altceva ca să visăm puţin... Atunci Atlantida sau ţigările zburătoare, tot ce ne face să zburăm pe deasupra florilor este bun!

Dar Louis Hermand, mare cititor al lui Rudolf Steiner, pretindea că dimpotrivă, Atlantida era la ordinea zilei. Că acest continent se afla sub Marea Sargaselor, de unde avea să se

înalţe neîncetat. Am răspuns cuvintelor sale... cu o mare de sarcasme!

A insistat câteva luni mai târziu, cu o carte a lui Edgar Cayce, prima pe care am văzut-o vreodată. Era acum zece ani. Acum am remuşcări faţă de Louis Hermand: el era pe atunci unul din rarisimii francezi care vizitaseră Fundaţia Cayce, la Virginia Beach. Un pionier... Din acest punct de vedere, merita tot respectul meu! Căci, acum îmi dau seama că mulţi oameni de ştiinţă se interesează de Atlantida, fără să fie nişte iluminaţi. Nu ştiu dacă acest continent va ieşi vreodată din apele Oceanului, cum a afirmat Cayce. De la ferestrele Fundaţiei, unde lucrez, văd marea. Pentru moment, este netedă ca un parking. Dar orice se poate întâmpla: şi am văzut în 1901 în largul Siciliei o nouă insulă ieşind de sub valuri! Este adevărat că a dispărut înainte ca naţiunile interesate să-şi poată pune drapelul pe ea.

Despre Atlantida nu avem alte documente oficiale decât scrierile lui Platon: cele două texte superbe „Critias" şi „Timeu"... Dar o foarte vastă literatură atât ştiinţifică cât şi istorică şi ezoterică. '

Viziunile lui Cayce nu se datorează unei activităţi ştiinţifice. Este în întregime opera unui vizionar. El nu-l citise pe Platon, nici pe comentatorii lui, atunci când a început să vorbească de Atlantida, în 1924. Biblioteca de la Fundaţia Cayce păstrează acum 2.500 de lecturi care se referă la Atlantida... una mai surprinzătoare decât cealaltă! Ele au fost date pentru aproape 1600 de persoane diferite şi descriu câte o încarnare în Atlantida. Mai există o amplă lectură generală *„The lost continent of Atlantis"* (continentul pierdut al Atlantidei) care dă istoria şi descrierea continentului mitic.

Dacă este uşor să-l acceptăm pe Cayce al terapiilor blânde care a demonstrat prin succesele sale justeţea diagnosticelor, este mai greu pentru unii să-l urmeze pe tărâmul reîncarnării.

Dar ce să spunem de Atlantida? Cayce, ca Jules Verne a presimţit cu siguranţă descoperirile care aveau să urmeze după moartea sa. Dar lui Jules Verne i se iartă tot, pentru că a avut marea iscusinţă să facă din toate acestea romane. Astfel, a evitat atacurile mediilor ştiinţifice.

Cayce, dimpotrivă, şi-a asumat riscul de a oferi intuiţiile sale ca atare, situându-se dintru început în categoria extrem de

discutată a profeţilor! Iată câteva extrase semnificative din acele lecturi arheologice şi totodată profetice.

Împărăţia omului roşu

Pentru început, puţină geografie. Unde era situat continentul dispărut? Cayce, ca şi Platon, abatele Moreux, Steiner, Paul le Cour şi Ignatius Donnely, este pentru Atlantida atlantică:

Continentul Atlantidei era situat între golful Mexic pe de o parte şi Mediterana, pe de altă parte.

Urme vizibile ale acestei civilizaţii pot fi regăsite în Pirinei, Maroc, Hondurasul britanic, Yucatan, America. Anumite teritorii care intrau în mare sau ieşeau din ea au făcut parte într-un moment sau altul din acest mare continent. Antilele britanice, Bahamas sunt o porţiune atlantă vizibilă şi astăzi. Ar trebui să se facă sondaje geologice în unele din aceste locuri, mai ales la Bimini şi pe unde trece Gulf Stream. (Lectura 364-3).

Totuşi, geografia mondială nu era cea de astăzi:

Multe teritorii au dispărut. Multe au apărut, apoi au dispărut din nou... (Lectura 5748-3).

Oceanele erau aşezate altfel ele nu mai poartă numele lor de origine. Ceea ce este acum partea centrală a acestei ţări, Statele Unite, adică bazinul Mississippiului, era atunci în întregime sub apă. Doar platoul ieşea din ocean, adică regiunile care sunt acum în parte Nevada, Utah, Arizona [...]. Ceea ce este astăzi coasta atlantică era marginea externă, adică câmpiile joase ale continentului atlant. (Lectura 364-13).

Virginia Beach era deja o staţiune balneară atlantă? Iar Soarele care răsare deasupra mării, în faţa mea, răsărea atunci peste câmpiile Atlantidei? Poate...

Clima se deosebea de cea actuală?

Atlantida, în loc de zonă tropicală, era mai mult o zonă temperată. (Lectura 5750-1).

Aşa stăteau lucrurile ... înainte de potop.

RAPORTAT LA ISTORIA ATLANTIDEI PE CARE NE-AŢI PREZENTAT-O, DOMNULE CAYCE, UNDE SITUAŢI POTOPUL RELATAT ÎN BIBLIE, CU NOE ŞI ARCA SA? ÎN CE EPOCĂ S-A PRODUS?

În timpul celei de a doua perioade de erupţii vulcanice (în Atlantida), adică două mii, două mii şase (22600 ani?) înainte de venirea Prinţului Păcii, după cronologia actuală, în „ani uşori”... (Lectura 364).

Istoria Atlantidei se întinde pe o perioadă de vreo 200.000 ani uşori, cum îi numărăm astăzi. (Lectura 364-4).

Aşa cum o să vedem în continuare, Cayce descrie trei serii de distrugeri majore care, în trei perioade separate de mii de ani, au distrus continentul atlant. Cât despre „anii uşori” despre care vorbeşte el, nu se ştie cum se măsurau: durata revoluţiei Pământului în jurul Soarelui nu era, probabil, aceeaşi de astăzi.

ŞI, SPUNEŢI-MI, DOMNULE CAYCE, CONTINENTUL ATLANT ERA ÎNTINS?

Ca Europa, inclusiv Asia europeană - nu Asia, ci Asia europeană. Era dimensiunea ei după primul cataclism, cum am spune astăzi [...]. La extremitatea sudică a acestui continent s-au format insule în urma primelor cutremure vulcanice care au adus distrugerea ansamblului [...]. Era un continent mare, înainte de a fi zguduit de primele erupţii. (Lectura 364-4).

ŞI CUM SE NUMEAU PRINCIPALELE INSULE ATLANTE ÎN EPOCA DISTRUGERII FINALE?

Poseidia, Aryan şi Og. (Aceeaşi lectură).

Dar continentul atlant trebuie să iasă de sub ape într-o zi:

...Pământul atlant care s-a scufundat, care va ieşi din nou la suprafaţă - şi care este pe cale să apară! (Lectura 2012-1).

Va apărea pământ solid în largul coastei estice a Americii! (Lectura 3976-25).

Poseidia va fi printre primele pământuri ale Atlantidei care vor ieşi din nou la suprafaţă, spre '68 sau '69, nu peste mult timp. (Lectura 9583).

Se vor regăsi documente care sunt copii ale celor înghiţite odată cu Atlantida - căci aceasta, odată cu schimbările care se vor produce, trebuie să reapară. (Lectura 378-16).

Aviz promotorilor imobiliari!

Or Atlantida revine şi prin jocul reîncarnării: ar fi acum, aşa cum am spus-o deja, o sosire masivă de suflete atlante:

Din ce în ce mai multe suflete atlante sunt pe cale să se reîncarneze astăzi. Ele aduc o convergenţă de energii în activităţile terestre. (Lectura 528-14).

Aşa cum am spus, atlanţii sunt toţi excepţionali. Ei manipulează ce este mai rău şi ce este mai bun, distrugerea sau, dimpotrivă, o mare dezvoltare. Influenţa lor se simte indiferent că individul recunoaşte sau nu. (Lectura 1744-1).

Influenţele mercuriene şi uraniene care afectează Pământul în timpul acestor cicluri de încarnare de la 1909 la 1913 şi până la sfârșitul vieţii acestor nativi se datorează faptului că ei au fost atlanţi într-unul din sejururile lor terestre. Şi că au trăit tentaţiile răului, profitarea de puterile mentale şi abuzul forţelor cărnii exercitate asupra celorlalţi... Căci în aceste încarnări în Atlantida, în multe dintre ele, satisfacerea excesivă a egoului a constituit greşeala lor. Astfel, în viaţa lor de astăzi au ocazia să exercite o influenţă capitală asupra grupurilor umane, pe Pământul de astăzi, cu puterea de a conduce sau de a distruge. (Lectura 518-1).

Cayce spune undeva că:

Sufletele atlante sunt extremiste.

Vom vedea mai departe cum aceşti atlanţi au exagerat în asemenea măsură încât şi-au distrus continentul:

Atlanţii au fost cei care au ajuns la un mare progres, căci li se încredinţaseră pe Pământ activităţi divine. Şi - aşa cum a făcut această entitate - au uitat de la Cine aveau toată viaţa şi toată fiinţa lor; ceea ce a adus în ei înşişi distrugerea corpului, dar nu a sufletului. (Lectura 2794-3).

După Cayce, Atlantida nu este numai o fascinantă istorie a trecutului. Ea ne interesează, căci:

Influenţa atlanţilor a marcat viaţa popoarelor din ţările unde s-au refugiat ei. Şi astăzi, fie prin influenţa directă a celor care s-au reîncarnat pe Pământ, fie prin influenţa mentală asupra gândurilor indivizilor, ei pot încă influenţa acum naţiunile, grupurile, persoanele. (Lectura 364-3).

Dar cine erau aceşti teribili atlanţi? Să reluăm istoria Atlantidei aşa cum a văzut-o Cayce. Pe acest pământ, o să apară Omul Roşu: *S-au scurs din* acea epocă a *existenţei lumii şi până acum 10 milioane de ani şi jumătate. Când omul a venit in planul terestru ca senior al acestei sfere, a apărut în cinci locuri diferite în acelaşi timp. (Lectura 5748-1).*

După ce a explicat că cele cinci rase (albă, brună, neagră, . galbenă, roşie) corespundeau celor cinci simţuri ale corpului nostru, Cayce a precizat:

Da, atlanţi şi americani, rasa roşie. (Lectura 364-13).

Culoarea pielii la fiecare din aceste rase se explică prin influenţa mediului natural:

Culoarea lor reflectă culoarea mediului cam în genul cameleonului de astăzi. De aici, apariţia acestei forme umane [...] cunoscută mai târziu ca rasa roşie. (Lectura 364-3).

Oameni precoci care se vor dezvolta foarte repede:

Aceste popoare (ale rasei roşii) capabile să folosească în evoluţia lor toate forţele Naturii înconjurătoare [...], au găsit deci în mediul înconjurător condiţii de dezvoltare. Şi dezvoltarea s-a produs mult mai rapid în această parte a globului decât în altele. (Lectura 364-3).

Astfel, încercând să interpretăm epoca poseidiană, adică Atlantida, trebuie să înţelegem că era numai unul din aceste grupuri umane reprezentate pe Pământ; şi, în acelaşi timp, era cel care atinsese stadiul de dezvoltare cel mai înalt între sufletele sau entităţile încarnate atunci pe Pământ. (Lectura 877-26).

Totuşi, acei atlanţi nu ne semănau întru totul:

Cât despre formele corpurilor în acel timp, ele erau mai mult forme de gânduri, adică se puteau proiecta în direcţia în care dezvoltarea lor lua formă în gând... Cam ca amoeba de astăzi care-şi proiectează pseudopodele în apele stătătoare. (Lectura 364-3).

Entităţile încarnate au fost hermafrodite la început.

În Atlantida din acel timp, înainte de apariţia lui Adam pe Pământ, entitatea se afla printre cei care se proiectau în forme de gând şi fiinţa sa fizică comporta unirea celor două sexe într-un singur corp. (Lectura 5056-1).

Precoci şi în acest domeniu:

În Atlantida a avut loc prima separare a sexelor. (Lectura 2753-2).

Era roboţilor

Printre cele mai uluitoare lecturi sunt acelea care descriu roboţii semi-umani, semi-animali, pe care Cayce îi numeşte „lucruri” (în americană: *the things).* Se pare că aceste creaturi nefericite erau sclavi, roboţi care serveau poftele celor puternici:

În acel timp, nu se lucra pentru a avea din ce trăi ca azi. Dar unii atlanţi erau serviţi de automate, adică de „lucruri”; care aparţineau fie unor indivizi, fie unor grupuri. Şi aceste lucruri munceau în casă, pe câmp sau ca artizani... (Lectura 1968-2).

Cum se ajunsese la situaţia acelor biete „lucruri” (care, după Cayce, aveau totuşi suflete umane)?

Acei indivizi, care în timpul sejurului lor pe Pământ, ca suflete, se proiectaseră în materie pentru a deveni entităţi autonome, nu se îngrijiseră să înveţe să se conducă ei înşişi... Ei puteau fi comparaţi cu animalele domestice de astăzi, cum sunt calul, măgarul, câinele, pisica, în etapa actuală de dezvoltare [...]. unde ele sunt dependente de stăpânii în ce priveşte viaţa lor materială şi mentală. (Lectura 2464-2).

În altă lectură, Cayce explică că acele „lucruri” erau entităţi care se proiectaseră în corpuri animale pentru a-şi satisface pulsiunile fizice... Şi care se încurcaseră (Cayce spune *entangled)* în mecanismele reproducerii animale. Viaţa lor era deplorabilă şi Cayce le compara cu paria societăţii indiene:

Entitatea era atunci în ţinutul atlant, în vremea când se punea problema, cum am spune astăzi, a recunoaşterii castelor într-o ţară în care acei paria nu erau trataţi, de către castele superioare, cu mai multă consideraţie decât câinii. (Lectura 333-2).

Cei care aveau o formă complet umană se împărţiseră în două grupuri. Copiii Legii lui Unul şi Fiii lui Belial. Bunii şi Răii! Iată portretul celor din urmă, oameni fără lege sau credinţă, care n-aveau decât o idee:

... satisfacerea egoului lor, folosirea lucrurilor materiale pentru mulţumirea personală, fără nici o consideraţie pentru obârșia divină (a acestor plăceri) sau pentru suferinţa celorlalţi. Sau, cu alte cuvinte, ceea ce am numi astăzi oameni lipsiţi de scrupule morale. Fiii lui Belial se conduceau după un singur principiu: mărirea Eului lor. (Lectura 877-26).

Această rivalitate avea să aducă, aşa cum vom vedea, sfârșitul Atlantidei:

Atlanţii decădeau slăbiţi de disputele dintre Fiii Legii lui Unul şi Fiii lui Belial. (Lectura 470-22).

Eticheta Belial pare să cristalizeze în această istorie toate forţele negative. Aparent, Fiii lui Belial foloseau abuziv bietele „lucruri” pentru a-şi satisface viciile; în timp ce Fiii Legii lui Unul

se străduiau, dimpotrivă, să recunoască demnitatea acestor creaturi mizere, care totuşi adăposteau un suflet omenesc. În capitolul următor, cel despre Egipt, voi da lecturile care descriu în detaliu aceşti hibrizi pe jumătate animale, pe jumătate oameni:

Entitatea se afla printre Fiii Legii lui Unul care erau preocupaţi de fericirea acelor „lucruri”. (Lectura 3579-1).

Entitatea era în Atlantida înainte de Adam şi era şeful acelora care erau numiţi „lucruri”, adică sclavii, lucrătorii. El simţea necesitatea unei reforme care ar fi dat fiecărui individ dreptul de a-şi alege în deplină libertate condiţia. (Lectura 5249).

Acele entităţi erau atunci producători, cum am spune astăzi, adică lucrătorii, ţăranii, artizanii, cei care se aflau în aceeaşi situaţie cu ceea ce numim noi astăzi maşini [...]. Şi în relaţiile cu cei care deţineau puterea au apărut nemulţumiri. (Lectura 877-26).

În Atlantida, între al doilea cataclism şi ultimul, pe când exista un antagonism violent între Fiii lui Belial şi Fiii Legii lui Unul, entitatea a fost o preoteasă care se ocupa de clasa muncitoare. Ea se străduia să determine recunoaşterea demnităţii lucrătorilor şi să le îmbunătăţească soarta acelora care erau consideraţi ca nişte lucruri şi nu ca suflete omeneşti. (Lectura 1744-1).

În cursul unei lecturi unde s-a cerut înfăţişarea fizică a atlanţilor din epoca arhaică, Cayce a explicat că ei îşi urmau evoluţia spre forma umană de astăzi. Atât „lucrurile” cât şi atlanţii cu formă umană:

erau de statură foarte variabilă, de la pitici până la giganţi. Căci existau giganţi pe Pământ în acea vreme, oameni care măsurau până la 10-12 picioare înălţime (*Între trei metri şi trei metri jumătate*) *fiind foarte bine proporţionaţi. Printre toate aceste corpuri, unele aveau o formă mai bine adaptată decât altele, aveau talia ideală atât masculină cât şi feminină, întrucât începuse deja separarea sexelor. Şi modelul perfect, cum se spune astăzi, a fost Adam, atunci când a apărut (Lectura 364-11).*

Cei care erau construiţi după modelul adamic aveau un dispreţ total pentru cei care intraseră în corpuri animale.

Rasismul are rădăcini preistorice... Întocmai ca frica nevrotică de viaţa animală:

DE CE, DOMNULE CAYCE, SIMT ATÂT DEZGUST ÎN CONTACTUL CU ANIMALELE, CÂND LE ATING BLANA ŞI PENELE? DE CE AM IMPRESIA CĂ MĂ MURDĂRESC CÂND LE ATING?

Originea acestei fobii se află într-o experienţă de viaţă din Atlantida [...] când entitatea văzuse aceste „lucruri”; mai mult sau mai puţin animale, luând o formă ameninţătoare. (Lectura 288-29).

Reîncarnarea masivă a atlanţilor în America de nord explică oare această fobie a contaminării animale care domneşte acolo? Fobie care se traduce prin omniprezenţa dezinfectantelor, otrăvurilor chimice, bactericidelor; prin frica obsesivă de muşte (o gospodină s-ar crede dezonorată dacă ar zbura o singură muscă prin casa ei!); prin interzicerea oricărui animal domestic în foarte multe contracte de locaţii de imobile şi bineînţeles, prin această invenţie atroce care este creşterea în serie.

Animalul trebuie să fie întotdeauna *under control* şi, în general, el este *non wanted.* Dar noi înşine, în Franţa, n-am avut şi noi un Pasteur care vedea microbii drept izvorul tuturor bolilor iar medicina ca un război declarat agenţilor infecţioşi de origine animală?

Medicina pasteuriană nu reia oare sub o deghizare ştiinţifică dezgustul atlant faţă de orice formă de viaţă animală? Căci a existat în Atlantida o concurenţă dramatică între Om şi Animal:

Amintiţi-vă că Pământul era populat de animale înainte de a fi populat de Om. (Lectura 364-6).

Fiii oamenilor nu creşteau şi nu se înmulţeau singuri; existau şi animalele preistorice! După câteva mii de ani, ele au devenit atât de periculoase şi atât de ameninţătoare pe tot Pământul, încât s-a organizat în Atlantida o întâlnire de vârf... S-au adunat toţi şefii de stat ca să stabilească modul în care să fie curăţată planeta de această faună invadatoare:

... Entitatea a fost printre cei care s-au adunat să discute cum să scape Pământul de animalele enorme care-l invadaseră. (Lectura 5249-1).

Şi la ce dată a avut loc această reuniune?

Era în 50.722 (înaintea erei noastre). (Lectura 262-39).

În timpul acestei adunări a naţiunilor pentru a combate forţele regnului animal care făceau viaţa oamenilor din ce în ce mai grea, entitatea a fost printre cei care au propus folosirea elementelor din aer, ocean şi pământ, ca să se extragă din ele energiile necesare pentru a combate energiile regnului animal. De aici faptul că, în experienţa sa din viaţa actuală, entitatea a putut înţelege motivele dispariţiei animalelor preistorice. (Lectura 2893-1).

S-au propus diverse mijloace, dar în final:

Gheaţa, Natura, Dumnezeu au schimbat axa polilor şi animalele au fost distruse. (Lectura 5249-1).

Şi iată cum au fost congelaţi mamuţii din Siberia... Cayce vorbeşte în diverse locuri despre schimbarea axei polilor:

The turning of the axis (lectura 364-13), care s-ar fi produs de mai multe ori în istoria Pământului... şi trebuie să se mai producă.

Cum şi-au distrus atlanţii continentul

Reuniunea citată mai sus ar fi dus la:

apariţia explozivelor (în text: „explosives”) (*este vorba de textul original al lui Cayce*), *care au fost inventate în acea perioadă când omul a încercat să controleze formele animale. (Lectura 364-4).*

Lecturile descriu o societate foarte avansată din punct de vedere tehnologic, dar de o cumplită nesăbuinţă:

Entitatea se numea atunci Deui şi activitatea sa consta în înregistrarea mesajelor şi dirijarea anumitor forţe, nu numai a razelor solare amplificate de cristale, ci o combinare a mai multor forme de energie, căci erau aceste gaze pe care le folosim astăzi la încălzit, iluminat, producerea energiei, adică fenomenele de radiaţie, combinaţiile electrice, energia aburului etc. folosite pentru confortul modern [...]. Folosirea acestor energii de către Fiii lui Belial a provocat atunci primul dintre cataclisme căci captând razele Soarelui, folosite de Fiii Legii lui Unul, într-un cristal pentru producerea energiei, Fiii lui Belial au provocat ceea ce s-ar numi o erupţie vulcanică şi pământul s-a

dizlocat în mai multe insule - în total cinci. Poseidia [...] a devenit una din cele cinci insule. (Lectura 877-26).

Fiii lui Belial nu au reuşit de prima dată: au încercat încă de trei ori pentru a nimici continentul! Lecturile vorbesc aşadar de o primă distrugere spre anul 50.000 înaintea erei noastre, apoi de a doua, spre anul 28.000 şi în fine, de a treia şi ultima - spre anul 10.000. Tehnologia atlantă se perfecţiona neîncetat, punând în mâinile acelor inconştienţi arme din ce în ce mai puternice... :

În Atlantida, în acea perioadă care a marcat apogeul tehnicii, adică a diverselor mijloace pentru obţinerea maximului de confort al oamenilor - ca aeroplanul, cum am spune astăzi, şi de asemenea navele aeriene - căci nu navigau doar prin aer, dar şi prin celelalte elemente. (Lectura 2437-1).

În Poseidia, entitatea locuia printre cei care erau responsabili de stocarea energiilor motoare provenite de la marile cristale care concentrau gazele luminoase. Aceasta pentru a alimenta cu energie anumite forme de activitate, ca teleghidarea navelor pe mare şi în aer, dar şi comodităţi practice ca televiziunea şi înregistrarea vocii. (Lectura 813-1).

În lectura de mai sus, există în textul original cuvintele *television* şi *recording voice.*

În altă parte se presupune că este vorba de energia atomică: Misterele folosirii acestor forţe numite faţa întunecată a vieţii (în americană:

„nightside of life”, adică folosirea energiilor Universului aşa cum erau înţelese în acel timp. (Lectura 2896).

Această lectură datează din 1930 şi reia aceeaşi expresie dintr-o altă lectură din 1928:

Aceste forţe care aparţin feţei întunecate a vieţii.

(Se ştie că, în astrologie, Pluton guvernează plutoniul şi energia atomică). Or Pluton este în mitologia antică simbolul lumii subpământene, al forţelor nopţii: Hades / Pluton domnea asupra Infernului, lumea morţilor despre care se credea că locuiesc în adâncimile întunecate ale Pământului... O altă lectură vorbeşte explicit despre dezintegrarea atomului şi despre „raza morţii”.

...Capacitatea de a folosi [...] anumite surse de informaţii [...] despre aceste elemente care sunt în interiorul energiilor Universului a adus în acea perioadă forţe care au provocat

distrugerea tarii [...] . Şi ei (atlanţii) au produs aceste forţe distructive, (pe care le cunoaştem astăzi) în gaze, cu ceea ce numim raza morţii (în text. „death ray”), ceea ce a provocat din chiar măruntaiele Pământului [...] aceste distrugeri a unei părţi din continent [..]. Şi totuşi, puterea unor astfel de energii este cea care face să se nască lumile... (Lectura 364-11).

DESCRIEŢI-NE, EDGAR CAYCE, CU MAI MULTE DETALII, EFECTELE DISTRUGERII ACELEI PĂRŢI DIN ATLANTIDA CARE SE AFLĂ ACUM SCUFUNDATĂ ÎN MAREA SARGASELOR.

Anumiţi indivizi au introdus atunci folosirea gazelor [...] şi înşişi „elementalii” (în text: „elementals”) împreună cu ceea ce cunoaştem astăzi ca energie solară şi raza care provoacă dezintegrarea atomului, în energiile gazoase astfel constituite - toate acestea au dus la distrugerea unei părţi a tarii, aflată astăzi sub Marea Sargaselor. (Lectura 364-11).

Iată încă o lectură unde Cayce foloseşte cuvântul „atomic”:

Entitatea a ezitat în alegerile făcute (între Fiii Legii lui Unul și Fiii lui Belial). *Şi, cu foarte puţin timp înainte de distrugerea provocată de folosirea acestor radiaţii, entitatea a dat o rea întrebuinţare acestor tehnici. De aici influenţa energiilor atomice sau a oricărui curent electric asupra acestei persoane, astăzi, în bine şi în rău. (Lectura 179Z-2).*

Energia atomică? Dar poate nu exact sub aceeaşi formă, nici cu aceleaşi întrebuinţări ca astăzi. În orice caz, raza laser şi energia solară apar aici:

...În Atlantida, în epoca dezvoltării energiilor electrice folosite la deplasarea maşinilor dintr-un loc în altul, la fotografia la distanţă, la lectura inscripţiilor prin pereţi, chiar la distanţă, la tehnicile antigravitaţionale, la fabricarea cristalului - teribilul şi puternicul cristal: toate aceste tehnici au fost în mare măsură responsabile de distrugere. (Lectura 519-1).

Dată în 1934, această lectură a descris descoperirile care tocmai începeau să fie folosite - şi pe care, evident, le cunoaştem astăzi mai bine. Să mai precizăm că Cayce, care nu avea formaţie tehnică nu le cunoştea în stare conştientă. Şi când vameşul de la aeroport vede pe ecranul luminos ce conţine valiza mea închisă, face un lucru pe care nici Cayce, nici anturajul său nu-l puteau concepe în vremea aceea! Toată puterea atlantă sălăşluia în acest cristal care producea raza laser. Iată descrierea unei centrale de energie atlantă construită

în jurul unei „roci de foc” (în textul american: *firestone)*... (... Dacă găsiţi o traducere mai bună, anunţaţi-mă!).

În centrul unei clădiri izolate, cum am zice astăzi, cu un material neconductor, o rocă semănând cu magnetul [...], în această clădire deci, care avea o formă ovală şi era construită deasupra acelei stânci faimoase, acoperişul forma un dom, din care o parte „decapotabilă” se deschidea astfel încât să permită trecerea influenţelor stelare - concentrarea energiilor emise de corpurile celeste, ele însele de foc - împreună cu elementele din atmosferă şi din afara ei.

Concentrarea prin prisme sau sticlă, - cum s-ar spune astăzi - se făcea astfel încât ea acţiona asupra instrumentelor care erau conectate la diferitele mijloace de transport. Este cam ceea ce am numi astăzi dirijarea teleghidată prin radio [...].

Numai specialiştii erau iniţiaţi în folosirea acestei roci; entitatea se afla printre cei care dirijau energia astfel produsă prin radiaţie, sub formă de raze invizibile pentru ochi, dar acționând ca agent propulsor asupra pietrelor. Şi aceasta, fie că era vorba de un avion propulsat cu gaze sau vehicule de turism şi agrement evoluând aproape de sol sau maşini înaintând pe şi sub apă. Toate aceste maşini erau propulsate de un fascicol de raze concentrate, plecând de la piatra de foc din mijlocul centralei [...]. Acolo, entitatea a introdus forţe distructive, atunci când era însărcinată să distribuie această energie în diversele regiuni ale tarii cu ajutorul instalaţiilor care acopereau nevoile oamenilor din oraşe, sate, ţinuturi din jur: fără să o facă special, a stabilit o tensiune prea puternică şi aceasta a provocat a doua perioadă de distrugere a tarii. Solul s-a rupt, s-a fragmentat în mai multe insule - cele care au devenit mai târziu teatrul unui alt cataclism. (Lectura 440-5).

Descriere care evocă în mod neplăcut accidentele nucleare...

Şi iată construcţia acelei roci: era un cristal mare, cilindric, cum am spune astăzi; era tăiat cu faţete astfel încât vârful concentra toată energia care se aduna între cele două extremităţi ale cilindrului. Cum am spus deja, detaliile tehnice ale construcţiei sale sunt scrise undeva: le putem regăsi în trei ţări: în zona scufundată a Atlantidei sau mai bine zis a Poseidiei unde pot fi descoperite resturile unui templu sub sedimentele acumulate pe fundul mării; e aproape de ceea ce este astăzi

Bimini, în largul Floridei; în al doilea rând, în arhivele unui templu din Egipt [...]. Şi, în al treilea rând, în documentele atlante care au fost transportate în Yucatan, în America, unde aceste pietre despre care ştim atât de puţine lucruri sunt astăzi pe punctul de a fi descoperite în cursul acestor ultime luni [...]. Ele vor fi aduse în America, aici, în Statele Unite. (Lectura 440-5).

Astfel, acei atlanţi, ucenici vrăjitori ca şi noi, îşi forţaseră centralele nucleare căci credeau că stăpâniseră complet:

folosirea generatoarelor electrice la fisiunea atomului, pentru a elibera energia... (Lectura 364-4).

Şi de ce au comis ei, prin urmare, această imprudenţă fatală? Pentru că Fiii lui Belial ar fi fost superconsumatori, angajaţi profund în cursa confortului pe care *îl iubeau mai presus de orice. (Lectura 37-1).*

Aceşti oameni atinseseră la nivelul vieţii cotidiene un stadiu mai dezvoltat chiar decât cel pe care-l cunoaştem astăzi în viaţa materială ceea ce numim „civilizaţie”! Dar la ei, materialul înăbuşea spiritualul. (lectura 38-1).

Şi Cayce insistă asupra faptului că astăzi ne confruntăm cu aceeaşi dilemă de odinioară, aviditatea de a consuma cu orice preţ sau cu preţul progresului spiritual. Unui consultant atlant îi spune:

Trebuie mai întâi să ştiţi în ce şi în cine să credeţi. Pe cine vreţi să serviţi şi de ce. Şi ce cale vă alegeţi: spiritul Legii lui Unul sau satisfacţia, emfaza bietului vostru ego. Căci, în acelaşi mod în care le-aţi ales pe ambele într-o viaţă din Atlantida, în această viaţă actuală vă veţi confrunta cu acelaşi gen de alegere. (Lectura 263-4).

Să arunci în aer un întreg continent!... Să trebuiască s-o faci! Să provoci erupţii vulcanice (lectura 421 9-4), cutremure (lecturile 1849-2, 3479-2, 1626-1 etc.), este oare cu putinţă?

Căci Fiii lui Belial dispuneau de surse de energie de o putere infinită, pe care le-au transformat în mijloc de distrugere. (Lectura 1792-2).

În această ţară pe care o numim acum atlantă [...], în haosul care a urmat erupţiilor vulcanice provocate de reaua întrebuinţare a energiilor distructive, care nu numai că au dizlocat continentul şi au schimbat clima, care din temperată a

devenit toridă, dar au şi modificat echilibrul Pământului. (Lectura 884-1).

Ne amintim că în Critias, preotul egiptean îi spune lui Solon: „Voi, ceilalţi, atenienii, vă amintiţi numai de un potop, dar au fost mai multe”. Şi preotul evocă deviaţiile care s-au produs în mersul aparent al corpurilor celeste şi deflagraţiile care au zguduit Pământul... lecturile cayciene au multe puncte comune cu descrierile din „Critias” şi „Timeu” de Platon.

Totuşi, spre deosebire de Platon, Cayce vorbeşte de cei care au scăpat şi care presimţiseră iminenţa catastrofei:

Când Copiii Legii lui Unul au realizat că Poseidia lor atlantă avea să se dezintegreze definitiv, au început să plece. Au emigrat sub conducerea şefilor lor; în alte ţări. (Lectura 1007-3).

Emigrarea nu s-a făcut în panică, ci a fost organizată metodic pentru că Cayce vorbeşte de un atlant care, *înainte de distrugerea finală, a coordonat programele de plecare. (Lectura 914-1).*

Mulţi dintre ei au ajuns cu bine fie în America centrală fie în Ţara bască... fie în Egipt, unde îi vom regăsi în capitolul următor. Cât despre Fiii lui Belial, care nu se îndoiau de nimic şi continuau:

să aibă drept religie doar pântecul lor, iar ca zei doar plăcerile lumii materiale. (Lectura 3654-1). ...au dispărut odată cu Atlantida.

Un mit cu viaţă grea

Ne poate mira faptul că un mit atât de vechi ca al Atlantidei a ajuns până la noi şi provoacă atâtea pasiuni!

Ne poate mira şi faptul că atâția erudiţi şi savanţi „distinşi”, cum se spune, consideră acest mit o realitate istorică, fără să deţinem vreo dovadă indiscutabilă, adică acceptată de oamenii de ştiinţă în unanimitate.

Am putea face din toate acestea un teribil roman de science-fiction... şi chiar un roman filosofic, căci problemele atlante evocate de Cayce se aseamănă cu ale noastre: exploatarea Omului de către Om, manipularea forţelor Naturii, rasismul, aviditatea consumului...

Indiferent ce am crede despre aceste texte cayciene, încă o dată coerenţa lor internă este remarcabilă. Gândiţi-vă că aceste

lecturi au fost date pe o perioadă de aproape douăzeci de ani... de către un om adormit! Dacă este greu să nu te contrazici de la un an la altul atunci când eşti treaz, cine dintre noi poate ţine un curs de arheologie preistorică sub hipnoză, fără să se contrazică vreodată? Ori, cvasitotalitatea lecturilor despre Atlantida şi despre Egipt (a se vedea în continuare) prezintă o concordanţă internă în privinţa direcţiilor mari. Mai nesigure sunt datele, în unele cazuri. De exemplu, insula atlantă care va trebui să reapară în faţa Floridei în ani; „68, 69”, se pare că a lipsit de la întâlnire! Doar dacă nu este vorba de anii 2068 sau 2069! Ceea ce este o nimica toată faţă de cetăţile milenare. În general, datările cayciene au de ce să surprindă. Totuşi data pe care el o dă pentru ultima catastrofă atlantă a fost deja menţionată de numeroşi atlantologi de la Platon încoace, care au căzut de acord asupra celui de al III-lea mileniu înaintea erei noastre.

Nu sunt competentă să discut realitatea sau irealitatea continentului atlant. Îmi trimit, aşadar, cititorii la cărţile publicate de Robert Laffont, în colecţia „Les Portes de L'Etrange”, mai ales excelenta serie a lui Albert Slosman *(Le Grand Cataclysme, Les Survivants de l'Atlantide,* etc.), ca şi colecţia „Les *Enigmes de l'Univers”* (cărţi excelente despre America precolumbiană, despre toate descoperirile arheologice recente, mai ales despre „zidul” din Bimini, care ar putea face parte din ruinele atlante de care a vorbit Cayce etc.) şi la excelenta carte a lui J.Y. Casgha, *Les Archives secretes de l'Atlantide,* Edition du Rocher, 1980. Cât despre Asociaţia Atlantis (30, rue de la Marseillaise, 94300 Vincennes), şi-a propus drept scop să încurajeze studiile serioase din acest domeniu sub îndemnul dinamicului şi simpaticului său preşedinte Jacques d'Ares.

Misterele Egiptului

Una din surprizele pe care le rezervă textele cayciene este un ansamblu de lecturi despre Egiptul antic. Viziunea pe care o avea Cayce despre Atlantida era într-un fel mai uşor de acceptat, căci ea urma acelaşi sens ca Platon.

În privinţa Egiptului, este destul de diferit. Veţi fi poate surprinşi de textele lui Cayce. Totuşi, egiptologia nu este nici ea la adăpost de „revizuiri dramatice”: în lumea ştiinţifică, o teorie

o destituie pe cealaltă... Astfel, n-ar trebui să respingem nimic aprioric. Bineînţeles, lecturile care vor urma au fost acordate de un om care, în stare trează, nu ştia în ce colţ al lumii curge Nilul!

Înainte de a vă oferi o culegere din aceste lecturi, aş vrea să vă amintesc că egiptologia modernă începe cu expediţia lui Bonaparte în Egipt, în 1798-1799. Expediţie hazardată şi dificilă, în care mii de soldaţi francezi au pierit de sete, oboseală sau boală. Dar Bonaparte a adus cu el o sută de savanţi şi un foarte mare artist, Vivant Denon. Acesta, înarmat cu caietul de desen, urma armata schițând în grabă sfinxul, pilonii sau piramidele... Întors în Franţa, a publicat faimoasa lucrare *Description de l'Egipte,* în 24 de volume. Era prima dată când publicul elevat din Europa avea un „reportaj” despre aceste fabuloase monumente egiptene. De*scription de l'Egipte* rămâne de un foarte mare interes arheologic căci este totuşi singura mărturie a monumentelor care, de atunci, au dispărut.

Bonaparte a adus din Egipt un mare număr de eşantioane şi documente... între care celebra „Pierre de Rosette”. Aceasta i-a permis mai târziu lui Champollion să descifreze, în fine, hieroglifele pe care savanţii europeni căutau zadarnic să le înţeleagă.

În timpul Consulatului şi Imperiului, Egiptul a dat moda: pe îmbrăcăminte, arhitectură, mobilier, hârtie pictată, au înflorit sfincşi şi papirusuri... fermecătoare, dar aproximative! Erau inspirate de desenele lui Denon - dar foarte puţini călători le văzuseră în realitate. Se mai pot încă vedea aceste motive egiptene de la sfârșitul secolului al XVIII-lea pe numeroase monumente franceze ale epocii.

În tot secolul al XIX-lea, apoi al douăzecilea, în Franţa s-au înmulţit egiptologii de vocaţie. Printre aceştia, unul dintre cei mai renumiţi este Mariette, „Mariette Patcha” cum i se spunea, căci el a devenit primul conservator-şef al monumentelor din Egipt, în serviciul guvernului otoman (între 1858 şi 1881). El a protejat patrimoniul naţional egiptean: datorită lui s-a pus capăt căutărilor sălbatice ale profanatorilor de morminte şi ale căutătorilor de comori. Mariette a degajat labele Marelui Sfinx, ascunse în nisip. Nenumărate au fost statuile, templele, mormintele pe care el le-a scos la lumină... Opera sa a fost continuată de Gaston Maspero, care a redescoperit Valea Regilor şi a ajutat mult la progresul egiptologiei.

Interesul viu al francezilor pentru Egipt culminează cu inaugurarea canalului Suez, în 1869, care a fost realizat de Francais Ferdinant de Lesseps. A fost inaugurat de Napoleon al III-lea şi împărăteasa Eugenia, cu mare fast.

Mă întreb adesea dacă o seamă de cetăţeni francezi din ultimele trei secole n-au fost reîncarnări de foşti egipteni. Dacă nu, cum se explică această curiozitate naţională pentru o civilizaţie atât de îndepărtată? Am studiat 280 de dosare de reîncarnări franceze descrise de Cayce. Din acestea, 225 avuseseră înainte o încarnare egipteană - deci, ar fi mai mult de trei sferturi! Cayce spune recent că interesul pentru arheologia egipteană este legată de un fenomen de reîncarnare (în grup) de entităţi de foşti egipteni:

DOMNULE CAYCE, CUM AR PUTEA FI AJUTATĂ EGIPTOLOGIA SĂ PROGRESEZE?

Regăsind elementele necesare pentru a completa ceea ce se cunoaşte deja. Şi ar mai trebui să se regăsească multe lucruri... Mult mai multe decât se crede. Istoria egipteană va trebui să fie prezentată în legătură cu epoca actuală, căci există o corelaţie între influenţele egiptene şi civilizaţia modernă. Timpul nu este aici decât simbolic. Căci, iată, revine un ciclu care aduce din nou entităţi [...] ale căror experienţe din vieţi anterioare diverse au o legătură de tip cauză - efect cu mediul lor actual [...]. Ne aflăm aşadar într-o perioadă foarte interesantă pentru cei care ar dori să ajute cu succes la progresul egiptologiei. (Lectura 254-47).

Cea mai mare parte din cele 1159 de lecturi cayciene despre vechiul Egipt conţine această menţiune în mod indirect. Descriind încarnarea consultantului său pe malurile Nilului, Cayce dă în trecere detalii concrete despre civilizaţia egipteană (mai ales predinastică).

Originile: emigranți caucazieni şi atlanţi

Egiptul antic pare să fi fost încă din cea mai veche antichitate un refugiu pentru popoarele „sinistrate” din epocile marilor transformări. De fapt, lecturile cayciene nu se interesează de Egipt decât plecând de la emigrarea unui obscur trib caucazian:

Oamenii din Ararat (ca muntele din Caucaz) întemeiaseră ceea ce am putea numi astăzi o comunitate, în această ţară cunoscută mai târziu sub numele de Ararat, unde Potopul a adus apoi acei oameni care au repopulat Pământul. (Lectura 294-147).

Tribul caucazian avea un rege bătrân, Ararat sau Aarat, care a lăsat, se pare, acest nume muntelui respectiv. Dar tribul era condus de fapt de un fel de profet numit Ra-Ta. El a hotărât migrarea în Egipt:

De ce Egipt? Această ţară fusese aleasă [...] nu de Rege, ci de călăuza religioasă - ca fiind centrul activ al Forţelor Universale ale Naturii, ca şi al forţelor spirituale. Şi de asemenea, ca fiind ţara cea mai stabilă, cel mai puţin expusă la cataclisme geologice ca acelea care provocaseră distrugerea Lemuriei, apoi a Atlantidei şi mai târziu Potopul. (Lectura 281-42).

Totuşi, geografia acestei ţări nu era deloc cea de astăzi:

În epoca aceea [...], Nilul, în loc să curgă spre nord, se vărsa în Atlantic. Apele din Tibet şi din Caucaz se vărsau în Marea Nordului. (Lectura 57413-1).

Lecturile asociază Persia şi Caucazul, ceea ce este normal; şi cu Carpaţii, ceea ce înţelegem mai puţin, căci Carpaţii sunt mult mai spre vest:

Schimbările [...] de poziţie a Pământului care provocaseră potopul l-au adus pe Ra-Ta în munţii caspici şi caucazieni. (Lectura 294-151).

...Invadatorii care au venit din Persia, adică din ţara Carpaţilor, conduşi de preotul Ra-Ta. (Lectura 3189-2)

Cayce a fost întrebat:

UNDE SE AFLĂ REGIUNEA CARPAŢILOR?

El a răspuns: Aarat

DAR AŢI PUTEA-O LOCALIZA PE O HARTĂ ACTUALĂ?

În partea de sud a Europei, Rusiei şi Persiei şi munţilor caucazieni. (Lectura 364-13).

Marea Neagră este din punct de vedere geologic o prăbuşire recentă. Înainte de această prăbuşire, lanţul Caucazului era în prelungirea Carpaţilor? Astăzi, munţii aceştia sunt despărţiţi de Marea Neagră. Deci, iată tribul nostru caucazian pornit pe drumul războiului, sub conducerea acelui Ra-Ta la care ne-am referit, care avea „puteri" speciale:

Spuneţi că o astfel de entitate era un zeu? Oh, nu! Spuneţi aceasta numai pentru că astăzi nu înţelegem cum erau oamenii din epoca aceea […]. Omul modern nu mai are facultăţile care i-ar permite să conceapă ceea ce depăşeşte limitele Eului său individual... Individul de atunci nu era atât de stăpânit de materie ca astăzi. (Lectura 281-4).

De aceea poate că pretutindeni folclorul vorbeşte de o epocă în care trăiau pe Pământ zei, apoi semi-zei? Cât despre Egipt:

Era cu mult mai fertil decât astăzi, chiar după creşterea Nilului. Căci nu exista decât o treime din Sahara actuală, care era din argilă nisipoasă cu nămol, în parte utilizabilă pentru agricultură. (Lectura 275-38).

Cât despre indigeni:

Nu era un popor războinic. Nu erau pregătiţi să se apere. Singurele arme existente erau uneltele agricole şi uneltele folosite pentru construirea caselor. Era tot ce aveau! Mijloacele de transport constau din vehicule cu roţi trase de boi şi alte animale domestice sau folosite în agricultură... (Lectura 900-277).

ŞI CE CULOARE AVEAU ACEI EGIPTENI?

Aproape aceeaşi culoare pe care o are un chinez autentic astăzi!... Deşi fizionomia era total diferită... (Lectura 849-45).

ŞI INVADATORII CAUCAZIENI?

Aşa cum arată numele Ra-Ta [?], el era printre primii oameni de rasă albă pură din viaţa terestră de atunci... (Lectura 294-147).

Fiicele lui Ra-Ta, mai târziu, vor fi nişte frumuseţi blonde:

Iso era frumoasă la trup şi avea părul blond... (Lectura 275-38).

Dar invadatorii caucazieni nu erau singurii interesaţi de Egipt. Se revărsa un val continuu de emigranți atlanţi, de rasă roşie:

Entitatea se afla printre acei atlanţi care s-au instalat în Egipt. (Lectura 1574-1).

O lectură dă chiar descrierea fizică a unuia dintre ei, care avea să joace un rol important mai târziu şi pe care îl vom revedea:

Atlantul Hept-Supht avea aproape 1,73 m şi cântărea cam 72 kg. Culoarea pielii: ca aurul brun. Dar ochiul pătrunzător de

culoare cenuşie; alert, activ, cu privire ascuţită care-i magnetiza pe cei din jur. (Lectura 275-38).

Atlanţii şi caucazienii nu erau singurii străini din Egipt. Lecturile mai menţionează emigranți indieni, arabi, perşi, mongoli, asirieni... Ra-Ta şi muntenii săi erau bine echipaţi:

Oameni veniţi din munţi foloseau arme, ca praştia, sau antrenau animale sălbatice ca să le asmută asupra duşmanului să-l distrugă, ceea ce a devenit mai târziu o practică obişnuită în Egipt: tauri, urşi, leoparzi, vulturi... Cât despre mijloacele lor de transport, era sfârșitul epocii maşinilor mai uşoare decât aerul. Pentru război, dispuneau de plute de lemn, ambarcaţiuni, animale de povară. Cât despre pedestrime, ea mergea pe jos! (Lectura 900 - 277).

Acest mozaic de triburi de toate culorile avea aceeaşi stranie particularitate ca şi atlanţii, adică o anumită proporţie de hibrizi jumătate animale, jumătate oameni. De altfel:

În acel timp, majoritatea oamenilor aveau o coadă de animal, înţelegeţi? (Lectura 5748-6).

În vremea aceea, indigenii egipteni aveau pene pe membre. (Lectura 585-12).

Aţi citit bine: pene! Alţii aveau păr pe corp, labe, gheare... Pentru a complica situaţia, emigranţii atlanţi aduseseră cu ei „lucrurile” lor, sclavi pe jumătate animale, pe jumătate oameni, a căror soartă tristă am văzut-o deja:

În timpul acela, când solul Atlantidei începuse să se disloce, sosise un val de oameni - sau mai degrabă „lucruri” - [...] de pe continentul atlant. Era în vremea când Nilul numit atunci Nole se revărsa în ceea ce este acum Oceanul Atlantic, de partea Congoului. (Lectura 5748-6).

Asta o ştiu geologii... Cât despre egipteni, ei găsiseră un mijloc de a remedia această stare a „lucrurilor” (dacă se poate spune astfel!): selecţia genetică printr-o planificare severă a procreării. Nu era permis să aibă copii oricine şi oriunde; naşterile erau sub controlul statului:

Relaţiile maritale de atunci nu erau trăite ca acum, într-un cămin individual, era vorba mai degrabă de o cuplare remunerată, pusă în slujba statului. [...]. Aceasta se făcea mai mult prin hotărârea administraţiei decât prin alegere personală.

Toate naşterile aveau loc într-o clădire specială, cu camere special destinate concepţiei copiilor [...]. Toate femeile dintr-un

clan îşi petreceau noaptea împreună, în templu iar bărbaţii se culcau afară [...]. Toţi erau supuşi aceleiaşi legi de stat [...]. Copiii care se năşteau îi erau luaţi familiei încă de la trei luni şi crescuţi în grup, în alte clădiri. (Lectura 294-149).

Totuşi, la sosirea invadatorilor caucazieni, Egiptul era fără apărare militară. Avea un rege care se numea Raai, care a preferat să nu se opună invaziei:

Entitatea cu numele de Raai a refuzat să asculte sfaturile celor care îl obligau să se apere contra hoardelor de invadatori veniţi din nord, oamenii din Arart. Entitatea a luptat puţin cu aceşti nou sosiţi, supunându-se în loc să verse sângele poporului său. Acest lucru l-a făcut să fie rău înţeles de toţi, inclusiv de ai săi. (Lectura 1734-3).

Dinastia faraonilor caucazieni

După plecarea de bună voie a regelui Raai, invadatorii au luat frâiele puterii:

S-a instaurat o nouă ordine, s-au promulgat legi noi, un nou sistem de impozite a intrat în vigoare... Totuşi, anumiţi indigeni s-au opus. (Lectura 275-38). Această nouă stare de lucruri a iscat nemulţumiri în rândul indigenilor din clasele conducătoare, la cei care aveau ambiţii politice... Lectura 294-148).

În final, s-a stabilit un acord între cei mai influenţi dintre egipteni şi regele Arart. S-a organizat o colaborare între diferitele grupări etnice. Ca să calmeze spiritele, Arart a abdicat:

Araaraart, fiul său, care a fost al doilea dintre regii din Nord, i-a urmat tatălui său Arart şi a domnit de la vârsta de şaisprezece ani. (Lectura 341-9).

Colaborarea între acest al doilea faraon caucazian şi înţelepţii egipteni - tot sub conducerea lui Ra-Ta - a promovat o perioadă de reforme. Ei au propus:

O bază de egalitate pentru toţi în faţa Legii.

...Un respect egal pentru orice fiinţă vie din planul material; şanse egale de promovare pentru fiecare individ care să-i permită să progreseze, pentru ca fiecare să se considere în slujba celorlalţi. (Lectura 34144)

Datorită acestei griji pentru democraţie, au fost obţinute pacea şi prosperitatea: .

Araaraart a deschis minele din Ophir, în ceea ce s-a numit mai târziu Kadesh sau chiar Persia şi în ceea ce este acum Abisinia şi în regiunile puţin explorate din susul Nilului. Acolo, erau mine de pietre preţioase sau dure ca onix, beriliu, sardoniu, diamant, ametist, opal. Perlele erau scoase din mare, în apropierea Madagascarului de astăzi. În nordul [...] Egiptului, erau mine din care se scoteau metale: aur, argint, aramă, plumb, zinc, cositor etc. (Lectura 294-148).

Şi chiar acest fapt uimitor:

Erau exploatate gazele din coline. (Lectura 299-148). Echipa Araaraart, Ra-Ta şi asociaţii lor egipteni:

au făcut magazine şi ceea ce am numi astăzi bănci. (Lectura 299148).

Nivelul tehnologic era foarte avansat dacă judecăm după ceea ce urmează:

Entitatea era foarte competentă pentru a extrage din pietre, nori, elemente naturale un fluid destinat accelerării fenomenelor Naturii în scopuri practice pentru Om - ceea ce numim astăzi electricitate. (Lectura 699-1). În epoca aceea se călătorea mult:

În timpul acela atlanţii veneau în Egipt, ei veneau şi plecau între cele două ţări. (Lectura 275-38).

Comunicaţiile se făceau:

cu caravane, dotate în parte cu ceea ce supravieţuise din tehnica pierdută a maşinilor mai uşoare decât aerul şi forţele, despre care deja am vorbit, care permiteau propulsia în apă. (Lectura 953-24).

Căci chiar în acel timp şi în ciuda a tot ceea ce se pierduse, chiar la acele popoare, existau curente de schimburi culturale între diversele ţări ca Poseidia, Og, dar şi Pirinei, Sicilia şi, de asemenea, ţări care se numesc astăzi Norvegia, China, India, Peru, America... Nu acestea erau numele lor în acea vreme, căci nu exista decât o singură limbă (pe tot Pământul), care permitea înţelegerea. Nu se produsese încă diviziunea lingvistică în această ţară... Aceasta a început numai în Atlantida (sau Poseidia). (Lectura 294-148).

Cu toate acestea, datorită amplificării emigrării atlante, a reînceput instabilitatea politică.

Revoluţia de palat şi exilul lui Ra Ta

De ce ne vorbeşte Cayce atât de mult de acest Ra-Ta, care este figura centrală a întregii povestiri? Pentru că... acest personaj ar fi fost o încarnare anterioară a lui Cayce însuşi! El a repetat de nenumărate ori că era reîncarnarea acestui preot caucazian care avea să joace mai târziu un rol important în Egipt.

Pentru a ne întoarce la povestea acelei perioade egiptene, era prea frumos ca să dureze: facţiunile au început să se agite din nou. O grupare de invidioşi a încercat să-l discrediteze pe Ra-Ta:

Au căutat diverse moduri ca să-l prindă pe Marele Preot pe picior greşit. (Lectura 294-148).

Or Ra-Ta promulgase legi care suprimau dictatura statului asupra vieţii private a cetăţenilor. El îi încurajase să se căsătorească după libera lor alegere:

şi să se stabilească în cămine individuale. (Lectura 294-147). Marele Preot încercase să introducă această reformă astfel ca alegerea unui soţ sau a unei soţii să nu se facă numai pe o bază fizică, ci şi mentală şi spirituală. (Lectura 849-45).

Încurajând monogamia, îşi luase el însuşi o soţie pentru a da exemplu. (Altfel spus, să nu se mai ţină cont de eugenismul prenatal destinat producţiei de specimene perfecte ale rasei... Metodă care ne împrospătează tristele amintiri hitleriste!).

Pe de altă parte, Ra-Ta întemeiase temple-spitale pentru a trata nefericitele subproduse ale încrucişărilor cu animale. în aceste instituţii:

...pierdeau treptat penele de pe picioare, blana de pe corp [...], cozile, protuberanţele diverse; labele, ghearele, copitele erau treptat schimbate în picioare şi mâini. (Lectura 294-149)

Şederea indivizilor în Templul Sacrificiului seamănă cu ceea ce am numi astăzi spitalizare. (Lectura 281-44).

Or duşmanii lui Ra-Ta i-au găsit punctul slab: i-au organizat o întâlnire cu cel mai perfect specimen feminin al timpului, care se numea Isris şi era fiica unui preot. Pretextul, bineînţeles, era eugenic: un bărbat foarte frumos ca Ra-Ta şi o femeie foarte frumoasă ca Isris ar putea produce specimene umane perfecte... Se pare că Ra-Ta a căzut în capcană. A făcut-o pe Isris metresă - în timp ce era deja căsătorit - şi a provocat, astfel, un scandal enorm, pentru că:

nu era permis Marelui Preot să aibă mai multe femei şi faptul că Marele Preot îşi luase drept concubină pe fiica celui de-al doilea preot, responsabil de Sacrificii şi pe deasupra favorit al regelui, a dat foc la butoiul cu pulbere. (Lectura 341-10).

În final:

Marele Preot şi concubina sa au fost alungaţi în sudul tarii, în Nubia. Ei n-au plecat singuri, ci însoţiţi de un grup de 231 suflete. (Lectura 294-149).

Adică fidelii nedezminţiţi ai lui Ra-Ta, printre care atlantul Hept-Supht. Ra-Ta a trebuit să-şi lase în robie fiica provenită din iubirea nelegitimă, Iso, care a murit la o vârstă fragedă, departe de părinţi.

Or toţi cei care l-au însoţit pe Ra-Ta în exil s-au reîncarnat astăzi, încrucişându-şi drumurile cu Edgar Cayce. Consultanţi, familie, prieteni, colaboratori, pentru ei a dat Cayce lecturi despre reîncarnări în Egiptul antic.

De exemplu, dansatoarea Isris, metresa lui Ra-Ta - şi pricina alungării sale! -, era în secolul XX soţia legitimă a lui Cayce! (Ne-o spune lectura dată pentru ea).

Fetiţa lor, Iso, s-a reîncarnat într-o anume Gladys Davis, pe care împrejurările au făcut-o să devină secretara lui Cayce. Faraonul Araaraart care cedând presiunii l-a exilat pe Ra-Ta s-a reîncarnat în... fiul lui Cayce, Hugh Lynn, care a trebuit toată viaţa să se zbată pentru a apăra opera tatălui său (el a lăsat amintirea cuiva care se credea uneori faraon!). Atlantul Hept-Supht şi toată familia sa au fost prietenii lui Cayce etc. (Deşi, din discreţie, numele au fost înlocuite cu numere şi au fost şterse din lecturi, lucrând la Fundaţia Cayce sfârșești totuşi prin a şti cine era cine!).

Sigur că toate acestea ne uimesc. Totuşi, aveam de a face cu logica sistemului de reîncarnare în grup, care readuce împreună aceleaşi entităţi, care să refacă aceeaşi muncă... când Cayce şi prietenii au decis să fondeze o asociaţie - care va deveni A.R.E. - i s-a cerut lui Cayce o lectură pe această temă. Cayce va repeta în somn că toţi cei care au venit să colaboreze cu el în această asociaţie. în această activitate sunt reîncarnarea colaboratorilor săi egipteni de altădată, pe când era Marele Preot RaTa:

Pentru binele lor, ar trebui să evidenţiem legătura specială între această istorie egipteană şi cei care sunt angajaţi în

această muncă (Asociaţia pentru Cercetare şi Iluminare adică Fundaţia Cayce). Căci o mare parte din ceea ce se încearcă astăzi a mai fost încercat în acea experienţă egipteană. Iată că revine un ciclu al timpului; care readuce o dată în plus, astăzi, pe indivizi care au fost odinioară împreună pe Pământ, pentru un lucru bine definit [...].

Şi nu este nimeni din cei atraşi în această activitate cu scop de stabilire a unei relaţii mai strânse cu adevărul lui Dumnezeu pe Pământ. -în domeniile spiritual, mental sau material - care să nu fi participat deja, înainte, la aceeaşi activitate, în Egipt... (Lectura 254-42)

Principiul reîncarnării de grup se verifică mai întâi pentru Cayce însuşi:

Şi când Preotul Ra-Ta a fost reabilitat, după întoarcerea sa din exil, a întreprins această cercetare, acest ansamblu de studii care este însuşi scopul operei fondate astăzi, într-o ţară îndepărtată (de Egipt: Statele Unite!). (Lectura 254-42).

Este sigur că persoanele de la Fundaţia Cayce sunt fascinate de Egiptul antic. Dar aceasta nu constituie în sine o dovadă ştiinţifică. Eu însămi, care îl traduc pe Cayce, sunt perfect sigură de o încarnare egipteană din care păstrez amintiri vizuale. Dar nici aceasta nu este o „dovadă”!

Dar să revenim la Ra-Ta, exilat de rege- şi care se va reîntoarce. Aşteptarea lui Araaraart a fost grea. Era contestat de pretutindeni, inclusiv de fratele mai tânăr, care luase conducerea unei rebeliuni. Şi pentru a agrava lucrurile, atlanţii nu simpatizau deloc cu egiptenii:

Entitatea numită Ax-Tell era reprezentantul Legii lui Unul. La sosirea sa în ţară, a găsit puţini adepţi, nefiind de acord cu regele, nici cu Marele Preot. El considera că nivelul de viaţă din acea ţară era cu mult inferior celui din ţara de origine, Atlantida. (Lectura 487-17).

Cum aceşti atlanţi aduseseră cu ei „lucruri” sau indivizi sau entităţi care erau biete fiinţe lipsite de sens, fără nici un scop în viaţă, funcționând ca automate [...], indigenii egipteni au avut impresia că sunt consideraţi de teapa acestor „lucruri”! (Lectura 281-43).

Atlanţii, din ce în ce mai influenţi, reprezentau o putere redutabilă: Au început să exercite o influenţă asupra vieţii morale şi culturale a egiptenilor. (Lectura 281-43).

Dar nu erau doar atlanţi buni:

Sane-Naid era frumos şi frumuseţea sa îi tenta pe oamenii cu care avea legături, în special pe Fiii lui Belial, care se infiltraseră odată cu compatrioţii lor atlanţi în Egipt... (Lectura 989-2).

Pe scurt, o harababură de toată frumuseţea:

S-a stârnit o mare zarvă printre preoţii diverselor culte; mulţi au tras foloase de pe urma acestei situaţii şi au învăţat să atace şi să se apere [...]. Au început timpuri tulburi de-a lungul multor sori. A trebuit să se aştepte cel puţin nouă anotimpuri pentru ca lucrurile să se mai calmeze oarecum - şi nu s-au calmat cu adevărat până când nu s-a propus un pact care implica readucerea Marelui Preot. (Lectura 294-149).

Întoarcerea triumfală a lui Ra-Ta

Cât despre ex-Marele Preot însoţit de fidelii săi, el ştiuse să se facă plăcut unei prinţese nubiene:

Entitatea era unul dintre conducători, un prinţ din ţara unde fusese alungat Marele Preot. La început ostil ideilor acestuia, a evoluat, a devenit mai târziu unul dintre admiratorii săi. Deşi în acea epocă sexul opus conducea, entitatea era prinţ şi şi-a folosit puterea [...] pentru a favoriza avansarea Marelui Preot printre apropiaţii prinţesei. (Lectura 816-3).

Ra-Ta a reuşit atât de bine încât în câțiva ani a devenit consilierul prinţesei domnitoare şi cea mai înaltă personalitate din ţară.

Însoţitorii săi din exil, cele 231 de suflete, au devenit gărzile sale de corp, asistenţii săi, interpreţi - nu interpreţi ai limbii, ci activitatea lor consta în interpretarea instrucţiunilor Marelui Preot pentru cei care nu puteau să ajungă personal până la el. (Lectura 294-150).

Devenise atât de important, încât nu te mai puteai apropia de el fără a trece printr-un întreg aparat ierarhic care îţi stătea în cale! El a fost la originea unei mari mişcări de refacere a tarii nubiene, stimulând ştiinţele şi artele, cercetarea în toate domeniile, mai ales:

În astronomie, astrologie, geografie şi agricultură. (Aceeaşi lectură).

În Egipt, dimpotrivă, lucrurile mergeau rău. Circulau zvonuri despre succesele lui Ra-Ta în Nubia, lansate mai ales de prietenul său Hept-Supht:

Numeroşii atlanţi care locuiau acum în Egipt şi cei care continuau încă să vină - căci profeţiile despre sfârșitul Atlantidei începeau să devină evidente iar Egiptul fusese ales pentru a primi arhivele atlante -, toate acestea au fost cauza întoarcerii atlantului (Hept-Supht) după numai trei ani de exil. (Lectura 275-38).

Hept-Supht l-a sfătuit pe rege să-l cheme înapoi pe Ra-Ta, singurul care ar fi putut să refacă unitatea tarii în faţa ameninţării atlante şi dezordinii generale:

diferitele facţiuni, sătule de războiul civil, au sfârșit prin a se pune de acord asupra chemării lui Ra-Ta. S-au aranjat lucrurile astfel încât i s-a încredinţat autoritatea asupra întregii ţări: astfel, el a devenit ceea ce am numi astăzi un dictator sau un monarh absolut cu drepturi depline. (Lectura 294-149).

Totuşi, unii îl găseau pe Marele Preot destul de decrepit:

Trimişii diverselor grupări politice se perindau (între Egipt şi Nubia) în cursul tratativelor vizând restaurarea puterii Marelui Preot. Unora li s-a părut un om bătrân, uzat, incapabil fizic să continue... Şi au început să se teamă că-i lipsesc forţele necesare pentru preluarea puterii. (Lectura 294-150).

Dar în realitate, Ra-Ta era puternic, prin vigoarea spiritului şi inteligenţei sale, prin aptitudinea sa de a coordona cunoştinţele şi adevărurile necesare progresului şi dirijării popoarelor spre progres în timpul acela. (Lectura 1925-1).

ŞI ÎN CE FEL DE VEHICUL S-AU ÎNTORS ÎN EGIPT RA-TA ŞI SUITA SA?

În ceea ce am numi astăzi vehicule propulsate cu gaze. Atlanţii le construiseră. (Lectura 275-38).

Înainte de preluarea noilor sale funcţii oficiale, Ra-Ta:

s-a retras la început pentru regenerarea corpului, în scopul debarasării acestuia de slăbiciunile fizice. Şi alimentându-se la acele surse de regenerare, şi-a recreat propriul corp, în forţele sale elementare, pentru a-şi putea asuma material sarcina politică. (Lectura 28294-150).

Alte lecturi pe acelaşi subiect, nu mai puţin uimitoare: Entitatea l-a ajutat pe Marele Preot atunci când a efectuat o regenerare a corpului, debarasîndu-1 pe acesta de anii (de urma

anilor) de încercare şi de luptă pe care-i traversase; şi entitatea s-a întinerit ea însăşi cu aceeaşi ocazie. (Lectura 696-1).

Marele Preot, aşa cum am spus, cu deplinele puteri odată regăsite, adică la mai bine de 100 de ani de viaţă terestră, avea aproximativ 1,83 m înălţime şi, aşa cum am spune astăzi, cântărea 181 de livre (aproape 82 kg). Un ten frumos şi luminos, părul rar pe cap, fără păr pe faţă sau corp. Pielea aproape albă. (Lectura 275-38).

Aceste trei texte afirmă că vechii egipteni găsiseră secretul tehnicilor de reîntinerire - ceea ce gerontologii actuali încă mai caută.

Dar:

în vremea aceea, speranţa de viaţă depăşea 100 de ani sau mai multe sute de ani. (Lectura 2533-4).

În acea experienţă terestră, entitatea s-a menţinut activă mai mult de 454 de ani (patru sute cincizeci şi patru de ani) aşa cum am număra anii astăzi. (Lectura 1472-10).

Civilizaţia atlanto-caucaziană

Ra-Ta, odată „rejuvenated”, cum spune Cayce, şi-a asigurat puterea absolută.

Ţara s-a supus directivelor sale. (Lectura 294-14). În domeniul a ceea ce am putea numi politică, această întoarcere a adus multe schimbări. (Lectura 294-11).

Isris sau Isis, concubina apoi soţia lui Ra-Ta, şi-a sporit autoritatea: *Ea a ocupat o astfel de poziţie încât cei care voiau să aibă acces la Marele Preot, care îi solicitau sfaturile, trebuiau să treacă pe la ea. Nu se putea ajunge la tron decât prin Isis. Nu pentru că autoritatea sa ar fi fost superioară autorităţii regelui, ci era o evoluţie necesară pentru promovarea femeii. (Lectura 294-151)*

Ţara a fost curăţată de rebeli şi Ra-Ta a întreprins reforme:

Oamenii au început din ce în ce mai mult să aibă case individuale. Şi acolo unde nu erau altădată decât fortăreţe sau temple, împărţite pe diverse secţii, şi unde se desfăşura şi viaţa comercială, s-au construit puţin câte puţin, case care adăposteau familii, cămine, ca astăzi - cu diferenţa că nu exista decât un soţ. (Lectura 294-151).

Poligamia şi poliandria se pare că au fost curente:

ERAM BĂRBAT ÎN ACEA REÎNCARNARE când ERAM CU CEI CARE AU CONSTRUIT MAREA PIRAMIDĂ?

Mai degrabă o femeie, care avea autoritate şi conducea bărbaţii; şi care a avut mulţi soţi! (Lectura 993-3).

Atlanţii, contrar egiptenilor, ştiau ce înseamnă o casă personală:

Entitatea a fost primul atlant născut pe sol egiptean, mama sa era însărcinată cu el când a intrat în ţara numită astăzi Egipt […]. Pe numele său Atlanteus, entitatea a ajuns la un post foarte important: controla un larg sector al construcţiilor, căci atlanţii construiau case particulare din piatră şi lemn; şi deci, era competent în acest sector. (Lectura 984-1).

Cayce dă chiar o descriere a caselor egiptene de atunci:

Invadatorii (caucazieni) erau mai obişnuiţi să trăiască în corturi, pe când egiptenii trăiau în clădiri comune, „solide”: case joase care protejau de frig şi ploaie dintotdeauna. Dar cea mai mare parte a vieţii private se petrecea pe acoperiş, cum am putea să-l numim. Activităţile aveau loc pe această terasă care forma acoperişul. (Lectura 798-4).

Refugiaţii atlanţi au colaborat foarte activ la această nouă civilizaţie:

Construcţia caselor personale reprezenta o evoluţie, era urmarea acelor experienţe novatoare care provocaseră alungarea Marelui Preot. Acest program de construcţie fusese propus şi de şefii atlanţi Ax-Tell şi Ajax care spuneau că-1 experimentaseră deja în Atlantida înainte de distrugerea continentului şi că un astfel de program favoriza unitatea naţională. (Lectura 2533-4).

Cât despre viaţa economică, lecturile dau multe detalii: *Cum nu existau pe atunci negustori, era un singur magazin comunitar pentru toţi. (Lectura 294-149).*

Entitatea era atunci însărcinată cu girarea a ceea ce am numi grânare colective, adică rezervele de cereale. Entitatea se ocupa şi de negocierile cu străinătatea: aceste grâne erau schimbate contra mirodeniilor din unele ţări, contra parfumurilor din altele sau contra aurului. (Lectura 1587-1).

Existau creditul, asigurările, securitatea socială:

Scopul lor era să asigure indivizii, acoperind riscurile. Aceasta era în parte meseria entităţii. (Lectura 2533-4). Ea lucra la evaluarea nevoilor diverselor districte, deci mărimea

creditului pe care administraţia putea să-l acorde diverselor colectivităţi. (Lectura 2399-1).

Cayce foloseşte cuvântul *insurance* (asigurări) şi vorbeşte chiar de sindicate:

Ceea ce am putea numi asigurări sau casă de asigurare reciprocă, organizată de diversele grupuri: lucrătorii statului, învăţătorii, funcţionarii, fermierii ca şi fabricanţii de hârtie sau zidarii etc.. Fiecare din aceste grupuri sociale beneficia de o formă de asigurare mutuală. Era [...] ceea ce numim astăzi sindicate. (Lectura 2533-4).

Colectivismul egiptean este explicat astfel:

Oamenii lucrau împreună pentru dezvoltarea colectivităţii şi nu pentru câțiva indivizi capitalişti şi exploatatori. Nu exista aşa ceva în timpul acela. Căci exista în acea ţară obiceiul ca fiecare să plătească pentru persoana sa - ca astăzi! Cei care nu lucrau nu mâncau - cu excepţia bolnavilor sau a celor care nu aveau încă vârsta pentru a-şi asigura nevoile proprii. Astfel s-au format asociaţii pentru asigurarea acestei forme particulare de serviciu pe care îl vom numi mai târziu cooperativă. Dar toţi erau liberi, înţelegeţi? (Lectura 2533-4).

Tot ce există astăzi a mai existat cândva

Este ceea ce spune lectura următoare:

Amintiţi-vă că nu există astăzi nimic care să nu fi existat de la început. Numai forma, modul de folosire se schimbă... S-au pierdut multe secrete tehnice [...]. şi multe descoperiri de astăzi nu sunt decât redescoperiri şi făceau atunci parte din cunoaşterea obişnuită a majorităţii analfabeţilor, cum i-am numi astăzi! (Lectura 294-148).

Atlanţii, pe care lecturile îi califică adesea drept „ingineri”, şi-au adus puternica tehnologie în Egipt:

Entitatea, un matematician, s-a stabilit în Egipt împreună cu Ajax şi Ax-Tell; el se numea Pek-Al. A făcut calculele pentru construcţia barajelor de pe Nil, destinate reglării debitului apelor. (Lectura 2677-1).

Atlantul Ax-Tenuel a dezvoltat aplicaţiile chimiei şi electricităţii. (Lectura 1135-1).

Ei au consacrat o mare parte a timpului lor studierii forţelor electrice şi electricităţii statice [...], căutând să demonstreze că

era posibil să fie folosite practic - în loc să fie folosite în scop distructiv - asupra Naturii şi indivizilor. Ei s-au orientat către electrometalurgie. Astfel au putut să topească arama şi alama cu aliaj de aur şi arsenic, folosind curentul electric. Puteau afâna aceste metale ca să facă din ele instrumente tăioase [...], mai ales instrumente chirurgicale: (Lectura 470-33).

Terapiile foarte sofisticate din Egiptul predinastic

Aceste cercetări au condus la folosirea curentului electric la prelucrarea metalelor prin procedee de carburare şi tratându-le astfel încât să producă curenţi magnetici aplicabili corpului omenesc. Scopul era să se trateze corpul omenesc, provocând modificări în energiile corpului. Pe scurt, posibilitatea de reionizare şi de reîntinerire prin medicina energetică. (Lectura 470-22).

Lecturile spun că egiptenii găsiseră şi tehnici pentru modificarea pigmentării, permițând albirea negrilor:

Din culoarea bronzului, atunci când a intrat în serviciu, ea a devenit de un alb pur după ce a fost tratată. (Lectura 275-28). Entitatea se număra printre cei care ştiau cum se schimbă culoarea pielii, modificând reacţiile acesteia cu ajutorul anumitor minerale ale căror vibraţii erau folosite. Acestea acţionau de asemenea asupra mirosului corpului. (Lectura 1616-1).

Tehnicile descrise sunt atât de sofisticate încât nu suntem întotdeauna siguri că înţelegem despre ce este vorba. Dar iată-ne atât de departe de „oamenii primitivi”, în orice caz de „Cro-Magnon îmbrăcat în piei de animale”... Dimpotrivă:

Entitatea era pricepută la folosirea echipamentului electric al acelui timp în chirurgie. Cum scalpelul electric avea o formă specială datorată naturii metalelor folosite, el permitea o chirurgie fără pierdere de sânge: folosirea curentului coagula sângele în locul unde erau incizate artere sau vene mari. (Lectura 470-33).

Chirurgia electrică era folosită şi pentru tratarea bieţilor monştri:

Entitatea (Asphar) şi-a folosit aptitudinile de inginer construind maşini pentru tratarea corpului omenesc, atunci când trebuia să-l debaraseze de excrescenţele animale; sau să-i

schimbe sângele; sau să folosească forţele vibratorii pentru a-l elibera când era posedat de influenţe rele. (Lectura 470-22).

Căci se căuta de asemenea să se producă *corpuri mai simetrice cu proporţii mai armonioase, cu ajutorul regimurilor alimentare. (Lectura 275-33).*

Fitoterapia şi aromoterapia jucau un rol important: *ci astfel, esenţele odorante care contribuie la ridicarea vibraţiilor -ca lavanda şi irisul - erau acelea pe care le-ai ales în Templul Sacrificiului. (Lectura 379-3).*

Numeroase referinţe, de asemenea, la meloterapie: *Se branşau pe vibraţiile muzicale ale epocii; viola acordată cu vibraţiile focurilor din Natură poate fi sau distructivă, sau calmantă, sau să activeze combustia. Astfel, în Templul Sacrificiului, tu oficiai punându-ţi competenţa în slujba celor care doreau să-şi purifice corpul. Ei îşi ardeau nu numai dorinţele carnale, dar şi apendicele animale care le urâțeau corpul. Şi astfel, datorită eforturilor tale, s-a născut Omul aşa cum îl vedem astăzi, care stă în picioare, care nu mai are copite ca bovinele, nici coarne rămuroase precum cerbul, nici coarne precum capra. Care nu mai seamănă cu porcul [...] etc. Ci cu un copil al lui Dumnezeu: el nu se mai distruge prin abuzul plăcerilor fizice, nu se mai destrăbălează cu fiicele omului, ci îşi păstrează încrederea şi credinţa. Şi tu, tu le ajutai făcând muzica acordată cu muzica sferelor celeste care îi purifica de influenţele nocive [...] smulgând materiei ceea ce îl împiedeca pe individ să fie unit cu Dumnezeu, Forţa Creatoare. (Lectura 2754-43).*

Medicina şi psihologia holistică în vechiul Egipt

În contextul descris .de Cayce, medicina nu este niciodată separată de psihologie, nici de religie.

Templele sunt spitale, seminare, universităţi:

Templul Sacrificiului în care au fost realizate primele operaţii chirurgicale, cum s-ar spune în prezent. (Lectura 2329-3).

Trecerea indivizilor - la libera lor alegere, în mod sigur! - prin Templul Sacrificiului seamănă mult cu ceea ce am putea numi astăzi spitalizare. (Lectura 281-44).

În Templul Sacrificiului, omul se debarasa de acele influenţe, sechele din epoca veche când se proiectase în materie pentru a-şi satisface dorinţele cărnii printr-un corp animal [...]. Şi acolo avea loc purificarea sa de dorinţele carnale; fiecare suflet, pentru a şterge aceste tare, se oferea el însuşi pe altarul sacrificiului, focurile trebuiau să ardă aceste dorinţe, aducând o purificare a cărnii. (Lectura 275-43).

Programul de dezintoxicare implică deci nu numai corpul fizic, dar şi corpul spiritual:

Templul Sacrificiului era o experienţă fizică, în timp ce Templul Frumuseţii privea mai degrabă mentalul [...] şi spiritualul. (Lectura 281-43).'

Cayce dă descrieri detaliate ale celor două temple, liturghiile care aveau loc acolo, asociind după cum se vede medicina, psihologia şi dezvoltarea spirituală cu arta, sub toate formele ei:

Oamenii începeau cu Templul Sacrificiului; apoi, debarasaţi de atributele animale care-i deranjau, veneau în Templul Frumuseţii pentru a căuta acolo cunoaşterea [...].

Pentru a fi iniţiaţi, adică pentru a se pregăti să primească învăţătura maeştrilor. (Lectura 281-25).

Centrată pe Legea lui Unul, ca în Atlantida, religia egipteană antică era deci monoteistă - ceea ce egiptologii actuali încep să presupună de la canonicul Drioton încoace.

Iniţierile se făceau folosind mult dansurile, muzica, culorile, parfumurile. Templele aveau rol de universitate:

În Templul Frumuseţii erau date o instrucţie şi o educaţie comparabile cu cele din colegiile şi universităţile actuale. (Lectura 2533-4).

Lecturile descriu din belşug hainele egiptenilor. Existau chiar croitorese... În orice caz, un artizanat deja înfloritor:

Cât despre rochiile epocii, fie pentru serviciul în Templu sau în viaţa privată, ele erau întotdeauna din pânză de in - şi aşa cum s-a arătat deja, de culoare albă şi purpură. Bărbaţi şi femei nu erau îmbrăcaţi foarte diferit - numai atlanţii care purtau pantaloni mai lungi sau mai scurţi, în funcţie de rangul social. (Lectura 275-38).

(Vom reţine această menţiune interesantă a pantalonilor atlanţilor -pusă în legătură cu pantalonii galilor... şi cu teza originii atlante a celţilor). *În vremea aceea, a început fabricarea*

pânzei de in care încă nu atinsese perfecţiunea la care va ajunge mai târziu. Se prelucra bumbacul, cânepa, florile de papirus şi de lotus. (Lectura 294-151).

Instrumentele muzicale erau perfecţionate:

În vremea aceea, El-Ke-Dun a fost primul care a combinat fluierul cu lira, adică un instrument cu coarde pentru a acompania aranjamente de cântece atlante şi egiptene. (Lectura 1476-1). El a fost unul din primii care au cântat la harfă sau liră, cum a fost numită mai târziu. Dar în vremea aceea era mai mult o harfă cu aceeaşi formă ca astăzi, doar ceva mai mică şi numai cu şase coarde. (Lectura 275-33).

Cartea morţilor şi biblioteca din Alexandria

Două baze importante ale culturii egiptene... Lecturile spun:

Entitatea, în acea epocă, trăia închisă în spatele pereţilor Templului, predând cântul pentru defuncţi. Şi ea a scris în parte Cartea morţilor. (Lectura 115-1).

Cât despre faimoasele biblioteci din Alexandria, ele ar fi datat din timpul lui Ra-Ta; una din fiicele acestuia:

întemeiase împreună cu prietena sa cea mai bună un centru cultural, în locul cunoscut acum ca Alexandria. Ele au început să adune arhive, cărţi, documente din lumea întreagă. (Lectura 2835-1). Entitatea era atunci unul din responsabilii administrativi ai ţinutului numit Deoshe, acum Alexandria. El a fost printre cei care au pus fundaţiile a ce sa ce a devenit cea mai mare colecţie de cărţi şi manuscrise care a existat vreodată pe Pământ .. Entitatea a fost iniţiatorul acesteia iar opera sa a fost îmbogăţită apoi de generaţiile următoare şi descendenţii săi. (Lectura 412-5').

Se ştie că cele două biblioteci din Alexandria care însumau peste 700.000 volume au fost distruse: una de foc, în anul 47 înainte de Christos. când a intrat Iulius Cezar în Egipt: cealaltă, în cursul războaielor civile şi religioase din anul 200 şi 391 după Christos. Istoria oficială spune că s-a distrus tot. Totuşi, Cayce face ecoul tradiţiilor secrete care afirmă că unele manuscrise mai există. Bibliotecarii ar fi pus în siguranţă cărţile cele mai preţioase care vor fi regăsite într-o zi:

Cea mai mare parte din ceea ce a scris el acolo a fost distrus în timpul secolului al II-lea. Acestea erau compilaţii pe

care le făcuse în Marea Bibliotecă din Alexandria. Anumite manuscrise sunt încă intacte, pot fi regăsite în ruinele locului şi restaurate. (Lectura 452-5).

Material pentru căutătorii de comori!

O altă lectură dă o dată precisă pentru întemeierea Marii Biblioteci şi spune că Christos a venit în Egipt la vârsta adultă:

Atlantul Apex-El [...] s-a alăturat acelora care reconstruiau Egiptul. Şi cum vom vedea după ceea ce se poate găsi încă la Alexandria, el merita să fie numit primul fondator al Bibliotecii Cunoaşterii din Alexandria; şi aceasta cu 2.300 de ani înainte ca Prinţul Păcii (Iisus, Christos) să intre în Egipt pentru a primi acolo prima iniţiere. (Lectura 315-5).

Marea Piramidă... şi celelalte!

Existau piramide în Egipt înaintea lui Ra-Ta, este ceea ce ne spune lectura 993-1. Ele ar fi fost amplasate mai în sud. Marea Piramidă, numită a lui „Cheops” de către francezi şi a lui „Khufu” de anglo-saxoni, ar fi fost construită:

Sub conducerea lui Ra-Ta [...] şi Hermes ca ghid, adică ca arhitect, după termenul actual, care a lucrat în consens cu Marele Preot. Şi cu Isis (cum a fost numită de atunci încolo) în calitate de consilier. (Lectura 294-15).

Să nu credeţi că a fost construită oriunde, ci dimpotrivă, după un amplasament matematic ales:

Dacă examinăm reţelele liniilor de forţă la suprafaţa Pământului, cu o precizie matematică, vom vedea că epicentrul acestora este foarte aproape de locul unde este amplasată Marea Piramidă. (Lectura 2814-2).

În cursul unei lecturi consacrate în mod special Marii Piramide, Gertrude Cayce i-a pus lui Edgar o serie de întrebări:

CARE A FOST DATA CONSTRUIRII MARII PIRAMIDE?

Construcţia sa a durat o sută de ani. Ea a fost începută şi terminată sub domnia lui Araaraart, cu Hermes şi Ra (adică Ra-Ta care a fost numit astfel la sfârșitul vieţii sale).

DAR DATA „ÎNAINTE DE CHRISTOS”?

De la 10.490 la 10.390 înainte de intrarea Prinţului Păcii în Egipt. (Lectura 5748-6).

Această dată se regăseşte identică în mai multe lecturi date de Cayce; este remarcabil faptul că nu s-a contrazis

niciodată asupra acestei date (i s-a întâmplat destul de rar, trebuie să spun, în alte domenii):

Construcţia acestui monument a durat deci o sută de ani, aşa cum numărăm astăzi. Forma sa a fost concepută după lucrările lui Ra-Ta, în legătură cu poziţia diverselor stele în acest loc, care gravitează în jurul sistemului nostru solar şi care se îndreaptă spre ce? Spre constelaţia Balanţei. (Lectura 294-15).

Nimeni nu este sigur că a ştiut să traducă această ultimă lectură, nici chiar comentatorii americani ai lui Cayce. Universul ar fi în expansiune spre un punct situat în direcţia Balanţei? În engleză, această constelaţie se numeşte ca în latină: „Libra”. Şi Cayce adaugă:

Acelaşi nume ca al tarii unde fusese izgonit Marele Preot, adică Libia. (În engleză: „Libya”).

Acest cuvânt era folosit în antichitate pentru a desemna ţările sahariene - cu suprafaţa mai întinsă decât Libia de astăzi (poate că de aceea visează Kadhafi la „Libia Mare”?). Gândul lui Cayce este luminat de faptul că aceste ţări cu graniţe sahariene, actuala Libie, ca şi Egiptul de sus, sunt dintotdeauna în astrologie guvernate de semnul Balanţei! Cât despre Marea Piramidă:

În unele momente exacte se pot trage linii imaginare între intrarea Marii Piramide şi a doua stea a Ursei, numită Polară. În octombrie, se pot vedea schimbările care încep să fie vizibile în poziţia Polarei, în relaţie cu liniile Marii Piramide. Ea se schimbă câte puţin şi când această schimbare va deveni net vizibilă - dată care se poate calcula după Piramidă - atunci va veni începerea schimbării raselor (umane). Va fi un val mai mare de suflete provenind din civilizaţiile atlante, lemuriană etc. [...]. Aceste evenimente sunt indicate de schimbarea de direcţie când înaintăm în interiorul Piramidei. (Lectura 5748-6).

Bineînţeles, se regăseşte aici extraordinara tehnologie atlantă:

Atlanţii au ajutat la crearea a ceea ce se numeşte Piramida, pe care sunt înregistrate toate evenimentele Pământului de la începutul epocilor şi până la sosirea noii ordini mondiale. (Lectura 281-43).

Şi iată o figură familiară, atlantul Hept-Supht:

El a devenit mai târziu unul din responsabilii construcţiei acestei piramide... care rămâne şi astăzi un mister. (Lectura 378-12).

Atlanţii, conştienţi de dezastrul care avea să se abată asupra continentului lor, voiau, se pare, să-şi salveze arhivele de distrugere şi au hotărât să le pună la adăpost în Egipt, în ansamblul monumental constituit de Sfinx, piramide şi alte clădiri care nu sunt încă dezgropate acum:

Această entitate atlantă făcea parte din Copiii Legii lui Unul care au venit în Egipt în scopul păstrării arhivelor naţionale [...]. Aducând experienţa profesională dobândită în Poseidia, el a devenit inginer şef al lucrărilor de săpături şi de terasament. El studia vechile documente şi pregătea construirea monumentului care trebuia să adăpostească arhivele atlante şi casa iniţierii, adică Marea Piramidă. (Lectura 2462-2).

Cayce afirmă că aceasta nu este mormântul unui personaj ilustru. El spune (lecturile 294-152 şi 5748-6) că Marea Piramidă este un „memorial”, adică un monument destinat păstrării anumitor cunoştinţe pentru instruirea publicului. A publicului din epocă, în mod sigur, dar şi a publicului viitorului - al timpului nostru... :

... Aceasta (Marea Piramidă) a adăpostit toate datele istorice de la începutul timpurilor, aşa cum au fost ele moştenite de Arart, Araaraart şi Ra, până în acea perioadă când se va vedea o schimbare în poziţia Pământului şi întoarcerea Marelui Iniţiat în această ţară şi în altele, pentru împlinirea profeţiilor care sunt înscrise acolo. Toate schimbările care s-au întâmplat în gândirea religioasă a lumii sunt arătate acolo în diversele structuri ale culoarului ascendent care urcă de la bază până sus, adică până la mormântul deschis [...]. Aceste schimbări sunt descrise simbolic prin stratificările zidăriei, prin culoarea pietrelor, cât şi prin direcţia în care se răsuceşte culoarul. (Lectura 5748-5).

Perioada actuală este reprezentată de pasajul teşit, cu o groapă care arată o tendinţă descendentă, aşa cum arată diversele calităţi de piatră folosită. [...] Epoca în timpul căreia se pregăteşte o nouă rasă umană, pe cale să apară... (Lectura 5748-6).

În ceea ce priveşte piramidele, scopul construirii lor în epoca întoarcerii Marelui Preot, cu vreo 10.500 de ani înainte de

sosirea lui Christos În această ţară (Egipt), era mai întâi o încercare de a restaura şi dezvolta ceea ce fusese deja început, odată cu ceea ce se numeşte Sfinxul şi ansamblul de clădiri dintre Sfinx şi Nil - încercarea de a conserva arhivele moştenite de Arart şi Araaraart în vremea aceea. Atunci, cu Hermes şi Ra, care au reluat proiectul lui Araaraart, a început construcţia a ceea ce este acum Gizeh. Această acţiune a fost pusă de acord cu profeţiile care inspiraseră deja construirea Templului Arhivelor şi Templului Frumuseţii. Astfel, s-a construit ceea ce era destinat să fie Sala Iniţiaţilor. (Lectura 5748-5).

Sala Iniţiaţilor, adică Camera regelui, cu mormântul său gol şi muntele de pietre adăugate deasupra!

Cayce declară cu multă precizie:

Marea Piramidă era clădirea unde aveau loc iniţierile. (Lectura 2390-7).

Astfel, această nebunie de piatră avea un dublu scop: să fie pentru generaţiile viitoare o carte de Istorie gigantă cu capitole de granit roşu... şi un „loc sfânt”, laboratorul secret unde avea loc chimia sufletelor şi corpurilor care traversau probele iniţierii. Iniţiatul, închis timp de mai multe zile în aceste adâncimi de granit, pradă angoaselor sale, trebuia să dea o serie de bătălii a căror natură nu ne-a parvenit. Dacă eşua, risca moartea sau infirmitatea pe viaţă. Odată ieşit, era alt om, cu capacităţi normale şi paranormale puternice.

CARE ESTE SEMNIFICAŢIA SARCOFAGULUI GOL? l-a întrebat Gertrude Cayce pe soţul adormit:

Că nu va mai exista moarte. Să înţelegeţi bine: semnificaţia morţii va deveni evidentă şi limpede. (Lectura 5748-6).

Căci Piramida a suferit vitregiile generaţiilor posterioare, chiar în epoca faraonilor istorici:

În ceea ce priveşte perioada următoare, între 1950 şi 1958 [...], sunt părţi (ale Piramidei) care au fost deplasate de cei care au profanat multe alte locuri în aceeaşi ţară; mai ales de către acel faraon care nu-i lăsa pe oameni să plece din ţară. (Cf. Faraonul Bibliei şi al lui Moise). (Lectura 5718-5).

ŞI CUM A FOST CONSTRUITĂ MAREA PIRAMIDĂ DE LA GIZEH?

Prin folosirea acelor forţe ale Naturii care permit fierului să plutească. În mod asemănător, se deplasau pietrele prin spaţiul aerian. Aceasta se va descoperi în '58! (Lectura 5748-6).

ŞI CARE ERA SURSA DE ENERGIE FOLOSITĂ LA CONSTRUIREA ACESTOR PIRAMIDE ŞI A ACESTOR TEMPLE?

Forţele ascensionale ale acelor gaze care sunt din ce în ce mai mult folosite în civilizaţia actuală. (Lectura 5750-1).

ŞI ESTE ADEVĂRAT CĂ CHRISTOS AR FI FOST INIŢIAT ÎN MAREA PIRAMIDĂ?

În această piramidă. Marele Iniţiat, Invăţătorul, a primit cele mai înalte grade de iniţiere în tovărăşia lui Ioan Înaintemergător.

În chiar acest loc (pe pereţii Piramidei) se poate vedea, înscris, de asemenea, anunţul venirii lui Mesia în 1998. (Lectura 5748-5).

DESCRIEŢI INIŢIEREA LUI CHRISTOS ÎN EGIPT; VERSETELE DIN EVANGHELIE CARE VORBESC DESPRE CELE „TREI ZILE ŞI TREI NOPŢI ÎN MORMÎNT" ARATĂ O INIŢIERE SPECIALĂ?

O parte din iniţiere, o parte din trecerea pe care orice suflet trebuie să o parcurgă pentru a se desăvârși, aşa cum trece Lumea prin fiecare perioadă de Istorie a Pământului: astfel, memoria Pământului cum este arătată pe culoarul care duce la mormânt, în interiorul Piramidei. reprezintă ceea ce fiecare entitate, fiecare suflet, ca un iniţiat, trebuie să traverseze înainte de a-şi atinge eliberarea. Şi cum arată acest mormânt gol care n-a fost niciodată plin. înţelegeţi? Căci Iisus singur era capabil să-l spargă, ceea ce s-a şi întâmplat, demonstrându-Şi desăvârșirea. (Lectura 2087-7).

Acest text misterios pare să arate că mormântul era închis deasupra iniţiatului pe durata iniţierii... Şi că numai Christos a fost capabil să spargă acest mormânt închis (căruia, de altfel, îi lipseşte o bucată, aşa cum se poate constata astăzi *de visu!).*

Şi asta nu e tot... Ar exista încă şi alte piramide care n-au fost încă descoperite...

Scrierile sale au fost distruse odată cu bibliotecile templului şi Alexandriei. Totuşi, au mai rămas unele în fundaţia unei piramide care n-a fost încă descoperită. (Lectura 31-1).

Ar fi chiar mai multe astfel de piramide, pentru că unele lecturi folosesc cuvântul la plural.

ŞI UNDE SUNT ELE, PRIN URMARE?

Între ceea ce numim „Misterul timpurilor" (numele Sfinxului în vocabularul caycian!) şi fluviu. (Lectura 2124-3).

Altfel spus, se pare că o piramidă care nu este aceea a lui Cheops, ar servi drept sală a arhivelor.

ÎN CE PIRAMIDĂ SE GĂSESC DOCUMENTELE DESPRE CHRISTOS?

În aceea care nu a fost încă descoperită. (Lectura 5749-2).

Alte lecturi dau o descriere detaliată a inaugurării:

Pentru această ceremonie, a părut foarte indicat [...] să fie ales cineva care reprezenta în acelaşi timp vechiul templu şi pe cel nou, - cineva care reprezenta pe Copiii Legii din Atlantida, din Lemuria [...] şi care continua să vegheze asupra arhivelor. Este motivul pentru care a fost ales Hept-Supht pentru a proceda [...] la acoperirea Piramidei. (Lectura 378-14).

În cursul ultimelor finisări ale Piramidei Iniţierii, Hept-Supht a sigilat-o cu sigiliul [...] atlanţilor - ceea ce a făcut şi cu arhivele ce vor fi descoperite într-o zi [...]. Inaugurarea solemnă a început printr-o procesiune de preoţi şi iniţiaţi aranjaţi în şiruri după apartenenţa lor la Legea lui Unul. (Lectura 378-16).

Legea lui Unul: Cayce insistă asupra faptului că Egiptul preistoric era monoteist.

Vârful care încorona Piramida - care a fost smuls [...]. Coroana vârfului era metalică. Fusese făcută să dăinuie: era un aliaj de aramă, alamă, aur cu alte metale folosite în vremea aceea... (idem).

Odată terminată această capodoperă, Ra nu mai avea motiv să trăiască; moartea sa este descrisă într-un mod enigmatic:

A venit un timp când Piramida, adică memorialul fiind terminat, el, Ra, a urcat în interiorul „muntelui” şi a fost dus departe. (Lectura 294152).

Textul spune: *was borne away,* sugerând că Marele Preot a murit, alegându-şi locul şi ora... Muntele de care vorbeşte textul este Piramida pe care lectura 457-2 o numeşte *muntele sfânt construit în faţa Sfinxului.*

... Şi când se vizitează platoul Gizeh, efectiv singurii munţi care apar la orizont sunt piramidele!

Taina tainelor: Marele Sfinx

Acesta este numele pe care Cayce i-l dă, numindu-l de asemenea: *Misterul vârstelor, Păzitorul, Sentinela* sau chiar foarte scurt *Misterul* -ceea ce ne duce la presupunerea că încă nu l-am pătruns în întregime. Într-o lectură despre faraonul

Araaraart (acest nume imposibil pe care Cayce l-a silabisit de mai multe ori pentru secretara sa), el situează construcţia Marelui Sfinx de la Gizeh în timpul domniei sale:

Araaraart, al doilea dintre regii Nordului, după ce a luat puterea la 16 ani, a domnit timp de 98 ani asupra acestei ţări [...]. Şi sub domnia sa au fost puse temeliile acestei construcţii emblematice pe care o numim Sfinxul. (Lectura 341-9).

Întreruptă de războiul civil, construcţia a fost reluată de către Ra-Ta după întoarcerea din exil:

Când Marele Preot s-a întors în Egipt, a trecut la reconstrucţie. Şi aceasta cu vreo 10.500 de ani înainte de venirea lui Iisus în tară. În vremea aceea a fost deci o primă încercare de restaurare şi completare a ceea ce se începuse la Sfinx cum este numit astăzi. (Lectura 5748-5).

După acest text, Cayce estimează deci că Marele Sfinx este anterior Marii Piramide. El dă detalii destul de incitante pentru arheologi, între-deschide o uşă spre misterele Sfinxului:

Entitatea Arsrha lucra ca sculptor în piatră şi în pietre dure şi preţioase, pentru regele Araaraart. El preda şi geometria căci era matematician, puţin astrolog şi ghicitor. El a lucrat la primele monumente care au fost restaurate şi construite în acest loc, fiind constructorul a ceea ce este Misterul Misterelor, numit astăzi Sfinx.

ŞI CUM A PROCEDAT PENTRU A-L CONSTRUI?

Entitatea a întocmit planurile geometrice şi a pus temeliile clădirilor legate de Sfinx. În bolţile de la baza Sfinxului se vor găsi documentele privind aceste construcţii. Se vede că acest Sfinx a fost construit în modul următor. s-a săpat pământul în câmpiile de deasupra locului unde se înălţa Templul lui Isis în timpul Potopului - întâmplat cu câteva secole mai înainte (când acest popor coborâse din ţara Nordului ca să devină stăpân în ţara Egiptului, în epoca primei dinastii) [...].

Baza Sfinxului stă pe canale de drenaj; iar în colţul care se află în faţa Gizehului, se pot găsi textele care vor explica cum a fost făcută această construcţie, împreună cu istoria primului rege invadator. (Lectura 195-14).

Marele Sfinx ar fi un portret, cel al lui Asriario, consilierul regelui:

Figura sa îl reprezintă pe acest consilier. Acest lucru - şi altele vor putea fi descoperite la baza labei stingi din faţă. (Lectura 953-24).

Dar nu este tot. Cayce spune că Sfinxul păzeşte o comoară care nu a fost încă descoperită: arhivele atlante depuse într-o misterioasă sală a Arhivelor (în engleză: „Hall of Records”), a cărei intrare o păzeşte:

Entitatea Ax-Ten-Tna a fost primul conservator al acestor arhive (atlante), el le-a pus spre păstrare în săli care n-au fost găsite încă. Ele sunt la jumătatea drumului dintre Sfinx şi Piramida Arhivelor - aceasta nefiind încă dezgropată nici ea. (Lectura 1486-1).

Entitatea ar trebui să facă săpături în trei locuri unde au fost păstrate aceste arhive: unul, pe solul atlant care s-a scufundat şi va ieşi din nou la suprafaţă în curând. Altul, în Egipt, într-o ascunzătoare plină cu documente care merge de la Sfinx la sala Arhivelor. Alta, în Yucatan, într-un Templu. (Lectura 2012-1).

ŞI-UNDE SUNT DOCUMENTELE DESPRE VIAŢA MEA EGIPTEANA, PE CARE AŞ PUTEA SĂ LE STUDIEZ?

În Mormântul Arhivelor - căci mormântul acestei entităţi făcea parte atunci din Sala Arhivelor care n-a fost încă descoperită. Ea se află între această intrare sau de-a lungul ei - care merge de la Sfinx la templu sau la Piramidă- o piramidă specială, bineînţeles (şi nu cea mare!). (Lectura 2329-3).

ŞI când SE VOR REDESCOPERI ACESTE ARHIVE?

În acelaşi timp ca şi clădirea unde sunt păstrate arhivele [... j. O cameră sau mai degrabă un culoar pleacă de la laba dreaptă a Sfinxului până la această intrare a Sălii Arhivelor, sau Mormântul Arhivelor. Dar nu se poate intra acolo fără înţelegerea acestor mistere. Căci cei care au fost lăsaţi ca păzitori nu vor permite trecerea înainte de împlinirea perioadei de regenerare [...) a oamenilor într-o nouă rasă (Lectura 5748-6).

...Cine sunt aceşti misterioşi păzitori ai pragului? Cayce n-o spune. În ce scop a fost construit Marele Sfinx din Gizeh?

La ridicarea Marii Piramide şi a ceea ce numim astăzi Misterul Misterelor (Sfinxul), obiectivul era să se construiască un memorial [...] Odată cu întoarcerea Marelui Preot, ceva mai târziu, construcţia care fusese stopată a fost reluată de Isis,

regină, şi de către una din fiicele lui Ra, cu ideea de a reprezenta, spre instruirea poporului, legăturile Omului cu lumea forţelor animale [...]

Putem vedea aceasta în diversele reprezentări ale diverşilor sfincşi, aşa cum sunt numiţi, din alte locuri ale tarii. Se văd combinaţiile de leu şi om, diversele forme de aripi etc., în diferitele lor stadii de dezvoltare aceste construcţii erau reprezentarea unui stadiu de evoluţie a Omului, în timpul când se proiectase în materie, apoi a dezvoltării pe etape care i-a condus progresiv la Omul de astăzi. (Lectura 5748-6).

Cineva l-a întrebat pe Cayce dacă aceste faimoase arhive atlante, ascunse într-o sală zidită, se aflau în Camera regelui, adică în Marea Piramidă:

Sala zidită care conţine arhivele este într-un alt loc - nu în această piramidă. (Lectura 378-16).

ŞI CE CONŢINE ACEASTĂ SALĂ ZIDITĂ? CE ARHIVE, EXACT?

Arhivele Atlantidei, de la începutul timpurilor când Spiritul s-a întrupat şi a început să coboare pe acest pământ; dezvoltarea popoarelor în cursul sejurului lor pe acest continent, primele distrugeri, schimbările care au survenit [...]. De asemenea, istoria tuturor naţiunilor Pământului.

[...] Istoria distrugerii finale a Atlantidei şi construcţia Piramidei Iniţierii - toate acestea, împreună cu toate numele persoanelor, locurilor, cu datele şi explicaţiile de rigoare. Ca şi profeţiile privind data, perioada când vor fi din nou deschise aceste arhive care povestesc catastrofa Atlantidei... Căci, odată cu schimbarea timpurilor, templul trebuie să se înalţe iarăşi...

Iată amplasarea lui:

În momentul când soarele se ridică deasupra apelor, linia de umbră - sau de lumină - cade între labele Sfinxului care a fost pus acolo ca o sentinelă, ca un păzitor al pragului; şi nu se va putea intra în camerele racordate la el începând de la laba sa dreaptă, decât atunci când se va fi împlinit timpul şi când se vor fi produs mari schimbări în experienţa Omului pe Pământ. (Lectura 378-16).

Arheologi, la treabă!

Egiptul unora şi Egiptul altora

Egiptul descris de Cayce nu este deloc cel din manualele de egiptologie oficială. Se admite că civilizaţia egipteană rezultă dintr-o sinteză a mai multor civilizaţii anterioare... Dar nu se vorbeşte de atlanţi!

Lecturile cayciene se deosebesc de egiptologia oficială în puncte importante:

Monoteismul

Să începem de aici. Discutat cu pasiune, respins de unii, acceptat de alţii este monoteismul Egiptului antic. Se cade de acord, în general, asupra faptului că Akhenaton a impus la Tell-El-Amama cultul unui zeu unic, Aton. Dar egiptologii nu ştiu dacă acest monoteism a fost o noutate revoluţionară impusă de acest faraon sau dimpotrivă a fost renaşterea tardivă a unui monoteism cu mult mai vechi Or Cayce descrie religia Legii lui Unul în Egipt ca monoteismul cel mai strict. El adaugă că dogmele acestei religii se bazau pe:

Aceleaşi principii de bază care au fost date de Cel care a spus: Fericiţi cei blânzi, căci ei vor moşteni Pământul. (Lectura 254-42). Datarea

Egiptologia clasică datează primele dinastii (vechiul Imperiu) cel mai devreme în mileniul al IV-lea înainte de Christos. Cayce pretinde că trebuie să se meargă la al 11 -lea mileniu! Totuşi, egiptologii oficiali sunt departe de a fi de acord între ei: de exemplu, primul faraon este considerat Menes. Unii estimează că a trăit în 5867 înaintea erei noastre; alţii în 2320... Treizeci de secole de ceaţă înseamnă totuşi mult! Listele de faraoni date de istoricii antici şi de documentele gravate în piatră (tablele de la Abydos, Karnak, Saqqarah) sunt incomplete.

Preistoria Egiptului ne este necunoscută...

La fel, data construirii Marii Piramide şi faraonul care a construit-o egiptologii nu sunt de acord pentru că în fond, nimeni nu este sigur de nimic! Herodot atribuie această incredibilă grămadă de pietre, unui anumit Cheops, alias Khufu, faraon din a patra dinastie - spre 2700 înainte de Christos. Dar această atribuire este îndoielnică (a se vedea asupra acestui subiect excelenta carte a lui William Fix, *Pyramid Odyssey,* editată de Mercury Media Inc., P.O. Box 222, Urbana, Virginia 23175, U.S.A.).

Unii istorici din antichitate, totuşi, dau aceleaşi date ca şi Cayce. Manethon, scrib egiptean care a trăit în secolul IV înainte

de Christos, împărţea istoria egipteană în trei perioade: istoria zeilor, a semizeilor (sau eroi, 11.000 ani î.e.n.) şi a oamenilor. Herodot ajunge şi el la o datare de 11 .340 ani pentru începutul istoriei faraonice.

Istoricii arabi Abu Bakr (secolul IX era noastră) şi Massudi (secolul X), credeau că piramidele din Gizeh fuseseră construite înainte de Potop, pentru a păstra cunoştinţele epocii - ca un fel de muzeu al Cunoaşterii. Părerea acestor istorici arabi este în general neglijată de egiptologii occidentali, pentru că sunt tardivi - e adevărat - şi de asemenea pentru că sunt arabi! Totuşi n-ar trebui să uităm că în acea epocă savanţii arabi erau mai bine informaţi decât confraţii lor occidentali. După Massudi, Marea Piramidă a fost construită de Surid, faraonul de dinaintea Potopului.

Aceşti istorici arabi îi atribuie şi lui Hermes această construcţie, cum o face şi Cayce. N-am avansat deloc, căci este un simplu nume, chiar dacă este un nume de zeu!

Lecturile mai spun că Piramida lui Cheops n-a fost niciodată un monument funerar. Într-adevăr, există un mormânt... Dar mumie, ioc! După câte îşi amintesc arheologii - sau jefuitorii de morminte - nu s-a găsit niciodată vreun material funerar în ceea ce se numeşte Camera regală. Cât despre iniţierea lui Christos în Marea Piramidă, Cayce nu este primul care vorbeşte de aceasta (a se vedea mai departe).

Şi faimoasa sală a Arhivelor? Jamblique scria deja în secolul al III-lea e.n. că: „Sfinxul marchează intrarea unor culoare subterane în care se găsesc inscripţii însumând toată cunoaşterea umană”. Ammien Marcellin spune spre 390, de asemenea: „Cei vechi afirmau că există inscripţii pe pereţii galeriilor subterane din jurul piramidelor; şi că acestea păstrau cunoaşterea antediluviană”.

Tehnologia futuristă de acum 11.000 ani...

Textele cayciene au uneori un aer de science-fiction: care propulsate cu gaz, maşini mai uşoare decât aerul, centrale de energie alimentată de radiaţia cosmică, laser şi maser... De neconceput în urmă cu câteva decenii, unele afirmaţii ale lui Cayce ar putea servi astăzi drept ipoteze de cercetare.

Începem să bănuim că anticii cunoşteau navigaţia aeriană. De exemplu, se pun întrebări privitoare la hărţile amiralului turc Piri Reis (1513) şi ale lui Oronteus Finaeus (1 531) care redau în

detaliu coastele Americii de Sud şi Antarcticii, cu asemenea precizie încât experţii marinei americane cred că au putut fi făcute numai după observaţii aeriene.

Cât despre electricitate, Andrew Tomas, în cartea sa *Les Secrets de l'Atlantide,* apărută la Robert Laffont, descrie descoperirea bateriilor electrice într-un mormânt vechi, în cursul săpăturilor arheologice făcute în Irak de inginerul german Wilhelm Konig, cu câțiva ani înainte de izbucnirea celui de al doilea război mondial. Acest fapt nu dovedeşte nimic în privinţa existenţei „maşinilor mai uşoare decât aerul” de care vorbeşte Cayce, care i-au adus pe atlanţi în Egipt. Înseamnă însă că anticii erau poate mai puţin primitivi decât se crede, în general!

Cât despre problema tehnică a construirii Marii Piramide, este actualmente insolubilă. Inginerii care au studiat-o se miră neîncetat de perfecţionarea tăierii acestor blocuri enorme, fineţea îmbinărilor, precizia aproape milimetrică a dimensiunilor atât exterioare, cât şi interioare (care reprezintă toate coordonatele geografice ale Pământului, cu o precizie electronică!). Concluzia lor: dacă am vrea să refacem Marea Piramidă cu toate mijloacele moderne, de care dispunem acum... n-am reuşi! Chiar presupunând (!!!) că am dispune de enorme resurse financiare, există probleme tehnice care n-ar putea fi rezolvate.

Atunci, trebuie să-l credem pe Cayce când spune că blocurile au fost transportate prin teleghidare, prin aer?

Geniul medical al vechilor egipteni

Ceea ce ne descrie Cayce ni se pare destul de incredibil: scalpelul electric în mileniul al 11 -lea înainte de Christos, reîntinerirea bătrânilor, procedee de albire a pielii negrilor... Nu avem pentru moment nici un mijloc de verificare a acestor afirmaţii. Ştiinţa noastră medicală încă nu este capabilă să analizeze materialul găsit în mormintele egiptene. Principalul obstacol provine din faptul că „Homo occidentalis” al secolului XX este extrem de convins că în materie de medicină el a inventat totul! S ă amintim totuşi că medicul grec Demokedes ştia să vindece cancerul de sun aşa cum povesteşte Herodot- şi că extraordinara stare de conservare a unor mumii arată cunoştinţe medicale foarte înaintate...

Au existat „lucrurile”?

Ce să credem de această faună semiumană pe care Cayce o face să defileze prin faţa noastră? Cu siguranţă, este suficient să ne plimbăm prin Egiptul de astăzi pentru a vedea pretutindeni acei sfincşi, acele femei cu cap de vacă, acei bărbaţi cu cioc de vultur... La greci, mitologia este plină de încrucişări: fauni pe jumătate iezi, pe jumătate copii, satiri pe jumătate ţapi; pe jumătate bărbaţi, centauri pe jumătate cai, pe jumătate cavaleri... (Având toţi reputaţia de a fi obsedaţi sexual!).

Cât despre mitologia babiloniană, ea înfăţişează superbi lei înaripaţi, cu cap de bărbat cu barbă; epopeea lui Gilgamesh vorbeşte de bărbaţii-scorpioni care păzesc Regatul morţilor...

De unde scot cei vechi aceşti monştri? Este posibil să fie ei mărturia unei epoci dispărute când astfel de hibrizi existau cu adevărat? Noi îi considerăm ficţiuni poetice, dar nu acesta era punctul de vedere al autorilor antici care dau descrierea lor detaliată şi cred în existenţa lor (numeroase exemple în Strabon, Diodor din Sicilia, Herodot etc.).

Nu avem noi înşine în Franţa un bestiar fantastic cu animale parţial - sau temporar! - umane? Până în secolul XX, de exemplu, au fost văzute sirene pe coastele noastre, de aceea ele erau reprezentate la prora navelor. Zina Melusine, strămoaşa familiei Lusignan, în fiecare seară se preschimba în şarpe... Caz frecvent în folclorul nostru (şi până în secolul al XVIII-lea când un proces faimos - cu martori şi mulţime de documente scrise! - s-a terminat prin execuţia unei castelane acuzată că se transforma periodic în lupoaică... Ea fusese prinsă în flagrant delict!).

Ne apărăm de aceşti monştri hotărând că, „raţional”, nu pot exista...

Cayce aduce ceva nou: compasiunea. Pentru prima dată cineva vorbeşte de aceste orori cu milă. Până la el, ei provocau frica (cuvântul „panică” vine de la zeul Pan, bărbat cu picioare de ţap). Dar atât timp cât nu se va găsi scheletul întreg al unuia din aceşti hibrizi, nimic nu poate fi dovedit!

În fine, originea cuvântului „Atlas” care nu este nici arabă, nici latină, nici chiar greacă se pare, Platon spune că „oceanul Atlantic” a fost numit după Atlas, fiul cel mare al lui Poseidon, întemeietorul regatului înghiţit de ape, numit Atlantida. Herodot îi numeşte pe locuitorii din munţii Atlas:.. atlanţi! Este ciudat că

la sosirea spaniolilor, exista lingă istmul Panama un orăşel cu numele indian „Atlan”. Legendele mexicane dau o versiune a Potopului unde un anumit Coxcox - care s-ar putea numi Noe! - a venit cu arca sa la Atlan. Locuitorii din Mexico cred că descind dintr-un fabulos imperiu numit „Aztlan”. Popol-Vuh, carte sfântă a Mayaşilor, tradusă de abatele Brasseur de Bourbourg, povesteşte istoria unui imperiu înghiţit de ape care seamănă mult cu Atlantida lui Platon... Etc. Coincidenţe?

Cititorul poate parcurge pasionantele cărţi ale lui Albert Slosman (deja citat) care spune, de exemplu, că toate numele de locuri berbere din Maroc şi Sahara (Ta-Ouz, Tidikelt, Taoudeni etc.) se pot scrie cu hieroglife egiptene. şi aceasta constituie pentru el o dovadă a migrării atlanţilor de pe coasta atlantică a Marocului până în Egipt. Alţi autori francezi vechi alcătuiseră deja în secolul XVIII o hartă a Atlantidei (abatele Moreux, de exemplu). Gattefosse şi Donnelly insistă asupra straniei înrudiri dintre Guanches din Canare, egiptenii antici, amerindieni.... şi basci. Cayce i-a plagiat pe toţi aceşti autori savanţi? Familia sa afirmă că nu cunoştea nici numele Atlantidei. Eu sunt convinsă de asta!

În America nu este ca la noi, unde copiii din Nimes sar capra în arenele vechi de 2000 de ani... Sau băieţeii din Marsilia se numesc Numa sau Marius ca eroii romani. Noi trăim încă în vibraţiile lumii antice care ne mai uimeşte şi acum. N-am găsit nimic asemănător în Statele Unite şi este normal. Acolo, familia Cayce nu risca să aibă subconştientul plin cu lecturi din Platon despre Atlantida! De altfel, Cayce dă o mulţime de detalii precise şi pasionante care nu există nici în „Timeu”, nici în „Critias”. Pentru mine, viziunea sa asupra Atlantidei este originală şi nu datorează nimic autorilor savanţi care au tratat subiectul înaintea lui. Atlanţii în Egipt

Un mare număr de atlantologi apreciază că egiptenii ca şi indienii precolumbieni ar fi descendenţii atlanţilor scăpaţi din catastrofă. În afară de mumiile şi piramidele găsite de o parte şi de alta a oceanului; atlantologii au remarcat:

- Concordanţa speciilor animale şi vegetale de pe cele două coaste ale Atlanticului, la aceleaşi latitudini;

- Faptul că egiptenii îşi spuneau „oamenii roşii”. Se mai pot vedea încă în basoreliefuri personajele masculine pictate cu

această culoare. Atlanţii, spune Cayce, erau „rasa roşie”... Să facem legătura cu denumirea „Pieile roşii” dată amerindienilor;

- Faptul că, pentru egipteni, „Amenti” sau Tara Morţilor se afla la apus. La fel, Guanches din Canare şi oamenii de Cro-Magnon îşi îngropau morţii cu faţa spre apus;

- Faptul că anumite nume de localităţi se găsesc atât în America centrală cât şi în Europa, mai ales în Ţara bască (nume indiene găsite de spaniolii uimiţi, la debarcare). Lingviştii au remarcat strania înrudire dintre limba bască şi anumite dialecte vorbite de pieile roşii din America de Nord.

Există totuşi câțiva arheologi francezi care interpretează civilizaţia egipteană în aceeaşi linie cu Cayce. Ei sunt R. şi I. Schwaller de Lubicz *(Le temple dans l'homme,* Dervy - Livres, *Le miracle egyptien,* Flammarion, *Her-Bak,* acelaşi editor) şi Christian Jacq *(Pouvoir et sagesse selon l'Egypte ancienne, Le voyage dans l'autre monde,* la Ed. du Rocher, *Akhenaton et Nefertiti,* la Robert Laffont).

Lemuria înghițită şi aurul din Gobi Lemuria sau „ţara Mu”

Douăzeci de lecturi menţionează un alt continent pierdut: Lemuria sau Mu. Acest continent ar fi cunoscut o evoluţie comparabilă Atlantidei: o civilizaţie strălucită, apoi decăderea adusă de descompunerea valorilor spirituale. În fine, cataclismul cu erupţii vulcanice violente, mari cutremure de pământ şi prăbuşirea pe fundul oceanului. Localizarea: în mi]locul Pacificului. Insula Paştelui sau Insulele Marchize etc. ar fi resturi din fostele vârfuri ale continentului scufundat.

Dedic aceste pagini fiului meu Gilles care, atunci când era foarte mic, repeta: „Sunt muvian din ţara Mu” (şi eu care nu înţelegeam nimic din ce-mi povestea!).

Mu ar fi existat cu mult înaintea Atlantidei şi s-ar fi prăbuşit spre 200.000 înaintea erei noastre, pe vremea când continentul atlant, dimpotrivă, începea să se dezvolte.

Iată deci un extras de lecturi despre această Lemurie misterioasă.

Înainte, găsim această entitate încarnată în una din ţările unde s-au refugiat oamenii din Mu - acum Arizona şi Utah. (Lectura 816-3).

Înainte, găsim această entitate în ţara cunoscută acum ca America, într-o epocă de transformări geologice care fuseseră provocate de scufundarea lui Mu, adică a Lemuriei şi emigrarea popoarelor sale. Şi entitatea era o prinţesă a acelei ţări care îi învăţa pe ceilalţi Legea lui Unul. (Lectura 351-2).

Entitatea trăia în acea ţară pe care o numim astăzi Mu, adică continentul dispărut din Pacific, Cel Liniştit (în textul american: „the vanished land of the Pacific, the Peaceful”). Era pe vremea când mulţi din cei care ajunseseră la putere au fost alungaţi şi se pregăteau să se refugieze în altă parte pentru a supravieţui. Căci ei ştiau, continentul lor avea să fie curând dezintegrat. Şi entitatea s-a numărat printre cei care au plecat din Mu ajungând până la Oregonul de astăzi. (Lectura 630-2)

A fost dată o lectură pentru un consultant ex-atlant care s-ar fi refugiat în Yucatan şi ar fi construit acolo temple:

...Căci fuseseră cataclisme şi în ţara Mu, adică Lemuria [...]. Primele temple construite de Iltar şi fidelii săi au fost distruse (în Yucatan) de transformările geologice. O parte(din ceea ce va fi descoperit acum) aflată în ruină de mai multe secole [...] este opera combinată a celor veniţi din Mu, din Oz şi din Atlantis. [...] Incaşii înşişi erau urmaşii popoarelor din Oz, sau Og, în Peru şi ai popoarelor din Mu. (Lectura 5750-1).

Ca şi în Atlantida, se pare că au existat în Lemuria monştri semiumani, semi-animali. O lectură vorbeşte:

de ceea ce am numi asociaţii materiale cu corpuri animale. Căci proiecţiile (de suflete omeneşti) în acestea veniseră din acele influenţe numite „lemure” sau lemuriene sau originare din ţara Mu. (Lectura 877-10).

Acest cuvânt „lemuri” denumea la romani fantomele care bântuiau casele apărând sub forme monstruoase – apărându-i sau îngrozindu-i pe cei vii în funcţie de situaţie. Cât despre tradiţia unui continent scufundat în Pacific, ea este foarte veche. După unii autori, Insula Paştelui şi nenumăratele insule muntoase din Pacific sunt vechile vârfuri ale acestui continent scufundat. Cititorul interesat de Mu ar putea citi operele colonelului Churchward (editate de Ives Washburn, New York) ca şi *Le Paradis Perdu de Mu,* de Louis-Claude Vincent (la Editions Copernic sau la Librairie de Nature et. Progres, Chateau de Chamarande, 91 730 Chamarande) şi în fine, *Fantastique Ile de Pâques,* de Francis Maziere (Robert Laffont, 1965).

Oraşul de aur de sub nisipurile deşertului Gobi

După Cayce, civilizaţia muviană s-ar fi răspândit aproape pretutindeni în jurul Pacificului. Poate că Lemuria avea colonii? Apoi, refugiaţii vor fi adus cultura lor în ţările unde s-au aşezat, adică după Cayce pe Coasta vestică a Americilor şi în Extremul Orient. Lecturile vorbesc de două civilizaţii extrem de strălucitoare: Mongolia şi Indochina:

Această ţară (Cayce vorbeşte de Gobi), *a ajuns sub influenţa tarii Mu, la ceea ce am numi astăzi un nivel de dezvoltare foarte înalt: realizările materiale practice, confortul erau foarte avansate. (Lectura 877-10).*

O serie lungă de lecturi dă detalii despre această civilizaţie defunctă - şi complet uitată! Ca .vechea Lemurie şi Atlantida, dar mai recentă, civilizaţia mongolă din Gobi ar fi cunoscut o vârstă de aur, apoi decăderea; în fine dispariţia totală, dar nu prin apă şi foc. Aşa cum spunea Valery: „Ştim acum că civilizaţiile sunt muritoare”. (Pentru că existau în epoca sa oameni care le credeau eterne...).

Dar să vedem mai bine ce spune Cayce în această privinţă:

...În ţara cunoscută acum ca Gobi, trăia această entitate în vremea când acele popoare erau extrem de puternice. Căci ele posedau în cantitate foarte mare ceea ce atâția oameni au căutat, lucrul pentru care atâția oameni şi-au sacrificat viaţa, fiinţa, existenţa: aurul şi pietrele preţioase. (Lectura 1256-1).

Destul de multe lecturi vorbesc de un „Templu de Aur” şi de un

“Oraş de Aur”:

În ţara cunoscută acum ca Gobi, unde se *afla Oraşul de Aur.* (Lectura 1951-1, dar şi lecturile 1969-2, 2402-2, 2420-1, 3004-1 etc).

Nu ne este limpede dacă acest *Temple of Gold* este în *City of Gold;* uneori o expresie sau alta este folosită nediferenţiat. Ne frapează în orice caz menţionarea aurului în majoritatea lecturilor - ceea ce nu era cazul nici pentru Atlantida, nici pentru Egipt. Şi se pare că toate acestea zac încă sub deşertul Gobi:

Înainte de aceasta, entitatea trăia în ţara chineză sau mai degrabă mongolă, în oraşele care au fost şterse de pe hartă de către nisip şi insecte. (Lectura 3541-1).

Iată o altă lectură dată unui arheolog american care fusese preoteasă în:

[...] ţara mongolă sau ceea ce a devenit de atunci deşertul Gobi [...]. În acea ţară [...], entitatea va putea acum să contribuie la descoperirea de sub nisipurile din Gobi a unei cetăţi [...] cu un templu pe care l-a construit odinioară. (...) În prezent, entitatea poate contribui la cele mai minunate descoperiri arheologice. Căci există o întreagă civilizaţie pierdută împreună cu acel templu. (Lectura 873-1).

O altă consultantă:

Entitatea a fost preoteasă în Templul de Aur - care trebuie descoperit pentru a cunoaşte mai bine acele lucruri care sunt la fel de vechi ca însuşi Pământul... Căci iubirea lui Dumnezeu manifestată în sufletele oamenilor pe Pământ este la fel de veche ca însuşi Pământul... (Lectura 2402-2).

Această civilizaţie mongolă preistorică ar fi atins un foarte înalt nivel de civilizaţie materială şi morală. Rezum ceea ce spun lecturile în această privinţă: o societate fără clase cu adevărat democratică, cu cetăţeni care se conduceau singuri fără a avea nevoie de guvernanţi... nici de preoţi. Cayce îi compară cu quakerii care permit în adunările lor să se exprime liber fiecare, după inspiraţia Spiritului. Această societate practica de asemenea şi egalitatea între sexe şi monogamia. Toată lumea lucra şi primea drept salariu zilnic o monedă de aur a cărei formă era pătrată, cu o gaură în mijloc. Valoarea unei zile de muncă era recunoscută pentru orice categorie de cetăţeni (chiar femei şi copii). Deci o societate fără discriminare socială, fără sclavi... la început. Totuşi, vârsta de aur nu a durat. Lectura 141 6-1 sugerează o decădere, căci vorbeşte de un individ care:

fiind secretarul de finanţe al ţinutului Gobi, se ocupa de asistenţa acordată indigenilor şi lucrătorilor din cea mai joasă castă sau clasă, adică muncitorilor zilieri.

Aşadar, apariţia treptată a castelor şi muncitorilor exploataţi... Legea lui Unul, monoteismul original, a dispărut şi în final:

În vremea când această entitate desfăşura o activitate în acea ţară, a avertizat de mai multe ori popoarele împotriva acestui spirit de rebeliune care se propaga şi care a avut mai târziu drept urmare înaintarea devastatoare a nisipurilor... Care, în final, au acoperit deşertul Gobi. (Lectura 877-1).

Deci, este foarte simplu, nu ne rămâne decât să săpăm. Este cu mult mai simplu decât în arheologia submarină!

Splendorile din vechea Indochină

Se pare că imperiul mongol a asimilat Indochina. Într-o serie de lecturi este descrisă o civilizaţie care dispune de atâta aur încât nu ştie ce să facă cu el - şi care a ajuns la o înaltă creativitate artistică. Lecturile vorbesc de sculptori, gravori, bijutieri, artizani şi artişti textili care prelucrau mătasea etc. Şi aici, era la început o civilizaţie monoteistă. Femeile aveau rol conducător:

În epoca aceea, domneau femeile. (Lectura 2067-4).

O lectură foarte interesantă a fost dată pe 1 octombrie 1940 pentru o autoare care voia să scrie o carte despre Indochina:

Căci entitatea era atunci o preoteasă foarte importantă. Era un personaj important, atât fizic cât şi moral, în deciziile şi acţiunile sale -deşi, adeseori, a fost rău înţeleasă [...]. Credinţa sa fundamentală era: „Domnul este Unul". Se pot regăsi încă în ruine urme ale acestei entităţi care se numea atunci Tehexutz.

ÎN CE PERIOADĂ AM TRĂIT CA TEHEXUTZ?

Depinde de sistemul cronologic adoptat. După era creştină, în 926 înainte de Christos.

ORAŞUL [...] DE CARE VORBIŢI ESTE ACUM ANGKOR VAT? ŞI AM PARTICIPAT CUMVA LA CONSTRUIREA TEMPLELOR SALE? ŞI CE AM CONSTRUIT?

Acestea sunt urmările, dar nu în perioada de care vorbeaţi. (Lectura 2067-1).

Ne amintim că Angkor Vat dispăruse, fusese uitat. Oraşul a fost redescoperit în 1850 de misionarul francez Charles Bouillevaux, apoi de misiunea diplomatică a lui Doudart de Lagree. Angkor, capitala tarii khmere, atinsese apogeul în secolul X al erei noastre.

Mai multe prinţese sunt desemnate ca domnitoare, în timp ce în alte ţări şi în alte epoci suverani sunt mai mult bărbaţii (Lectura 2762-1, de exemplu, sau 2163-1 sau'2946-2).

Una dintre ele:

era o prinţesă care a dat o învăţătură religioasă în spaţiul Indochinei de acum. Ea a stabilit acolo studierea Legii lui Unul [...]pe care o regăsim la începuturile dinastiei Ming; Legea lui Unul venise de la apus. (Lectura 2946-2).

Această civilizaţie ca şi cea din Gobi era moştenitoarea Lemuriei defuncte, aşa cum arată lecturile 1648-1 si 2067-1. Indochina veche se pare că a fost şi ea foarte bogată:

Ţara Aurului, adică ceea ce este acum Indochina. (Lectura 5259-1).

Exista acolo şi un Templu al Aurului (lectura 121 9-1) şi:

Oraşul Aurului, acolo unde este acum Indochina. (Lectura 3237-1, dar şi 2946-2 şi 1533-2). .

Entitatea se afla în ţara Indochina, în acea perioadă când oraşul şi templele erau decorate cu fildeş şi aur. Acolo, entitatea era decorator, rudă a reginei din vremea aceea [...]. De unde priceperea sa de astăzi în domeniul teatrului, costumelor, tot ce are legătură cu decorurile. (Lectura 348-1).

Entitatea era în spaţiul numit astăzi Indochina, într-o epocă de progres pentru aplicarea în practică a legilor (fizice şi chimice) ale Naturii. De exemplu, folosind focurile eterne pentru a obţine combustibili cum sunt cărbunele şi manganul; folosind aurul şi metalele ca mijloc de schimb. (Lectura 420-6).

Şi cum sfârșește, , această civilizaţie strălucitoare? Decimată de boală:

Entitatea era în acea ţară cunoscută acum ca Siam sau mai degrabă o regiune din Indochina, care erau pe atunci provincii ale marelui imperiu mongol. Şi iată aventura stranie întâmplată acestui ţinut întins; aşa cum putem să descoperim astăzi, omul şi toate realizările sale au fost înfrânte complet de insecte. Căci din cauza activităţilor omeneşti, roiuri de insecte au invadat ţara, transformând-o în coşmar pentru locuitorii ei, coşmar fizic, trupesc. Şi ţara s-a golit de locuitori... (Lectura 1298-1).

TREBUIE SĂ PLEC ÎN EXPEDIŢIE ÎN SIAM CU DOCTORUL X? întrebă consultanta:

Da [...:]. Dar luaţi aminte la această insectă cât veţi sta acolo. Nu cea pe care o numim astăzi țintar, ci acel parazit care se încrustează în piele. (Aceeaşi lectură).

Cititorii vor fi atraşi de povestirea unei călătorii în Asia centrală, realizată de Gurdjieff, cu puţin timp înainte de ultimul

război mondial (dar publicată mult mai târziu, în 1960, de Julliard, la Paris, în *Rencontre* avec *des hommes remarquables):*

„După ce am ieşit din Taşkent, am ajuns la F..., localitate mică de la graniţa nisipurilor deşertului Gobi [...]. Am început să-i vizităm pe... locuitorii acelei localităţi şi ne-au dezvăluit tot felul de credinţe legate de deşertul Gobi.

Majoritatea acestor povestiri afirmă că sate şi chiar oraşe întregi stau ascunse sub nisipurile deşertului actual, cu nenumărate comori şi bogăţii care aparţinuseră popoarelor ce locuiseră în acea regiune, prosperă altădată. Locurile unde se aflau aceste bogăţii, spuneau ei, erau cunoscute de anumiţi oameni din satele vecine. Era un secret care se transmitea prin moştenire, sub jurământ, iar cel care încălca acest jurământ... trebuia să suporte pedeapsa.

În cursul acestor convorbiri, s-a făcut de multe ori aluzie la o regiune din deşertul Gobi, unde după spusele a numeroase persoane, un oraş mare fusese acoperit de nisipuri...

„Gobi, ne spune geologul Karpenko, este un deşert ale cărui nisipuri, aşa cum afirmă ştiinţa, sunt de formaţie tardivă". (p.202 şi următoarele).

...Interesant, nu-i aşa? Găsim menţiunea acelui aur acoperit de nisip şi la Herodot, istoricul grec. Şi scriitorul francez Michel Peissel, în cursul unei expediţii la graniţele Tibetului, a putut interpreta povestirea lui Herodot care se bazează, se pare, pe lucruri veridice (Michel Peissel, *L'Or des fourmis,* Paris, Robert Laffont, 1984).

După cum se vede, Cayce se opune diametral triumfalismului istoricilor din secolul XX. Am crezut că popoarele „preistorice" sau „arhaice" erau „primitive" şi că Istoria este un progres constant. Dimpotrivă, Cayce ne prezintă o succesiune de civilizaţii incredibil de vechi şi care depăşesc de foarte departe nivelul nostru, atât moral cât şi tehnologic...

El vede Istoria mai mult ca o serie de decăderi şi nu pare să considere că noi suntem atât de grozavi! Astăzi, progresele arheologiei pun din nou sub semnul întrebării automulţumirea noastră de occidentali. Există proverbe care sună din ce în ce mai fals: De exemplu, că „progresul nu poate fi oprit"! Ei bine, dimpotrivă! După Cayce, este oprit cu mult mai uşor decât am crede! Orice progres este o chestiune de etică, adică de valori pe care încercăm să le promovăm. Pentru Cayce; valorile

spirituale care determină progresul civilizaţiei sunt cele ale Legii lui Unul (despre care el spune mereu că este în esenţă aceeaşi cu legea dată de Iisus cel istoric, de Moise, de Buddha etc.)

Persia înainte de O mie şi una de nopţi

Aproape 680 de lecturi se referă la reîncarnări din vechea Persie. Cu mult mai apropiate de noi în timp, ele nu descriu decât oameni complet umani. Monştrii din Atlantida au dispărut: roboţi, uriaşi şi animale preistorice par să se fi stins pentru totdeauna.

Persia antică este descrisă în diferite epoci:

- la începuturile oraşului Suza;

- în perioada ahemenidă, cea a „Marilor Regi”: Nabucodonosor, Darius, Cirus, Xerxes etc.;

- în epoca lui Alexandru cel Mare;

- în fine, în timpul lui Christos, începând cu Regii Magi... Cititorul va fi surprins că şi mai înainte de geografia foarte specială a lui Cayce:

Ţara cunoscută acum ca Persia, adică Arabia, spune el de mai multe ori.

Pentru noi, astăzi, aceste două ţări separate de golful Persic şi Mesopotamia nu se pot confunda. Cu atât mai mult cu cât Iranul nu este o ţară de limbă arabă. Dar în epocile vechi descrise de Cayce, Persia pare să fi fost teatrul unor conflicte violente între populaţia stabilă şi nomazi. În anumite epoci, nomazii veniţi din Arabia invadau oraşele persane. Cayce vorbeşte de această opoziţie permanentă între:

Nomazii care trăiau de pe o zi pe alta, care nu încercau decât să supravieţuiască şi să-şi satisfacă poftele fizice, şi negustorii, comercianţii proveniţi din India, Egipt, Indochina etc. (Lectura 2091-1).

Când regii din ceea ce este acum Arabia au invadat Persia [...] populaţia persană a fost atacată şi decimată şi mulţi cetăţeni ucişi în momentul în care nomazii au pus stăpânire pe ţară. (Lectura 2740-2).

De-a lungul acestei istorii, se repetă acelaşi conflict: triburile arabe sunt uneori denumite „beduini”:

În acea ţară, când beduinii au sosit în forţă pentru a o distruge. (Lectura 2713-5).

Drumul mătăsii

Lecturile reînvie sub ochii noştri un oraş de legendă denumit *Oraşul din Coline şi Câmpii* (în americană: „City in the Hills and in the Plains”), ceea ce este poate numele original în vechea persană. Evident, nu este foarte original pentru noi, vechile oraşe din Europa fiind construite pe coline în scopuri defensive. Pentru americani este mai puţin banal, căci majoritatea oraşelor lor sunt construite pe terenuri netede ca-n palmă! Deci, acest oraş antic era în parte construit pe înălţimi pentru a servi de refugiu; el se întindea şi într-o câmpie care a fost timp de mii de ani una din marile drumuri ale lumii: „drumul mătăsii”, aşa cum o să vedem. Era itinerarul caravanelor care schimbau mirodeniile, mătasea... şi informaţiile! - între Orient şi Occident.

Oraşul [...] era aşezat în apropierea actualului Shustar, în Persia sau Arabia. (Lectura 991-1).

N-aveţi decât să deschideţi atlasul la pagina Iranului: oraşul Shustar există într-adevăr. Şi alături, ruine: Suza, capitala Marilor Regi ahemenizi.

Lecturile vorbesc de originile Suzei:

Acest oraş din coline şi câmpii s-a dezvoltat de la o simplă haltă pentru caravanele care călătoreau de la răsărit la apus sau invers, din Egipt în Persia, în India şi până în Mongolia şi Indochina. Cu timpul, oraşul a devenit un loc de schimb, un centru comercial şi religios - un oraş de tratament, de îngrijire a bolnavilor. (Lectura 2091-2):

Un centru comercial şi religios, guvernat de legi morale care au devenit mai târziu o mare parte a religiei zoroastriene. Aceste activităţi făceau din oraş o răspântie de rase, un centru cosmopolit cu oameni veniţi de pretutindeni, unde domnea o ambianţă foarte democrată. (Lectura 1211-1).

Această epocă a cunoscut o schimbare a habitatului, popoarele trecând de la cort la o structură permanentă, în oraş. (Lectura 553-1). Entitatea era în Persia, în acel oraş numit acum Shustar, care a fost mai întâi un oraş de corturi, apoi un centru de rugăciune şi un loc de întâlnire pentru oamenii veniţi din cele patru colţuri ale Pământului - ceea ce a oferit (entităţii) o ocazie de înţelegere frăţească. (Lectura 406-1).

Oraşul nu era ameninţat numai de nomazii din Arabia. Îl doreau şi grecii şi cretanii:

El era ceea ce am numi astăzi managerul oraşului, adică primarul. Totuşi, în timpul zilelor grele aduse de greci, entitatea a fost cel care prin neglijenţa sa a lăsat tâlharii din Cipru şi Creta să invadeze oraşul. (Lectura 406-1).

Găsim entitatea în ţara cunoscută acum ca Persia sau Arabia, în epoca în care regii Persiei încercau să lupte contra nomazilor, pentru a păstra deschise căile de comunicare comercială între Persia, India, Egipt, Marea Egee şi Caspică şi popoarele din Nord, din ceea ce este acuma Ucraina şi Grecia. (Lectura 1571-1).

Căci acest oraş, Suza, şi această naţiune persană aveau un Rege. Cayce îi dă numele: Cresus. Ceea ce ne miră căci acest nume este cunoscut ca aparținând unui tiran lidian (adică grec din Asia) între 560 şi 546 înainte de Christos. Cresus din Istorie, care era considerat grozav de bogat, îşi exercita „tirania" nu în, Persia, ci cu mult mai spre apus, pe coastele Mării Ionice. Totuşi, lecturile repetă numele său cu insistenţă, indicându-l ca rege al Persiei:

Entitatea era atunci în ţara perşilor sau arabilor; ea era pe jumătate pers, pe jumătate med, sub domnia primilor regi cunoscuţi sub numele de Cresus, acolo unde este acum Persia. (Lectura 1125-1).

Lectura 870-1 vorbeşte de linia regilor Cresus pe care lectura 962-1 o situează într-o epocă foarte veche:

Entitatea se afla printre paznicii comorii regale sub domnia primului şi celui de-al doilea Cresus - căci această încarnare a fost printre primele încarnări ale entităţii, cu vreo 7000 - 10 000 de ani înainte de Christos. (Lectura 962-1).

În fine, iată portretul unuia dintre regii acestei dinastii:

Entitatea încarnată ca Cresus era un bărbat cu inima de piatră, având o mare putere pe care o folosea prost [...]. Era în Persia şi entitatea era acolo rege, [...] îndeplinind funcţiile celui de al doilea Cresus. El avea bogăţie, putere, renume... şi abuza de ele. (Lectura 5001-1).

Un alt consultant al lui Cayce fusese într-o încarnare precedentă:

cel de-al treilea Cresus, primul care a dat gazelor şi metalelor încă nefolosite - ca boraxul, zincul, sulful... -

întrebuinţări practice. Căci entitatea, în această încarnare, deţinea controlul celei mai mari părţi din bogăţiile tarii. (Lectura 1265-1).

Se pare că acel Cresus fusese miliardar... Ministrul său de finanţe:

păzitor al comorii lui Cresus, analizase situaţia economică a diverselor popoare din diferitele regiuni şi cum puteau fi impozitate acestea [...]. Şi, în încarnarea aceea, entitatea avea cea mai mane colecţie de perle din golful Persic [...]. Să purtaţi şi astăzi una din acele perle pe corpul dv., [...] datorită vibraţiilor ei pozitive. (Lectura 2533-1).

Totuşi, oricât de bogat era - sau poate din cauza acestei bogăţii! -Cresus rezista cu greu tâlharilor deşertului:

...Entitatea era în acea ţară pe care o numim Persia. Ea s-a aflat printre primii refugiaţi într-o perioadă de invazie sub domnia lui Cresus şi a suferit mult din cauza invadatorilor. Ea a ajutat popoare [...] şi acum îi rămâne în această încarnare harul milei, harul de a se gândi la cei care suferă... (Lectura 2729-1).

Dar în final:

aceste tulburări între nomazi şi regele Persiei. (Lectura 2891-1). au dus:

la năruirea puterii regale a lui Cresus. (Lectura 2692-1). Căci:

Uhjltd, liderul nomazilor (Lectura 2091-1), l-a atacat pe regele Suzei, câștigând definitiv:

entitatea se afla în casa regelui, care fusese distrusă în parte de oamenii lui Uhjltd. (Lectura 403-1).

Uhjltd (sau cum a putut Cayce să fie persan...)

Iată de ce atâtea lecturi se interesează de Persia: acest personaj cu numele impronunţabil, (Cayce ar fi pronunţat „yoult”!), ar fi fost o încarnare anterioară a lui Edgar Cayce însuşi. Istoria sa este într-un fel o reeditare a lui Ra-Ta, ceva mai sportiv...

Căci acest sejur al lui Uhjltd era continuarea precedentului (din Egipt) ca Ra-Ta. (Lectura 294-8).

Această lectură, cerută şi dată de Cayce însuşi, pentru a afla care fusese trecutul său, mai precizează:

Printre cei care fuseseră aleşi să se nască în această ţară cunoscută acum ca Iran, se aflau toţi cei care avuseseră încredere în învăţăturile date în Egipt, adică ţara Soarelui [...].

În această ţară a Iranului s-a regăsit deci împreună un grup de oameni care caută din nou să stabilească acele idealuri spirituale învăţate anterior în ţara Soarelui [...]. Şi astfel, s-a născut Uhjltd care din tinereţea sa a devenit conducătorul oficial al oamenilor din câmpii. (Lectura 294-142).

[..:] Entitatea (Cayce), acolo unde este acum Arabia, a crescut sub numele de Uhjltd. [...]

În epoca aceea, entitatea avea puterea, prestigiul, un rol de rege. Era şeful militar în nenumărate războaie, raiduri sau expediţii duse împotriva popoarelor învecinate, şi aceasta mai ales în timpul războiului contra regelui Persiei, Cresus.

Uhjltd a fost cel care a condus expediţia împotriva acestei ţări. A cucerit-o şi i-a impus legea sa. (Lectura 294-8).

Aventurile acestui Uhjltd: un adevărat roman de capă şi spadă! La început, o viaţă de şef, în acelaşi timp religios şi militar, un amestec de Mahomed şi Lawrence al Arabiei. Fără să-i lipsească încercările fizice, norocul armelor nu i-a fost întotdeauna favorabil:

În perioada celui de al doilea raid în capitală [...] Uhjltd a fost prins [...], înlănţuit la picioare şi mâini şi închis în secret. (Lectura 294-142).

Apoi, a reuşit să evadeze - nu fără să fi sedus o prinţesă persană *cu care s-a căsătorit ulterior. Ducând în deşert o viaţă în afara legii, Uhjltd: a construit un mare oraş - sau mai degrabă o mare tabără de corturi. (Lectura 294-142).*

Şi acolo şi-a adunat credincioşii, dându-le o învăţătură religioasă: *Căci, în sens spiritual ca şi în sensul fizic al cuvântului, Uhjltd era un învăţător excelent: nu fusese el altădată Mare Preot? (Lectura 294-142).*

A câștigat treptat o audienţă din ce în ce mai largă şi:

Puterea sa de conducător a crescut [...]. A început să se numere printre naţiuni. (Lectura 294-142).

În aceste lecturi, Uhjltd este numit când „leader”, când „teacher” adică şef militar, şef spiritual.

După o călătorie în Egipt - ţara sa de origine, căci el era pe jumătate egiptean - s-a întors triumfal în deşert. Aclamat de beduinii săi:

Era aşteptat să unească diferitele facţiuni care dezbinau triburile. (Lectura 294-144).

După ce l-a învins pe Cresus şi a pus capăt domniei lui (lectura 2730-1), s-a instalat în celebrul „Oraş din coline şi câmpii”, pe care l-a reconstruit ca să domnească acolo, la rândul său. (Lectura 366-5).

A făcut din Suza un centru religios, un oraş de pelerinaj, o nouă şcoală de gândire. Anumite lecturi vorbesc de „healing”, adică vindecare prin rugăciune şi liturghie (ca în templele egiptene sub Ra-Ta):

Căci învăţăturile lui Uhjltd şi ale colaboratorilor săi puneau în evidenţă faptul că viaţa spirituală acţionează asupra corpului fizic prin rugăciune şi meditaţie. Numeroşi au fost cei aduşi entităţii să fie vindecaţi de bolile lor. (Lectura 993-3).

Uhjltd a învăţat entitatea cum să se roage [...], căci entitatea respectivă era copilul acestui şef, îl ajuta să primească şi să repartizeze diversele grupuri de bolnavi care veneau pentru a primi îngrijiri. Entitatea a devenit astfel asistentul său, apoi la rândul său şef. (Lectura 9933).

Căci Uhjltd, în timpul vieţii sale din deşert, trecuse prin încercări fizice foarte grele care îi dezvoltaseră puterile psi.

Lecturile descriu un fel de înnoire religioasă, socială şi politică adusă de Uhjltd. O epocă strălucită de civilizaţie pentru oraşul Suza...Complet necunoscută de arheologia oficială. Vor fi găsite într-o zi dovezile?

Zend, tatăl lui Zoroastru

Personajul cel mai misterios din această suită persană este „Zend, tatăl lui Zoroastru”, uneori ortografiat fonetic Zan sau chiar San, de secretara lui Cayce:

Uhjltd, care a devenit cum am zice astăzi lider, şeful militar şi politic, înainte ca Zan (Zend) să ajungă la rândul său lider spiritual al acestor popoare. (Lectura 538-32).

ADEVĂRURILE ARĂTATE DE SAN (ZEND) ACESTOR POPOARE CUPRINDEAU ZEND-AVESTA? (Carte sfântă a Zoroastrienilor):

Păi erau chiar asta! (Lectura 288-29).

Or acest Zend, al cărui tată a fost Uhjltd în a doua parte a vieţii sale, nu este după lecturile cayciene decât o încarnare a lui Christ (a se vedea capitolul următor).

CU CINE ERA ZAN IN PERIOADA ACEEA?

Zan, cel care a devenit lider [...]. Zan nu mai este în plan terestru acum. El a mai venit ca fiu al Oamenilor şi ca Mântuitor al acestei lumi. Şi când va apărea din nou, mulţi din cei care au fost cu el vor fi numiţi preafericiţi: Căci locul lor a fost pregătit - dacă-i rămân credincioşi. (Lectura 538-32).

Cayce vorbeşte în altă parte de:

Intrarea Învățătorului în plan terestru, căci în vremea aceea a devenit liderul acestor ţinuturi. Şi este mult de învăţat studiind gândirea persană sau mai exact ceea ce numim astăzi filosofia persană.

CARE ERA NUMELE SĂU ÎN ACEL TIMP?

San (scris fonetic de secretara lui Cayce care notează: sau Zan, sau Zend...). (Lectura 993-3).

ÎN VIAŢA SA PERSANĂ CA ZEND, IISUS A DAT ÎNVĂŢĂTURILE DE BAZĂ ALE ZOROASTRISMULUI?

În toate acele perioade în care principiul de bază era unitatea Tatălui, el (Iisus) a mers (pe Pământ) cu oamenii. (Lectura 394-8).

După Cayce, religia întemeiată de Zoroastru se trage de la Zend, indicat ca tată al lui Zoroastru, ale cărui învăţături au fost înlesnite de revoluţia politică şi religioasă a lui Uhjltd (care fusese un fel de precursor):

În această ţară pe care o numim astăzi Persia, unde aceste populaţii fuseseră zguduite de dispariţia şefului lor, Uhjltd, şi de invazia şi stăpânirea atenienilor, entitatea se număra printre cei care au încercat să oprească valul din ce în ce mai mare al influenţelor distructive. El a încercat să păstreze ceea ce fusese creat în timpul vieţii liderului (Uhjltd) şi l-a ajutat pe Zend, adică pe Zoroastru şi Zend, să înfiinţeze în altă parte a tarii o zonă-refugiu. (Lectura 333-2). Sau:

Credincioşii lui Zend. Adică zoroastrienii. (Lectura 2091-2).

Adevărata doctrină a lui Zoroastru

Care erau deci învăţăturile religioase date succesiv de Uhjltd, Zend, Zoroastru?

Ei bine, „Legea lui Unul” (Un singur Dumnezeu), care fusese legea egiptenilor după dispariţia Atlantidei. Deja lecturile egiptene afirmau că această religie era, în esenţă, aceeaşi ca religia învăţată de Christul istoric. Reluată în Persia de Uhjltd, ea va fi - după Cayce - dezvoltată de Zend mai complet. Căci din epoca în epocă, după Cayce, entitatea-Christos i-a inspirat pe Oameni ca să le aducă lumina:

CE ROL A AVUT IISUS [...] ÎN DEZVOLTAREA RELIGIILOR URMĂTOARE: BUDISM, ISLAM, CONFUCIANISM, ŞINTOISM, PLATONISM, IUDAISM?

Aşa cum s-a arătat deja, ca entitate, el a influenţat direct sau indirect toate formele de filosofie sau religie care ne-au învăţat că Dumnezeu este UNUL [...]. El a fost Cel care a călăuzit sau inspirat aceste principii de bază, cam în acelaşi mod în care El a completat iudaismul [...] prin învăţăturile date, aşa cum le cunoaştem noi, în timpul vieţii Sale ca Iisus în Galileea şi Iudeea. În toate formele de religie citate, deci, pornirea a fost dată de acelaşi Spirit. Ceea ce au făcut şi mai fac încă oamenii cu aceste principii de bază este să le modifice, să le prezinte într-un mod care răspunde necesităţilor imediate ale timpului şi tarii lor. [...] Căci, aşa cum ni s-a spus: „Ascultă, Israel, nu există decât un singur Dumnezeu şi El este Dumnezeul tău”. Aceasta este ideea directoare care i-a inspirat pe Confucius, Brahman, Mahomed, Buddha. Ei n-au fost decât interpreţi, învăţători [...]. Astfel, Spiritul Învățătorului, Spiritul Fiului a fost manifestat, dat fiecăruia în sfera respectivă. Şi astăzi, ca şi ieri, Dumnezeu îl cheamă pe Om, indiferent unde s-ar afla, ca să-I caute Faţa [...], indiferent de forma de gândire sau religie pe care o ia această chemare. Astăzi, regăsim aceleaşi limite; acelaşi sectarism, în care fiecare strigă: „Noi îl avem pe Christos. Noi avem calea de a ajunge la El. Şi dacă nu faceţi aşa sau aşa, veţi fi izgonit dintre ai săi”. Or El a spus: „Cel ce urmează spusele mele acela mă iubeşte”. Dar care sunt spusele sale?: „Iubeşte-ţi aproapele ca pe tine însuţi”. Aceasta este Legea Evangheliei tuturor timpurilor dacă credem că există un singur Dumnezeu. (Lectura 364-9).

Deci, această religie a lui Zoroastru era „creştină” avant la lettre. De pe un nivel moral elevat, ea insista asupra refuzului minciunii, asupra respectului datorat oricărei creaturi vii, mai ales animalului. Ea a influenţat mult iudaismul cum a arătat atât

de bine Paul du Breuil, în cartea sa pasionantă *Zarathoustra* (Editions Payot, 1 g78).

Cât despre Zoroastru însuşi (sau Zarathustra), istoricii nu ştiu de unde îşi inspirase doctrina - a cărei formă originală nici nu o cunosc. Ei nu descriu în general decât formele tardive ale acesteia, degenerate în maniheism. Nu se ştie sigur nici măcar când s-a născut şi a murit Zoroastru, în general considerat a fi trăit spre secolul şase î.Hr. Paul du Breuil, în magistrala carte citată mai sus, aminteşte că discipolii lui Platon erau convinşi că acesta era o reîncarnare a lui Zoroastru.

Sugestii pentru arheologii temerari.

Persia şi zoroastrismul nu sunt bine cunoscute. Deşi, după Cayce, mii de ani ne separă de personajele amintite de el, am putea găsi totuşi urmele lor... inscripţii, obiecte preţioase, monumente nu au dispărut toate. Anumite lecturi sunt încurajatoare pentru arheologi:

Entitatea trăia în acea ţară cunoscută acum ca Persia [...] unde era aghiotantul regelui Cresus. Era o persoană de vază [...]. Ajuns la putere [:..], a ridicat multe construcţii pentru popoarele din acele regiuni. Şi se pot vedea încă resturi din monumentele pe care le-a ridicat, pe colinele situate exact la sud-estul actualului Shushtar. Acolo, entitatea a construit un fel de memorial pentru slăvirea lui Cresus. Şi se .mai găseşte încă mult aur în acel loc! (Lectura 2738-1).

Entitatea era prinţesa şi suverana acelei ţări care a devenit Ur în Caldeea [...]. Încă se pot regăsi urmele activităţii sale din acea epocă şi din acea ţară - care au fost păstrate în morminte. Şi nu numai mărturii ale vieţii particulare a entităţii, dar şi mărturii ale credinţelor religioase la care a aderat ea după ce l-a întâlnit pe Uhjltd. (Lectura 357-2).

Iată material pentru arheologii curajoşi!

„Marii Regi” ahemenizi

Dacă ciclul lui Uhjltd şi întemeierea Suzei par să ţină de Persia preistorică, un alt grup de lecturi descriu o perioadă mai recentă: Persia ahemenidă. Este epoca glorioasă a „Marilor Regi”, despre care nu ne lipsesc totuşi informaţiile.

Această perioadă din lecturile cayciene se deschide cu Nabucodonosor (605-562 înainte de Christos) şi se încheie cu Alexandru cel Mare (356-323). „Marii Regi” ahemenizi, începând cu Darius, fac din Suza capitala lor administrativă. Lecturile se inserează de aceasta dată într-un context istoric clasic.

Partea lor interesantă este descrierea personajelor amestecate atât în istoria persanilor, cât şi în istoria grecilor şi a evreilor. Biblia povesteşte cum a înăbuşit Nabucodonosor revolta lui Ioiachim, regele din Iuda, şi în final a distrus Ierusalimul în 586 deportându-i pe evrei în Babilon. Tradiţia iudeo-creştină ni-i prezintă pe aceştia ca vajnici credincioşi persecutaţi, iar pe ahemenizi ca pagini cumpliţi.

Or Persia ahemenidă era puternic marcată de influenţa lui Zoroastru. Civilizaţia sa strălucită se sprijinea pe un monoteism spiritualist care nu era atât de departe de monoteismul ebraic al începuturilor. Dacă Nabucodonosor îşi încheie viaţa în nebunie (cf. Lecturile 2486-1 şi 3635-1), urmaşii săi vor administra Imperiul persan cu grija justiţiei şi un spirit liberal inspirate din credinţa lor zoroastriană.

Un ansamblu de lecturi de-a dreptul uluitoare dă o versiune a istoriei lui Artaxerxe (Xerxes pentru greci) - iată-i portretul:

Artaxerxe a urmat la tron când avea douăzeci de ani. Nu era un bărbat vulgar. Dar cu viaţa uşoară şi linguşirile de care era înconjurat de către prinţi şi diverşi sfătuitori, a devenit, cum am zice astăzi un desfrânat. Arăta foarte bine, dar avea un nas „roman”; destul de mare, cum am spune astăzi - cu ochi căprui şi păr blond [...). La venirea sa, Imperiul se întindea peste ceea ce am numi astăzi Persia, Arabia, Turcia în parte, toată Palestina, tot Hidustanul, tot ceea ce este astăzi Tibet, India... (Lectura 1096-3).

De altfel, este ceea ce spune Biblia în „Cartea Esterei”, vorbind de acel „Artaxerxe, care domnea peste o sută douăzeci şi şapte de ţări, din India până în Etiopia” (dar nu suntem siguri că este vorba de Xerxes I din Salamina, căci mulţi alţi „Mari Regi” au purtat acest nume). Iată ce mai spune Biblia:

„În vremea când regele Artaxerxe îşi avea scaunul său domnesc în cetatea Suza, în anul al treilea al domniei lui, a dat el ospăţ pentru dregătorii săi şi pentru cei ce-i slujeau lui, pentru căpeteniile mai înalte ale oştirii Persiei şi Mediei şi pentru guvernatorii ţărilor sale, arătându-şi marea bogăţie a regatului

său şi strălucirea deosebită a măririi sale [...].După sfârșitul acestor zile, regele a făcut şi pentru poporul său care se afla în capitala Suza, de la mic până la mare, ospăţ de şapte zile [...]. În ziua a şaptea, când inima regelui s-a înveselit de vin, acesta a zis către [...] cei şapte eunuci care slujeau înaintea feţei regelui Artaxerxe să aducă pe regina Vasti înaintea feţei regelui cu coroana regească pe cap, ca să arate popoarelor şi căpeteniilor frumuseţea ei, pentru că era foarte frumoasă. Dar regina Vasti n-a voit să vină [...].”

La care, Artaxerxe furios a repudiat-o şi a hotărât să caute s-o înlocuiască: este liber locul pentru Estera! Lecturile formulează o părere interesantă în privinţa acestui eveniment, rivalitatea diverselor grupuri de presiune din jurul regelui - mai ales lupta între un partid zoroastrian tradiţional şi un partid evreu. Ultimul a sfârșit prin a câștiga sub domnia lui Artaxerxe. Consultaţia pe care o veţi citi a fost dată pentru o americancă de cincizeci de ani care ar fi fost această Vasti într-o încarnare anterioară:

În viaţa aceea, entitatea era fiica unuia din generali şi era foarte frumoasă [...]. La vârsta de şaisprezece ani a fost aleasă de rege - în urma intrigilor părinţilor săi care erau şefi locali şi sperau prin aceasta să păstreze favoarea regală. Şi cum ea a fost considerată cea mai frumoasă din toate femeile Curţii, această entitate Vasti a devenit favorita. (Lectura 1096-2j.

Dar nu era un rol uşor:

Prinţii din diferite regiuni au început să-l ademenească pe rege. Într-adevăr, încercau să-l influenţeze politic, aducând în apropierea suveranului rude de-ale lor, ca Vasti, regina [...].

Erau cele numite regine şi cele care erau cameristele regelui şi care serveau plăcerilor sale. Asupra acestora vegheau prinţii din diverse ţinuturi... (Aceeaşi lectură). .

Or Vasti fusese crescută în:

... ceea ce am numi gândirea religioasă şi morală a învăţăturilor lui Zend, al cărei exemplu îl dăduse el. De menţionat că conducătorii, şefii, nu trebuiau să aibă decât o singură soţie. Totuşi, Artaxerxe şi cei care-l înconjurau au stabilit ca regulă oficială alegerea mai multor soţii. (Lectura 1096-2).

Vasti, fidelă religiei zoroastriene stricte, adică versiunii persane a Legii lui Unul, avea drept principiu: un singur

Dumnezeu, o aceeaşi demnitate pentru orice fiinţă umană - şi în consecinţă, o singură soţie.

Dimpotrivă, poligamia introducea discriminări între sexe, ceea ce se opunea în totalitate Legii lui Unul (şi Legii lui Moise, provenită din aceeaşi Lege a lui Unul prin Egipt! A se vedea cartea lui A. Slosman: Moise *l'Egyptien,* apărută la Robert Laffont).

Astfel, Vasti, căsătorită în ciuda voinţei sale cu un bărbat care nu-i împărtăşea credinţa:

încercase să schimbe ideile regelui în plan moral şi religios. Totuşi; el îi asculta din ce în ce mai mult pe cei care-i spuneau că nu are moştenitor, căci Vasti nu reuşise să fie mamă [...].

Şi existau perioade când regele se lăsa antrenat, bea şi se destrăbăla sub influenţa nu numai a partidului indian, dar şi a partidului evreu şi a tuturor grupurilor de presiune care încercau să-l manipuleze. Astfel, când Vasti a primit ordinul să apară la banchet pentru a-şi afişa farmecele fizice, acest ordin fusese sugerat nu de poporul său, ci de evrei, căci erau evrei şi indieni care asistau la dansurile Curţii. Şi refuzul lui Vasti, când ea abia trecuse de douăzeci de ani, a adus la putere, prin alegerea unei noi regine, pe cei care aveau să-i ia locul. (Lectura 1096-2).

Aceeaşi lectură spune într-adevăr că Vasti fusese crescută în India, ţara sa adoptivă, deşi era dintr-o familie persană:

Şi de ce a refuzat Vasti să se arate în public la cererea regelui? Nu numai din cauza intrigilor politice ale celor care fuseseră puşi în posturile de răspundere [...], dar şi din cauza atitudinii morale pe care ea a considerat că trebuie să o aibă ca fidelă a religiei lui Zend. (Lectura 1096-2).

Deşi Cayce nu foloseşte cuvântul, nefericita Vasti era o campioană a feminismului, cel puţin o campioană a demnităţii femeii. Ne uluieşte gândul că noi mai mult am regresat în acest domeniu şi că egiptenele sau mongolele din timpuri preistorice aveau mai multă libertate decât americanele secolului XX (deşi acestea îşi imaginează că au inventat drepturile femeii!). (Ne amintim şi de teoriile lui Robert Graves privind superioritatea femeilor, preotese ale culturilor lunare din zorii preistoriei).

Dar încă n-am ajuns la capătul surprizelor: printre consultantele lui Cayce, o altă persoană a aflat că fusese... Estera!

Şi aceasta urmând principiul reîncarnării în grup, care vrea ca entităţile ce s-au cunoscut într-o epocă să se regăsească în alta... Această consultantă, o femeie de afaceri americană de 43 de ani, ar mai fi avut şi o viaţă atlantă, o viaţă incaşă, o viaţă egipteană, o viaţă în Siam. În fiecare din aceste existenţe, ea ar fi dus o viaţă privilegiată, mai ales ca prinţesă în Siam. Ansamblul lecturii lasă să se înţeleagă că deşi sus-pusă, i-ar fi lipsit caritatea, permiţându-şi favoruri pe care le refuza altora. În Atlantida, ea ar fi manifestat mult dispreţ faţă de bieţii roboţi semi-animali, semiumani. Şi numai ca Estera ar fi început să înveţe ce este îngăduinţa. Ea l-a întrebat pe Cayce:

DE CE A TREBUIT SĂ SUPORT ATACURI DE PARALIZIE FACIALĂ?

Pentru că în acele experienţe de viaţă, ca regină (Estera) şi ca prinţesă favorizată de atâta frumuseţe, aţi pierdut în plan spiritual - pe când vi se dăduse o înaltă conştiinţă [...]. Dar astăzi acest nivel înalt de conştiinţă îşi găseşte expresia în îngăduinţa, în speranţa, în răbdarea din suferinţă, pentru ca să puteţi găsi adevărata lumină. (Lectura 1298).

Lectura spune că această entitate nu aplicase în comportamentul său cotidian principiile Legii lui Unul, principiile de iubire şi compasiune. De unde trista sa reîncarnare de astăzi... Să fi fost regina unui asemenea Imperiu, şi să te trezeşti cu o paralizie facială în acest univers hidos de beton şi plastic care este America modernă - totuşi ce decădere...

Regii Magi

Referinţele la Persia veche se termină - cronologic - printr-un grup de lecturi despre regii Magi (numiţi în engleză: *The Wise Men =* Inţelepţii). Ei se adaugă ciclului persan, în măsura în care sosesc din ţări odinioară controlate de ahemenizi şi pentru că par să fi conservat cunoaşterea ezoterică a Persiei din timpul lui Zoroastru:

În acele timpuri care preced venirea Prinţului Păcii pe Pământ, găsim entitatea încarnată în acea ţară pe care o numim astăzi Persia. Era un înţelept, un expert, un savant, care avea un rol de sfătuitor pe lingă oameni; el cunoştea matematica timpurilor vechi, ca şi învăţăturile perşilor antici, contemporanii lui Zend, [...] şi ai lui Uhjltd. El aducea celor pe care-i sfătuia o

mai bună interpretare a legilor astrologice şi a legilor naturale [...]. Astfel, găsim entitatea printre aceste personaje de poveste - şi care totuşi au existat în realitate - Magii care au venit din Orient în acea vreme. De aceea, în viaţa actuală a acestei entităţi (un american de 49 de ani) vedem o profundă sensibilitate faţă de aceste legende vechi atât de des repetate - şi entitatea le acceptă ca adevărate în străfundul sufletului său [...]. Această entitate a fost cea care a adus tămâia copilului. Ea se numea atunci Achlar. (Lectura 1908-1).

Un alt rege Mag:

Entitatea era printre Magii care au venit în Ierusalim la Betleem, când s-a născut Invăţătorul pe Pământ. Entitatea se numea Ashtueil şi venea din munţii ţinuturilor care sunt acum Arabia şi India [...]. Entitatea a adus tămâia. (Lectura 256-1).

Mai târziu, acelaşi consultant l-a întrebat pe Cayce:

CARE DIN ÎNCARNĂRILE MELE ÎMI VOR INFLUENŢA ACTIVITĂŢILE, MOTIVAŢIILE ÎN ANII CARE URMEAZĂ?

Încarnarea persană, unde aţi studiat influenţele stelare şi şederea sufletelor în planurile ce înconjoară Pământul, pentru a explica motivaţiile sufletelor omeneşti. (Lectura 256-5).

Şi câți Magi au fost?

ÎNTR-O LECTURĂ, NE SPUNEŢI, DOMNULE CAYCE, CĂ MAGII AU VENIT DIN INDIA, EGIPT, GOBI; ÎNTR-O ALTA, SPUNEŢI CĂ MAGII CARE AU ADUS TĂMÎIA AU VENIT DIN PERSIA. ATUNCI AR TREBUI SĂ ŞTIM... CE ESTE EXACT? ÎI CITAŢI PE MAGII ACHLAR ŞI ASHTUEIL; DAR CUM SE NUMEAU CEILALŢI?

Ambele (lecturi) sunt corecte. Căci au fost mai multe vizite ale Magilor. Tradiţia a povestit că erau trei Magi. Dar au fost şi al patrulea, şi al cincilea, şi apoi al doilea grup. Ei au venit din India, Persia, Egipt, dar şi din Caldeea, Gobi, din actuala Indochină, ţara Thai. (Lectura 2067-7).

Magii care îşi fac o scurtă apariţie în Evanghelia lui Matei (cap. II, 1, 3) au rămas foarte vii în folclorul nostru, mai ales în vechiul Crăciun provensal - poate că datorită informaţiilor de prima mina, spuse pe loc de un grup de rude şi cunoscuţi ai lui Christos.

Oricum ar fi, avem un folclor bogat despre Magi. Unii mistici ca Anne-Catherine Emmerich au vorbit de ei. Ea descrie în detaliu costumul, personalitatea lor, suita lor numeroasă. Dar

nici Cayce, nici Anne-Catherine Emmerich nu-i numeşte ca la noi, „Melchior, Gaspard şi Balthazar”!

Că Magii au fost astrologi, cercetători, erudiţi se potriveşte tradiţiei provensale:

Entitatea trăia în acea ţară numită astăzi Persia, adică Caldeea, în epoca aceea când unii căutau să cunoască şi să înţeleagă ceea ce avea să se întâmple în lume, din cauza unei influenţe insolite care apărea pe Pământ, cunoscută până atunci doar de tradiţii. O influenţă venită din altă parte, care avea să marcheze viaţa Omenirii, comportamentul său.

Era epoca în care Magii din India, Persia, Egipt - şi de asemenea din ţara mongolă, da - făceau cercetări asupra evenimentelor care aveau să urmeze. Entitatea era evreu, dar desprinzându-se de tradiţia mozaică [...], preferase să se unească cu cei care urmau învăţăturile lui Zoroastru. (Lectura 1293-1).

Aceeaşi lectură precizează că semnele precursoare ale naşterii lui IISUS fuseseră cunoscute în Persia, nu numai de tradiţie, dar şi de noile viziuni şi revelaţii pe care le avuseseră Magii. Cayce, ca Evanghelia; vorbeşte de cunoştinţele lor astrologice (ceea ce îi încurcă pe mulţi ecleziaşti: „Aceşti Magi, figuri interesante, cu siguranţă... Dar ce păcat că s-au dedat la acele superstiţii lamentabile!” am auzit predicându-se într-o biserică din Paris!).

Şi nu numai ştiinţa lor despre astre, dar şi capacităţile lor psi, care erau adecvate înaltului lor nivel spiritual:

Dobândiseră înţelegerea legilor Pământului, fără să se lase dominaţi de ele. Astfel, erau consideraţi înţelepţi, savanţi; erau respectaţi ca nişte sfinţi. În trup şi spirit erau în armonie cu scopul vieţii lor. Magii erau căutători ai Adevărului, încercând să cunoască aceste evenimente iminente. Folosind acele puteri pe care le numim astăzi psi, au descoperit Pruncul, locul unde El se afla şi au mers acolo. Astfel, ei reprezintă din punct de vedere metafizic cele trei etape ale experienţei omeneşti în această lume materială: aurul simbolizează materia; tămâia, eterul, lumea eterică; smirna, forţa dătătoare de viaţă, vindecătoare, care le însoţeşte. Altfel spus, trupul, spiritul şi sufletul. (Lectura 5749-7).

Cât despre tradiţia provensală, ea nu se îndoieşte nici o clipă că Magii n-au fost regi. Unii ecleziaşti moderni au hotărât că nu prea era democratic...

Este foarte curios în lecturile lui Cayce faptul că-i prezintă pe Magi ca membri ai unei „frăţii” secrete internaţionale, cea a esenienilor (pe care o vom vedea în detaliu în capitolul următor): Magii ar fi fost în contact cu frăţia eseniană, care-i ţinea la curent cu evenimentele din Palestina:

Entitatea trăia în perioada premergătoare sosirii Învățătorului pe Pământ. El era atunci un student care lucra cu esenienii pentru evenimentele exacte care aveau să se întâmple. Evenimentele care aveau să marcheze istoria Omului [...].

Entitatea lucra în chimia metalelor, ceea ce numim alchimie, şi a trăit destul timp ca să vadă în Templu momentul când proorociţa Ana şi preotul (bătrânul Simeon) l-au binecuvântat pe Fiu. El a avut bucuria de a vedea realizându-se evenimentul pentru care lucrase. Căci comunicase toate informaţiile Magilor. (Lectura 2148-7).

Lectura 1908-1 care vorbeşte de Magul Achlar spune că acesta era în legătură cu o mare proorociţă a esenienilor (pe care Cayce o numeşte Judy), căci ei aveau în comun:

O unitate de gândire, scopuri şi diverse activităţi care le permiteau să se întrajutoreze. (Lectura 1908-1).

În lectura consacrată acestei proorociţe, se mai spune că era foarte informată în privinţa tradiţiilor religioase ale Indiei şi Persiei. Şi:

... contactele deveneau dificile datorită situaţiei politice datorate romanilor, de aceea ea a trăit din ce în ce mai retrasă [:..]până la vizita Magilor din Orient, unul din Persia, altul din India, al treilea din Egipt. Ei au vorbit cu fraţii din frăţia eseniană, dar mai ales cu entitatea Judy care făcuse multe cercetări şi studii fiind cea mai erudită [...]. (Lectura 1472-3).

V-aţi gândit până acum de ce au venit Magii la Irod, care nu era decât al doilea sau al treilea din ierarhie, în loc să meargă la romani, care aveau autoritatea supremă în ţară? Datorită lui Judy. Ea ştia că acest lucru putea stârni în inima acelui tiran aservit şi egoist reacţii care riscau să declanşeze conflicte între acest despot şi stăpânirea romană. Nici Magii, nici Judy, nici esenienii nu au pretins că acest nou rege urma să ia locul

Romei... Căci el trebuia, de fapt, să înlocuiască iudaismul! (Aceeaşi lectură).

Războiul Troiei a avut loc cu adevărat!

Aproape 300 de lecturi vorbesc de încarnările din Grecia antică. Trei dintre ele îl privesc pe însuşi Cayce, care ar fi avut o încarnare în timpul războiului Troiei. Încarnare eşuată de data aceasta, foarte departe de succesele strălucite ale lui Uhjltd şi Ra-Ta:

Uhjltd [...] nu fusese el altădată Marele Preot? Şi totuşi, a eşuat în reîncarnarea următoare, şi încă într-una... (Lectura 294-142).

Într-adevăr n-a murit senin, ci în amărăciune. Căci soţia sa:

... a fost asasinată datorită trădării. [...] De unde la el, tendinţa de a nu avea încredere în prieteni [...].

Şi îl găsim din nou pe acest bărbat, cu o răzbunare, o dorinţă de a distruge, revenit ca soldat. (Lectura 288-6):

Xenon, păzitor al citadelei

Uhjltd se-va reîncarna deci:

[...] în forţele greceşti, în timpul războiului Troiei, în momentul când s-a dat asaltul contra porţilor oraşului. El era apărătorul uneia dintre aceste porţi şi a murit acolo. (Lectura 294-19).

Urmarea acestei lecturi conţine o aluzie la ciclurile de reîncarnare care aduc împreună entităţi care au mai fost legate. Am vorbit deja despre reîncarnare, dar se pare că este atât de important încât putem să o reamintim din nou. Aceasta explică şi de ce Cayce zăboveşte atât de mult asupra ţărilor şi epocilor reîncarnărilor sale anterioare (şi de ce mulţi, ca să nu spunem majoritatea consultanţilor săi, l-au cunoscut mai mult sau mai puţin în una din încarnările sale):

Există acum multe persoane încarnate în plan terestru, cu care acest bărbat (Cayce) a mai fost împreună şi va mai fi. Căci ciclul forţelor vieţii şi al influenţelor Pământului asupra forţelor relativităţii se manifestă în Univers, aduc împreună multe entităţi din acea perioadă (greacă) pe Pământul de acum. Personalităţile care se arată astăzi dovedesc o incapacitate de a

se controla; dacă se întâmplă ceva contrariant, ele reacţionează impulsiv şi se înfurie în faţa împrejurărilor neaşteptate. Şi această tendinţă din epoca aceea (greacă) nu s-a ameliorat în timpul încarnării entităţii (Cayce) în planul terestru. Astfel, în viaţa actuală, trebuie să se depăşească aceste porniri violente. (Lectura 29419).

Aceasta dispoziţie trebuie să fie pusă în legătură cu *apariţiile lui Marte şi Saturn* în tema natală a lui Cayce. Marte fiind simbolul agresivităţii soldatului, iar Saturn al Greciei, al lucrurilor antice... şi al schimbării, după Cayce: deci, reacţie agresivă la schimbările neaşteptate! Aceeaşi lectură insistă asupra:

... dificultăţii entităţii de a se controla şi de a se tempera [...]. Entitatea s-a lăsat pătrunsă de forţe distructive în încarnările sale precedente şi de aceea va trebui acum să-şi reconstruiască, să-şi resuscite, să-şi restabilească şi să-şi reîncarneze forţele... (Lectura 294-19).

În acea viaţă, el era sub arme când puterea Troiei se exercita în acea ţară frumoasă - acea ţară pe care naţiunile lumii au admirat-o pentru frumuseţea culturii, a artei, a rafinamentului său intelectual şi material. Găsim entitatea ca soldat care apăra una din. porţi şi chiar în acel loc a murit prin distrugerea materială a corpului său fizic. În viaţa aceea făcuse multe experienţe diverse: student la chimie, sculptor, artizan, în final, soldat apărător al oraşului, în ultimele zile. Se numea Xenon... (Lectura 294-8). Gertrude Cayce:

AVEŢI ÎN FAŢA DUMNEAVOASTRĂ SUFLETUL-ENTITATE CARE ANIMĂ CORPUL CUNOSCUT CA EDGAR CAYCE, PREZENT ÎN . ACEASTĂ CAMERĂ. VREŢI SĂ NE VORBIŢI MAI ALES DE ACEASTĂ EXPERIENŢĂ TERESTRĂ CA XENON, AŞA CUM NI L-AU PREZENTAT ACESTE SURSE DE INFORMAŢII? RUGĂM FORŢELE CREATOARE, PREZENŢA „EU SUNT” DLN ACEASTĂ ENTITATE SĂ NE DESCRIE ACTIVITĂŢILE ŞI VIAŢA LUI XENON, SĂ NE SPUNĂ CUM ŞI DE CE A EŞUAT, ADICĂ A PIERDUT (PE PLAN SPIRITUAL), PE CÂND ACEASTĂ ENTITATE EDGAR CAYCE A REUŞIT ATÂT DE STRĂLUCIT ÎN CALITATE DE RA-TA ŞI UHJLTD... SPUNEŢI-NE ÎNTR-UN MOD COMPREHENSIBIL (!) CUM POATE ACEASTĂ ENTITATE SĂ FACĂ FAŢĂ ACESTOR EŞECURI ŞI SĂ-ŞI REGĂSEASCĂ VECHIUL NIVEL DE EVOLUŢIE AVUT CA RA-TA SAU UHJLTD...

Da, avem în faţă entitatea numită acum Edgar Cayce şi experienţa sa veche ca Xenon. Pentru a da o dată (aşa cum măsurăm timpul acum), aceasta se petrecea între 1158 şi 1012 înainte de Christos.

În cursul vieţii sale a apărut o neînțelegere între greci şi troieni, care în vremea aceea îşi căutau o justificare a puterii, adică o scuză pentru o probă de forţă care avea să le dea o ocazie de a se elibera de combativitatea lor... Indiferent cum . A existat întotdeauna o luptă între Bine şi Rău, Putere şi Forţă, Şovăinţă şi Fermitate... În aceste împrejurări, a revenit în lume Ra-Ta, adică Uhjltd, pentru a găsi în această experienţă forţa de a rezista vitregiei soartei, tăria în faţa culmilor şi abisurilor vieţii mai ales a culmilor! Iată ce ar fi trebuit să-i aducă acea viaţă. Entitatea a fost mai întâi student în chimie, mecanică şi în toate artele care aparţineau civilizaţiei acelui timp şi grupului căruia îi aparţinea. Totuşi, împotriva propriei voinţe, a fost obligat să participe activ la conflictul declarat. Nu erau multe şanse ca asediatorii să poată pătrunde, căci porţile fortificate contra duşmanului rezistaseră la numeroase asalturi; şi pentru că entitatea dovedise apărătorilor cetăţii că avea din punct de vedere fizic forţa să păzească această poartă. Dar au apărut împrejurări care i-au slăbit forţa fizică, împrejurări generate de manevrele subtile ale cuiva... Şi subtilitatea nu era în caracterul entităţii! (Xenon s-a lăsat îmbătat? Sau a fost drogat? Lectura nu ne-o spune). Şi aceasta, datorită încrederii cu care fusese investit, i-a adus în plan social ruşinea; şi în el însuşi sentimentul de a fi dezonorat. Şi aceasta este una din acele pietre de încercare care au pierdut - şi pierd încă -mai mult de un individ... Astfel entitatea a fost lipsită de forţa fizică, de aptitudinea de a-şi uni toate forţele în acţiune. Căci luase obiceiul să aibă prea multă încredere în el însuşi, ceea ce duce deseori la înfrângere [...]. Astfel s-a întâmplat eşecul entităţii. Eşec care i-a dat un astfel de sentiment de a fi respins, dezonorat, desconsiderat încât a murit distrugându-se el însuşi în momentul când [...] Ahile a luat puterea [...]. Şi iată de ce astăzi această entitate are cel mai mult nevoie să se vindece de acea experienţă! Şi iată cum poate face [...]. Să-şi pună încrederea în El (Dumnezeu) mai mult decât în propria sa inteligenţă [...]. Astfel va depăşi tentaţia cu care se confruntă

mereu, de a se abandona sentimentului de eşec, ruşinii, devalorizării sinelui... (Lectura 2J4-183).

De aceea, prietenii lui Cayce se temeau mereu că-l vor vedea sinucigându-se din nou... Dar el învăţase lecţia din experienţa troiană. Ceea ce i-a permis să iasă din închisoare, să depăşească închiderea spitalului său, nereuşita asociaţilor, propriile eşecuri financiare...

Cei interesaţi de războiul Troiei vor putea să constate că datele oferite de Cayce în privinţa acestui război nu sunt foarte departe de datarea lui Eratostene care îl situează între 1140 şi 1130 înainte de Christos, după documentele care există încă din vremea sa.

Există lecturi foarte interesante despre Grecia antică. Mai ales despre Ahile, Hector, Elena şi alte personaje celebre sau obscure. Lecturile sugerează că existau în cetatea Troiei agenţi dubli, mai exact o femeie numită Xenia *care l-a ajutat pe Ahile să intre pe poartă.* (Lectura 101 -1)

Calul troian

Un inginer american de treizeci şi cinci de ani, constructor, i-a cerut o consultaţie lui Cayce. Acesta i-a spus că într-o încarnare anterioară:

Se afla în forţele armate greceşti, când a avut loc războiul Troiei. Sub numele de Caphalon, concepuse şi construise calul introdus apoi în tabăra duşmană, ceea ce permisese luarea oraşului. Era atunci de o foarte mare frumuseţe fizică, foarte respectat în calitate de urmaş al unei familii ilustre şi foarte înzestrate de zei. Totuşi a murit în incendiul care a urmat asediului oraşului. (Lectura 470-1).

Ceea ce este conform istoriei, pentru că săpăturile de la Tell-Hissarlik din Asia Mică au dovedit că Troia lui Homer fusese arsă.

Jeanne d'Arc, mama „pătimaşului Ahile”

Toate perioadele Istoriei greceşti apar în lecturile cayciene, nu numai războiul Troiei. l-am văzut deja în capitolul precedent, despre Persia, pe greci ca o ameninţare permanentă pentru oraşul Suza.

Cu mult mai târziu, în epoca clasică, adică în secolul V î.e.n., Cayce regăseşte încarnări contemporane cu Pericle. Am văzut unele din perioada următoare, aceea a lui Alexandru cel Mare, şi după el, adică epoca elenistică. Lecturile mai vorbesc încă de numeroase vieţi greceşti sub Imperiul roman. Şi chiar mai târziu, încarnări sub Imperiul bizantin... Ceea ce ne aduce la Cruciade! Grecii au făcut să se vorbească de ei timp de zece mii de ani!

Printre încarnările franceze pe care le-am studiat la Fundaţia Cayce, sunt numeroase acelea care vin dintr-o încarnare greacă.

Va fi şi cazul lui Edgar: după sinuciderea lui Xenon, îl vom regăsi la Curtea lui Ludovic al XV-lea! Lecturile dau chiar o viaţă anterioară a reginei Maria-Antoaneta, în timpul lui Xenofon! (a se vedea vol. II).

Iată de exemplu, şi aceasta nu poate fi o întâmplare, cazul eroinei noastre naţionale, Jeanne d'Arc (de care am vorbit mai înainte). Înainte de a fi păstoriţă la Domremy, a participat şi ea la războiul Troiei. Mi-ar fi venit greu să cred... dar este scris negru pe alb în dosarele Cayce:

Trăia în epoca războaielor în acea ţară stăpânită de Ahile. Ea a contribuit mult la puterea şi la forţa acestuia, fiind încarnată în mama lui Ahile şi asigurând puterea după principiile acelui timp. Dar a pierdut în plan moral, încercând prea mult să-şi mărească puterea şi poziţia socială, după criteriile terestre. De unde, acum, aptitudinea sa de a conduce bărbaţii şi femeile... (Lectura 302-1).

Este sigur că civilizaţia franceză în general, şi mai ales cea a Renaşterii din secolul al XVIII-lea, este pătrunsă de vibraţii greceşti: faţada castelului Versailles, place de la Concorde, biserica Madeleine şi Camera deputaţilor se înrudesc cu Parthenonul... Această înrudire s-ar explica, după Edgar Cayce, prin întoarcerea unui ciclu de suflete greceşti. Frumuseţea sub toate formele sale, în modă, arhitectură, mobilier, pictură, sculptură, această căutare plastică care a fost dusă la un foarte înalt nivel în civilizaţia franceză ne-ar veni de la Grecia antică, prin acţiunea reîncarnărilor de grup. (Cât despre ezoteriştii englezi, ei sunt convinşi că ţara lor este locul unor reîncarnări masive de suflete greceşti vechi. De aici, oare, stilul „paladian”, simţul democraţiei şi aventurile lui Byron în Grecia?).

Cayce mai spune că prenumele pe care le purtăm sunt semnificative pentru o viaţă anterioară. Atât de mulţi dintre noi poartă un prenume grec: Antoinette, Philippe, Gilles, Nicolas (...fără a uita numele mele: Dorothee-Marguerite!).

O nouă lectură a Evangheliilor

Ne amintim că Cayce a fost mare cititor al Bibliei pe care o relua de la A la Z în fiecare an. Nu este de mirare deci că regăsim în lecturile sale o mulţime de citate extrase din Scripturi.

Mai uimitor este că regăsim în lecturile sale personaje care nu figurează în Biblie - şi, prin urmare, Cayce nu le-a putut găsi în ea... Mai uluitor încă este că revin unele personaje biblice celebre, reîncarnate în consultanţii lui Cayce. Cum să credem, de exemplu, că această americană micuţă de patru, ani, născută în Pennsylvania pe 30 martie 1940, a putut fi într-o viaţă anterioară Elisabeta, mama tui Ioan Botezătorul? Sau, mai uimitor încă, acel bărbat frumos de treizeci şi unu de ani, Iuda în persoană? ... Dar ce este o „persoană”, în perspectiva reîncarnării? În mod sigur, n-ar fi îndrăznit bietul Cayce niciodată să afirme în stare conştientă asemenea extravaganţe!

Unii l-au acuzat că este nebun .de legat... (dar Galilei, atunci când afirma că Pământul se învârte, părea la fel de nebun pentru judecătorii săi din Inchiziţie!).

I-am văzut deja apărând, în capitolul despre Persia, pe Estera, Artaxerxe şi Magi... Este deja surprinzător! Dar ne putem aştepta la orice de la personajele legendare care se înrudesc cu Moş Crăciun! când este vorba de personalităţi etichetate de două mii de ani „sfinţi” sau „apostoli” de către bisericile creştine, este mai uimitor...

Cel mai şocat de aceste lecturi a fost în mod firesc Cayce însuşi, căci Biblia de care vorbea în somn nu era întocmai ca aceea pe care o cunoştea pe dinafară în stare de veghe!

Nu pentru că mesajul evanghelic de bază „Iubeşte un singur Dumnezeu şi pe aproapele tău ca pe tine însuţi” era diferit.

Dar unele „detalii” erau greu de digerat pentru un protestant tradiţional... Detalii care au servit drept pretext tuturor războaielor sângeroase ale religiilor în decursul

secolelor! De exemplu: concepţia imaculată a Mariei, virginitatea sa, căsătoria sau celibatul apostolilor, semnificaţia lui Israel, anii obscuri ai lui Iisus (ce a făcut el între doisprezece şi treizeci de ani?), Purgatoriul, judecata după fapte şi credinţă, eternitatea chinurilor Iadului ... Mă opresc, pentru că îmi miroase deja a erezie, numai la simpla enunţare a acestor subiecte explozive. când te gândești că creştinii s-au masacrat între ei în numele dogmelor pe care tocmai le-am enumerat!

Dar încă nu v-am mărturisit ce e mai rău... Mai ales, citiţi cartea până la ultima parte, înainte de a mă condamna să fiu arsă pe rug. Citiţi cu atenţie toate *lecturile* înainte de a mă da pe mâna Inchiziţiei. Şi să nu credeţi că mi-am permis să inventez ceva traducându-l pe Cayce: jur în faţa tribunalului cititorilor mei că le-am spus tot adevărul şi numai adevărul (caycian)... !

Deci cea mai rea, cea mai şocantă pentru un bun creştin occidental este cu siguranţă... lista încarnărilor anterioare ale lui Christos! Trebuia făcută! Trebuia curajul ingenuu al lui Cayce pentru a vorbi de aceasta. M-am întrebat dacă trebuia să dezvălui imediat aceste lecturi de scandal sau dacă, cu o artă de iezuit, trebuia să le aduc numai la desert?...

Ei bine, pentru că deja suntem aici, să începem!

Karma lui Adam

Înainte de a intra în miezul subiectului, aş vrea să spun că tot ceea ce am citit despre Christos în textele cayciene este exprimat cu un profund respect şi o foarte mare iubire, aşa cum va vedea cititorul însuşi. Ori respectul impune respect, chiar dacă opiniile exprimate sunt diferite de ceea ce am învăţat noi la catehism.

Ideea lui Cayce este următoarea: pentru că reîncarnarea pare a fi o lege universală o lege fizică, o aplicare a teoriei evoluţiei, Christos nu a scăpat de această lege, trebuind să împărtăşească în întregime condiţia umană.

Nu ar fi scăpat nici de păcat în timpul primei Sale încarnări ca Adam. Numai ca Iisus, ultima Sa reîncarnare, El ar fi învins complet răul, păcatul şi moartea şi ar fi lichidat astfel Karma lui Adam. Cayce face o distincţie între Entitatea Christ, încarnat succesiv în Adam, Melhisedec, Enoh, Zend (despre care am

vorbit mai înainte), Iosua, Iosif etc. şi personalitatea istorică a lui Iisus. Asta nu vă aminteşte de apostolul Pavel vorbind despre Iisus Christos ca despre „Noul Adam”? De secole, vedem în asta o figură de stil, o comparaţie simbolică. Or, iată, Cayce afirmă că expresia trebuie luată ca atare.

Personal, cred că am greşi dacă am considera încarnările anterioare ale iui Iisus ca un detaliu secundar: mi se pare, dimpotrivă, că ele sunt un element important. Ele răspund la multe obiecţii care au fost făcute în cursul secolelor în privinţa lui Iisus. Nietzsche, între alţii, reproşa creştinilor că au drept model un om învins, executat ca un sclav... S-ar spune astăzi, un şomer, un marginal, un asocial. Este de înţeles şi decepţia lui Iuda şi a Apostolilor care aşteptau un şef politic „musculos”. Dar dacă acceptăm versiunea lui Cayce, după care Iisus a fost şi Iosua, acest general, conducător triumfător, atât de puternic încât a oprit soarele şi a răsturnat zidurile „ciclopice” ale Ierihonului: sau acel om politic de geniu care a domnit asupra Egiptului ca Iosif... atunci, alta era situaţia! Ne putem gândi că Christos, după aceste încarnări de strălucită reuşită socială, militară şi politică, nu mai avea nevoie să ia de la capăt, ca Iisus, această cursă spre onoruri!

Oamenii „bine” nu sunt miloşi: cei care n-au păcătuit niciodată n-au milă... Se vede în parabola fiului rătăcitor: vârstnicul, care a rămas cuminte acasă, se dovedeşte la sfârșit un gelos frustrat. Ne putem întreba atunci: Iisus ar fi manifestat atâta bunătate dacă El ar fi fost întotdeauna perfect? Pentru a înţelege decăderea oamenilor, nu era necesar ca El s-o fi trăit primul ca Adam?

Iată deci aceste texte cayciene care-l privesc pe Iisus Christos.

EXPLICAŢI-NE, DOMNULE CAYCE, DIFERITELE ETAPE DE DEZVOLTARE SPIRITUALĂ (PRIN CARE TREBUIE SĂ TREACĂ OMUL) ÎNAINTE. ŞI DUPĂ REÎNCARNAREA PE PĂMÎNT.

Nu se poate ilustra mai bine decât a făcut-o Cel care a fost căutat ca exemplu pe Pământ. Când, la început, Omul a sosit pe acest plan pe care-l numim Pământ şi când acest suflet a devenit o fiinţă vie supusă legilor care guvernează planul terestru, Fiul Omului a venit aici ca primul om... Fiul Omului, Fiul lui Dumnezeu, Fiul Cauzei primare, deci; sa manifestat într-un corp material.

Nu era prima [...] manifestare a unui spirit pe Pământ, ci primul om în carne şi oase, cu un corp perfect adaptat legilor planului terestru. (Lectura 5749-3).

CE ÎNSEMNAU CUVINTELE LUI PAVEL: „ODATĂ CU PRIMUL ADAM PĂCATUL A INTRAT ÎN LUME, ODATĂ CU ULTIMUL ADAM TOŢI VOR FI ÎNVIAŢI? (CORINTENI, XV-22)? (*În versiunea română: „Căci, precum Adam toţi mor, aşa şi în Hristos toţi vor învia” (Întâia epistolă către Corinteni a Sfântului Apostol Pavel, XV, 22.))*

Intrarea lui Adam în lume, la început, însemna că El trebuia să devină Mântuitorul lumii, căci El fusese încredinţat grijii Sale: „Creşteţi şi vă înmulţiţi şi umpleţi pământul şi-l supuneţi”, spune Geneza [...].

Astfel, ca Adam, Fiul lui Dumnezeu este capabil să readucă Lumea, Pământul, la această sursă din care a ieşit. Şi toată puterea Ii este dată pentru a fi păzitorul Pământului pe care El l-a stăpânit: căci El a devenit stăpânul egoului, morţii, infernului, al însuşi mormântului, prin faptul că Şi-a stăpânit complet Eul încarnat în trup. (Lectura 384-7).

Iată un comentariu grandios al celebrului verset din Geneză: „Supune Pământul”, invocat de creştinii puţin luminaţi ca să distrugă Natura şi să ucidă în ritm alert animalele... Natura care trebuie supusă, o spune Cayce, este propria noastră natură egoistă... Şi nu mediul înconjurător care n-are nimic cu noi!

Căci de la crearea lumii, El a pregătit căile venind aici, şi acolo, şi pretutindeni în existenţa oamenilor, astfel încât El cunoaşte fiecare ispită care apare în faţa Omului, pe fiecare din căile urmate. Apoi, El vine ca Christos pe Pământ, îndeplinind ceea ce face ca El să fie Calea. Şi aceasta, pentru ca noi înşine să facem din noi, la rândul nostru; calea noastră prin El, pentru a ajunge cu curajul Fiului la tronul Bunătăţii, Mântuirii şi Iertării, şi ca să ştim că tot ce s-a înfăptuit a fost spălat, purificat, prin ceea ce a suferit El. (Lectura 442-3).

VĂ ROG DOMNULE CAYCE, AŢI PUTEA SĂ SPUNEŢI PRINCIPALELE ÎNCARNĂRI ALE LUI CHRIST ÎN ISTORIA LUMII, DE LA ADAM ÎNCOACE?

La început ca Amilius; ca Adam; ca Melhisedec, ca Zend; ca Ur; ca Asaf, ca Iosua, [fiul lui Iosadac (Ezdra, III, 2), care a reconstruit Templul Ierusalimului după exil], ca Iosif; ca Iisus. (Lectura 364-7).

În alte lecturi, Cayce va mai spune:

Mai întâi, la început, bineînţeles (a venit El); apoi ca Enoh, ca Melhisedec, în perfecţiune; apoi, pe Pământ, ca Iosif, Iosua (fiul lui Navi, diferit de precedentul: este vorba aici de eroul „Cărţii lui Iosua”, contemporanul lui Moise); Iosua, Iisus. (Lectura 5749-1).

[...] acel Iisus din Nazaret; acel Iosua din Ierusalim, acel Iosua din Sitin, acel Iosif de la Curtea Faraonului, acel Melhisedec care l-a binecuvântat pe Abraham, acel Enoh care şi-e instruit poporul, acel Adam care a ascultat-o pe Eva. (Lectura 3054-4).

Aşa cum fiul Omului, încarnat în trupul lui Adam a adus păcatul, adică separarea de Dumnezeu, tot aşa, în ultimul Adam, Christ a adus unirea cu Dumnezeu. (Lectura 452-3).

[...] De unde necesitatea pentru Învăţător, (aşa-l numeşte deseori Cayce pe Iisus), primul Adam şi ultimul Adam de a se manifesta în lumea materială pentru a arăta calea fiecărui suflet şi modul de a aborda toate problemele, toate etapele trebuinţelor umane, fizice, mentale şi spirituale. (Lectura 22Q5-2).

El, această Conştiinţă a lui Christos (Christ consciousness), este acela de care se vorbeşte mai întâi când spune Dumnezeu: „Să se facă Lumină; şi s-a făcut Lumină. Şi această Lumină este manifestată în Christos. La început, ea s-a conştientizat fizic în Adam; şi ca Adam murim toţi şi ca ultimul Adam, adică Iisus devenind Christos, suntem toţi înviaţi. Dar nu înaintea Lui: căci fiecare din noi îşi înfruntă propriul eu, egoul său, aşa cum El a făcut-o. Şi aceasta nu a fost cu putinţă într-o viaţă terestră decât atunci când El, Iisus, a devenit Christos şi a deschis calea. (Lectura 2879-1).

Astfel, Omul a intrat pe Pământ ca Om, prin Spiritul Creatorului său, înţelegeţi, sub forma omului de carne: acela care, conform trupului, moare, putrezeşte, se degradează, se transformă în țarină, atunci când intră în condiţia materială. Spiritul este un dar al lui Dumnezeu, pentru a-l ajuta pe Om să fie unit cu El, atunci când Omul doreşte să aplice forţele creatoare la lumea fizică. Omul ca Adam (ca grup, nu ca individ) a intrat în lume (căci el a intrat pe pământ în cinci locuri diferite în acelaşi timp, înţelegeţi?) într-un timp când omul nu voia să urmeze căile Spiritului, ci era mai înclinat să-şi urmeze dorinţele

cărnii. Ceea ce a adus păcatul în lume, căci Omul se depărta de faţa Creatorului său, înţelegeţi? Atunci moartea a devenit partea Omului... (Lectura 900-227).

Comentariile teologice ale lui Cayce sunt adeseori punctate de „înţelegeţi” (în engleză: „you see?”), care dincolo de tonul sfătos nu contribuie cu nimic la elucidarea subiectelor respective...

ŞI SPUNEŢI-NE DOMNULE CAYCE, când A ŞTIUT IISUS CĂ EL VA FI MÎNTUITORUL LUMII?

La căderea din Eden. (Lectura 2067-7).

Încearcă să cauţi, zi după zi, voinţa Tatălui, aşa cum a fost ea manifestată în El (Iisus). Astfel poate ea să fie manifestată în tine. Căci El nu te va lăsa pradă tristeţii, ci va veni la tine, numai dacă vrei să-l pofteşti. Ca în timpurile când, am văzut, El mergea cu oamenii pe Pământ ca Învăţător şi când El era în mijlocul lor. Sau când, ca Iosif, El i-a salvat pe ai săi care-l vânduseră ca sclav regatelor puternice de atunci. Sau când, ca preot din Salem (Melhisedec), El a mers cu oamenii şi a vorbit cu ei in vremea când un trib mic a conştientizat menirea sa (aceea a lui Abraham) (*„Din imensul rezervor de populaţii semite au coborât - probabil chiar prin secolul al IX- lea î.e.n., venind din părţile nord-occidentale ale Mesopotamiei sau, după alţi autori, din regiunea Ur- un grup numeros de semiţi nomazi conduşi de legendarul şef de trib Abraham. Penetraţia lor lentă şi paşnică în regiunile Siriei de azi este atestată încă din prima jumătate a mileniului al II-lea î.e.n.” (Ovidiu Drîmba,* Istoria culturii şi civilizaţiei, *vol.1, p.167) (n.tr.)*) *sau când era Asafa sau Asaf [...]. Sau în acea grădină unde ia apărut ispita... Adică primul Fiu preaiubit al Tatălui, care a venit ca Amilius în Atlantida şi care a fost de acord să se lase purtat pe căile egoismului - (textul american spune: „the ways of selfishness”). În toate aceste etape ale dezvoltării Omului în decursul epocilor, au fost perioade când El a venit pe Pământ, mergând şi vorbind cu oamenii. (Lectura 364-8).*

Este nevoie de o explicaţie pentru a situa aceste personaje diferite care, după Cayce, ar fi fost încarnările lui Christos.

- Amilius este desemnat în lecturi ca primul om perfect în formă fizică încarnat pe Pământ. El ar fi apărut în Atlantida şi s-ar fi proiectat apoi în *Adam.*

- Enoh, personaj misterios, este autorul presupus al unei minunate cărţi profetice (publicată în limba franceză la Robert Laffont).

- Cât despre Melhisedec, sfătuitorul lui Abraham şi „preot din Salem”, teologii l-au considerat adesea ca o „faţă” a lui Christos. Acesta, spune Cayce:

S-a manifestat în Enoh, care a trebuit să scape de moarte. [...] Şi în Melhisedec [...] care a venit în lume materializându-se singur; (*În original: „qui vint au monde en se materialisant de lui-meme” (n.tr.)*) *şi s-a dematerializat prin acelaşi proces. (Lectura 2072-4).*

Altfel spus, nici născut, nici mort ca toată lumea!

Anumite fragmente din lecturi tardive ne lasă de asemenea să credem că Hermes, arhitectul Marii Piramide, a fost şi el o încarnare ulterioară a lui Iisus. De ce nu ne spun lecturile mai mult? Mister... hermetic!

- Asaf sau Asafa, sau Affa ar fi fost profesorul de cânt al regelui Da-vid şi autorul psalmilor.

- Iosia a fost Marele Preot în timpul captivităţii din Babilon. El ar fi scris sau rescris mai multe cărţi din Biblie. La reîntoarcerea din exil, el ar fi condus reconstruirea Templului şi ar fi refăcut vechile liturghii după Tradiţia lui Moise.

Nu insist asupra lui Iosua şi Iosif, care sunt foarte cunoscuţi. Aţi remarcat ca şi mine asemănarea numelor: Iosua, Isaia, Iosif, Asaf, Iisus... care nu este, evident, o întâmplare. Parcurgând „suitele de reîncarnări” date de Cayce, vedem foarte des de la o viaţă la alta că entitatea poartă aproape acelaşi nume. (Cf. mai departe lectura dată pentru Ruth şi Alec, doi foşti esenieni).

Lecturile fac o distincţie între Christos viu şi activ în toate timpurile şi încarnarea sa temporară ca Iisus.

DE CE, DOMNULE CAYCE, MĂ SIMT MAI ATRAS SPRE CREŞTINISM DECÂT SPRE IUDAISM? întrebă un rabin.

Nu le-ai încercat pe amândouă? N-ai descoperit tu că esenţa tuturor lucrurilor, Adevărul adevărat este acelaşi? Nu este decât UNUL: compasiune şi dreptate, pace şi armonie! Căci fără Moise şi fără generalul Iosua (care era Iisus încarnat în trup), nu există Christos. Christos nu este un om. Omul era Iisus. Christos este mesagerul care trăieşte în toate timpurile. Sub numele de Iisus într-o epocă, sub numele de Iosua în alta, de Melhidesec în alt timp. Şi ei sunt cei care au făcut iudaismul! Ei

au venit ca acest Prunc promis copiilor Făgăduinţei. Şi Făgăduinţa se află în tine pentru Ca tu să faci ceea ce spune El: „Paşte oile mele". (Lectura 991-1). În fine, ultima întrebare şi surprinzătorul său răspuns:

CUM SE NUMEA IISUS ÎN ÎNCARNĂRILE SALE DIN FRANŢA, ANGLIA ŞI AMERICA? (la care Cayce făcuse aluzie):

Era vorba nu atât de o încarnare în aceste diverse ţări, cât de spiritul lui Christos, adică al Învățătorului mergând printre oameni. Căci, fie printre preoţi, cum a fost cazul în Franţa, fie printre călugării umili, cum a fost cazul în Anglia, sau chiar printre războinicii mândri din America, întotdeauna era Spiritul lui Dumnezeu unic, care îţi spune „să-l preferi pe aproapele tău, pe fratele tău, ţie însuţi"! Acest Spirit a stăpânit anumiţi indivizi sau mai degrabă a lucrat prin ei până când propria lor personalitate ca indivizi a fost dată deoparte. Şi dacă vrei ca El să meargă cu tine, fă la fel: „Nu voinţa mea, Doamne, ci a Ta să se facă în mine, astăzi, acum!" (Lectura 364-9).

Esenienii

Esenienii par, după lecturile cayciene, să fi fost un fel de fraternitate mistică şi profetică:

Un ordin religios în interiorul iudaismului. (Lectura 1602-4).

Entitatea trăia atunci printre studenţii esenieni în contact direct cu cei care profeţeau şi cercetau documentele vechi care anunţau venirea acestei noi Lumini. (Lectura 489-1).

În vremea când Invăţătorul a venit pe Pământ, entitatea era printre esenienii care lucrau asupra prezicerilor, da, asupra lucrărilor pregătitoare ale intrării Sale în viaţa oamenilor din acel timp. (Lectura 14501).

Esenienii erau un grup de indivizi angajaţi într-o căutare sinceră, dar nu se situau în linia religioasă oficială definită de rabinii epocii. Una din adunările lor ar putea fi descrisă ca o serie de meditaţii cu folosirea anumitor rituri şi formule rituale [...] care veneau din timpurile vechi, când fusese înfiinţat Tabernacolul [...]. În acest gen de adunare, se interpretau făgăduinţele, profeţiile care fuseseră făcute în privinţa timpului şi luminii al căror Mântuitor făgăduit va veni (...].

Toate aceste adunări erau secrete... (Lectura 2067-11).

AM FOST ESENIENI ÎN PERIOADA PALESTINIANĂ?

Da, aşa cum cele două prenume ale voastre (Ruth şi Alec) o arată. Dar amintiţi-vă că esenienii se împărţeau în diverse grupe sau secţiuni cum găsim astăzi în biserici. Şi voi eraţi în două grupe opuse. (Lectura 2072-15).

(Ruth este un nume evreu şi Alec = Alexandru, grec).

CARE ESTE TRADUCEREA EXACTĂ A CUVÂNTULUI „ESENIAN”?

Aşteptare.

OBIECTIVUL PRINCIPAL AL ESENIENILOR ERA FORMAREA DE INDIVIZI CARE AR FI FOST CANALE (in engleză: „channels”) PENTRU NAŞTEREA LUI MESIA ŞI CARE MAI TÎRZIU AR FI FOST TRIMIŞI ÎN LUME PENTRU A REPREZENTA FRATERNITATEA?

Pregătirea anumitor indivizi este primul obiectiv. Formarea de misionari era al doilea obiectiv. (Lectura 254-109).

ESENIENII SUNT CEI CARE AU FOST NUMIŢI DUPĂ LOCURILE LOR NAZIREI, ŞCOALA DE PROFEŢI, ASIDEI TERAPEUŢI, NAZARITENI? ERAU O RAMURĂ A MĂRII FRĂŢII ALBE CARE ÎNCEPUSE ÎN EGIPT ŞI ÎI RECRUTA ATÂT PE EVREI CÂT ŞI PE NOBILI?

În mare, da. În detaliu, nu tocmai. Ei au fost cunoscuţi sub unul sau altul din aceste nume. Este cazul Nazireilor, de exemplu, care aparţineau şcolii de gândire eseniene, înţelegeţi? Cum astăzi am zice că există diverse ramuri în protestantism. Tot aşa existau diverse grupe care aveau o aceeaşi origine: Şcoala Profeţilor întemeiată de Ilie. Studiul şi propagarea acestor profeţii începuse cu Samuel. Mişcarea nu era egipteană (deşi adoptată de cei din Egipt). Într-o altă perioadă, mai veche, aceştia s-au alipit ansamblului mişcării unde erau acceptaţi evreii şi nobilii pe picior de egalitate.

VĂ ROG VORBIŢI DE FEMEILE LEGATE DE ACEASTĂ MIŞCARE, DE CELE CARE ERAU MEMBRE ALE FRĂŢIEI ESENIENE. CE PRIVILEGII AVEAU ELE ŞI CU CE RESTRICŢII ŞI CUM INTRAU ELE ÎN ORDIN, ŞI CARE ERA VIAŢA LOR?

A fost începutul unor vremuri când femeile au fost considerate egalele bărbaţilor în activităţile lor şi în competenţa lor de a trăi şi de a transmite adevărurile învăţate. Ele intrau în ordin şi se consacrau lui -în general, ele erau consacrate ordinului de către părinţii lor. Dar acest lucru se făcea întotdeauna liber, de-a lungul unei angajări progresive. Totuşi

ele acceptau şi restricţii la anumite alimente; şi, în anumite perioade, restricţii ale relaţiilor sexuale. (Lectura 254-109).

Acei esenieni se pare că au avut un nivel cultural foarte înalt. În timpul lui Christos, persoana care-i conducea era - lucru remarcabil - o femeie:

Se numea Iudita (*În original: Judy*) *şi cuvânta ca un maestru, căci ea era proorociţă şi vindeca prin rugăciune. Cu aproape douăzeci şi patru de ani înaintea intrării în planul terestru a acestui suflet care a fost numit Iisus, îi găsim pe părinţii Iuditei lucrând printre grupurile de profeţi stabiliţi pe muntele Carmel - grupuri care începuseră cu Samuel, Ilie, Elisei, Saul şi cei din timpurile vechi. Datorită dezbinărilor care apăruseră în popor, unde fariseii se opuneau saduceilor, apăruse grupul esenienilor, format din cei care doreau să menţină [...] tradiţiile timpurilor vechi când oamenii erau obişnuiţi cu supranaturalul. Aceşti esenieni aveau experienţe neobişnuite: vise, viziuni, voci sau alte fenomene prin care se interpretau obiceiurile, Legea, istoria poporului evreu, toate făgăduinţele care-i fuseseră făcute şi cum fuseseră ele interpretate chiar de cei care trebuiau să le păstreze. Entitatea Iudita a fost crescută în această atmosferă -nu de discuţii şi de dispute, ci în [...] acele studii care erau considerate necesare [...]. Astfel, se încerca păstrarea documentelor şi tradiţiilor orale, scriindu-le [...].*

Şi tradiţiile din Egipt, India, Persia şi alte ţări vecine; toate acestea au devenit o parte din studiile şi cercetările entităţii Iudita, în eforturile sale de a culege şi conserva toate aceste tradiţii şi de a ţine o cronică a evenimentelor.

AM AVUT ÎN ACEASTĂ VIAŢĂ DIN PALESTINA O LEGĂTURĂ STRÎNSĂ CU IISUS? întrebă consultanta care ar fi fost acea Iudita dintr-o viaţă anterioară:

Da, aţi fost profesorul Său într-un timp. Şi atât de apropiată de El, sufleteşte!

[...] Şi dumneavoastră L-aţi trimis să studieze în Persia, în Egipt, în India, da, pentru ca El să poată ajunge la cunoaşterea perfectă a activităţilor Sale pe plan material... El, care a devenit Calea şi Adevărul. (Lectura 1472-3).

Se pare că acei esenieni dezvoltaseră de asemenea puteri psi care merg mână în mână cu cunoaşterea secretelor ezoterice:

PROFETESA IUDITA A ASISTAT LA CRUCIFICAREA SAU ÎNVIEREA LUI IISUS?

Nu, dar ea era prezentă în spirit, adică în gând. Căci amintiţi-vă că în timpul acela, experienţa Iuditei îi permitea să fie prezentă în numeroase locuri, fără ca trupul său fizic să se afle acolo, material. (Lectura 2067-11).

Esenienii erau experţi în astrologie:

[...] Entitatea era în Ţara Făgăduinţei în vremea când se aştepta venirea Celui Sfânt. Ea era împreună cu conducătorii grupurilor cunoscute drept esenieni. În contact strâns cu Iudita, entitatea era atunci o proorociţă, o ghicitoare. Ea studia astrologia, cum se numeşte lucrul acesta astăzi, adică efectele planetelor, soarelui, lunii, stelelor asupra comportamentelor umane. (Lectura 2880-1).

Toată familia lui Iisus se pare că a fost eseniană. Începând cu vărul: *Căci Ioan (Botezătorul) era şi mai esenian decât Iisus. (Lectura 2067-11).*

Elisabeta, soţia lui Zaharia şi mama lui Ioan, era şi ea eseniană (lectura 2156-1 şi 1602-1), ca şi proorociţa Ana, prietenii Mariei şi ai lui Iosif şi bineînţeles aceştia. Primii discipoli ai lui Iisus, Apostolii, primii creştini, au fost recrutaţi după Cayce dintre esenieni. În vremea când a început să se vorbească de aceştia, foarte puţini oameni îi cunoşteau (cu excepţia puţinilor cititori ai lui Flavius Iosif, Gurdjieff sau Anne-Catherine Emmerich!). „Manuscrisele” de la Marea Moartă au fost descoperite la Qumran abia în 1947. A fost nevoie de zece ani buni după aceea ca să fie clasificate, traduse şi să se înţeleagă că proveneau de la o frăţie eseniană. În Franţa s-a vorbit foarte repede despre această poveste pentru că săpăturile au fost făcute de un arheolog francez, părintele de Vaux. Dar în America, în 1947... Cayce murise deja! Or lecturile sale despre esenieni au fost date cu mult timp înainte (de exemplu, lectura 489-1 citată la începutul acestui capitol datează din 1934).

Este interesant să mai notăm că s-a găsit printre „Manuscrisele” de la Marea Moartă un text care vorbeşte de astrologie. (Cf.: „Les Horoscopes de Qumrân”, in *La revue de Qumrân).*

Maria, sufletul-soră al lui Christos

Ceea ce se spune despre ea s-ar putea să-i surprindă pe catolicii puţin informaţi, dar mult mai puţin pe cei care sunt obişnuiţi cu evangheliile apocrife şi textele ezoterice. În lecturile cayciene, Maria apare ca o personalitate de primă importanţă, aşa cum o văd bisericile ortodoxă şi catolică.

Cayce spune că ea făcea parte dintr-un grup de douăsprezece fetiţe alese de esenieni pentru a deveni „canalul" prin care avea să se nască Mântuitorul făgăduit. Aceste tinere primeau o educaţie aleasă în Templul esenian din muntele Carmel. Acolo ar fi avut loc evenimentul cunoscut ca Vestirea:

Pe treptele Templului care duceau la altar, în dimineaţa aceea, soarele răsărind lumina această scară pe care urcau fetiţele alese ca să se roage la altar şi să ardă tămâia.

Şi în ziua aceea, când urcau scăldate de razele de purpură şi aur ale soarelui la răsărit, când Maria atingea ultima scară, a tunat şi a fulgerat. A apărut îngerul ținând-o pe micuţa Maria de mână şi a dus-o

spre altar. Aşa a fost ea desemnată ca Aleasă. A fost arătată cum deschidea calea celorlalte fetiţe. Căci în ziua aceea, ea era în fruntea Procesiunii.

ACEASTA S-A PETRECUT ÎN TEMPLUL OFICIAL (AL IERUSALIMULUI) SAU ÎN TEMPLUL (ESENIENILOR) DE PE MUNTELE CARMEL?

în Templul esenienilor, bineînţeles. Căci Zaharia fusese asasinat în templul oficial în clipa când punea mâinile pe „coarnele" altarului, datorită ideilor sale. Astfel, cei care trebuiau să fie protejaţi se aflau pe muntele Carmel. (Lectura 5749-8).

[...] Zaharia a fost întâi membru a ceea ce am putea numi clerul ortodox oficial. Maria şi verişoara sa Elisabeta erau eseniene. Şi din această cauză Zaharia o ascundea pe soţia sa Elisabeta în munţi. În clipa când s-a anunţat naşterea (lui Ioan-Botezătorul), Zaharia şi-a proclamat convingerile şi a fost asasinat. (Lectura 5749-8).

Templul de pe muntele Carmel era centrul religios al Frăţiei eseniene:

Entitatea era pe Pământul făgădui în vremea aceea când, în acele grupuri cărora le aparţinea, se pregătea venirea Fiului Omului, al prinţului Păcii [...]. Acolo, entitatea era în strânsă legătură cu preoţii care lucrau în Carmel, şcoala întemeiată odinioară de Ilie, Elisei şi Samuel. Acolo erau învăţate misterele Omului, legătura sa cu forţele interioare şi exterioare. Entitatea era unul din înţelepţii care alegeau tinerii ce aveau să fie educaţi special pentru a deveni canale prin care să vină binecuvântarea în lume. Astfel, entitatea era în contact cu învăţăturile acestor grupuri din Persia, India, Egipt şi cel al evreilor activi din Olimpia şi din Insulele Mării... (Lectura 2520-1).

Iată acum lecturi despre naşterea lui Iisus:

CE VÎRSTĂ AVEA IOSIF când S-A CĂSĂTORIT?

Treizeci şi şase de ani.

SI MARIA?

Şaisprezece.

ŞI UNDE S-A CELEBRAT CĂSĂTORIA LOR?

În Templul de pe muntele Carmel. (Lectura 5749-8).

IISUS ERA FIUL „NATURAL” DE SÂNGE AL LUI IOSIF?

Cum vi s-a spus deja, când (într-o viaţă anterioară) aţi pus întrebarea aceasta la Atena, a fost o concepţie datorată Spiritului Sfânt. Atunci aţi înţeles că asemenea lucruri se pot întâmpla celor care se deschid total voinţei Tatălui Divin, când voinţa lor este total unită cu El.

DAR CUM SE POATE CERE RESTULUI OMENIRII SĂ ATINGĂ PERFECŢIUNEA LUI IISUS, când OAMENII SE NASC ÎNTR-UN MOD MĂI PUŢIN DIVIN?

Ah, va veni ziua când copiii oamenilor vor înţelege în fine, scopul procreării pe Pământ! [...] Căci Cel care este Calea cere ca toţi să-l urmeze pe acest drum. Şi dacă două suflete se unesc nu în ideea de a-şi mulţumi poftele terestre, pornirile lor carnale, ci de a fi canalul sufletelor care vor veni, atunci se vor putea naşte cei care vor accelera evoluţia Omenirii. Căci noi toţi trebuie să fim conduşi mai sus [...] Întocmai ca El!

VREŢI SĂ SPUNEŢI CA VOM EVOLUA până ACOLO ÎNCÂT FEMEILE ÎŞI VOR ADUCE COPIII PE LUME CA MARIA?

Sufletele vor evolua astfel încât vor fi capabile într-o zi de a aduce pe lume alte suflete exact cum a făcut-o Maria. Şi asta se va putea întâmpla când sufletele bărbaţilor şi femeilor vor

deveni treptat conştiente că acest templu al lui Dumnezeu viu care este corpul lor, acest canal poate fi folosit pentru aceste comunicări cu Dumnezeu, Tatăl sufletelor omeneşti. (Lectura 1158-5).

EXPLICAŢI CONCEPŢIA NEPRIHĂNITĂ.

Dat fiind că trupul este rezultatul activităţii fiinţei mentale (adică a corpului spiritual şi a corpului mental) propulsându-se ea însăşi în materie şi că Spiritul (cum a spus El) nu este nici masculin, nici feminin, ci ambele deodată - carnea şi spiritul nu fac decât UNA. când Omul a atins stadiul de separare completă de Forţele Creatoare, în spiritul său, atunci carnea, aşa cum o cunoaştem astăzi, a devenit o realitate concretă pe plan material. „Concepţia neprihănită" este deci posibilă când fizicul şi mentalul vibrează total la unison cu spiritul: acesta poate reacţiona rapid asupra mecanismelor cărnii. (Lectura 5748-9).

BISERICA ROMANO-CATOLICĂ CARE NE ÎNVAŢĂ CĂ MARIA ERA FĂRĂ PĂCAT ORIGINAL DIN MOMENTUL ZĂMISLIRII SALE ÎN PÎNTECELE ANEI NE SPUNE ADEVĂRUL?

Oricum este adevărat. Şi mai mult: la tot ce a fost deja arătat, la tot ce am spus deja, trebuie să adăugăm, înţelegeţi dumneavoastră, că Maria era sufletul soră al Învăţătorului atunci când El şi-a făcut intrarea pe Pământ la începutul începutului.

ANA ERA PREGĂTITĂ SĂ JOACE ACEST ROL DE MAMĂ A MĂRIEI?

Numai în general. Vedeţi, ea spunea că acel copil nu avea tată şi nimeni n-o credea!

ATUNCI NICI IISUS, NICI MARIA N-AU AVUT TATĂ OMENESC?

Nici Maria, nici Iisus n-au avut tată omenesc. Ei au fost un singur suflet de când Pământul este Pământ. (Lectura 5748-8).

În altă parte, o lectură spune: *Amilius şi EU, Adam şi Eva.* (Lectura 364-6) ceea ce înseamnă că Maria era deja încarnată în Atlantida. Interlocutorul lui Cayce, Thomas Sugrue, confundă „concepţia neprihănită" cu „naşterea virginală". În mintea sa „concepţia imaculată" înseamnă fără intervenţie „murdară" (e sensul cuvântului maculat) a unui bărbat!... Definiţia Bisericii catolice este diferită: „concepţia imaculată" înseamnă că Maria a fost încă de la concepţia sa eliberată de „păcatul original", adică de tendinţa omenească de a apuca pe căi greşite. De altfel, dacă Mariei i se atribuie „concepţia imaculată" de către Biserica Catolică, aceasta nu înseamnă că ea ar fi fost

concepută „ prin acţiunea Sfântului Duh”: catolicii cred că Maria a fost chiar fiica lui Ioachim, după legea fizică obişnuită. Cayce aduce un element nou, afirmând că ar fi fost şi ea zămislită fără ajutorul unui bărbat. De unde răspunsul de mai sus: „Oricum este adevărat” *(correct in any case),* indiferent care ar fi sensul dat întrebării.

DE CE IOSIF A FOST TULBURAT când MARIA A RĂMAS ÎNSĂRCINATĂ, PE când ÎNCĂ ERA VIRGINĂ?

Datorită mediului în care trăia şi pentru că el era mai în vârstă decât tânăra care-i fusese dată ca logodnică. Adică, cum am zice astăzi, de ceea ce vorbeau oamenii! Totuşi, când a fost asigurat că era un lucru divin, nu numai prin ceea ce i se spusese în frăţie (eseniană), dar şi prin viziunile pe care le avusese, atunci a înţeles [...]. Atunci a survenit cererea în căsătorie - iar Maria avea şaisprezece - şaptesprezece ani când a rămas însărcinată. (Lectura 5749-8).

CE VÎRSTĂ AVEA MARIA când A FOST ALEASĂ PENTRU A FI EDUCATĂ PE MUNTELE CARMEL?

Patru ani. Şi între doisprezece şi treisprezece ani când a fost desemnată Aleasă de către înger pe treptele Templului. (Lectura 5749-8).

Naşterea lui Iisus este povestită în lecturile lui Cayce ca în tradiţia provensală: cu o iesle pe care au găsit-o pentru că nu era loc la han; cu Steaua, cu păstorii, cu corul Îngerilor care cântau: „Gloria in excelsis”... fără a-i uita pe regii Magi şi suita lor.

Singura diferenţă faţă de tradiţia provensală este personajul hangiului: în versiunea tradiţională, el este nesuferit şi-i afuriseşte pe viitorii părinţi, zicând că nu are loc.

În versiunea cayciană, dacă hangiul refuză s-o primească pe Maria, este mai mult pentru a o apăra (lectura 11 96-2). El a fost *vestit şi avertizat de esenieni* în privinţa evenimentului care se pregăteşte şi nu vrea ca Maria să nască sub ochii curioşi ai clienţilor sau spionilor şi o trimite pe fiica sa Sara la iesle ca s-o ajute pe tânăra lehuză (lectura 1152). Nu voi reproduce aici lecturile privitoare la Crăciun: le-aţi crede ieşite dintr-o veche poveste provensală!

Cât despre data reală a naşterii lui Iisus, foarte discutată, iată ce spune Cayce, ca răspuns la întrebarea:

SĂRBĂTORIM CRĂCIUNUL LA O DATĂ APROAPE EXACTĂ?

Da, aproape, căci multe schimbări au intervenit în modul de calculare a timpului, adică în diversele calendare. Este aproape exact 24/ 25 decembrie, aşa cum socotiţi voi timpul astăzi. (Lectura 5749-8).

CÎND ŞI UNDE S-A NĂSCUT IISUS ÎN PALESTINA?

La Betleem, în Iudeea, în acea grotă care nu este însemnată acum, dar numită „staul”(căci în America se reprezintă ieslea ca o colibă!).

ŞI CÂND S-A NĂSCUT?

În a nouăsprezecea zi din ceea ce am numi astăzi luna martie. ŞI ÎN CE AN?

Asta depinde de calendarul folosit; după calendarul iulian, anul 4. După calendarul mozaic sau ebraic, anul 1899. (Lectura 587-6).

ÎNTR-UNA DIN LECTURI, NI SE SPUNE CĂ ANIVERSAREA NAŞTERII LUI IISUS CORESPUNDE CU 19 MARTIE, DUPĂ CALENDARUL NOSTRU ACTUAL. ÎN ALTA, NI SE SPUNE CĂ SĂRBĂTORIM CRĂCIUNUL CORECT, ADICĂ PE 24 SAU 25 DECEMBRIE CUM CALCULĂM NOI ASTĂZI. ATUNCI, AR TREBUI SĂ ŞTIM!... DE CE ACESTE CONTRADICŢII?

Cele două date sunt Juste, depinde de calendarul folosit pentru calcul. De câte ori au fost făcute şi refăcute aceste calcule? [...] Trebuie să luăm în consideraţie aceste calendare diferite, urmând cronologia evenimentelor. (Lectura 2067-7).

Pe de altă parte, catolicii se adresează Mamei lui Iisus numind-o „Preafericita Marie de-a pururea Fecioară”. Ei riscă să fie destul de surprinşi de lecturile în care Cayce vorbeşte de fraţii şi sora lui Iisus... Şi totuşi, n-au citit în Evanghelie versetul unde discipolii îi spun lui Iisus: „Mama şi fraţii tăi Te caută”? Teologii discută de douăzeci de secole pentru a şti dacă aceştia sunt „fraţi” adevăraţi sau numai „veri”. Dar în zadar au spus că în ebraică se folosea cuvântul „rate” pentru „văr”, explicaţia e trasă de păr şi nu a convins pe toată lumea... Iată versiunea lui Cayce:

MARIA ŞI IOSIF AU MAI AVUT ALŢI COPII?

Pe Jacob, Iuda şi o fată. (Lectura 5749-8).

LA CÂT TIMP DUPĂ NAŞTEREA LUI IISUS AU ÎNCEPUT MARIA ŞI IOSIF SĂ TRĂIASCĂ VIAŢA NORMALĂ A UNUI CUPLU CĂSĂTORIT ŞI când L-AU AVUT PE COPILUL IACOB?

După zece ani. Ei au avut la rând pe Iacob, o fată şi pe Iuda, (Lectura 5749-8).

MARIA ERA OBLIGATĂ SĂ AŞTEPTE ZECE ANI ÎNAINTE DE A-L CUNOAŞTE FIZIC PE IOSIF?

Această relaţie normală, naturală nu s-a produs înainte de plecarea lui Iisus la studii, înţelegeţi? Şi nu era „obligată”. A fost o alegere a amândurora, datorită sentimentelor reciproce. Însă când El a fost departe, sub protecţia celor care li erau călăuze - nişte preoţi - atunci, această relaţie fizică a început ca o experienţă normală (Lectura 57498).

Trebuie să spun că în calitate de mamă, prefer această versiune. Există ceva cu adevărat ilogic să dai de exemplu femeilor măritate un soţ care nu s-a culcat niciodată cu propria soţie!

Familia lui Iisus

Pentru început, să vorbim de această soră a lui Iisus:

Căci entitatea trăia în acea ţară când Invăţătorul a străbătut-o; ea era fiica Mariei, Maica Domnului, Rut.

De unde blândețea ei de acum în ajutorarea indivizilor, mulţimilor acelora care au fost defavorizaţi material [...]. În această viaţă ca Rut, entitatea era foarte legată de mediile conducătoare ale romanilor. Şi după crucificare, după acea experienţă de neuitat cu discipolii şi apostolii, ea a plecat în călătorie cu cei care doreau să deschidă lumea romană pentru influenţa lui Christos manifestată în Omul Iisus [...]. Entitatea s-a căsătorit cu un roman şi a mers cu el la Roma.

Când a ajuns la adolescenţă, după naşterea lui Iuda, şi când, datorită morţii lui Iosif, Iisus, fratele său, s-a întors acasă ...ea şi-a pus multe întrebări despre acest membru ciudat al familiei sale, ...despre care oamenii spuneau multe rele, temându-se de el. Odată cu plecarea acestui frate în Egipt, unde El mergea să-şi primească iniţierea finală, adică o învăţătură, împreună cu Ioan (un alt membru al familiei despre care se vorbea cu respect şi a cărui mamă fusese un vehicul ales de preoţii esenieni. Ioan care cobora în linie directă din marii preoţi evrei) - toate acestea însemnau mult pentru entitatea Rut.

Evident, că nu i-a fost uşor să fie fiica, sora şi verişoara unor astfel de vedete!

Când vărul Ioan s-a întors şi şi-a început misiunea, renunțând la poziţia sa de preot în Templu pentru a deveni un proscris care predica în deşert, atunci Rut a fost consternată [...].

Întorcându-se de la o adunare (la care vorbise Iisus) [...], entitatea şi-a întâlnit viitorul soţ [...], controlor de impozite, un roman. Având un trup frumos, dar fiind şi foarte activă în operele sale de ajutorare a năpăstuiţilor, ceea ce-l interesa pe acest roman deosebit de ceilalţi, s-a născut între cei doi o simpatie reciprocă datorită vârstei şi împrejurărilor. [...] Ea şi-a continuat activităţile împreună cu acest prieten [...]. Cu puţin înainte de răstignire, a avut loc căsătoria lui Rut cu acest prieten care i-a devenit soţ, ceea ce este şi astăzi. Şi Iisus a asistat la această căsătorie pe care El a binecuvântat-o. Soţul a fost chemat la Roma şi în timp ce era acolo, a avut loc răstignirea. Perioadă care i-a adus entităţii (Rut) mari emoţii, cu chemarea lui Pilat în faţa autorităţilor romane, întâlnirea din nou cu mama şi femeile sfinte, Lazăr, cealaltă Marie, Marta şi toţi prietenii mamei sale [...]. În ultima parte a vieţii sale, entitatea a venit la Roma unde i s-au născut copiii. Acolo, împreună cu soţul său, ea a ajutat pe cei care acceptau noile învăţături (creştini) [...] şi care erau persecutaţi. (Lectura 1158-2).

Consultanta de patruzeci şi şapte de ani pentru care a fost dată această lectură cel puţin insolită a întrebat:

AŢI PUTEA SĂ-MI DAŢI MAI MULTE DATE DESPRE CONTACTELE MELE CU IISUS?

Tocmai vi le-am dat. Contactele personale cele mai strânse au apărut în momentul doliilor - datorită diferenţei de vârstă, de folosire a timpului şi datorită activităţilor diferite şi, de asemenea, datorită timidităţii dumneavoastră care nu era o greşeală, dar se datora împrejurărilor Contactele personale s-au făcut numai în caz de deces, cum a fost moartea tatălui dumneavoastră, Iosif. Şi acolo, judecind numai din punctul dv. de vedere, v-aţi întrebat: Dacă El avea harul vindecării, de ce şi-a lăsat tatăl să moară? Dacă El este aşa cum spun atâția oameni, de ce a lipsit atât de mult şi de ce pleacă mereu?

L-AM VĂZUT PE IISUS DUPĂ ÎNVIERE?

Da, pe muntele Măslinilor, ca toată lumea.

PE COPIII CARE I S-AU NĂSCUT ACESTEI ENTITĂŢI, ÎN ACEA EXISTENŢĂ PALESTINIANĂ, ÎI CUNOSC? ŞI DACĂ DA, CUM?

Se poate să-i cunoşti ca nepoţei ai tăi.

ASTĂZI O CUNOSC PE ENTITATEA CARE A FOST ODINIOARĂ PETRU?

Nu, n-o cunoşti. Pot fi cunoscuţi acum mulţi dintre Apostoli şi discipoli. De exemplu, pot fi întâlniți Bartolomeu, Andrei, Iuda care ţi-a fost frate. Pot fi cunoscuţi. Şi chiar Iuda! Tu nu-l cunoşti şi este mai bine pentru tine să nu-l cunoşti. Se poate, de asemenea, ca Ioan să se întoarcă pe pământ şi să fie cunoscut... (Lectura 1158-9, dată în 1937).

Cu câțiva ani înainte, în 1924, unul din finanţatorii lui Cayce, un tânăr agent de schimb evreu din New York a aflat că:

Când Invăţătorul a venit pe Pământul făgăduit, el se încarnase ca frate de sânge al învăţătorului: Iuda. (Lectura 137-4).

MAI TRĂIAM când A FOST RĂSTIGNIT CHRISTOS?

Da, ca frate al Său. (Aceeaşi lectură).

PERSOANA A FOST PROFET SAU UNUL DIN DISCIPOLII LUI CHRISTOS?

Da, Bartolomeu.

ŞI DE CE ŢIN ATÂT DE MULT LA EL?

Datorită acestei vieţi trecute cu discipolii şi Apostolii, care au fost foarte dragi entităţii Iuda. (Lectura 137-123). Aceeaşi persoană l-a întrebat pe Cayce:

ENTITATEA CUNOSCUTĂ ASTĂZI CA DOMNUL X A FOST IUDA ISCARIOTUL?

Da... Iuda Iscariotul, cel care m-a trădat. ESTE UN TIP CUMSECADE ASTĂZI...

Da, un tip cumsecade şi care se sprijină în întregime pe tine. Nenumărate au fost încercările acestui suflet în distrugerea a nenumărate oraşe şi ţări. Totuşi, deşi astăzi a făcut bine, se sprijină tot pe tine. Sufletul său se sprijină pe tine...

AR TREBUI SĂ-I VORBESC DE CEEA CE FACEM LA VIRGINIA BEACH?

Sigur că da! Cu cât vom fi mai mulţi, cu atât vom fi mai puternici. (Lectura 137-125).

Bietul „Iuda” se pare că nu a venit niciodată să ceară vreo lectură. Acelaşi consultant, care nu se dădea înapoi de la nimic, a întrebat:

PETRU TRĂIEŞTE ASTĂZI ÎNCARNAT ÎNTR-UN TRUP?

S-a născut în 1913. (Lectura 137-123).

Ca să terminăm cu Iuda, iată o lectură interesantă, care arată posibilitatea de a ne înşela complet în „amintirile” vieţilor anterioare. Cineva a pus această întrebare:

CE EXPLICAŢIE PUTEŢI DA ACESTEI PERSOANE CARE ESTE CONVINSĂ CĂ A FOST IUDA ISCARIOTUL ÎNTR-O ALTĂ ÎNCARNARE?

Aşa cum am spus, această entitate are o „sensibilitate mediumnică” în actuala sa încarnare. Şi asociaţiile trăite altădată, într-o perioadă foarte veche, au fost astfel încât ea mai este încă influenţată şi astăzi de ele şi acest lucru îi provoacă proiecţia în trecut. În această experienţă de viaţă anterioară, entitatea reprezenta puterea politică oficială. Astfel, a intrat în contact cu unii din discipolii Învăţătorului. Şi printre [...] cei care lucrau cu romanii în acea perioadă se găseau entitatea aceasta și Iuda.

I s-a povestit despre Iuda [...], ceea ce i-a trezit dispreţul Şi a aflat că Iuda şi-a trădat stăpânul, făcându-se vinovat de asasinat, incest şi alte crime în propria familie. Şi totuşi, a fost acceptat de Cineva pe care alţii îl numeau Învăţător. Toate acestea au frapat-o mult pe entitate. Şi entitatea a urmat activităţile şi legăturile oferite de Iuda, astfel încât mai târziu, când a venit în contact mai strâns cu prietenii săi care se uniseră cu familia Mântuitorului, şi-a făcut reproşuri amare. Entitatea îşi reproşa comportamentul. De unde impresia de astăzi a entităţii, interpretarea viziunilor unor persoane care au asigurat-o că a fost Iuda. Dar nu ceda niciodată tentaţiei de a te dispreţui! Căci să ştii în forul tău interior că Mântuitorul, Domnul şi Dumnezeul tău cunoaşte ceea ce tu ai făcut şi iartă [...]. „Trupul de carne este slab”. Domnul nu vrea să piară nici un suflet pentru că s-a acuzat el însuşi de ceea ce a putut face sau provoca printre contemporanii săi [...]. Atunci, nu te întoarce pentru a privi aceste legături, aceste împrejurări nefericite. Nu te lăsa să aluneci într-o curiozitate deşartă. Şi priveşte mai bine în sus, spre El, care te poate chema să-L cunoşti şi să-L întâlnești faţă în faţă...

Concentrează-le mai mult asupra faptului că fiecare suflet trebuie să-şi cunoască legătura cu Forţele Creatoare, adică cu Tatăl. Şi trebuie să o aplice în modul de a se comporta cu fratele său, chiar cu cel mai mic! [...] Căci atâta timp cât o entitate nu vede în duşmanul său sau în cel pe care-l detestă (pentru că-i

displac manierele acestuia) o imagine a ceea ce ar adora el în Tatăl, nu cunoaşte calea în adevăr şi în actele sale. [...] Căci nu-i încredinţase lui Iuda spre păstrare bunurile pământești? Nu-i dăduse El, astfel, şansa confruntării cu propriul său Eu?

Atunci, încearcă să te priveşti în faţă, să-ţi înfrunţi Eul, în ceea ce faci şi ceea ce spui, zi după zi. Căci făcând astfel, ajungi să-ţi cunoşti legătura cu Creatorul. Şi dacă tu chemi, El va auzi. Şi Făgăduinţele Sale sunt sigure. (Lectura 1265-2).

Dacă am dat un extras atât de lung din această lectură, am făcut-o pentru că ea îl caracterizează pe Cayce. Regăsim aici fraza pe care a repetat-o de mii de ori, că fiecare dintre noi trebuie să-şi înfrunte Eul său profund şi real *(meet the* self). Şi pentru că această lectură arată catastrofele pe care le poate provoca o cercetare a vieţilor anterioare prost întreprinsă. A spune unui biet om că a fost Iuda, înseamnă să-i provoci o „traumă” pentru tot restul vieţii!

Ca să revenim la anturajul lui Iisus, multe alte vedete din Evanghelie apar pe firul lecturilor, ca fiind reîncarnate într-un consultant actual. De exemplu... Maria Magdalena! Cayce o descrie fizic:

Aşa cum a pictat-o Leonardo da Vinci [...] cu părul aproape roşcat, ochii albaştri, trăsăturile chipului amintind de ereditatea ei totodată greacă şi ebraică.

La începutul lecturii, el citează cuvintele lui Iisus:

“Pretutindeni unde se va predica evanghelia mea, se va vorbi de ea”: ce moştenire! În această viaţă constatăm că entitatea înţelege uşor învăţăturile Sale, adevărurile pe care El le-a învăţat. Însă încearcă să aibă vederi mai largi, nu condamnă pe nimeni pentru că El n-a condamnat nici pe cei care L-au persecutat. A condamna este o atitudine construită în mentalul tău. Şterge-o din viaţa ta, prin El care face totul posibil. [...] Trebuie să-ţi coordonezi în tine credinţele pe care le aveai într-o viaţă (egipteană) veche, cu cele pe care le-ai aflat când ai fost cu Mântuitorul Iisus, căci sunt aceleaşi... Aşa cum am spus-o deja, această religie egipteană era baza, fundamentul a ceea ce a fost mai târziu arătat de către Mântuitor în acea perioadă (în Palestina).

Consultanta, o americancă de douăzeci şi trei de ani, trebuie să fi fost foarte seducătoare... Într-o lectură ulterioară, Cayce povesteşte viaţa Mariei Magdalena după Înviere şi cum a

acţionat ea în strânsă colaborare cu Maria, mama lui Iisus, care a mers să locuiască la Ioan... apostolul miliardar!

Căci Ioan, se ştie bine, era cel mai bogat dintre discipolii lui Christos. Domeniile sale ar fi evaluate astăzi în monedă americană la aproape douăzeci şi cinci de milioane de dolari (în 1933)! (Lectura 295-8).

În prima lectură (259-1) dată pentru această tânără, astăzi bunică, Cayce semnalează că ea este din punct de vedere astrologic sub influenţa lui Venus, ceea ce nu ne va uimi prea tare! El dă apoi o suită de vieţi anterioare clasice (franceză, engleză, palestiniană, persană, egipteană, atlantă) care începe astfel:

Înaintea acestei vieţi, entitatea trăia sub domnia ultimului Ludovic. Era fiica lui, care a fugit prin zăpadă, în timpul acelei încercări de scăpare de la Revoluţie . Entitatea a fost singurul membru al familiei regale care a supravieţuit în acea perioadă: a fost condusă în secret într-o ţară numită astăzi Austria.

Nu dau aici un întreg pasaj care priveşte pe fiica lui Ludovic al XVI-lea şi a Mariei-Antoaneta, voi relua acest subiect în al doilea volum consacrat încarnărilor franceze. (A se vedea pe această temă cartea lui Michel Morin, *Le retour du Lys,* editions Fernand Lanore, 1985). Să ne întoarcem la vieţile anterioare ale consultantei:

În încarnarea precedentă regăsim entitatea iubită de El (Iisus) căci în acea viaţă era sora Martei şi a lui Lazăr [...].

În încarnarea dinaintea aceleia, era în Egipt în momentul disensiunilor dintre Marele Preot şi suveran. Ea era unul dintre consilierii suveranului şi a adus Marelui Preot exilat un mesaj care îi propunea întoarcerea.

Şi, după întoarcerea Marelui Preot, ea a fost însărcinată să se ocupe de muzică în Templu; se vor putea găsi unele din compoziţiile sale muzicale din acea vreme, când va fi deschisă prima dintre piramide [...]. Într-o încarnare şi mai veche, trăia în ţara cunoscută ca Atlantida. Entitatea era atunci prinţesa acelei ţări, ea a făcut experienţa splendorilor fastuoase, pe care n-a ştiut să le folosească aşa cum ar fi trebuit [...]. (Lectura 295-1).

Într-o lectură ulterioară; Cayce a menţionat două alte încarnări, una în Anglia medievală şi alta în Persia (contemporană cu impronunţabilul Uhjltd!).

Această entitate feminină este interesantă pentru noi din mai multe motive: mai întâi pentru că în calitate de fiică a lui Ludovic al XVI-lea, ea aparţinea Istoriei Franţei. Apoi, ca numeroase încarnări franceze, a fost egipteană. În fine, pentru că în calitate de Maria-Magdalena, ea face parte din folclorul nostru naţional. Să amintim într-adevăr că Maria din Magdala (Maguelonne în provensală), conform Tradiţiei, şi-ar fi sfârșit viaţa în Provence. Legenda povesteşte că în urma persecutărilor din Palestina, ea a fost abandonată pe mare, într-o barcă şubredă, împreună cu fratele său Lazăr, sora Marta şi servitorii lor; că ambarcaţiunea a reuşit să ajungă prin minune în locul numit astăzi: „Les Saintes-Maries-de-la-Mer” şi că de acolo toată familia s-a răspândit între gali, pentru a-i evangheliza. Lazăr a ajuns la Paris (unde o gară îi poartă numele!), Marta a scăpat Rhonul de monstrul care teroriza populaţia de pe malurile fluviului; monstrul se numea „Tarasque” (de unde numele oraşului Tarascon). Cât despre Magdalena, ea s-a retras într-o grotă din munţi, ca să trăiască acolo în pustnicie. Ea a fost îngropată într-un mormânt care a rămas secret; de unde astăzi numele muntelui: Peştera (sau grota) Sfântă . Am citit şi recitit lecturile lui Cayce: el nu vorbeşte de aceste tradiţii. Trebuie să mai spunem că nu se afla în anturajul său nici un provensal pentru a-i pune aceste întrebări (celebrul amiral de Grasse, care beneficiază de un monument la Virginia Beach, murise de două secole!).

Lazăr însuşi, frate al Magdalenei, apare într-o consultaţie dată pentru un naturopat. Acest consultant, un celibatar de cincizeci şi şase de ani - născut în India din părinţi persani - ţinea conferinţe de filosofie în Statele Unite. Înainte de a fi fost Lazăr, el fusese atlant, ca şi sora sa, apoi egiptean sub numele de Ra-El-La, ceea ce este aproape o anagramare a lui Lazăr! L-am citat în capitolul despre Egiptul antic ca pe unul din redactorii *Cărţii* Morţilor(lectura 1924-1). Poate că de aceea a avut dreptul la o mică înviere personală...

Pentru a încheia cu această familie remarcabilă, să vorbim de Marta. Am găsit lectura sa, dată pentru o „Female, 45 years, protestant” - adică o femeie de patruzeci şi cinci de ani, protestantă, o celibatară înverşunată care trăia împreună cu sora sa (dar nu Magdalena, de data aceasta!).

Este adevărat că nici Evangheliile, nici folclorul provensal nu menţionează vreun soţ al Martei... Nici o soţie a lui Lazăr!

Lectura dată pentru cumnatul lui Iisus, pe care l-am văzut apărând mai înainte, este interesantă pentru că analizează ansamblul relaţiilor economice, politice şi sociale dintre Roma şi provinciile sale, mai ales Iudeea.

Philoas, deci:

...s-a căsătorit cu sora învăţătorului, singura Sa soră, (subliniază Cayce) şi chiar El l-a cununat cu această soră care fusese educată în Grecia şi la Roma, datorită relaţiilor familiei sale cu unul dintre evreii proromani. (Lectura 1151-9).

Philoas, roman crescut după moda grecească, pare să fi fost un funcţionar foarte înalt, trimis într-un post din Palestina. După lectură:

El a făcut la Roma un raport favorabil creştinilor (...). Lucru luat în consideraţie de Împărat, la Roma, şi care a dus la decizii administrative conform sugestiilor entităţii. Pilat a fost mutat şi înlocuit (Lectura 1151-10).

Consultantul căruia i-a fost dată această lectură era un personaj important în America secolului XX: juca un rol de mediator între patronat şi sindicate. Iată lectura pe care i-o dă Cayce:

Fiecăruia dintre aceste grupuri, fie că e vorba de sindicate sau patroni, tu i-ai amintit mereu că trebuie să fie animat de un ideal [...]. Tu trebuie să ştii [...] că eşti canalul prin care va trebui să treacă spiritul de iubire frăţească, spiritul de cooperare, spiritul de răbdare şi milă pentru toţi [...]. Acest spirit a stat la baza Imperiului roman. Şi numai când acest spirit a început să slăbească, sub povara egoismului şi a căutării gloriei deşarte, puterea Romei a decăzut. Căci ea îşi uitase scopul: să fie păzitoarea fratelui său. (Aceeaşi lectură).

Philoas a fost, de asemenea, unul din „pelerinii din Emmaus”, cărora le-a apărut Christos după Înviere (Evanghelia după Luca):

Entitatea a fost *din cei* care *au susţinut sus şi tare Învierea [...],* căci era acolo în ziua când Christos a apărut pe drumul către Emmaus. (Lectura 1151-1). Şi a călătorit cu El. (Lectura 1151-3).

Nu în toate vieţile apar personaje celebre sau remarcabile din Evanghelie. O mulţime de actori obscuri apar în lecturi. De

exemplu, Sobol, bocitoare angajată pentru înmormântarea lui Lazăr (Lectura 2787); sau chiar Joel şi Thadeus, păstori din seara de Crăciun (1859 şi 262); sau Adhar, sora mai mică a lui Ioan Botezătorul, moartă de ruşine pentru modul în care fratele său se acoperea cu piei de oaie... Ca şi în viaţa următoare, avea o idee fixă: să fie în culmea modei! (Si azi la fel, ea dă o mare importanţă acestui aspect). (Lectura 1000-14). Lecturile dau numele unei mulţimi de discipoli ai lui Iisus, simpatizanţi obscuri sau opozanţi. Toate episoadele cunoscute din Evanghelie ne trec pe dinaintea ochilor, văzute prin istoria personală a unor spectatori necunoscuţi. Sunt mai mult de 500 de lecturi despre acea epocă. Printre acestea, două serii cu totul insolite despre tinereţea lui Christos şi despre viaţa iudeo-romană a lui Cayce.

Anii de taină al lui Iisus

Da, ce a făcut de la doisprezece ani (când l-au găsit părinţii în Templu, printre rabini) şi până la treizeci de ani, începutul vieţii sale publice? Evangheliile oficiale nu ne spun nimic. Din contră, evangheliile

apocrife, povestiri ale unor mistici, vorbesc de călătoriile lui Iisus în India unde ar fi lăsat urme la Srinagar (în Caşmir) şi în Tibet. Unele povestiri fac aluzie la şederi în Persia, în Egipt. Numeroase legende locale din aceste ţări se fac ecoul acestor informaţii.

DAŢI-NE DETALII DESPRE EDUCAŢIA COPILULUI IISUS.

De la şase la şaisprezece ani, educaţia sa consta în cunoaşterea directivelor Frăţiei eseniene. Dar copilul a învăţat şi Legea evreilor sau Legea mozaică din acea vreme [...]. Şi amintiţi-vă că El era normal şi sa dezvoltat normal. (Lectura 1010-17).

Apare în lecturi guvernanta lui Iisus, în acelaşi timp păzitoarea şi învăţătoarea lui, dar nu era o bonă obişnuită.

Ea aparţinea acelui grup de esenieni condus de profetesa Iudita care interpreta documentele vechi, continuând tradiţia venită din Egipt, de la Templul Frumuseţii şi din slujbele din Templul Sacrificiului. Astfel, când a venit vremea ca Maria să se căsătorească cu Iosif şi să dea naştere lui Mesia, Prinţului Păcii [...], Mântuitorul [...], Iudita a ordonat să fie ales cineva care să-i însoţească pe părinţi în Egipt [...]. Cei din frăţia uneori numită

astăzi Frăţia Albă l-au desemnat pe Iosia [...]. În acea călătorie nu erau numai Iosif, Maria, Iosia şi Pruncul, dar şi alte grupuri care îi precedau sau îi urmau, organizate în vederea protecţiei fizice necesare pentru împlinirea Făgăduinţei [...].

Şederea în Egipt a fost în apropierea oraşului Alexandria [...]. Şi una din misiunile lui Iosia era să studieze unele documente care fuseseră în parte conservate în bibliotecile locului, căci Frăţia eseniană se interesa de ele.

ŞI CARE ERA NATURA ARHIVELOR PE CARE TREBUIA SĂ LE STUDIEZE IOSIA ÎN EGIPT?

Aceleaşi documente la care Magii veniţi din Orient făcuseră aluzie spunând: „Datorită acestor documente, noi am văzut Steaua Sa „. Era vorba aşa cum am spune astăzi, de previziuni astrologice dar şi de o serie de informaţii adunate de-a lungul secolelor de toţi cei care se interesaseră de venirea lui Mesia [...]. Toate aceste documente se refereau nu numai la ceea ce ar trebui să facă părinţii (lui Iisus), dar şi la locurile unde trebuiau să stea ei, la caracteristicile pe care le vor avea cei [...] care vor fi în contact cu Pruncul; şi cum veşmintele purtate de El îi vor vindeca pe ceilalţi copii [...]. Căci corpul său, fiind perfect, emana sănătatea, viaţa însăşi. Întocmai ca şi astăzi; unii indivizi emit vibraţii de sănătate şi de viaţă prin fiinţa lor spirituală, vibraţii care distrug orice formă de boală fizică! (Lectura 1010-12).

Astfel, aceste două femei excepţionale - guvernanta-arhivistă şi profetesa - au dirijat toate studiile elementare ale lui Iisus.

VREŢI SĂ NE FACEŢI, DOMNULE CAYCE, UN REZUMAT AL VIEŢII ŞI ACTIVITĂŢII LUI IISUS CHRISTOS, DE LA NAŞTERE PÎNĂ LA ÎNCEPUTUL MISIUNII SALE DIN PALESTINA ÎN JURUL VÎRSTEI DE TREIZECI DE ANI, CU LOCURILE, CĂLĂTORIILE, STUDIILE ETC.?

[...] În tinereţea sa, în acord cu legile şi obiceiurile, El a trăit în casa tatălui său. Apoi, El a trecut în grija maeştrilor săi [...], mai întâi în India, apoi în Persia, apoi în Egipt, pentru că este scris: „Fiul meu va fi chemat în Egipt". Cât despre studiile sale, ele constituiau o parte din programul de pregătire stabilit Lui (prin Iudita). Ele comportau, în primul rând, studierea bazelor Legii. Şi Legea, în Marele Iniţiat, trebuie să se manifeste

prin iubire, milă, pace, spre desăvârșirea scopului pentru care El a fost chemat (Lectura 5749-2).

MAI EXISTĂ UNDEVA MANUSCRISE CARE AU INFORMAŢIILE CE NE LIPSESC? ŞI DACĂ DA, VOR FI ELE DESCOPERITE CURÂND?

Există nişte falsuri. Toate cele care au existat - textele originale -au fost distruse în cursul tulburărilor din Alexandria. (Lectura 2067-7).

VA RUGĂM SĂ NE VORBIŢI DE EDUCAŢIA LUI IISUS ÎN PALESTINA, DE ŞCOLILE PE CARE LE-A URMAT, CÂT TIMP A STUDIAT ŞI CE A STUDIAT ŞI SUB CE NUME ERA ÎNSCRIS?

Şcolarizarea din Palestina a fost şederea în Templu - în perioada când El era la Ierusalim, aşa cum povesteşte Luca, între rabini şi profesori. Studiile din India, Persia, Egipt au acoperit perioade mult mai lungi. În şcoli, El era înscris sub numele de Iosua.

VORBIŢI-NE DE STUDIILE LUI IISUS ÎN EGIPT, ÎN ŞCOLILE ESENIENE DIN ALEXANDRIA ŞI HELIOPOLIS (LA CARE CAYCE FACE ALUZIE DE MAI MULTE ORI; A SE VEDEA ŞI CAPITOLUL DESPRE EGIPT ŞI MAREA PIRAMIDĂ); CINE ERAU PROFESORII ŞI CARE ERA OBIECTUL STUDIILOR SALE?

Nu la Alexandria, ci mai mult la Heliopolis a făcut El studiile care conduceau la profeţie, adică pregătirea examenelor şi trecerea lor - aşa cum a făcut şi Ioan (Botezătorul). Ei erau în clase diferite. (Lectura 2067-7).

Examenul amintit se termina prin iniţierea în Piramidă.

VĂ RUGĂM SĂ NE DESCRIEŢI CONTACTELE LUI IISUS CU ŞCOLILE DIN PERSIA. LA HELIOPOLIS A ELABORAT EL O METODĂ DE MEDITAŢIE ÎN LINIŞTE (în text: „Entering the silence”) ŞI ŞI-A MANIFESTAT PUTERILE DE VINDECĂTOR?

Asta era mai mult activitatea sa din Persia, în „Oraşul Colinelor”. Egiptul centraliza atunci învăţăturile venite din numeroase ţări, căci acolo era centrul magnetic şi vibratoriu al radiaţiei Pământului. (Lectura 206Z-7).

CÂT TIMP A RĂMAS IISUS ÎN INDIA?

De la treisprezece la şaisprezece ani. Un an de călătorie în Persia. Şi-a petrecut cea mai mare parte a timpului său în Egipt, studiind...Aşa cum arată pe larg documentele care vor fi descoperite şi care acum sunt îngropate în Piramidă... Căci acolo erau instruiţi iniţiaţii. (Lectura 5749-2).

DESCRIEŢI-NE ÎNVĂŢĂTURILE PRIMITE DE IISUS ÎN INDIA.

Aceste învăţături vizau modul de purificare şi de dezintoxicare a corpului, fortificarea lui fizică şi mentală. În călătoriile sale în Persia, Iisus a studiat medicina şi mijloacele de a coordona energiile corpurilor (fizic, mental şi spiritual) conform învăţăturii date acolo de Zu şi de Ra în Egipt, ceea ce constituise baza învăţăturilor din Templu: (Lectura 5749-2).

A STUDIAT IISUS ÎN INDIA [...], LA BENARES, CU MAESTRUL INDIAN UDRAKA?

A fost trei ani acolo. Maestrul se numea Arcahia.

EL A URMAT ŞCOALA ESENIENILOR DE LA JAGANNATH ÎN INDIA?

Toate aceste şcoli erau parţial derivate din şcolile eseniene. Dar nu era esenismul pur aşa cum fusese practicat în Carmel. (Lectura 2067-7).

Unei persoane care l-a întrebat dacă Iisus studiase în Grecia cu filosofii care l-ar fi chemat acolo, Cayce îi răspunde că:

gânditorii mondeni n-au fost cuceriţi de Iisus.

Oricum, renumita „înţelepciune greacă” se trage din Egiptul antic. Aşa cum au demonstrat-o studii recente, toţi marii filosofi greci au călătorit în Egipt să se instruiască, inclusiv Pitagora şi teorema sa! Lumea a uitat că „miracolul grec” este progenitura Piramidelor...

Lucius, episcop de Laodiceea

În decembrie 1937, aflat în trecere pe la prietenul său D. E. Kahn, Edgar Cayce a dat o lectură pentru o consultantă mai vârstnică, o newyorkeză grozav de elegantă şi de o rară frumuseţe. Şi iată surpriza:

Entitatea a trăit pe vremea când Invăţătorul mergea pe Pământ [...]. Ea s-a aflat printre oamenii veniţi de pe coline, care au asistat la intrarea triumfală a lui Iisus în Ierusalim. Ea se numea Mariaerh. [...] Ea crescuse pe colinele din Iudeea, în apropiere de locul unde trăiau Elisabeta şi Zaharia. Iată de ce, încă din copilărie, auzise de Iisus, tânărul care venise să-l viziteze pe Ioan, chiar înainte de începerea funcţiei religioase a acestuia. Familia entităţii era evreiască dar dintr-un grup [...] care se separase de iudaismul ortodox, adică samaritenii. Ea a coborât în Ierusalim la vârsta de şaisprezece ani, vârsta

majoratului pentru femei, vârsta nubilă pentru a fi înscrisă în starea civilă. [...] Ea a profitat de aceasta pentru a-şi vizita verii mai mari, între care ruda sa Elisabeta. Şi pe când ea se afla la Ierusalim, şi-a făcut intrarea triumfată Iisus venind din Betania. A fost prima dată când entitatea a auzit vorbindu-se de evenimentul produs în această localitate: învierea lui Lazăr. Ea a mai auzit vorbindu-se şi de activităţile în care era amestecată familia sa. Aşa se face că încă din tinereţe entitatea le-a cunoscut pe majoritatea celor care lucrau în grupul femeilor numite mai târziu „Mironosiţe „. Ea a luat parte la activităţile lor: a fost o întreagă perioadă din viaţa sa [...]. Mai târziu, de Rusalii, ea a fost între primele zece persoane botezate în acea zi [...].

Apoi l-a întâlnit pe un anumit Lucius, o rudă a lui Luca, cu care a lucrat în strânsă colaborare. Acel Lucius este entitatea numită acum Cayce, prin care se dau aceste informaţii [...].

Împreună cu Lucius, entitatea a desfăşurat toate activităţile misionare, toate sarcinile religioase pentru întemeierea noii Biserici [...]. Şi ea s-a dus împreună cu el în Laodiceea, unde a predicat Pavel; şi acolo l-a ajutat în toate activităţile sale, ca tovarăşă, aghiotant, soţie. (Lectura 1468-2).

Ajuns în acest punct, Cayce a strănutat şi s-a oprit în mijlocul unei fraze. Apoi, odată trezit şi informat de ceea ce spusese în somn, a adăugat:

Vom încheia mai târziu, într-o altă lectură. Pentru astăzi avem destule subiecte de meditaţie. Aceste informaţii sunt destul de tulburătoare pentru noi...

După câteva zile, Cayce i-a scris ex-soţiei sale din Palestina:

Va trebui să vă revăd ca să vorbim de toate acestea. Sper că nu sunteţi prea indignată. Dar reflectaţi la asta.

Doamna a răspuns: DRAGĂ ' DOMNULE CAYCE, ... NU SUNT INDIGNATĂ! CRED CĂ LECTURA MEA ESTE SIDERANTĂ ...SUNT FOARTE UIMITĂ CĂ AM PUTUT FI ASISTENTA UNUI PERSONAJ ATÂT DE IMPORTANT... DAR DUMNEAVOASTRĂ ŞTIAŢI ÎNAINTEA ACESTEI LECTURI CĂ AŢI FOST LUCIUS? Şi doamna a remarcat că acesta este un personaj din Noul Testament. Răspunsul lui Cayce, după câteva zile:

Nu, din lectura generală a existenţei mele nu reieşea clar că eu aş fi fost acel Lucius şi aş fi trăit astfel. Această revelaţie trebuia să vină la timpul său, odată cu dumneavoastră... Şi dacă aş fi ştiut-o înainte, nu ar fi însemnat mare lucru pentru mine

atunci. Acum voi cere pentru mine o lectură mai completă a vieţii mele anterioare. Şi sunt foarte curios să ştiu ce mi se va spune...

Ceea ce a şi făcut... Şi iată rezultatul:

Da, avem în faţă dosarele privind entitatea numită astăzi Edgar Cayce şi experienţele sale de viaţă în planul terestru ca Lucius din Cirene, adică în prima parte a vieţii sale cunoscut ca Lucius Septulus, dintr-o familie greco-romană din oraşul Cirene.

În tinereţea sa, Lucius avea mai mult o reputaţie de om bun de nimic. Pierdea timpul în dreapta şi în stingă şi a ajuns, din întâmplare, ceea ce am numi astăzi soldat. (Lectura 294-192).

Cititorul va fi remarcat că este a treia încarnare succesivă în care Cayce face mai mult sau mai puţin meseria de soldat: ca Uhjltd, se bătuse în fruntea tribului său. Apoi, în războiul Troiei ca Xenon. Şi iată-l din nou în armatele romane. Vieţile se înlănţuiesc ...şi se aseamănă!

În vremea când Iisus îşi îndeplinea misiunea sa religioasă în regiunea Ierusalimului, a venit acolo Lucius. Interesat de activităţile discipolilor şi măreţia lecţiilor date de Învăţător, el mergea după ei ca un parazit, dar gândindu-se că venise vremea unei revolte împotriva legiunilor romane, împotriva puterii Romei; şi entitatea Lucius o aştepta şi o dorea. El se străduia, în acest scop, să aibă contacte şi să se ţină la curent cu mişcările politice de la Roma şi din rândul evreilor, cât şi cu toate decretele care erau promulgate. Entitatea era dispreţuită de evreii din jurul Învăţătorului. Totuşi, a fost luat printre cei şaptezeci de discipoli care erau desemnaţi să instruiască. Lucius căuta din ce în ce mai mult să se apropie de Învăţător, dar avea dezavantajul de a fi străin: de aceea n-a rămas ca apostol [...].

După Răstignire, la Rusalii, Lucius a asistat la acea adunare unde s-a manifestat Spiritul, când Petru a vorbit „în limbi străine”; deşi a vorbit în propriul dialect, mesajul său a fost înţeles de fiecare ascultător în propria limbă! Asta l-a impresionat atât de mult pe Lucius încât s-a reconvertit lăuntric îmbrățișând devoţiunea totală. De atunci a colaborat strâns cu discipolii şi cu apostolii.

Dar când au început persecuţiile şi când trebuia să fie aleşi cei care vor deveni diaconi, ca Filip sau Ştefan, Lucius a fost din nou respins din cauza legăturilor sale cu un anumit Saul, mai târziu numit Pavel. Căci acela era unul din compatrioţii săi din

regiunea Tarsiei şi cetăţean roman ca şi el. I s-au pus întrebări despre „iudeitatea" sa, deşi Saul (adică Pavel) ar fi depus mărturie că era evreu. Şi era adevărat: mama lui Lucius era din tribul lui Beniamin, tatăl său însă nu.

A urmat o dezbatere întreagă despre oportunitatea de a da posturi de răspundere în Biserică unor oameni care nu proveneau din părinţi evrei. Mereu aceeaşi problemă: Cuvântul era destinat numai poporului lui Iisus, evreilor? Cât a stat Lucius la Ierusalim, înainte de marile persecuţii când i s-a tăiat capul lui Iacob iar Ştefan a fost omorât, această problemă s-a pus din nou. Căci Lucius, datorită relaţiilor tovarăşei sau soţiei sale, am spune astăzi, trăia întreţinut de Maria (Magdalena), Marta şi Lazăr. Şi ei se întrebau cum să procedeze cu el. Lucius este deseori confundat cu Luca, ei fiind rude. Ei au avut ocazia să colaboreze strâns după convertirea lui Saul devenit Pavel, pe car e l-au sprijinit din ce în ce mai mult. când Lucius a fost acceptat de Pavel, s-a hotărât să se întoarcă în patria sa împreună cu soţia, ca să scape de persecuţii şi să facă acolo o biserică. Aşa se face că în ultima parte a vieţii sale a devenit episcop, adică conducătorul, preşedintele adunării preoţilor sau presbiter. Astfel era numit preotul sau părintele sau înaltul consilier la începuturile Bisericii, adică cel căruia i se înaintau în ultimă instanţă toate problemele de teologie sau drept [...]. În aceste domenii, episcopul avea ultimul cuvânt, exceptând cazul când, după verdictul său, se făcea apel la judecata Bisericii din Ierusalim, adică a Apostolilor înşişi. Din timp în timp, anumite dezbateri duceau la divergenţe. Ca de exemplu, întrebarea pusă de Pavel, care a agitat puternic populaţia din acea regiune, de a şti dacă episcopii trebuiau să se căsătorească [...]. Astfel au apărut neînțelegeri între Lucius şi Pavel. (Lectura 294-192).

Cu toate acestea, în Evanghelie, Petru pare a fi căsătorit pentru că Iisus o vindecă pe soacra acestuia! Detaliu confirmat, de altfel, de lecturile care adaugă că apostolul Toma era şi el căsătorit. Ca Lucius:

Ceea ce i-a adus o mulţime de necazuri cu soţia. Mai întâi pentru că ea era cu mult mai tânără decât el. Şi apoi pentru că nu aveau copii. Criza a culminat cu despărţirea lor şi ea a plecat să trăiască împreună cu [...] proorociţa Iudita, Elisabeta şi Maria, Maica Domnului [...].

Apoi a venit o perioadă când au fost din nou foarte uniţi. Şi odată cu naşterea unui copil, a urmat o perioadă de pace şi fericire, la sfârșitul vieţii lui Lucius [...].

Şi într-adevăr, entitatea Lucius poate avea o influenţă foarte bună şi puternică asupra vieţii actuale a entităţii Cayce! (Aceeaşi lectură).

Misoginismul apostolului Pavel, cel puţin neînțelegerea de către el a problemelor conjugale, este şi mai flagrantă în suita de lecturi ale lui Mariaerh:

Da, spune Cayce cu jumătate de gură, reluând povestirea, Mariaerh Samariteanca venită din colinele Iudeii, tovarăşa, adică soţia lui Lucius din Cirene, episcop al Bisericii din Laodiceea [...]. Da. când Lucius a fost numit în fruntea bisericii din Laodiceea de către Pavel şi Barnabe şi când entitatea îşi ajuta soţul în misiunea religioasă, ea a trecut printr-o încercare grea datorită învăţăturilor lui Pavel. Acesta credea că principalii conducători ai bisericilor j...) trebuiau, ca o condiţie prealabilă numirii lor ca episcopi, să fie celibatari. Şi acest fapt adăugat aceluia că Mariaerh nu avea copii a făcut-o să se simtă în mod special vizată de predicile lui Pavel [...]. Mai ales că era mult mai tânără decât Lucius! Asta i-a adus mari necazuri entităţii [...].

[...] Abia mult mai târziu s-a născut un fiu care a crescut în graţia şi favorurile tuturor [...]. Ea a trăit până la vârsta de şaizeci şi nouă de ani şi l-a văzut pe fiul Silvius ales şi consacrat de superiorii săi în slujba învăţătorului. (Lectura 1468-3).

Despărţirea de soţul său trebuie să fi fost cu atât mai grea pentru biata Mariaerh... cu cât o altă femeie, se pare, a fost amestecată, o admiratoare a lui Pavel, care făcea furori pe unde trecea. În orice caz, asta ne povesteşte o lectură dată după un an! (felul în care clerul creştin, deja misogin, nu strălucea prin înţelegerea problemelor familiale...). Cayce o va remarca în mod deosebit în lectura 1404-1, când vorbeşte, referitor la Biserică:

... de neînțelegerea valorilor spirituale ale vieţii de familie.

În alte încarnări anterioare vieţii iudeo-romane, Mariaerh îl cunoscuse deja pe Lucius ca Uhjltd în Persia, într-o epocă tulbure, când ea fusese un fel de infirmieră. Şi chiar mai înainte, în Egipt, când îl însoţise pe Ra-Ta în exil (a se vedea capitolele precedente).

Cred că este interesant pentru cititorii mei să le dau mai multe detalii despre cazul Mariaerh, pentru că el ilustrează destul de bine mecanismele reîncarnării.

În această viaţă, consultanta fusese de două ori divorţată. De ce? l-a întrebat ea pe Cayce. Pentru că, a răspuns el; ea moştenise din viaţa palestiniană o idee vitregă despre căsătorie, Pavel fiind responsabil de a-i fi otrăvit existenţa cu maxima sa: „Cel ce se căsătoreşte face bine, cel ce nu se căsătoreşte face şi mai bine!”

O serie întreagă de corespondenţă a circulat între doamna din Norvegia şi Cayce, analizând şi comentând fiecare paragraf din fiecare lectură dată pentru ea. Ea a subliniat faptul că cei doi soţi ai săi fuseseră mult mai în vârstă decât ea - ca Lucius!

Că părinţii ei ca şi părinţii lui Mariaerh preferau bisericile contestatare, apreciind că bisericile oficiale sunt complet învechite. Ei se simţiseră atraşi de „Ştiinţa creştină” (Christian Science), unde ea însăşi a lucrat ani de-a rândul. În acest grup religios, ea trecuse, îi scria ea lui Cayce, prin exact aceleaşi dificultăţi ca şi biata Mariaerh. Adică trebuise să îndure discuţii furtunoase pe tema: „Trebuie să te căsătoreşti pentru a servi în mod corespunzător Biserica? Şi dacă da, trebuie să faci o singură căsătorie „spirituală”?” Problemă care o tulburase ani de zile!

La Fundaţia Cayce fiecare lectură este urmată de un dosar, alcătuit în general din scrisorile consultantului în urma lecturii, din răspunsul lui Cayce etc. Este foarte interesant, în acest caz de reîncarnare, pentru că persoana interesată poate să dea detalii, confirmând eventual veridicitatea vieţilor anterioare menţionate. În cazul Mariaerh, dacă nu există „dovezi” la propriu vorbind, pentru că este vorba de o viaţă prea veche, există cel puţin coincidenţe tulburătoare. Cayce nu o cunoştea pe această doamnă înainte de prima consultaţie. Este remarcabil că el a pus degetul pe RANA care o duruse întotdeauna!

Şi-au scris mult... Nu-ţi întâlnești soţia de acum douăzeci de secole în fiecare zi! Mai târziu i-a mai oferit şi alte lecturi cu multe detalii. Una din viaţa din „America timpurie” între 1794 şi 1812:

[...] Entitatea a făcut parte dintr-un grup sau dintr-o sectă numită Prietenii (Quakers). Ea venea din împrejurimile oraşului

Oslo, din Norvegia, şi s-a instalat în „Oraşul iubirii fraterne"(a se înţelege: Philadelphia, acelaşi sens în greceşte). Entitatea era tânără, nu avea decât patru ani în acea călătorie. Părinţii săi se numeau Abigail şi Joseph, nu Joseph aşa cum se spune aici, ci în norvegiană: Joda [...]. Mama sa actuală era atunci sora mai tânără, născută în ţara cea nouă. (Lectura 1468-4).

Or consultanta lui Cayce era americană de origine norvegiană. Acest caz ilustrează îndeajuns un fapt frecvent în suitele de încarnări: trecând progresiv de la o naţionalitate la alta, oamenii aleg de preferinţă, reîncarnându-se, o familie care le aminteşte de o ţară unde au trăit deja!

Doamna îi scria lui Cayce:

MĂ MIRĂ CĂ AM VENIT DIN NORVEGIA. CĂCI DEŞI AM FOST ALTĂDATĂ CONVINSĂ CĂ AM AVUT O ÎNCARNARE NORVEGIANĂ, AM CONSIDERAT CĂ APARŢINEAM MAI MULT COLONIEI SUEDEZILOR EMIGRAŢI AICI. NU ŞTIAM CĂ AU FOST ŞI EMIGRANŢI NORVEGIENI. [...] NORVEGIENII MI SE PĂREAU MULT MĂI RAFINAŢI DECÂT SUEDEZII! LA ŞAISPREZECE ANI MAMA M-A DUS ÎN NIŞTE VIZITE ÎN NORVEGIA ŞI AM ADORAT IMEDIAT ACEASTĂ ŢARĂ! AM PLÎNS CÂND A TREBUIT SĂ PLECĂM... DACĂ CINEVA TRECE PE STRADĂ AICI ŞI VORBEŞTE NORVEGIANA, IMEDIAT CIULESC URECHEA ŞI ÎNŢELEG ÎNTOTDEAUNA FRAGMENTE DIN CEEA CE SE SPUNE [...]. MI-AM PIERDUT PĂRINŢII LA ŞAISPREZECE ANI ŞI DE LA VÎRSTA DE DOUĂZECI DE ANI N-AM MAI CUNOSCUT NORVEGIENI. PE MĂSURĂ CE TREC ANII, IUBIREA MEA PENTRU NORVEGIA ŞI NORVEGIENI CREŞTE... CÂT DESPRE MAMA, CARE AR FI FOST SORA MAI MICĂ ÎN ACEASTĂ VIAŢĂ ANTERIOARĂ, ÎNTOTDEAUNA MI S-A PĂRUT CĂ ERAM MĂI VÎRSTNICĂ DECÂT EA ŞI AM SPUS ADESEORI CĂ DACĂ AR FI TRĂIT, EU AR FI TREBUIT SĂ AM GRIJĂ DE EA!

În cursul uneia dintre consultaţii, doamna a mai întrebat:

ÎN ACEA EXPERIENŢĂ DE VIAŢĂ AMERICANĂ, AM FOST ÎMPREUNĂ CU EDGAR CAYCE? (Care a avut una, dacă nu două încarnări americane, înainte de a fi Cayce).

L-aţi cunoscut, dar nu aţi fost împreună fizic. (Lectura 1468-4).

Edgar a povestit că o visase când era acea tânără din Philadelphia. A descris-o:

Înaltă, foarte blondă, cu părul foarte lung, ochii de un albastru cenuşiu, un chip oval prelung. Purta o rochie de crinolină aproape neagră cu ornamente şi guler alb.

Consultanta a răspuns că atunci când era mică era obsedată de dorinţa de a avea părul lung... Într-una din lecturi, Cayce îi mai spune că în acea viaţă din America, cânta la pian, mult şi foarte bine. Doamna a răspuns că îi plăcea muzica şi că atunci când era copil îşi mişca mereu degetele ca şi cum ar fi cântat la pian... Nu se putea împiedica, ceea ce îi supăra pe părinţi! Nu amintesc aici cele o mie unu de detalii care concordă cu conţinutul lecturilor... Ci numai că:

Înainte, entitatea era în Norvegia, acolo unde este acum o parte din Helzen Fjord. Viaţa sa era atât de grea, încât şi-a lăsat familia şi s-a sinucis. Iată de ce astăzi suferă uneori de o atât de cruntă singurătate.

(şi iată de ce îi scria ea dragului Edgar scrisori atât de lungi!).

Ea se numea atunci Amele Schwelenger. Şi [.:.], după naşterea celui de-al doilea copil [...] s-a sinucis, aruncându-se în apele fiordului. Ceea ce explică faptul că astăzi entitatea suferă atât de des de deprimare, de descurajare. Această informaţie nu a fost dată la începutul lecturilor pentru că ar fi riscat să vă cufunde în autocondamnare şi demoralizare [...]. Cât despre data acelei vieţi: 9592. (Lectura 1468-6).

În această lectură, Cayce îi mai spune că ea a mai avut două încarnări greceşti: una în Corint la 1028 şi cealaltă, mult mai veche, în timpul lui Pericle, când lucra în strânsă legătură cu acesta şi cu sfătuitoarea lui secretă, Aspazia.

În viaţa actuală, consultanta, directoare a unei agenţii de relaţii publice, evoluează în lumea bună... ŞI ÎŞI DĂ SEAMA, îi spune ea lui Cayce, DE PERICOLUL DE A FI FASCINATĂ DE BANI ŞI SNOBISM...”

Cele două vieţi ale lui John Bainbridge

După încarnarea sa ca Lucius, îl vom regăsi pe Edgar Cayce reîncarnat - de două ori la rând - conform lecturilor, în America de Nord, sub numele de Bainbridge. Aceasta se petrecea în întinsele regiuni unde setea de cucerire îi atrăgea pe europeni

într-o mulţime de aventuri - ceea ce numim Far West- cu excepţia că Bainbridge nu era cow-boy, ci soldat englez:

În viaţa care a fost exact înaintea acesteia (ca Edgar Cayce) regăsim entitatea în aceeaşi ţară ca astăzi. Dar ca soldat al armatei engleze, în epoca înaintării lor în Marile Câmpii. Numele său era John Bainbridge. În acea viaţă se născuse în Anglia, în Cornouailles. Instruit şi format în forţele armate canadiene, a ajuns în acele câmpii cunoscute astăzi ca America, adică Statele Unite. A murit înecat, traversând râul în cursul unei bătălii, lingă actuala sa reşedinţă (Dayton, Ohio]. În viaţa aceea, exact înaintea acesteia [...], a avut o existenţă de aventurier, în timpul când armatele regale engleze din care făcea parte au intrat în această ţară pentru a o coloniza. El era în legătură cu un grup de coloni care debarcaseră pe coasta estică a acestui pământ nou pe care îl numim astăzi Virginia. Aceasta se petrecea în apropiere de ceea ce este acum staţiunea balneară numită Virginia Beach. John Bainbridge a participat la un raid pe coastele sudice ale ţării şi a scăpat. Apoi, cu forţele armate care înaintau spre interior, a traversat oraşele acestei regiuni, oraşe care-i sunt bine cunoscute în viaţa actuală. El şi-a deschis drum spre Marile Lacuri, până în locul unde se află acum Chicago şi unde exista pe atunci un fort. Acolo a participat la o luptă în cursul căreia încercă să traverseze Ohio. Şi acolo a murit. [...] Şi, în actuala sa evoluţie, (ca Cayce) regăsim încă la el multe din trăsăturile de caracter provenite din acea viaţă de aventurier! (Lectura 294-8).

Nu cow-boy, ci play-boy...

În timpul acelui sejur terestru, nu a fost căsătorit, deşi s-a distrat destul... (Lectura 294-8).

Într-adevăr, anumite persoane care au venit să-l consulte pe Cayce par să fi fost amestecate în această viaţă de aventuri. Printre ele, mai multe femei care ar fi fost metresele lui Bainbridge, între care o tânără americană de douăzeci şi doi de ani, care a aflat prin lectura oferită că ar fi fost o prinţesă indiană! L-ar fi iubit pe Bainbridge, care ar fi abandonat-o, nu înainte de a fi profitat de averea sa:

Printre vieţile dumneavoastră anterioare, iat-o pe acea care vă influenţează cel mai mult în viaţa actuală [...]: eraţi o

prinţesă indiană din tribul Powhatan din Virginia şi numele dumneavoastră era: „Steaua care răsare”. Această prinţesă era sora vitregă a celebrei Pocahontas [...]. Ea aparţinea deci acelor triburi indiene pe care primii coloni le-au găsit aşezate în ţară. [...] Această prinţesă avea viziuni, ea practica viziunea în apă, prin observarea lunii şi stelelor.

[...] Sau interpreta urletele câinilor (...]. Steaua Dimineţii a semnat un tratat de pace cu noii soldaţi şi a devenit metresa unuia din coloni. Spre mijlocul vieţii sale a trăit cu numitul Bainbridge. Or ea poseda întinderi mari de pământ şi acest lucru i-a adus o mulţime de necazuri. Căci dacă a pierdut pe plan moral, a fost numai din cauza acestui Bainbridge, a hoţiei, a meschinăriei lui. Din cauza lui ea a pierdut credinţa şi speranţa, şi încrederea în omul alb. De unde astăzi [...] încrederea puţină pe care o acordă indivizilor. (Lectura 543-11).

... La sfârșitul vieţii sale, Cayce spunea că simte bine că sărăcia sa era consecinţa proastei folosiri a banilor celorlalţi, în viaţa când a fost Bainbridge. Această pasăre călătoare îşi pierdea timpul în:

... nenumărate escapade cu sexul opus. (Lectura 294-8).

Se pare că a semănat pe ici, pe colo mulţi copii ilegitimi, de creşterea cărora nu s-a sinchisit. Ca de exemplu, Clara Bainbridge:

... copilul uneia din numeroasele ţiitoare ale lui Bainbridge în acea viaţă imposibilă [„in what a life” în text!] (Lectura 3635-1).

Două vieţi la rând, acelaşi nume: este posibil?

Primii comentatori ai lui Cayce identificaseră un singur Bainbridge. Or lecturile spun că ar fi avut acest nume în două încarnări şi nu întruna. Este posibil?

Repetiţia aceluiaşi nume de la o viaţă la alta este destul de frecvent în suitele de încarnări date de Cayce (ca şi de alte medii).

Şi dacă entitatea se reîncarnează în aceeaşi familie - ceea ce nu este deloc rar - se poate repeta numele de familie. Un exemplu, în descendenţa lui Cayce: când fiul său Hugh Lynn a avut un fiu, i-a cerut tatălui o lectură pentru nou-născut. Cayce a spus că acel copil era reîncarnarea bunicului său, Edgar. Şi îl sfătuia deci să-i dea acelaşi prenume, Thomas!

Astfel, primul Bainbridge, supus englez, ar fi acostat pe 7 octombrie 1625 pe coasta americană din Virginia:

În urmă cu exact 300 de ani socotiţi zi cu zi, oră cu oră, aşa cum calculăm pe Pământ, entitatea (Bainbridge alias Cayce) a debarcat aici (Virginia Beach!). Înţelegeţi? (Lectura 294-39), dată la 7 octombrie 1925 la Virginia Beach, de Cayce. pentru el însuşi).

Se ştie că primii coloni europeni sosiţi în mai 1607 întemeiaseră Jamestown (*A se vedea istoria întemeierii oraşului Jamestown în Captain Smith, de Georges Walter (Jean-Claude Lattes editeur, Paris, 1980)*) (ceva mai la sud de Washington). După câțiva ani, John Rolfe, primul plantator de tutun din Virginia, s-a căsătorit cu Pocahontas, fiica şefului algonquin Powhatan. Acest eveniment ar fi fost contemporan cu Bainbridge care debarcase în 1625, primul John Bainbridge din secolul XVII.

Dar o altă lectură spune că Bainbridge trăia în 1742, cu 11 7 ani mai târziu după debarcarea în Virginia. Atunci, sunt două posibilităţi: sau secretara care a transcris lectura s-a înşelat asupra datei - ceea ce i se întâmpla adeseori, sau este vorba de un al doilea personaj din secolul următor. Această ipoteză din urmă pare confirmată de ansamblul textelor:

Înainte, găsim entitatea ca aventurier venit în această ţară sub numele de John Bainbridge [...). A pierdut mult în plan spiritual în cursul acelei vieţi terestre. Căci a fost o existenţă de vagabond... Mulţi oameni cu care a fost în contact au suferit din cauza lui. De unde întoarcerea sa rapidă în planul terestru şi această viaţă agitată, aceste rătăciri în decoruri pe care le cunoscuse în experienţele precedente. Entitatea era pe Pământ în 9742. (Lectura 294-19).

Ar fi vorba deci, de data aceasta, de al doilea Bainbridge, cel din secolul XVIII. A rata o viaţă, a o lua din nou de la capăt... şi a o rata, este posibil? Tradiţia ezoterică spune că da. Cazul Bainbridge, pe cât de uimitor pare, ar fi un caz tipic de suită de

reîncarnări „repetată”, ca elevul cel rău care repetă clasa (fără să evolueze cu nimic, aşa cum se întâmplă adesea!).

Comentatori iscusiţi au comparat lecturile date diferiţilor consultanţi care ar fi trăit în timpul primilor coloni.

Prin verificarea mărturiilor, apar clar două epoci, cu personaje diferite. Deşi lecturile par uneori să-i confunde pe cei doi Bainbridge, iată o lectură care este limpede:

Domnul Cayce era în forţele armate din ţinutul nordic, lingă locul unde trăieşte acum (Dayton, Ohio). El făcuse tabără în acest loc. Distrugerea corpului său fizic a fost adeseori bruscă - aici, datorită apei. Şi în încarnarea sa precedentă, chiar înaintea acesteia, a fost întemeietorul oraşului Jamestown, în Virginia. De unde, întotdeauna, chemarea ţărmului. (Lectura 5717-5).

... Şi întoarcerea lui Cayce la Virginia Beach, aşezată foarte aproape de Jamestown!

Arborele zace acolo unde a căzut.

Aceste trei vieţi succesive ale aceleiaşi entităţi (iată că încep să vorbesc precum Cayce!) ne clarifică o altă lege: revenim în mod necesar pe locurile unde am creat karmă. Este ceea ce am numi karma geografică... Viaţa lui Edgar Cayce între Ohio şi Virginia trebuia să-i permită să răscumpere bravurile celor două vieţi de „bun de nimic” sau de „uşuratic” *(wastrel,* cum spune el!), trăite în acelaşi loc. Este mult de meditat la această legătură karmică a omului cu peisajul care îl înconjoară. Poate că ţăranul Cayce, căruia toată viaţa i-a plăcut să se ocupe de grădinărit şi să planteze copaci, avea o datorie faţă de acel pământ pe care îl devastase ca soldat? (Căci soldaţii din vremea aceea nu erau deloc ecologişti!):

Existenţa terestră a entităţii ca Bainbridge a fost aceea a unui uşuratic - dacă o considerăm în sine. Dar el trebuia să cunoască extremele binelui şi răului, în propria sa experienţă trăită ca şi în experienţa celorlalţi. De aceea entitatea a fost condusă în acel loc pentru că, aşa cum a spus Invăţătorul, arborele zace acolo unde a căzut. (Lectura 5755-1).

Ascultaţi: din locul unde am căzut trebuie să ne ridicăm!

Aceste lecturi atrag atenţia, de asemenea, asupra cazurilor trecerii de la o rasă la alta într-o serie de încarnări. Cazul prinţesei indiene reîncarnată în albă americană în secolul XX

sugerează că printre cetăţenii actuali ai Statelor Unite, unii care sunt atât de mândri de a fi albi au fost poate roşii (sau negri) în viaţa anterioară?

Deci dacă legea karmei este adevărată şi dacă ea este dreaptă, rezervaţiile unde mor ultimii indieni trebuie să fie populate cu foşti Buffalo Bill care îşi plătesc violenţa de albi de altădată?

Edgar Cayce a fost francez?

Am descoperit - cu surprindere - în dosarele Cayce peste 300 de încarnări franceze. Altfel spus, o proporţie deloc neglijabilă a consultanţilor lui Cayce de la începutul acestui secol ar fi trăit înainte în Franţa.

Nu este nostim să ne gândim - dacă Cayce spune adevărul - că Thomas Jefferson ar fi fost gal? Iar vrăjitoarele din Salem, cruciaţi? În cvasitotalitatea lor, încarnările franceze din aceste dosare fuseseră înainte egiptene, ca şi Cayce însuşi.

Franţa eternă

Cayce aparţinea încă unei generaţii de americani din sud marcaţi de o moştenire culturală franceză. Această moştenire, la următoarea generaţie, aproape că a dispărut din motive istorice: înfrângerea sudului în Războiul de Secesiune şi numărul mic de francezi care au emigrat în Statele Unite în comparaţie cu alte ţări europene. Astfel, consultanţii lui Cayce nu i-au pus niciodată măcar o singură întrebare despre Franţa.

Am găsit o consultantă franceză, UNA, în dosarele Cayce, pasăre rară! Era o arheologă care locuia în California. În lectura sa dată pe 25 martie 1938, Cayce a profitat pentru a vorbi de entitatea „Franţa”:

Căci fiecare naţiune, fiecare popor şi-a construit din spiritul însuşi al cetăţenilor săi o poziţie corespunzătoare locului pe care vrea să-l deţină pe eşichierul Pământului. Şi nu numai al Pământului, ci şi al Universului. Şi în ceea ce priveşte oamenii din Franţa, ei au clădit o dependenţă şi o independenţă pe bucuria oferită de Frumuseţe. Pe respectul acordat corpului considerat sacru. Ca şi respectul faţă de Forţele Creatoare prezente în fiecare experienţă de viaţă. (Lectura 1554-3).

Ne miră fraza despre „eşichierul Universului”: oare Franţa va trimite colonii pe Venus, „plan” planetar al Frumuseţii? Consultanta a pus foarte multe întrebări despre vieţile sale anterioare, la care Cayce a răspuns cu o excepţională bunăvoinţă. El a descoperit mai multe vieţi franceze, între care una destul de puţin glorioasă, ca soţie părăsită a unui cruciat. Pe de altă parte, această doamnă adoptase un nepot, Georges, pe jumătate indochinez, pe jumătate francez, şi căpitan de aviaţie. Ea a întrebat unde îl cunoscuse:

Într-o viaţă în Grecia, el era deja căpitan. (Aceeaşi lectură).

Reţineţi că Georges este un prenume grec şi că numai din prenume s-ar fi putut deduce o viaţă grecească! Lectura mai spune că el ajunsese în cele din urmă la o poziţie importantă, unde dispreţuise oamenii din clasele inferioare (între care „veneticii”!). Aceasta explică reîncarnarea sa actuală într-o clasă de oameni care suferă de un dispreţ pe cât de general pe atât de nejustificat: metişii!

O altă femeie americană a primit următoarea lectură în timpul celui de al doilea război mondial:

Înaintea acestei încarnări, entitatea a trăit în ţara cunoscută acum ca Franţa. Era în timpul cruciadelor [...]. Să nu vă imaginaţi vreodată că Franţa ar putea fi eliminată de pe Pământ, în ciuda suferinţei pe care o trăieşte astăzi naţiunea franceză. Ea este ca unul din cele şapte păcate capitale şi, de asemenea, ca una din cele douăsprezece virtuţi ale Familiei umane. (Lectura 2072-15).

Această asigurare a unei perenităţi a Franţei - Franţa eternă - există în alte profeţii, dar Cayce în mod sigur nu le cunoştea.

Misterioasele încarnări franceze ale lui Edgar Cayce

Există un anumit număr de lecturi unde Cayce îşi povesteşte propriile încarnări în Franţa, menționând trei mari nume care corespund cu trei epoci: Richelieu (deci domnia lui Ludovic al XIII-lea), Ludovic al XIV-lea şi Ludovic al XV-lea. El dă o mulţime de detalii care se referă la aceste trei domnii, adică în mare două secole: secolul XVII şi secolul XVIII. Dar cum el descrie o viaţă de copil foarte scurtă (mort înaintea adolescenţei), se pare că ne aflăm în faţa mai multor vieţi franceze repetitive, ca în cazul precedent al celor două vieţi ale

lai John Bainbridge în America. Acest copil ar fi trăit la Curte, ca bastard al unei fiice a Franţei, adică nepot al suveranului.

Am făcut cercetări la Biblioteca regală din Versailles, unde sunt repertoriate toate personajele care au trăit la Curte: fiecare face obiectul unor fișe foarte detaliate. Toţi cei care au aparţinut de aproape sau de departe familiei regale sunt cunoscuţi (în această Curte de la Versailles unde, în final, nu exista „viaţă privată” pentru prinţii de sânge).

N-am găsit nici un copil care să poată fi identificat cu exactitate: nici un nepot ilegitim al lui Ludovic al XIII-lea, Ludovic al XIV-lea, Ludovic al XV-lea nu corespunde perfect descrierilor lui Cayce.

Dimpotrivă, dacă e vorba de doi copii diferiţi sub doi regi diferiţi, este plauzibil.

Un comentator al lui Cayce pe care nu-l vom numi din milă a încercat să demonstreze că ar fi vorba de un nepot negru al lui Ludovic al XIV-lea... Concluzie cam simpluţă. Am fost eu însămi să verific la Versailles şi n-am găsit în arhive nimic care poate susţine această poveste pe care istoricii serioşi o consideră fantezistă. Să adăugăm că Cayce însuşi nu a spus niciodată că acest copil ar fi fost negru. Comentatorul respectiv pare, de altfel, să ignore totul în privinţa limbii franceze şi nu a consultat arhivele de la Versailles.

Voi dezvolta acest subiect mai în detaliu în al doilea volum al acestei lucrări, împreună cu fascinantele vieţi anterioare ale unor personaje cunoscute din istoria Franţei. I-am întâlnit deja pe Jeanne d'Arc, Saint Martin de Tours, Madame Royale... dar mai sunt şi alţii!

Închei acest capitol oferind un scurt extras de lectură:

În viaţa precedentă, găsim entitatea (este vorba de Edgar însuşi), la Curtea Franţei, când Ludovic al XV-lea era rege şi entitatea era încredinţată Gărzii regale, dar a fost pentru puţini ani, aşa cum numărăm anii în plan terestru. Aşadar această entitate a fost încredinţată unei gărzi a Curţii regale, aparținând Casei regale, şi care şi-a pierdut viaţa apărând copilul ce-i fusese încredinţat [...] iar numele acestui copil era Ralph Dahl (Raphael?). (Lectura 294-8).

Din punct de vedere al datării, această viaţă de copilaş s-ar intercala între vieţile lui John Bainbridge. Şi ar explica de ce

Edgar Cayce s-a reîncarnat în cele din urmă într-o familie americană de origine franceză...

CAPITOLUL IV - DEZVOLTAREA METODICĂ A FACULTĂŢILOR „PSI”

Oricine poate fi „Carvăzător”

Uneori, ajungând la o răspântie de drumuri, când ar trebui să luăm o hotărâre, nu ştim pe care să o luăm, căci nu o vedem limpede. Atunci căutăm pe cineva care poate „vedea” în locul nostru.

Or Cayce crede că fiecare dintre noi îşi poate găsi răspunsul - altfel spus, să fie propriul său „clarvăzător”. Căci, spune el, facultăţile psi:

există în mod latent în fiecare individ. (Lectura 256-2). Toate entităţile au puteri psi, mistice şi înzestrare de clarviziune. (Lectura 1500-4).

Marea originalitate a lui Cayce este că el nu ezită să încurajeze pe oricine în dezvoltarea puterilor psi. O nouă rasă a omenirii se va naşte când oamenii vor călători cu viteza gândului, vor vedea spiritele Naturii, nu vor mai avea nevoie de radio sau telefon pentru a comunica la distanţă...

Dar dacă sunt rău folosite, în scopuri egoiste, aceste puteri psi sunt periculoase pentru cei care le folosesc şi pentru victimele lor:

...Căci aceste facultăţi pot deveni foarte, foarte perturbatoare dacă nu sunt înrădăcinate în obişnuinţa fermă de a urma întocmai calea spirituală. (Lectura 1460-2).

CARE AR FI CEL MAI BUN MOD DE DEZVOLTARE A FACULTĂŢILOR DE CLARVIZIUNE PENTRU ACEASTĂ PERSOANĂ?

Să încerce să se înţeleagă ea însăşi, căci viziunile, clarvederea ţin de forţele spirituale şi mentale. Aceste forţe se vor dezvolta cel mai bine în perspectiva de a sluji pe ceilalţi, pentru a-i ajuta să evolueze. Ele trebuie să fie toate folosite, dar fără motivaţii egoiste. (Lectura 900-5).

Căci se pot folosi forţele „psi” fie pentru Bine, fie pentru Rău; pentru Rău, dacă este numai din vanitate; pentru Bine, pentru progres, dacă forţele care călăuzesc Eul interior sunt ţinute în frâu de făgăduinţa unui adevăr, a unei căi, a unei

lumini. Ele trebuie puse sub un imperativ spiritual şi nu subordonate egoismului entităţii. (Lectura 1460-2).

Ce numim „facultăţi psi”?

Parapsihologia se ocupă de tot ce nu se explică „ştiinţific”. Toate aceste fenomene care scapă analizei raţionale ar proveni din facultăţi non-logice: facultăţile psi. Adică:

- clarvederea sau facultatea de a discerne evenimentele trecute şi viitoare, depărtate în spaţiu sau timp. Este, de asemenea, facultatea de a vedea aurele care înconjoară fiinţele vii;
- psihometria sau facultatea de a descrie istoria unui obiect pe care-l ţii în mână;
- mediumnitatea sau aptitudinea de a comunica cu entităţile descarnate;
- şamanismul sau posibilitatea de a interpreta limba animalelor, plantelor, solului, vocile vintului, de a comunica cu spiritele Naturii (gnomi, zâne, îngeri etc.);
- telepatia sau comunicarea mentală cu persoane aflate la mare distanţă;
- surseria (*descoperirea surselor de apă cu ajutorul unor baghete (n. tr.)*) sau arta de a găsi ceea ce este ascuns în pământ şi radiestezia care este derivată din aceasta;
- ştiinţa viselor: interpretarea, posibilitatea de a dirija visele după dorinţă etc.
- darul vindecării prin rugăciune, cuvânt, gând, atingerea cu mâinile etc.;

Toate aceste facultăţi şi multe altele încă, descrise de mulţi autori cunoscuţi alcătuiesc zestrea fiecărei fiinţe omeneşti:

La începutul lumii, forţele psi erau expresia naturală a entităţii umane [...]. Ciclurile Timpului îi readuc astăzi pe Pământ pe cei care au manifestat aceste forţe psihice la modul cel mai strălucit şi mai benefic. (Lectura 364-11).

...între care Cayce însuşi, care a fost un mare medium odinioară, în Egipt!

Adevăratul sens al expresiei facultăţi psi (în engleză: „psychic forces”) este manifestarea în lumea materială a forţelor spirituale şi mentale, ascunse şi latente. (Lectura 3744-1).

Cât despre dezvoltarea acestor aptitudini, ea trebuie să fie încurajată:

Fiecare suflet are posibilitatea de a duce la desăvârșire tot ce poate fi el pe Pământ. Dacă el vrea să-şi dezvolte aptitudinile parapsihologice, o poate face foarte bine. Asta depinde de idealurile pe care le urmează. (Lectura 3083-1).

Fiecare suflet este o parte din Dumnezeu şi tocmai originea acestei forţe psi, adică spirituală, îşi caută fără încetare expresia. (Lectura 531-2).

Căci noi putem să cunoaştem tot şi să răspundem la toate întrebările: „Ceea ce fac eu puteţi şi voi să faceţi la fel de bine ca mine!” le spunea Cayce celor din jurul său:

Fiecare suflet este o parte din Întregul Universal. Din acest motiv, orice cunoaştere, orice înţelegere este accesibilă conştiinţei fiecărei entităţi şi aceasta face parte din experienţa umană. (Lectura 2823-1).

Să ne eliberăm de orice dependenţă

După ce recunoaştem un guru nefast? După faptul că nu-şi încurajează niciodată fidelii să stea pe picioarele lor. El îi păstrează într-o atitudine de dependenţă, împiedicându-i să-şi asume răspunderea de sine, în loc să-i înveţe să-şi dezvolte libertatea, adică să-şi folosească atributele divine. Căci noi suntem zei decăzuţi, pe cale de a ne recuceri treptat puterile divine. Cayce dimpotrivă, ca Krishnamurti, (*Krishnamurti,* de Mary Lutyens, ed. Arista, 42, rue Monge, 75005 Paris, 1984) a încurajat întotdeauna pe fiecare să-şi găsească propriul drum, fără să depindă de nimic, de nimeni:

Vrei să devii un automat, o fiinţă manipulată de o forţă exterioară ţie? Să fii jucăria unei influenţe, să devii un obiect căruia i se trag sforile şi ale cărui acţiuni sunt hotărâte de alţii? [...] Aşa se pierde autonomia, aşa ajunge personalitatea să fie înăbuşită de altă personalitate. (Lectura 270-28).

Învaţă-ţi mentalul să devină conştient de divinitatea care îl locuieşte şi mai ales nu te desconsidera, ci mai bine foloseşte orice ocazie ca să slăveşti această divinitate prezentă în străfundul tău. (Lectura 2421-2).

Căci corpul tău este Templul lui Dumnezeu viu. Păstrează-l în toată frumuseţea lui. Ai grijă de el şi ai să-l apreciezi mai bine

la justa valoare. Şi astfel vei deveni conştient că acesta este locul unde regăseşti prezenţa Sa. (Lectura 3179-1).

Şi tocmai această prezenţă divină este izvorul tuturor puterilor psi. Tehnicile de branşare pe această divinitate interioară sunt multiple. Dar ele trec printr-o relaxare a corpului fizic: trebuie mai întâi „să fii în apele tale” la nivelul trupului. De unde necesitatea de relaxare înainte de orice demers psi.

Apoi, există dintotdeauna ceea ce numim „suporturi de manţie”: tehnici sau procedee diverse, care ajută la dezvoltarea auzului interior. Personal, folosesc astrologia, focul din cămin sau flacăra luminării, pendulul, Yi-Jing, fotografia. Alţii privesc apa, norii, cărţile, cristalul, zaţul de cafea etc.

Romanii interpretau zborul păsărilor, grecii şi druizii ascultau arborii şi fântânile... Iar Pythia inhala vaporii de sulf care ieşeau din măruntaiele pământului. Toate tehnicile, absolut toate sunt bune în măsura în care ele ajută la „branşarea” pe vocea interioară, pe glasul divin din adâncul nostru.

Fiecare din cele cinci simţuri pot şi trebuie să funcţioneze astfel în registrul psi. De exemplu, anumite mirosuri dintr-o casă sunt revelatoare pentru prezenţa unei entităţi descarnate. Putem „vedea”, putem de asemenea „auzi”: acesta este clarauzul, când se aude interior, uneori fără cuvinte! Anumite medii folosesc atingerea. De exemplu, această femeie tânără care găseşte cartea pe care o caută în bibliotecă... plimbându-şi degetele pe cotorul volumelor aliniate pe rafturi, anunţată de senzaţia că volumul se lipeşte de degetele sale. Gustul poate fi folosit în psi. Ca acea ghicitoare care suge o bucăţică de zahăr pe care consultantul a ţinut-o în mână, sau gustul neplăcut al fructelor comestibile ce cresc într-un loc unde s-a comis o crimă.

Pe scurt toate simţurile noastre sunt utile pentru a dezvolta „al şaselea simţ”!:

Facultăţile psi vin din suflet şi acţionează cu ajutorul simţurilor, fie că este vorba de auz, miros, văz etc. sau oricare altă parte a sistemului senzorial. (Lectura 5752-1). _

Facultăţile psi sunt de o varietate infinită. Cayce n-a vorbit de toate, ci s-a ocupat mai ales de:

- lectura aurelor şi interpretarea lor;
- vindecarea spirituală;
- numerologie;
- astrologie;

- interpretarea viselor.
Voi oferi, aşadar, cititorilor mei o culegere de lecturi despre fiecare din aceste subiecte.

Intuiţie şi imaginație

Intuiţia poate fi considerată, prin urmare, ca începutul practic al parapsihologiei.

DAŢI-NE, DOMNULE CAYCE, INDICAŢII PENTRU DEZVOLTAREA INTUIŢIEI.

Să aveţi încredere, din ce în ce mai multă încredere, în ceea ce vine din străfundurile voastre. Iată un mod foarte curent - Şi foarte eficace -de dezvoltare a intuiţiei: de fiecare dată când se pune o problemă, întrebaţi-vă eul mental şi obţineţi răspunsul lui, da sau nu. Aveţi încredere în acest răspuns. Nu acţionaţi imediat (dacă vreţi să dezvoltaţi forţele intuiţiei), ci rugându-vă şi meditând, priviţi interiorul vostru înşivă şi întrebaţi dacă este da sau nu. Răspunsul vine odată cu dezvoltarea intuiţiei. (Lectura 283-4).

Observaţi că este exact ceea ce se face în radiestezie, când se foloseşte pendulul: i se pune o întrebare clară şi răspunsul său, da sau nu, indicat de sensul giratoriu nu face decât să exprime răspunsul eului profund. (Cf. *Premieres legons de radiesthesie,* Ed. Solar, Presses de la Cite, Paris).

CUM AR PUTEA SĂ STUDIEZE ENTITATEA ACEST SIMŢ INTUITIV ŞI SĂ SE ANTRENEZE ÎN DEZVOLTAREA LUI PRACTICĂ?

Antrenarea intuiţiei? Păi, este ca electricitatea! Cum s-o stăpânești? Controlând în sine gândurile, activităţile mentalului, activităţile trupului, care permit astfel activităţilor spirituale să se facă simţite. Să antreneze intuiţia? Nu, mai bine să înveţe s-o dirijeze [...]. Controlând, dirijând aceste forţe ale intuiţiei, apar acele puteri care se manifestă prin corpul fizic. Păstraţi corpul, spiritul, sufletul branşate pe sferele energiilor celeste, mai mult decât pe forţele terestre. (Lectura 255-12).

Astfel, este clar, intuiţia aparţine celor care nu sunt întrutotul prizonierii materiei, ştiind să se separe de ea, undeva în ei înşişi.

Dacă entitatea ar vrea să se încreadă în puterile intuiţiei sale, care sunt de natură psi, adică să le dezvolte începând cu

sufletul, ea ar dobândi o mare forţă şi chiar un drum spre credinţă... (Lectura 809-1).

Lectura de mai sus arată clar că aceste fenomene nu sunt „diabolice”, aşa cum spun uneori Bisericile, ba dimpotrivă, un factor de progres spiritual.

Cât despre imaginaţie, defăimată până la a fi numită „nebuna casei”, ea poate fi de asemenea considerată ca o facultate psi. Creativitatea sa ar trebui să fie respectată:

Entitatea posedă o imaginaţie vie, adică un dar al viziunii. Şi prea adesea această facultate a fost înăbuşită de anturajul familial; ar fi bine ca fiecare persoană să-şi exprime speranţele, temerile interioare latente, în spiritul său în curs de evoluţie. Această imagine sau dar de viziune, să fie deci călăuzită de idealuri pe măsura sa. Căci există corpul fizic, corpul mental sau intelectual şi corpul spiritual; fiecare din aceste corpuri are facultăţile sale proprii şi are nevoie să se exprime. (Lectura 2443-1).

Trebuie remarcat că termenul francez „reverie” (visare) împrumută adeseori sensul negativ de „revasserie” (himeră), în timp ce acelaşi cuvânt francez folosit în americană înseamnă „imaginaţie creatoare”. Aceasta stă la baza tehnicilor de autovindecare prin vizualizare şi din acest motiv a stârnit recent interesul psihologilor. Imaginaţia se află, de asemenea, la baza creaţiei artistice şi literare, dar aceasta o ştie toată lumea! Ceea ce se ştie mai puţin este că ea stă la baza umorului pe care unii cititori îl înrudesc cu facultăţile psi:

Entitatea a fost întotdeauna înclinată să facă glume [...]. În unele momente, entitatea vede atât de bine umorul situaţiilor încât nu mai discerne decât ridicolul, în loc să folosească forţa creatoare aflată în umor [...]. În general, entitatea este foarte intuitivă. (Lectura 2421-2).

Cine miroase a pucioasă...

ŞI CE SĂ CREDEM, DOMNULE CAYCE, DE CEI CARE CRITICĂ MEDIILE, CLARVEDEREA, PARAPSIHOLOGIA?

În Franţa, în aşa- zisa „înaltă societate”, este de bonton să fie criticat şi condamnat cel care lucrează în variatele domenii ale parapsihologiei. Scepticii opun întotdeauna aceleaşi argumente: „Eu rămân la bunul simţ” sau chiar: „Toţi aceşti

şarlatani sunt periculoşi” (traduceţi: „Mamă, mi-e frică de tot ce e nou!”). Aristocraţiei şi burgheziei le este frică pentru că cinci secole de Inchiziţie, ruguri, războaie religioase au paralizat libertatea de gândire. Epocile de civilizaţie strălucită, ca Renaşterea sau secolul al XVIII-lea, au coincis totuşi cu o reînnoire a acestei libertăţi... şi o dezvoltare a parapsihologiei! Inteligenţia pariziană, fie de dreapta sau de stingă, şi în general, în Franţa, majoritatea celor care deţin o parcelă de putere se simt ameninţaţi când li se vorbeşte de clarvedere, vindecări psi etc. În general, argumentele lor sunt foarte reduse, pentru că ei nu cunosc nimic din aceste domenii: le condamnă fără a se osteni vreodată să se documenteze. Acelaşi fenomen există în Statele Unite, unde a fost întrebat Cayce:

DE CE ATIT DE MULŢI OAMENI RIDICULIZEAZĂ IDEEA CĂ FACULTĂŢILE PSI AR PUTEA OFERI ŞI ELE INFORMAŢII UTILE? El a răspuns:

Pentru că nu sunt înţelese legile care guvernează aceste fenomene parapsihologice. O mare parte din această neînțelegere este datorată unei rele folosiri a cunoaşterii obţinute prin aceste puteri.

Rea folosire care într-adevăr a putut genera forţe distructive şi asta se mai poate încă întâmpla. Dar singura realitate vitală este aceea care se manifestă în planul material, adică fizic, prin ceea ce numim parapsihologie. Cei care ridiculizează manifestările acesteia sunt mai mult de plâns decât de condamnat, căci ei riscă să se găsească în situaţii de frustrare şi necazuri care le vor fi necesare la dezvoltarea sufletului. Căci forţele psi care animă lumea, viaţa fizică ar fi ca o navă fără pilot. Tocmai acest element psi este forţa vitală a oricărei existenţe. Spiritul, sufletul condiţiei noastre existenţiale este tocmai această forţă vitală zisă ocultă sau psi. (Lectura 3744-1).

Trebuie să-i consultăm pe cei care din punct de vedere profesional şi-au dezvoltat facultăţile psi? Da, astfel putem obţine un ajutor preţios. Cayce însuşi şi-a dat mesajul numai prin intermediul miilor de consultanţi... La sfârșitul vieţii, succesul său era atât de mare încât trebuia să facă programări cu doi ani înainte!

Dar nu era singurul din epocă în stare de previziuni bune. Eu însămi am cunoscut alţii, bărbaţi şi femei, care nu-i erau inferiori, ca de exemplu extraordinara Marthe Robin din Franţa.

Un singur om confruntat cu o asemenea cerere însemna prea mult. Astfel, lecturile sugerau formarea unor discipoli... Ceea ce Cayce nu a făcut niciodată, din lipsă de timp sau modestie.

AR TREBUI SĂ INCEPEM UN PROGRAM DE INSTRUIRE PENTRU CA EDGAR CAYCE SĂ AIBĂ ASISTENŢI?

Sigur că ar trebui. Am spus-o adeseori [...]. (Lectura 254-46).

Nu vă fie teamă. Căci dezvoltarea numeroaselor aptitudini psi va deveni forţa care va călăuzi sute de clarvăzători în menirea lor de a-i ajuta pe oameni [...]. (Lectura 254-4).

Aşa cum am spus-o adeseori aici, canalele prin care poate trece această informaţie dată în lecturi sunt în număr nelimitat. Ele vor reuşi cu condiţia de a nu-şi proiecta eul individual, personalitatea de individ (în mesajele pe care le transmit). (Lectura 254-53).

Puteţi vedea aurele

În tablourile vechi, personajele sfinte sunt înconjurate de un nimb de lumină, uneori numai capul are o aureolă: pictorii de odinioară ştiau că trupul omenesc este înconjurat de un câmp de energie luminoasă.

Primele fotografii de aure - în civilizaţia noastră - au fost făcute de doi cercetători ruşi, familia Kirlian. Şi ceea ce a putut vedea aparatul lor pot percepe şi ochii noştri.

Cayce vedea în mod natural aurele oamenilor şi credea că toată lumea o putea face. O spune el însuşi într-o cărticică fermecătoare pe care a scris-o la sfârșitul vieţii, singura pe care a scris-o vreodată, în stare de veghe! (*Auras, de Edgar Cayce, A.R.E Press, P.O.BOX 595, Virginia Beach, VA 23451, U S A*)

De când îmi pot eu aminti am văzut culorile din jurul oamenilor. Nu-mi amintesc să fi văzut oameni care să nu-mi fi frapat retina cu culorile lor albastre, verzi, roşii fluide curgând în jurul capului lor şi în jurul umerilor. Mi-a trebuit mult timp să realizez că alţi oameni nu vedeau aceste culori. Şi abia târziu am înţeles pentru prima dată cuvântul „aură” şi am învăţat să-l

folosesc, pentru a descrie ceea ce vedeam, acest fenomen pentru mine atât de obişnuit! Nici nu-mi pot imagina oamenii fără aură. O văd schimbându-se la prietenii şi apropiaţii mei în cursul existenţei lor Boala, tristeţea, iubirea, fericirea, toate aceste stări se văd în aura lor. Pentru mine, aura este ca buletinul meteo al sufletului... Ea arată în ce directe suflă vânturile destinului. Mulţi oameni sunt capabili să vadă aurele [...].

Aura unei persoane revelă multe lucruri în privinţa sa. Şi când am înţeles [...] că asta avea o semnificaţie spirituală, am început să studiez culorile în ideea de a le interpreta. De-a lungul anilor am sfârșit prin a construi un sistem de interpretare pe care îl compar din timp în timp cu experienţa altor oameni care văd aurele. Şi este interesant să remarcăm că de cele mai multe ori acei oameni şi cu mine cădem de acord asupra aceleiaşi interpretări. Singurele divergenţe se referă la culorile care sunt în aurele noastre personale [...]. De exemplu, eu am mult albastru în aură: astfel, interpretarea pe care o dau eu acestei culori nu coincide întotdeauna cu interpretarea unei persoane a cărei aură nu va avea albastru, căci ea va interpreta această culoare cu mai multă obiectivitate decât mine! O persoană dintre prietenele mele are mult verde în aură şi ei nu-i place deloc această culoare în aura celorlalţi! Ea dă o interpretare negativă deşi este culoarea vindecătorilor. Mi se întâmplă să citesc unele cărţi despre ocultism şi simbolismul culorilor. În general, ele sunt în acord cu ceea ce am trăit eu însumi. Lectura aurei unui individ este o întreagă artă pe care o stăpânești cu timpul, printr-o observaţie constantă şi neîncetate retuşuri [...].

Bineînţeles, nu citesc aurele ca un profesionist: nici n-aş încerca să visez la aşa ceva! Dar sunt convins că este o aptitudine pe care într-o zi oricine o va poseda. Deci, mă străduiesc să-i încurajez pe oameni, să-i obişnuiesc cu ideea că există o aură [...].

O prietenă mi-a povestit că atunci când o persoană oarecare o minte sau încearcă să o înşele răspunzând evaziv, ea vede o bandă orizontală de verde-gălbui în aura interlocutorului său, chiar deasupra capului. Nu se înşală niciodată şi studenţii săi sunt uluiţi de aptitudinea ei de a detecta orice minciună!

Şi iată ce mi-a povestit o altă persoană: se afla într-o zi la al şaselea etaj într-un mare magazin. În timp ce chema ascensorul ca să coboare, a observat un raion cu pulovere roşii, atât de grozave încât i-a venit poftă să le vadă de-aproape. Totuşi sosise ascensorul şi era pe cale să intre în el, când a simţit că nu mai dorea acest lucru: interiorul ascensorului, deşi bine luminat, a devenit întunecos. Ceva nu era în regulă. Instinctiv i-a spus liftierului să continue fără ea. Apoi s-a întors să vadă puloverele roşii şi examinându-le, a realizat ceea ce-i provocase senzaţia neplăcută: oamenii aceia înghesuiţi în ascensor nu aveau aure! Şi în timp ce ea privea puloverele roşii, cablul ascensorului s-a rupt. Ascensorul s-a zdrobit de sol şi toţi oamenii dinăuntru au murit!

... Astfel, lectura aurelor poate să se dovedească de o mare utilitate! O altă persoană pe care o cunosc vede încarnările trecute ale interlocutorilor săi. când aceştia vorbesc de ceva ce au cunoscut în una din vieţile lor precedente, ea vede acest lucru. Şi dacă cineva îi spune: „Mi-a plăcut întotdeauna Italia şi aş vrea să merg acolo”, ea vede silueta, de exemplu, a unui italian din timpul Renaşterii în aura persoanei care-i vorbeşte [...] adică o imagine a personalităţii pe care interlocutorul său o avea în acea viaţă. Şi ce este aceasta dacă nu o „lectură a vieţilor anterioare”? Poate să pară bizar, dar prima dată când mi s-a povestit aceasta, eram sceptic. până când într-o seară, stând pe terasa casei, am văzut eu însumi aceasta! Unul din prietenii mei discuta cu aprindere despre istoria Angliei. În aura lui am văzut atunci silueta unui tânăr călugăr... Şi mi-am amintit atunci de lectura pe care o dădusem (adormit!) pentru acel prieten: era descris acolo ca fiind călugăr în Anglia într-una din vieţile sale! [...].

Cred că majoritatea oamenilor văd aurele, dar fără să realizeze că le văd! [...] Dacă ziceţi: „De ce poartă ea această culoare? Nu i se potriveşte!”, sau „Ce bine îi vine rochia aceasta”, aţi văzut aura în ambele cazuri. Prima persoană purta o culoare care nu se armoniza cu aura. Observaţi cu grijă culorile care predomină în îmbrăcămintea prietenilor voştri: veţi vedea că variază în funcţie de comportamentul lor.

Roşu

El reprezintă în mod tradiţional corpul, Pământul, focul iadului! [...]. El arată forţă, vigoare, energie. Dar interpretarea sa depinde de nuanţă şi de corelarea sa cu celelalte culori. Roşul închis arată un temperament violent şi o tendinţă la tulburări nervoase. O persoană cu roşu închis în aură poate să pară puternică pe dinafară, dar există undeva o suferinţă care-i afectează sistemul nervos. Acest gen de persoană va fi dominatoare şi impulsivă. Dacă nuanţa de roşu este mai deschisă, va fi atunci o persoană impulsivă sau centrată pe ea însăşi. Roşu stacojiu poate arăta un ego debordant. Roz, roşu corai sunt culori legate de imaturitate. Le vedem de obicei la tineri. În cazul unui adult, acestea arată o mentalitate de adolescent întârziat, o grijă infantilă faţă de sine însuşi. De fiecare dată când există roşu, există tendinţa ia tulburări nervoase. Astfel de persoane ar trebui să-şi facă timp să se calmeze, să se exteriorizeze.: Roşu, culoarea planetei Marte, corespunde lui DO în gama muzicală. În creştinismul primitiv, roşul era asociat cu Patima lui Christos. Era culoarea războiului, a luptei, a sacrificiului.

Oranj

Culoare a Soarelui, ea este revitalizantă. Este, în general, o culoare bună, o deschidere către ceilalţi. Totuşi, nuanţa! Dacă oranjul viu arată vitalitatea şi controlul de sine, oranjul închis denotă o atitudine delăsătoare, lipsă de ambiţie şi în mod obişnuit lene. Oamenii care au oranj în aura lor sunt supuşi tulburărilor renale. În liturghia creştină oranjul simboliza gloria, forţa, fructele Pământului, toate lucrurile asociate în mod firesc Soarelui. În gamă, oranjul corespunde notei RE.

Galben

Auriu, strălucitor, el indică sănătatea celor care sunt „în apele lor”, a celor care se îngrijesc atât cât trebuie, care nu se plictisesc şi care învaţă uşor. Ei sunt fericiţi, prietenoşi şi serviabili. Dar dacă galbenul este palid, ei sunt timizi. Dacă

galbenul tinde spre roşu, sunt timizi [...] şi nehotărâți, lăsându-se conduşi de ceilalţi. Galbenul corespunde lui MI şi planetei Mercur.

Verde

Dacă este smarald şi mai ales cu urmă de albastru, este culoarea vindecării. Serviabil, tonic, amical, prietenos, verdele este culoarea medicilor şi infirmierelor care au întotdeauna această culoare în aura lor. Rareori este o culoare dominantă, ea fiind mai degrabă un contrapunct. Cu cât tinde spre albastru, cu atât este mai folositoare şi demnă de încredere. Dacă tinde spre galben, îi scade valoarea. Verdele cu mult galben simbolizează înşelătoria. Regulă generală: verdele vindecător, intens se vede doar în cantitate mică, dar este bine să-l avem în aură. El corespunde lui Saturn şi notei muzicale FA. În liturghia creştină primitivă, era asociat cu tinereţea, cu fertilitatea Naturii.

Albastru

Întotdeauna a fost culoarea Spiritului, simbolul contemplării, al rugăciunii, al cerului [...]. Se mai spune că albastrul este adevărata culoare a Soarelui şi că este culoarea lui Jupiter, care guvernează cele mai înalte gânduri şi marile idei. Aproape toate nuanţele de albastru sunt bune, dar cele mai intense sunt cele mai bune. Albastrul pal indică o persoană superficială care totuşi luptă să-şi cucerească maturitatea.

Albastrul mediu relevă o persoană care lucrează din greu să se perfecţioneze [...]. Bleumarin îl arată pe lucrătorul de fond care se cufundă în activitatea sa. Oamenii cu albastru închis sau intens urmează în general o cercetare spirituală şi îşi dedică viaţa unei mari cauze, cu dezinteres (fie ştiinţă, artă, serviciu social etc.). Am văzut acest albastru închis intens la multe surori de caritate, scriitori şi, de asemenea, cântăreți! Albastru este asociat cu nota SI. În liturghie, el simboliza cele mai înalte sfere spirituale ale sufletului.

Indigo şi violet

Aceste culori arată o fiinţă care urmează o experienţă religioasă sau caută o cauză căreia să i se dedice. Pe măsură ce o găseşte şi i se consacră, aceste culori fac loc albastrului intens. Se pare că acesta din urmă este o emanare naturală a sufletului, imediat ce el a ajuns pe calea care i se potriveşte. Dar cei care au purpuriu au tendinţă la orgoliu, căci există o infiltraţie de roz. Tulburările cardiace, bolile de stomac sunt frecvente la cei cu indigo, violet şi purpură în aură. Indigoul corespunde notei LA şi planetei Venus. Violetul corespunde Lunii şi notei SI. Din punct de vedere liturgic, semnificaţia lor erau ispăşirea şi suferinţa.

Alb

Este, în mod logic, culoarea perfectă spre care tindem toţi. Dacă sufletele noastre ar fi atins armonia absolută, toate vibraţiile noastre colorate s-ar topi într-un alb strălucitor. Christos a avut o astfel de aură [...].

Culoarea este lumina şi lumina este manifestarea Creaţiei. Fără lumină n-ar fi viaţă. Lumina este prima mărturie a Creaţiei. De jur împrejurul nostru există culori pe care nu le putem vedea, tot aşa cum există sunete pe care nu le putem auzi căci lumea înţelegerii noastre este prea strimtă. Vedem numai câteva culori între roşu şi violet. Dincolo de unul şi de celălalt, există un număr nebănuit de culori. Unele sunt atât de strălucitoare, încât ne-ar şoca dacă le-am vedea şi am orbi [...]. Terapia prin culoare va deveni curentă atunci când vom fi acceptat existenţa aurelor şi vom fi învăţat să le citim... În mod firesc, nu ne putem transforma aurele imediat în lumină curată, albă. Dar putem învăţa să depistăm semnele de tulburări nervoase, fizice şi mentale şi astfel, să le tratăm aşa cum trebuie, datorită diagnosticului făcut pe aură. [...] Aura emană din tot corpul, dar în mod obişnuit ea este mai intensă în jurul umerilor şi capului. Acolo se poate vedea cel mai uşor. Probabil din cauza numeroşilor centri glandulari şi nervoşi localizaţi în această zonă.

În general, culorile închise denotă mai mult efort practic, putere de voinţă, forţă mentală. Culorile de bază se schimbă pe măsură ce persoana se dezvoltă sau întârzie să se dezvolte! Dar tonurile mai uşoare, pastelurile se topesc şi se şterg rapid pe măsură ce se afirmă temperamentul. Spiritul, constructorul sufletului, este factorul esenţial care guvernează aura. Hrana, mediul înconjurător şi alte condiţii au şi ele efectele lor.

Forma aurei poate ajuta la interpretarea sa. [...]. De mai multe ori am văzut oameni ale căror aure aveau mici cârlige luminoase. De fiecare dată era vorba de cineva cu o responsabilitate importantă pe lingă grupuri umane mari, ca director sau inspirator.

Odată am văzut un bărbat a cărui aură era traversată de o linie venind de sus şi căzând pe umărul stâng, cu alb, verde şi mult roşu amestecat cu albastru. Am interpretat-o ca pe o inspiraţie primită de acest om şi pe care el o folosea într-un scop constructiv. L-am întrebat dacă nu era scriitor, căci am avut sentimentul că era chiar aura care trebuia pentru acest gen de profesie. Mi-a răspuns că da, dar că acum făcea mai mult o muncă de predare a cunoştinţelor şi ţinea conferinţe, străduindu-se să-i ajute pe ceilalţi cu informaţiile sale.

Şi cum învăţăm să citim aurele?

Oamenii „obişnuiţi” pot învăţa să citească aurele? Datorită acestora, medicii ar putea să localizeze imediat organul bolnav al pacienţilor (unii o şi fac deja). Cât despre conducătorii de întreprinderi, ei ar putea şti de la prima vedere dacă angajează un lucrător cinstit!

Favorizează unele droguri lectura aurelor? Ritualurile religioase folosite în diverse biserici aveau drept scop să-i iniţieze pe fideli în citirea aurelor? Este în mod sigur cazul la esenieni[1] (vezi mai înainte, pag.271). Astfel, grupurile de rugăciune, de meditaţie sau de studiu de care mă ocup, fac această experienţă foarte uşor.

Primul pas important este să învăţăm să privim cu adevărat persoana a cărei aură vrem s-o vedem.

Trebuie să prelucrăm calitatea „ascultării”, dacă pot spune aşa, calitatea atenţiei. O altă condiţie indispensabilă este să nu ne crispăm asupra rezultatelor. Trebuie să începem printr-o atitudine de copil care se joacă: dacă merge, cu atât mai bine! Dacă nu merge, nu-i nimic, vom relua mai târziu. Aspectul ludic înlesneşte mult funcţionarea mecanismelor psi.

Motivările sunt de asemenea importante: în ce scop precis doriţi să citiţi aurele? Dacă vă gândiți că le-aţi fi de mare ajutor celorlalţi, aveţi deci o atitudine deschisă şi generoasă care va înlesni perceperea aurelor.

Tradiţia atribuia sfinţilor un dar de „vedere dublă” care comporta, între altele, aptitudinea citirii aurelor.

Practic ar trebui, aşa cum arată Cayce, să începeţi prin a lua aminte la culorile din îmbrăcămintea celorlalţi:

Poate fi un joc pasionant să observaţi câți oameni energici şi viguroşi poartă ceva roşu sau pun ceva roşu în casa şi grădina lor. Distraţi-vă, dimpotrivă, să număraţi persoanele liniştite care poartă albastru. Celor care sunt calmi, siguri de ei, deschişi spiritualităţii nu le lipseşte niciodată albastru viu... ca şi cum ar face să devină albastru tot ceea ce ating! Şi priviţi-i pe oamenii strălucitori, radioşi, cărora le place să ridă şi să se joace, „raze de soare „, care nu sunt niciodată obosiţi sau pesimişti, priviţi-i cum poartă galben sau văd lucrurile în galbenul auriu al florilor!

Culorile reflectă sufletul, spiritul şi trupul, dar amintiţi-vă că ele arată o lipsă de perfecţiune, o neîmplinire. Dacă am fi ceea ce ar trebui să fim, din noi ar emana o lumină curată albă... Dacă din întâmplare vedeţi la cineva această lumină albă, urmaţi acea persoană ca pe o Stea... Căci este o stea! Dar, așteptând, ne putem mulţumi cu mai puţin, ne putem reconforta cu albastru, ne putem întări cu roşu şi să râdem în razele solare ale galbenului auriu!

Meditaţia şi aurele

Unele practici favorizează, în general, dezvoltarea facultăţilor psi: străduiţi-vă să priviţi o luminare aprinsă, stând acasă, aşezaţi într-o atitudine relaxată. Sau, întinşi sub un copac, faceţi în voi vid. Sau mergeţi în Natură, deschizându-vă bucuriei pe care o degajă ea... Cayce n-a încetat să-şi încurajeze consultanţii să practice meditaţia liniştită sau să-şi asculte eul

interior. Se poate începe cu ajutorul formulelor sacre clasice, propuse de diversele religii, ca rozariul, rugăciunea ortodoxă a inimii, recitarea incantaţiei „Aum” etc. Toate religiile, sub o formă sau alta, ne-au învăţat tehnici de meditaţie bazate pe repetiţia unei „mantram” sau cuvânt sacru; repetiţie care coordonează câte puţin ritmurile interioare, deschide chakrele către energiile cosmice, ne liniştesc şi ne permit să ne ridicăm deasupra materiei fizice (şi emoţiilor generate de ea).

Se poate întâmpla ca un individ să vizualizeze greu anumite lucruri. Dar în profunzimea meditaţiei, el simte energii care apar atunci când Spiritul Forţelor Creatoare (=Dumnezeu), dimensiunea universală a sufletului, spiritul [...] se contopesc în Întreg (în loc ca entitatea să se piardă într-o mulţime de influenţe confuze). Atunci țâșnesc din suflet viziunile, favorizate de meditaţie. (Lectura 987-4).

Viaţa citadină nu-i ajută pe indivizi să perceapă realităţile invizibile. Este nevoie să stăm îndelung în Natură, să comunicăm cu ea, să contemplăm îndelung arborii, animalele, norii, marea, munţii... Această contemplare sfârșește în mod necesar prin rafinarea vederii tuturor culorilor, vizibile şi invizibile. Prin trezirea centrilor glandulari, meditaţia aduce o percepţie specială a culorilor „aurice”.

Aşa cum ştim, vibraţia este însăşi esenţa culorii. Pe măsură ce culoarea, deci vibraţia ajunge la conştiinţă, urcând de-a lungul centrilor glandulari, individul face în meditaţia sa experienţa unei conştientizări a culorilor. Este vorba aici de o experienţă foarte exactă, bine definită. (Care diferă de la individ la individ, explică Cayce în lectura 281-3.0).

Numerologia: bizuiţi-vă pe ea!

Între „suporturile de manţie”, adică tehnicile (a se vedea mai sus) care declanşează intuiţia facilitând clarvederea, una dintre cele mai bune este în mod sigur numerologia.

Din toate timpurile, numerele au fost astfel folosite. Ezoteriştii evrei, mai ales cabaliştii, au folosit mult numerologia, adică interpretarea simbolică a numerelor. Dar aceasta este cu mult mai veche decât iudaismul, care îşi trage ştiinţa din Egiptul antic şi de la Zoroastru... Şi prin aceasta, probabil, din Atlantida!

Cayce a încurajat mult dezvoltarea numerologiei, ca o cale care permite perfecţionarea facultăţilor psi şi totodată perfecţionarea căii spirituale a fiecăruia.

FACULTĂŢILE PSI ALE ENTITĂŢII SE POT EXPRIMA SAU DEZVOLTA PRIN NUMEROLOGIE?

În ceea ce priveşte indivizii, fiecare vibrează la unele numere, în funcţie de nume, data de naştere, legătura cu diversele activităţi. Şi aceste numere apar atunci ca nişte forţe sau ca nişte slăbiciuni, sau chiar ca ajutoare sau ca indicarea unei schimbări, sau, în fine, ca nişte forţe spirituale. Dar ele sunt mai mult, aşa cum am spus-o, semne, presimţiri: trebuie să le luăm ca pe nişte avertismente, ca pe un ajutor care ne este dat, ca un aport constructiv la viaţa noastră personală [...]. În numerologie, există numeroase şcoli de referinţă. Studiaţi-le dacă doriţi să aflaţi ceva! Totuşi, încredinţaţi-vă întotdeauna Spiritului Adevărului; lăsaţi-l să-şi facă drum până la voi, indiferent de calea pe care vine [...]. (Lectura 261-15).

Mai sus, la începutul lecturii, Cayce preciza:

În ceea ce priveşte această entitate, da, ea poate să lucreze prin simbolurile numerologiei. Dar forţele intuitive care apar prin numerologie fac din ea o cale spirituală mai sigură, mai sănătoasă, cu mai puţin pericol, cu o posibilitate mai mică de rătăcire. Căci, în ceea ce priveşte numerele, numerologia:

UNU indică forţa, puterea, influenţa. Totuşi, el poate avea toate slăbiciunile celorlalte influenţe care se conjugă cu el. Dar UNU este cunoscut ca vigoare, putere şi chiar unirea Eului cu Forţele Creatoare care se exprimă prin materie şi acţiunea ei sub orice formă.

DOI înseamnă diviziunea. Şi în multiplul său, adică PATRU, diviziunea ajunge la maximum de slăbiciune. În ŞASE şi în OPT, este la fel. Totuşi trebuie să precizăm că dacă UNU este forţa, DOI, slăbiciunea, TREI este forţa lui UNU combinată cu slăbiciunea lui DOI. PATRU însemnând diviziune şi slăbiciune mai mare. ŞASE reprezintă schimbările care au fost operate în forţa dublă a lui TREI. ŞAPTE este numărul spiritual. OPT indică modificarea, facilitând schimburile.

NOUA dă forţă şi putere alternativ. Aceste date sunt doar orientative. Nimic altceva decât semne, care întotdeauna pot fi modificate de forţa activă a cauzei care le emană. Forţa intuiţiei dumneavoastră este superioară căci ea poate veni mai mult din

Spiritul de Adevăr unit cu Energia Creatoare. Astfel, răspunsul vă poate fi arătat prin orice: Urim şi Thummin (talismane divinatorii din religia ebraică veche) sau visele, numerele etc. Căci El (Christos) este forţa tuturor acestor tehnici şi se manifestă astfel în voi şi prin voi dacă vă supuneţi recomandărilor Sale.

DACĂ ESTE AŞA, CUM PUTEM FOLOSI ACEASTĂ METODĂ A NUMERELOR PENTRU A VENI ÎN AJUTORUL CELORLALŢI?

Aşa cum am arătat mai sus. (Lectura 261-15). Ş i iată încă o lectură dată de Cayce în privinţa numerologiei:

Mulţi au abordat deja subiectul acesta din diverse unghiuri [...]. Dar noi vom pleca de la punctul de vedere următor: să facem numerologia utilă oamenilor în viaţa lor personală. Dacă anticii în toate civilizaţiile au manifestat un foarte mare interes faţă de cifre, aceasta arată că mulţi indivizi, în împrejurările cele mai variate, le acordau valoare. Se credea că numerele aveau o influentă deosebită asupra liturghiei sau asupra ritualurilor de adorare religioasă. În funcţie de împrejurări, se atribuiau anumite puteri unor numere [...]. Şi dacă această influenţă era reală sau nu, aceasta depindea de încrederea, de crezul oamenilor în acele ritualuri şi în acele credinţe. Şi totuşi, dacă luăm în considerare aceste numere, vom vedea, într-o manieră ştiinţifică, că există numere care rup anumite combinaţii ale materiei sau formează alte combinaţii şi asta chiar în Natură. Adică, în răspunsul omului la condiţiile mediului înconjurător, există intervenţia recurentă a unor numere. Ca în muzică, unde totul se bazează pe gama notelor [...] care poate fi împărţită la infinit. La fel se întâmplă în asociaţiile şi combinaţiile de culori [...] şi în elementele sau corpurile simple din Natură. [...] Atunci, de ce să ne mirăm că anticii [...] au acordat încredere numerologiei, studiul simbolic al numerelor? Cea mai înaltă autoritate în domeniu este în mod sigur [...] Talmudul, care combină ştiinţa vechilor perşi sau caldeenilor cu ştiinţa egiptenilor, indienilor, indochinezilor etc. [...].

UNU este începutul, în mod sigur! Înainte de UNU nu există nimic. După UNU, tot nimic, dacă Totul este în UNU, ca UN singur Dumnezeu, UN Fiu, UN Duh. Astfel, acest număr este esenţa oricărei forţe, a oricărei forme de energie. Toate activităţile emană din UNU.

DOI înseamnă combinaţia şi aici începe divizarea INTREGULUI sau a lui UNU. Dacă DOI poate duce la naşterea forţei, în acelaşi timp duce şi la naşterea slăbiciunii. Ii puteţi vedea ilustrarea în pictură, muzică, metale, în orice!

TREI este combinaţia lui UNU şi a lui DOI. Aceasta creează forţa prin crearea unei alternanţe în diviziune: DOI contra UNU sau viceversa. Există acolo o forţă, cea mai mare dintre cele ce se pot găsi în combinaţiile numerice.

PATRU: şi aici, diviziunea, [...] care creează slăbiciunea maximă. CINCI arată schimbarea [...].

ŞASE din nou recreează frumuseţea influenţelor simetrice ale tuturor numerelor creatoare de forţă.

ŞAPTE, la fel, înseamnă forţele spirituale, aşa cum arată folosirea sa în toate tipurile de liturghii [...].

OPT arată şi mai mult această combinaţie de forţă şi slăbiciune. NOUA este plenitudinea în numere, deşi nu are atâta forţă ca ZECE, nici slăbiciunea lui OPT. NOUA manifestă împlinirea în forţele ordinii naturale, împlinire care aduce o schimbare iminentă în viaţă.

ZECE: în această cifră avem [...] forţa care rezidă în numărul mic.

UNSPREZECE se vede din nou frumuseţea numerelor ca şi trădarea lor...

DOISPREZECE este un produs finit elaborat care se regăseşte pretutindeni în Natură. A fost dat ca o combinaţie a tuturor forţelor existente: cele din formele naturale, cele din forţele mistice, cele din numere în legăturile din interiorul combinaţiilor. Ca glasul celor

DOISPREZECE...

Şi acum, cum putem aplica practic în viaţa noastră de zi cu zi toate acestea? Care este numărul meu personal? Şi cum, în ce mod sunt influenţat de numere?

Numerologia sau ştiinţa numerelor poate fi considerată neesenţială de cei care simt - sau ştiu - că ea nu-i poate influenţa decât dacă ei permit acest lucru. La fel se întâmplă cu orice altă forţă din Natură [...]. Acesta este efectul numerelor.

Adăugaţi perioada din an (în funcţie de unde se începe) la numerele numelui. (Numărul final) dă semnificaţia numerologică a individului. Îl obţinem adunând numerele care corespund fiecărei litere din alfabet care compune numele. Suma totală va

da ceea ce caracterizează individul.[...] Şi dacă folosiţi numerologia, să fie întotdeauna într-un mod binefăcător, să nu genereze niciodată forţe de distrugere! (Lectura 5751-1).

Cayce îşi avertizează strict cititorul împotriva abuzului numerologic: să nu fi sclavul acesteia, să nu fi sclavul numerologiei şi nici să o foloseşti în scopuri distructive. Numerologia bine înţeleasă nu trebuie să fie deterministă:

Amintiţi-vă că aceste numere - numerele în general în ele însele -nu au decât o semnificaţie relativă, în funcţie de gândirea Omului în privinţa lor. Ele nu sunt infailibile! Căci Omul are puterea să-şi modifice gândirea în orice privinţă şi, prin această gândire, să tulbure oricare factor de cauzalitate.. , inclusiv cifrele din data naşterii sale! (Lectura 137-119).

Într-adevăr, analiza caracterului prin adunarea valorii numerice a literelor numelui (sau cifrelor şi literelor din data naşterii) poate da rezultate bune... Dar nici mai mult, nici mai puţin decât oricare altă tehnică de investigaţie psihologică. Rezultatele obţinute prin numerologie sunt comparabile cu cele obţinute prin grafologie, astrologie (care de altfel se sprijină pe o bază numerologică), prin radiestezie, chirologie etc. Numerologia poate, de asemenea, să-l ajute pe medic în diagnosticul medical. Dr. Jeannine Fontaine m-a uimit mult în cursul unei consultaţii, cerându-mi să număr cu voce tare până la douăzeci. Am întrebat-o de ce:

„Pentru că, spuse ea, cifra la care se împiedică bolnavul arată problema sa de fond, atât fizică, cât şi psihologică”. (A se vedea Dr. J. Fontaine, *Medecine des Trois Corps)...* În fapt, practica numerologiei, ca şi a tuturor celorlalte tehnici psi enumerate mai sus, ajută mai ales la rafinarea intuiţiei, adică la dezvoltarea facultăţilor noastre mediumnice.

Astrologia erei vărsătorului

Astrologia lui Cayce are de ce să ne surprindă... Ea este greu de înghiţit pentru astrologii formaţi la şcoala secolului XIX, reduşi de perspectiva lor materialistă. Cayce reintroduce în astrologie două dimensiuni care-l propulsează înainte:

- reîncarnare;
- sejururile planetare... Nici mai mult, nici mai puţin!

Altfel spus, tema dumneavoastră de naştere nu descrie numai condiţiile vieţii actuale, nici doar încarnările precedente. Aceasta este *Astrologia karmică* (ale cărei principii le-am expus într-o carte apărută la Robert Laffont în 1983).

Tema dumneavoastră vorbeşte şi despre sejururile pe planetele sistemului solar, petrecute între două vieţi pe Pământ. Da, cu toţii am fost pe... Venus, Marte, Lună! Fără corpul nostru pământesc, bineînţeles. Şi ne putem întoarce acolo după moarte, fără să fie nevoie de vreo navă spaţială.

Desigur, aţi locuit deja pe Marte

Fiecare suflet, după Cayce, îşi alege data de naştere, pe care el o numeşte „intrarea în planul terestru” sau chiar „intrarea în planul materiei”. Şi această intrare este aleasă în funcţie de ciclurile Timpului care convin evoluţiei fiecărui suflet - aşa cum am spus-o deja în capitolul despre reîncarnare. Or aceste cicluri ale Timpului sunt determinate de poziţiile planetelor.

Primul principiu caycian este, deci, că ne alegem data naşterii în funcţie de programul de încarnare. Acest program se citeşte uşor în tema astrologică de naştere.

Al doilea principiu este că viaţa noastră actuală este nu numai rezultanta vieţilor terestre precedente - adică a încarnărilor noastre - dar şi a sejururilor noastre planetare. Incarnările vechi şi sejururile planetare sunt de asemenea vizibile în temă. Aceasta - ca şi numele dumneavoastră - vă rezumă toată istoria de la începutul Timpurilor:

Toate sufletele au fost create la început. Şi atunci, ele îşi caută calea pentru a se întoarce acolo de unde au venit. (Lectura 3744-4).

Întoarcerea se face printr-o evoluţie spirituală care este, de asemenea, şi o parcurgere a sistemului nostru solar:

IISUS AR PUTEA FI DESCRIS CA PRIMUL SUFLET CARE A PARCURS CICLUL VIEŢILOR TERESTRE PENTRU A AJUNGE LA PERFECŢIUNE? INCLUSIV PERFECŢIUNEA DIN VIEŢILE PLANETARE?

Da. Ca om, înţelegeţi. (Lectura 5749-14).

Aşa cum, după Cayce, entitatea Christos este prototipul fiinţei umane, pe care fiecare om este chemat să-l urmeze, pe acelaşi „parcurs de luptător”:

Când un individ se reîncarnează pe Pământ, el a trecut deja prin toate celelalte sfere planetare, o dată, de două sau de mai multe ori. Aceste schimbări au drept scop să-i ofere experienţe care-i permit înţelegerea fiecărui tip de relaţie, amplificată în sfera sa specifică. Pe Pământ, le regăsim adunate pe toate. (Lectura 311-12).

Pentru Cayce, „planetele” sau „sferele” sau „planurile planetare” ale sistemului nostru solar sunt tot atâtea „locuri”, reale, foarte reale, unde avem o anumită lecţie de învăţat. Intre sejururile planetare, ne putem încarna pe Pământ pentru a pune în practică lecţiile învăţate în aceste locuri din cer. Pământul este un câmp de experienţă, unde toate tipurile de relaţii pot fi încercate.

Atunci când ne vom fi învăţat toate lecţiile cosmice, de-a lungul sejururilor atât planetare cât şi terestre, vom fi eliberaţi: vom ieşi din acest sistem solar ca să zburăm spre alte galaxii.

Sunt foarte multe lecturile unde Cayce spune despre un copil: *că şi-a luat zborul de pe Venus* sau că soseşte *de pe Saturn...*

Odată admisă teoria reîncarnării, suntem obligaţi să ne întrebăm: ŞI UNDE NE DUCEM ÎNTRE DOUĂ VIEŢI TERESTRE?

Dogmele oficiale ale bisericilor ne oferă trei alternative: Cerul, Infernul sau Purgatoriul. Or după mărturiile - nenumărate - despre ceea ce se petrece după moarte, sufletele traversează stări şi locuri mult mai variate, cu un amestec de bucurie şi suferinţă. Cerul, Infernul şi Purgatoriul nu sunt decât un rezumat schematic al diverselor stări de conştiinţă trăite după moarte - sau înainte de naştere:

Există multe locuri de şedere în alte ţinuturi ale sistemului solar [...]. Nu înseamnă că păstrăm un corp fizic, terestru pe Mercur, Venus,

Jupiter, Uranus sau Saturn etc. Ci când părăsim trupul pentru a merge în aceste ţinuturi planetare, are loc o conştientizare odată cu reacţia la condiţiile existenţei oferite de aceste planete, prin poziţia lor în sistemul solar. (Lectura 2823-1).

Astfel, când sufletul părăseşte mediul material al Pământului, ajunge în regiunile astrale. Acestea reprezintă etape în trezirea conştiinţei. Li s-a dat nume de planete, adică ele sunt centre de activitate unde se cristalizează anumite forţe. Nu pentru că locuitorii acestor planete ar fi fiinţe de carne şi sânge cum vedem pe Pământ, ci fiinţele conştiente iau acolo forma şi modul de existenţă adaptat la condiţiile planetare. (Lectura 1650-1).

Căci în cursul acestor perioade intermediare dintre sejururile terestre, fiinţa rămâne conştientă. Sufleu! este nemuritor, el continuă să trăiască, el este conştient şi ştie asta, are deplina conştiinţă a ceea ce a construit. (Lectura 2620-2).

SUFLETUL ÎŞI ALEGE PLANETA UNDE SE DUCE DUPĂ FIECARE INCARNARE?

În cadrul Creaţiei, toate forţele sunt în legătură unele cu altele, şi cu cele ale cărnii din planul terestru. Evoluând din plan în plan, urmăm diversificarea condiţiilor stabilite de voinţă, în decursul existenţei noastre. O facem traversând eternitatea [...].

Pe Mercur, se află tot ceea ce are legătură cu înţelegerea.

Pe Marte, agresivitatea şi furia.

Pe Pământ, cu carnea.

Pe Venus, cu iubirea.

Pe Jupiter, cu forţa.

Pe Saturn, cu începutul încercărilor terestre. Căci Saturn este locul unde este adusă orice materie imperfectă în vederea unei refaceri. Pe Uranus, se găseşte tot ce ţine de facultăţile psi.

Pe Neptun, de iubirea mistică.

Pe Septimus (Pluton), de conştientizare. (Lectura 900-10).

VĂ ROG, DOMNULE CAYCE, SĂ ENUMERAŢI PLANETELE ÎN ORDINEA DEZVOLTĂRII SUFLETELOR ŞI DAŢI, PENTRU FIECARE, INFLUENŢA CARACTERISTICĂ.

Tocmai vi le-am dat. Influenţele planetare [...] pot fi modificate uneori, după forţa de voinţă a indivizilor, din punct de vedere uman, se înţelege. Putem da exemplul acelui om care s-a numit Iisus şi a cărui caracteristică era unitatea perfectă cu Tatăl Creator. El a trebuit să treacă prin toate etapele de dezvoltare. Şi El a devenit perfect în înţelegerea Sa, în agresivitatea Sa, în carnea Sa, în iubirea Sa, moartea Sa, în facultăţile sale psi, în iubirea Sa mistică, în cunoaşterea Sa conştientă. Perfect în arta de a folosi forţele cele mai puternice.

De aceea, El este prototipul care, împlinind legile cosmice, a devenit perfect [...]. Astfel, El este un model pentru oameni, şi numai pentru ei, căci El a trăit şi a murit ca Om. (Lectura 900-10).

ŞI CU CE SEAMĂNĂ VIAŢA PE PLANETE?

Nu este nimic straniu în faptul că muzica, culoarea, fenomenele vibratorii există pe planete. Aşa cum planetele sunt o parte şi o schemă a Universului global. (Lectura 5755-1).

Fiecare planetă are forma sa specifică, vibraţii proprii:

Fiecare forţă planetară vibrează după lungimea sa de undă specifică, diferită de celelalte. Entitatea care intră în câmpul de forţă al unei planete intră în registrul ei vibratoriu; nu este obligatoriu să se schimbe, dar o poate face prin graţia Divină! (Lectura 281-55).

Nu se ajunge dintr-o singură încercare la vibraţia exactă, care, punându-ne pe aceeaşi lungime de undă cu Creatorul, permite unirea cu El [...]. De aici decurg numeroasele etape de dezvoltare care există în Univers, în marele sistem de forţe universale. Fiecare etapă a dezvoltării trebuie să se manifeste prin carne, ea permite testarea vibraţiilor noastre în Univers. În modul acesta, şi din acest motiv, toate fiinţele trebuie să se manifeste în carne şi astfel să se dezvolte de-a lungul erelor Timpului şi imensităţilor Spaţiului, ceea ce numim Eternitate. (Lectura 900-16).

De aici faptul că entitatea trece prin aceste etape, aceste stagii, pe care unii le-au văzut ca nişte trepte ale unei scări sau cicluri iar alţii le cunosc ca locuri. (Lectura 5755-1).

Turul sistemului solar

Referirile făcute de Cayce la fiecare dintre planete sunt atât de abundente încât au fost regrupate în mai multe volume foarte groase... Nu pot cita pentru fiecare decât un scurt extras caracteristic. Mercur

Aptitudinile mentale care se exprimă în condiţia mercuriană dau unui suflet-entitate, atunci când continuă cu condiţia terestră, un foarte înalt nivel de înţelegere şi capacităţi intelectuale foarte puternice. Astfel, se poate observa la cel care vine din acest mediu mercurian o uşurinţă de a învăţa, o vigoare mentală, mult superioară acelora posedate de cei ce vin dintr-un

sejur pe Saturn, Marte, Venus, Uranus, Pluton sau Lună. (Lectura 945-1).

De la Mercur vin aceste înalte capacităţi intelectuale, această nevoie de a analiza lucrurile în profunzime, în sine însuşi, şi această nevoie de a trage întotdeauna concluzii. (Lectura 2144-1).

Din sejurul pe Mercur, îi vine această acuitate de percepţie intelectuală, această uşurinţă de adaptare la problemele matematicii [...]. (Lectura 553-1).

Influenţele combinate ale lui Mercur cu Uranus dau geniu:

Influenţele lui Mercur împreună cu ale lui Uranus dau cele mai înalte posibilităţi intelectuale: avem atunci indivizi [...] care descifrează uşor caracterele oamenilor şi, astfel, se adaptează cu inteligenţă la diversele grupuri, ca şi patronilor lor. Ei sunt capabili să conducă activităţile grupurilor în care trăiesc. este foarte adevărat mai ales când trebuie recuperat, stocat sau adunat ceva: bani, bunuri care privesc dotarea sau calitatea vieţii. Ei sunt în elementul lor în meseriile care au legătură cu banii, ca agent de asigurări sau bancher. (Lectura 630-2). Venus

În astrologia tradiţională, această planetă a fost întotdeauna simbolul armoniei - este ceea ce spune Cayce:

Acest dar al simpatiei, adică să poţi încerca oricând să calmezi suferinţa celorlalţi [...]. Această trăsătură de caracter vine nu numai de la Venus, ci şi din influenţa sa asupra diverselor sejururi terestre ale entităţii. (Lectura 309-1).

În aspectele astrologice de naştere, vedem că acestei entităţi, datorită sejururilor de pe Venus, îi place frumuseţea şi mai ales îi place cântecul. (Lectura 1990-3).

Venus este influenţa principală a acestei experienţe de viaţă; de asemenea, căminul ar trebui să fie mijlocul privilegiat de expresie a entităţii [...]. Construind o casă plină de artă şi frumuseţe, unde frumuseţea se regăseşte sub toate formele şi la toate etajele, entitatea va putea să reuşească mai bine în această viaţă. Şi casa, căminul, este cea mai înaltă „meserie” la care este chemat un suflet individual. (Lectura 2571).

Influenţele venusiene dau un temperament iubitor, deschis, onest, care-şi face prieteni la fiecare colţ de stradă [...]. Totuşi, dacă aceste relaţii devin atât de plăcute până la neglijarea vieţii spirituale a entităţii, atunci ele pot deveni dăunătoare. (Lectura 1442-1).

Entitatea era, în al doilea rând, sub influenţa lui Venus. Experienţa precedentă a entităţii - o viaţă franceză - era urmarea unei intrări pe Venus. Rezultatul practic: un copil al iubirii! [...] Pe Venus, forma corpului este apropiată de cea pe care o avem în planul tridimensional al Pământului [...]. Ea împlineşte tot ce numiţi iubire - care, bineînţeles, poate fi licenţioasă sau egoistă; care poate, de asemenea, să fie imensă şi atât de deschisă încât se află în ea minimum de egoism şi maximum de ideal, maximum de generozitate. Ce este dragostea? Prin urmare, ce este Venus? Este Frumuseţea, Iubirea, Speranţa, Mila. (Lectura 5755-1).

Aspectele rele ale Lunii implicându-l pe Venus fac viaţa afectivă foarte dificilă:

O fiinţă ale cărei forţe lunare şi venusiene sunt opuse fericirii sale în actualul sejur terestru. Aceste forţe trebuie depăşite de entitate, aici şi acum, căci ele au constituit în alte sfere chiar condiţiile pe care entitatea trebuie astăzi să le privească în faţă. Şi aceste influenţe, care în viaţa sa actuală se exercită prin intermediul Lunii şi al lui Venus, aduc multe tulburări în viaţa practică şi afectivă. (Lectura 2553-8). Marte

Din Marte provine tendinţa corpului-spirit de a se înfuria. Furia nu este rea dacă este dirijată. Căci există lucruri pe Pământ care nu sunt bine dirijate. Şi există o forţă puternică în furia însăşi. (Lectura 361-4).

Căci există şi o bună folosire a furiei:

ÎN LECTURA DATĂ DE DUMNEAVOASTRĂ ÎN 24 IULIE 1932, CE VOIAŢI SĂ SPUNEŢI, DOMNULE CAYCE, PRIN FRAZA: „FII FURIOS, DAR NU PĂCĂTUI”?

Cel ce-şi controlează furia este pe cale să înveţe prima lecţie de bază a legilor experienţei terestre. Cel ce-şi controlează furia [...] poate, detestând lucrul care i-a provocat acest sentiment de furie, să iubească totuşi sufletul celui care i-a produs furia. Şi, dincolo de tot, să dovedească faţă de această persoană răbdare, speranţă, iubire, blândețe şi curăţenie sufletească. Cei buni vor moşteni Pământul, a spus El. Şi cei cu inima curată îl vor vedea pe Dumnezeu. Este ceea ce ne-a promis El. Crezi în El? Atunci, a fi furios şi totuşi a nu face rău înseamnă să simţi că aceste făgăduinţe îţi aparţin. Ele îţi sunt destinate ţie. (Lectura 262-25).

Marte nu este „malefic”:

Marte arată aptitudinea de a iubi şi de a urî. (Lectura 2902-1). Găsim în Marte o părere grozavă despre sine însuşi. Ceea ce este excelent, cu condiţia de a nu abuza! (Lectura 262-25).

În mare, ceea ce spune Cayce despre Marte este foarte apropiat de astrologia occidentală, cu excepţia a ceea ce urmează:

Există un mare volum de emoţie implicat în combinaţia dintre Mercur şi Marte, emoţie care se naşte în mental şi caută să-şi găsească expresia în viaţă. (Lectura 3664-1).

În descrierea cayciană a Omului, emoţiile se nasc din corpul fizic iar acesta se naşte din dorinţa lui Marte (simbolul scânteii oricărui început şi de asemenea, al oricărei dorinţe de dragoste).

Jupiter

Pentru majoritatea astrologilor, această planetă simbolizează expansiunea:

O influenţă binefăcătoare, conştiinţa Universului pentru cel care stă pe Pământ. Această planetă duce la armonie în relaţiile cu ceilalţi, dă entităţii darul cuvântului şi o voce bună pentru cântec. (Lectura 3188-1).

Într-adevăr, mulţi artişti lirici, ca Maria Callas sau artişti de varietăţi, sunt marcaţi de planeta Jupiter sau de semnul pe care îl guvernează, Săgetătorul. De altfel, influenţa lui Jupiter încurajează sinceritatea (lectura 2571 -1), o bună armonizare cu ceilalţi, învăţătura, în general responsabilităţile sociale şi politice (lectura 309-1). Vindecătorii sunt marcaţi de această planetă (aceeaşi lectură, cf. Maurice Messegue care îl are pe Jupiter stăpân al Soarelui!). Planeta înlesneşte şi bunele contacte cu străinătatea (1 037-1) iar aspectele sale rele se aseamănă cu aspectele lui Marte: agresivitate şi violenţă (lectura 1990-3). Ne vom mai aminti că tema Statelor Unite este marcată de o conjuncţie Soare-Jupiter în Rac.

Saturn

Una din particularităţile astrologiei cayciene este interpretarea pe care o dă el lui Saturn:

În Saturn, găsim tendinţa la schimbare şi, de aici, tendinţa de a învârti mult prea multe afaceri şi într-un mod complicat. (Lectura 1426-1).

De la Saturn vine această tendinţă de a demara neîncetat noi experienţe, noi asociaţii, noi activităţi, rareori cu o tendinţă de a le termina. (Lectura 361-4).

Tradiţia astrologică occidentală îl vede pe Saturn mai mult ca pe un simbol al Timpului, al plumbului, al permanenţei, al blocării, al inhibiţiei... Cayce îl vede ca pe un simbol al schimbării în Timp. Căci Saturn este descris de el ca un fel de temniţă planetară cu funcţia de a-i obliga pe oameni să se schimbe profund:

Pe numeroase planete din sistemul solar se găsesc indivizi care sunt alungaţi, exilaţi, în anumite condiţii, în sfere unde trebuie să rămână pentru dezvoltarea lor. Ei se întorc acolo iar şi iar până când în cele din urmă sunt pregătiţi ca să-l întâlnească pe Eternul Creator al Universului nostru întreg. (Lectura 3744-3).

Se întâmplă uneori ca entitatea spirituală să fie alungată pe Sa turn care este locul din sistemul solar unde orice materie imperfectă este adusă pentru a fi retopită [...]. De exemplu, găsim o entitate care în plan terestru şi-a .manifestat atâta ură, hipertrofierea eului său carnal până într-atât încât toate dorinţele să i se pară fireşti; aceste dorinţe rele trebuie să fie retopite, să fie purificate în sferele forţelor relaţionale de pe Saturn. Va fi deci o trecere a entităţii spirituale prin aceste sfere, trecere pe care va trebui s-o trăiască pentru a putea să-şi manifeste în continuare dezvoltarea pe care o va fi atins în plan terestru. Căci entităţile trebuie toate să se manifeste în carne şi să-şi unească voinţa cu voinţa lui Dumnezeu, adică Forţa Creatoare a Universului, astfel încât dezvoltarea lor să atingă acest plan al Pământului, apoi de aici, să urmeze alte sisteme între care sistemul nostru solar nu este decât o mică parte [...]. Astfel, entitatea trebuie să se dezvolte în sfera terestră până la atingerea stadiului de perfecţiune plecând de la care va putea să meargă în planurile spirituale, aşa cum le-am numit prin comparaţie cu planul fizic sau carnal al Pământului. (lectura 900-25). Pentru a lucra la propria mântuire, - cum am zice aici - entitatea, individul, se alungă el însuşi astfel. (Lectura 3744-2).

Căci Pământul şi Saturn sunt diferite. Pe Saturn se duc cei care trebuie să se reînnoiască sau să o ia de la capăt, adică cei care au eliminat din experienţa lor terestră o mare parte din ceea ce ar fi trebuit să prelucreze şi vor avea din nou de activat în trecerea prin alte câmpuri de forţă planetare. (Lectura 945-1).

Cayce însuşi spune că a avut un sejur:

În câmpurile de forţă ale lui Saturn, după viaţa sa ratată ca Bainbridge (lectura 294-8). Aceeaşi remarcă se citeşte în lectura dată pentru Arthur Lammers, care participase la războiul Troiei, după care a trebuit să treacă prin:

Saturn, locul unde se aruncă orice materie nesatisfăcătoare. (Lectura 5717-1).

Saturn este deci coşul de gunoi al Pământului nostru... Combinaţia influenţelor saturniene cu alte influenţe planetare este descrisă într-un mod care uneori ne surprinde:

Influenţele lui Marte şi Saturn se dezvoltă în această entitate în sensul unui gust pentru tot ce are legătură cu muzica (căci entitatea vine din Venus). Entitatea întreprinde neîncetat noi activităţi, începe noi relaţii, nu numai pentru ea însăşi dar îi stimulează şi pe cei din jurul său. (Lectura 324-5) .

Ar trebui să-şi dezvolte la maximum forţele latente de pe Venus, căci altfel, impulsurile venite de pe Saturn vor determina entitatea să aibă multe cămine, multe căsătorii, ceea ce nu este foarte bine în această experienţă de viaţă, dacă vrea să se dezvolte, căci coerenţa interioară şi perseverenţa sunt surorile răbdării, care este tocmai lecţia pe care entitatea trebuie s-o înveţe în această viaţă. (Lectura 1431-1).

Or dacă medităm la guvernarea clasică a semnelor de către planete, ne vom aminti că Saturn este al doilea stăpân al Vărsătorului şi Balanţei... Două semne de aer a căror stabilitate şi răbdare lasă adeseori de dorit! Cât despre combinaţia Saturn-Marte, conform celor spuse de astrologia tradiţională, ea dă mari politicieni:

Iată o persoană pe care forţele primite pe Marte şi Saturn au făcut-o înceată la mânie, dar extrem de subtilă în urmărirea obiectivelor sale, bune sau rele. (Lectura 221-2).

Saturn aduce schimbări care sunt departe de a fi întotdeauna plăcute, de unde acest pesimism saturnian:

Găsim în Saturn toate acele schimbări care apar în unele perioade, care fac ca entitatea să se descurajeze uşor şi să plângă. Dar amintiţi-vă că El plânge cu cei care plâng şi se bucură cu cei care se bucură [...]. Atunci, minimalizaţi aceste tendinţe la descurajare şi pesimism. (Lectura 2571-1).

Totuşi, combinaţia lui Saturn cu Uranus este foarte violentă, Uranus accentuând tendinţa la schimbare:

În Saturn se găsesc schimbările subite şi violente, acele influxuri care fac să explodeze un context blocat în dezvoltarea sa şi provoacă o modificare subită a conjuncturii materiale. Aceasta se manifestă aparent printr-o intervenţie a altcuiva care face să reacţioneze Eul implicat în această relaţie umană. Ceea ce aduce perioade când sunt puse la încercare rezistenţa, răbdarea, iubirea adevărului şi armonia [...]. Căci combinarea acestor influenţe saturniene cu Uranus aduce extremele în material ca şi în mental. (Lectura 1981-1). Uranus

Este o planetă foarte importantă acum, pentru că Uranus guvernează Vărsătorul, constelaţia în care va răsări în curând Soarele nostru... Aşa cum tocmai am văzut mai sus, este planeta extremiştilor! Astrologia occidentală, de la descoperirea lui în secolul XVIII, consideră că Uranus simbolizează trăsnetul, revoluţia, neprevăzutul, intuiţia ştiinţifică pe cât de genială, pe atât de neaşteptată, prietenia şi nevoia de spaţiu atât material, cât şi mental. Cayce confirmă:

Pe Uranus se găsesc acele extreme la care este dusă entitatea. (Lectura 3478-2).

Uranus aduce entităţii acea curiozitate pentru insolit, ocult, pentru fenomene spirituale, pentru orice activitate care leagă entitatea de conştiinţa universală. Ar fi foarte bine dacă entitatea ar fi echilibrată, dar când apar îndoieli şi temeri, ea ajunge la extreme. (Lectura 3617-1).

Pe Uranus se găsesc extremele, interesul pentru insolit, pentru misterele Timpului, pentru misterele vieţii, pentru misterele vieţilor omeneşti pe Pământ [...]. Dar atenţie, dacă celui lipsit de agresivitate nu i se întâmplă nimic, pentru cel care nu-şi controlează violenţa este cu mult mai rău! (Lectura 3188-1).

Destul de multe lecturi îl leagă pe Uranus de Atlantida, fiind planeta care simbolizează electricitatea, geniul tehnologiei; ne mai amintim şi că atlanţii au fost ingineri fără pereche (a se vedea capitolul 3).

Entitatea nu este numai atlant, ci şi uranian. De aici această certitudine interioară, uneori, că are dreptate, că toţi ceilalţi, fără excepţie, se înşală! Sau dimpotrivă: toată lumea are dreptate cu excepţia ei! Ceea ce dă o personalitate destul de specială, influenţată [...] de Uranus care o poartă la extreme în dorinţele sale. Entitatea are nevoie foarte urgent, şi tot timpul,

să iubească pe cineva - ceea ce poate fi sau foarte bun sau foarte rău... (Lectura 3226-1).

Ca numeroase alte entităţi care sunt aduse pe Pământ în acest ciclu dintre 1910-1911, aceasta este atlantă. Şi acest lucru combinat cu influenţa uraniană dă o persoană extremistă în anumite momente. Căci entitatea poate deveni un suflet foarte evoluat sau, dimpotrivă, poate aduce războaie şi mari frământări. (Lectura 2428-1).

Găsim pe Uranus extremele şi, totuşi, pentru această entitate conştiinţa globală a plenitudinii sale, datând din acea experienţă de viaţă din Atlantida. (Lectura 2794-3). Aici îi regăsim pe Mercur, Venus, Jupiter, şi Uranus. Şi Uranus, da, care în acea viaţă din Atlantida a dat entităţii acele capacităţi ieşite din comun - şi aduce aceste împrejurări neaşteptate, extreme, ce apar în viaţa sa. (Lectura 2791-1).

De asemenea, pentru a şti dacă o entitate a trăit în Atlantida. ar trebui să vedem în tema natală forţa şi poziţia lui Uranus. Inclin să cred că Atlantida vibra sub influenţa sa chiar numai prin caracterul brusc, foarte uranian al catastrofelor care au afectat-o.

Atlanţi şi uranieni revin astăzi:

Un atlant! Unul care va face din viaţa sa un succes magnific sau un eşec mizerabil. Şi acest lucru, adăugat influxului uranian, face ca entitatea să pară un spirit destul de cinic. (Lectura 3376-2).

Uranus mai are o altă caracteristică: planeta pare să fie şi un loc de refacere pentru anumite suflete care au nevoie de schimbare, ca Saturn.

Acestea trec prin Uranus pentru:

a accentua în ele ceea ce este bun şi ceea ce este rău. (Lectura 311-2).

Aducând astfel răul la o extremă atât de puţin suportabilă încât va trebui să se schimbe! Uranus, considerat de mulţi planeta astrologiei, dezvoltă mult facultăţile psi:

Şi cum facultăţile psi care se manifestă provin dintr-o experienţă pe Uranus, aceasta dă [...] o persoană foarte percutantă - şi totuşi, când obstinată, când nehotărâtă [...]. Astfel, îşi menţine nu numai familia, dar şi prietenii şi partenerii afectivi în incertitudinea a ceea ce va face, obligându-i să-i

ghicească acţiunile. Aptitudinea către imprevizibil îi poate servi într-un post de răspundere. (Lectura 630-2).

Frate, şederile tale pe Uranus ţi-au dat o curiozitate intelectuală vie pentru lucrurile ascunse. Ele au făcut din tine un extremist [...]. Ţi-au dat şi această dorinţă de singurătate, în unele momente, pentru a-ţi exprima mai bine înţelegerea şi acest interes pentru ocultism şi mistică. (Lectura 553-1).

Uranus este asociat cu Christos în care se adună extremele:

Din influenţa uraniană, vine interesul pentru lucrurile spirituale, ca şi cunoaşterea a ceea ce este sordid sau meschin. Extremele, tu o ştii, nu se unesc decât în Christos. Astfel, în stările de abatere extremă, să ştii că El te ascultă! (Lectura 1968-1). Neptun

Dar aceşti extremişti atlanţi nu erau numai uranieni. Erau şi neptunieni, aşa cum sugerează Platon, care spune că Poseidon/Neptun a fost unul din regii Atlantidei. Neptun guvernează apa, oceanele, visele, intuiţia, poezia mistică:

Interpretând arhivele (akaşice) privind această entitate, o găsim nu numai în Atlantida - o veritabilă atlantă! -, dar şi în Uranus şi Neptun. De aici aptitudinea de a ajunge iniţiată. Dar atenţie la alegerea partenerilor săi, la alegerea grupurilor pe care le va frecventa şi a categoriilor cărora li se va alătura. Astfel, Mercur îi dă această inteligenţă strălucită, Uranus şi Neptun acest interes în ocultism şi mistică. (Lectura 2795-1).

Neptunienii sunt, de asemenea, buni grădinari:

În Neptun există această putere a apei şi a forţelor acvatice. Şi aptitudinea de a resuscita, de a da viaţă tuturor lucrurilor. Şi aproape tot ce este plantat în pământ de această entitate va trăi. (Lectura 2641-1).

Cu acest fenomen uimitor:

Şi florile, ramurile tăiate vor înflori sau vor răspândi un parfum mai puternic în contact cu corpul acestei entităţi sau în apropierea ei. Şi sunt rari cei care au acest dar. (Aceeaşi lectură).

Erau cunoscute „ceaţa” neptuniană, iluziile şi refugiul în vise, droguri sau băutură datorate acestei planete. Dar nu este cazul întotdeauna, căci misticismul presupune, bineînţeles, şi o psihologie, o rigoare, care ajută la mai buna întemeiere a unei vieţi practice, aşa cum s-a văzut în marile ordine monastice din Evul Mediu:

Din Neptun vine interesul pentru lucrurile spirituale şi psihologice. (Lectura 3126-1). '

Din Neptun vine această viaţă riguroasă, trăită într-un mod metodic şi totodată mistic. (Lectura 255-5).

Iată de ce Neptun inspiră toate felurile de creatori diverşi, arhitecţi, jurişti (Lectura 2051-5), marinari (2213-1), scriitori cu o tendinţă la celebritate (4228-1). Cayce pune accent pe diferenţa dintre influxul neptunian şi cel uranian:

Această persoană are mari aptitudini intelectuale. În cursul apariţiilor sale pe Pământ, ea păstrează influenţa înnobilatoare a unei gândiri mistice care îi inspiră de foarte de sus acţiunea în secol. Căci ea este ancorată în acele forţe mistice, spirituale de pe Neptun, ca şi în forţele oculte de pe Uranus. (Lectura 551-3).

Textul face diferenţă între *mystic forces* de pe Neptun şi *occult forces* de pe Uranus. Este adevărat că se poate să fi dezvoltat vaste facultăţi psi şi să le folosim fără nici o iubire mistică.

Astrologia actuală îl consideră pe Neptun ca octava superioară a lui Venus - iubirea - şi pe Uranus ca octava superioară a lui Mercur inteligenţa. Influxul uranian dă o percepţie rapidă ca trăsnetul, o înţelegere a motivelor ascunse. În timp ce influxul neptunian duce la percepţia vibraţiilor superioare ale iubirii mistice, adică unirea cu Dumnezeu. Pluton

Planeta a fost identificată în 1930. Dar Cayce vorbise de ea cu mult înainte, încă din 1923, numind-o Septimus, ceea ce înseamnă „Al şaptelea”. Într-adevăr, Pluton este al şaptelea corp ceresc important după Pământ (pe măsură ce ne depărtăm de Soare). Mai târziu, când numele său va deveni oficial, Cayce îl va numi Pluton, ca toată lumea. Ii mai numise uneori şi „Vulcan”, ceea ce este poate o amintire a numelui dat acestei planete în antichitate (când era cu siguranţă cunoscută). Cum acest lucru poate genera confuzie, el ne răspunde la întrebarea:

EXISTĂ O PLANETĂ CUNOSCUTĂ ÎN VECHIME CA LILITH SAU VULCAN?

Pluton şi Vulcan sunt o singură şi aceeaşi planetă. Dar nu Lilith. Lilith desemnează o personalitate. (Lectura 826-8).

În 1939 el a avut presentimentul că această planetă va avea o mare influenţă în anii ce aveau să vină:

Este vorba de ceva care este pe cale de a căpăta importanţă în Univers, în zonele celeste de lingă Pământ mai

exact. Dacă unii au crezut că impactul lui Pluton scade treptat, nu este aşa. Dimpotrivă, el creşte neîncetat şi va fi una din influenţele directoare ale activităţii oamenilor viitorului în relaţiile lor cu forţele lumii spirituale [...].

Pentru moment, oamenii sunt pe cale de a deveni conştienţi de acest lucru. Dar peste o sută-două de ani, va fi o puternică influenţă a lui Pluton asupra rasei umane. Căci această planetă este cea mai apropiată de activităţile terestre şi fiţi siguri că ea va exercita o influenţă crescândă. (Lectura 1100-27).

ŞI DE CE NATURĂ?

Tendinţa de a fi centrat pe sine însuşi şi de a-şi concentra acţiunea pe forţele Pământului vine de la Pluton. (Lectura 3126-1). Din poziţia Berbecului şi din poziţia lui Septimus vine această forţă pe plan financiar, care se va dezvolta până în ultimile zile în acest plan terestru. Pentru mai multe generaţii viitoare, efectele sale se vor face simţite, numai dacă voinţa individului nu o anulează. (Lectura 5717-1).

Influenţele astrologice combinate la acest nativ par la prima vedere defavorabile, căci ele vin în majoritate din Sirius şi Pluton. Influenţa lor se traduce prin schimbări bruşte în domeniul socialului, familiei, în relaţiile de afaceri sau relaţiile fizice. Şi totuşi, aceste împrejurări defavorabile pot fi folosite. (Lectura 1727-1).

În domeniul financiar, prin Berbec şi Septimus [...] aceste influenţe îi marchează pe cei care, conduşi de setea de putere şi de duritate, au tendinţa de a folosi toate celelalte forţe în vederea obţinerii câștigurilor financiare personale [...]. (Lectura 5717-2).

Pluton este în mod sigur octava superioară a lui Marte:

Atenţie la unele influenţe [...] pe care le vedem în Marte şi în Vulcan (Pluton). Atenţie la foc, la armele de foc, la explozibili [...]. Atenţie la accesele de furie, la resentimentul întemeiat pe furie, în relaţiile cu ceilalţi [...]. Păstraţi contactul cu forţele Iubirii. (Lectura 1735-2).

Astfel, Pluton dă nativilor pe care-i influenţează o vigoare care-i împinge la înfruntarea dificultăţilor materiale.

Ei se înverşunează să cucerească Pământul şi mai ales banii. Şi în această luptă marţiană cu realităţile vieţii terestre,

pot câștiga o cunoaştere a legilor Cosmosului. De aceea Cayce spunea mai sus că în *Pluton era conştientizarea...*

Luminătorii: Soarele şi Luna

Ce spune Cayce despre aceste două astre majore?

Cea mai puternică influenţă care se exercită asupra destinului Omului este aceea a Soarelui, în primul rând. Apoi, vin planetele cele mai apropiate de Pământ sau cele care sunt la Ascendent, deasupra orizontului, în momentul naşterii. (Lectura 3744-3).

Totuşi, Soarele şi Luna formează un tot indisociabil, căci sunt pentru noi la fel de complementare ca yin şi yang, ziua şi noaptea, faţa şi reversul... Dar:

Soarele arată forţa vitală şi Viaţa, în timp ce Luna arată schimbările. (Lectura 5746-1).

Ne amintim că Yi-Jing se numeşte în chineză: Cartea *schimbărilor,* căci nu există viaţă fără schimbări necontenite!

După aspectele astrologice, putem găsi un sejur avut pe Lună de această entitate. De aici influenţa lunară a acestui nativ. Nu dormiţi niciodată cu faţa expusă clarului de Lună! Ar fi mult de spus, de asemenea, despre expunerea la razele Soarelui. Luna şi Soarele guvernează emoţiile. (Lectura 1401-1).

Aşa cum Soarele este izvorul Vieţii - în materialitatea terestră frumuseţea satelitului Pământului trăită în aceste sejururi lunare, de unde sufletul individului pleacă în călătoriile spre alte planete [...], oferă o experienţă vitală entităţii sau sufletului când acesta trece pe acolo. (Lectura 805-4).

Locuitorii Lunii, satelit al Pământului, i-au precedat pe cei care, adaptaţi la materie, au venit să locuiască pe Pământ sub formă materială. Şi această entitate a fost printre cei care au locuit astfel Luna; ea rămâne foarte influenţată de cele două sejururi petrecute acolo. (Lectura 264-3).

Astrologia clasică crede că Soarele guvernează problemele sentimentale... se pare însă că şi Luna:

Elementele Lunii influenţează dragostea. (Lectura 900-6). Influenţa Lunii asupra acestei entităţi acţionează în special prin satisfacerea materială a dorinţelor de iubire. (Lectura 900-14).

Luna acţionează în sensul unei creşteri a tot ce este fizic şi de asemenea, determină entitatea să se dezvolte spre o înaltă vocaţie definită... Efectul Soarelui, totuşi, este aici ca o dâră

strălucitoare care luminează relaţiile acestei fiinţe cu cei ce o întâlnesc. (Lectura 288-1).

Şi conform tradiţiei astrologice, nativii puternic lunari sunt schimbători:

Cu această Lună adversă entitatea se schimbă odată cu fazele Lunii. Nu în scopul, nici în intenţiile profunde [...], ci în modul în care se exprimă în faţa celorlalţi. (Lectura 39-2).

Luna fiind rău aspectată [...], entitatea trăieşte perioade în care tot ce atinge [...] este marcat de noroc, dar în altele, totul ia o întorsătură rea! (Lectura 2855-1).

Entitatea a avut un sejur pe Lună. De unde, de-a lungul anilor, pe măsură ce se dezvoltă, acest fapt că, deşi are un corp frumos şi ştie să se exprime, pare o persoană ştearsă. (Lectura 1620-2).

Soarele şi Luna sunt la fel de importante pentru buna funcţionare a organelor noastre:

Astfel, din punct de vedere astrologic, în sistemul solar căruia îi aparţine Pământul, celelalte corpuri cereşti au o influenţă asupra centrilor de control din corpul omenesc, ca Soarele asupra creierului, Luna asupra sexului. (Lectura 2608-1).

Tot ce este element „apă” în corpul nostru este guvernat de Lună, ceea ce spune astrologia clasică. Luna deţine stăpânirea apelor, pentru că:

La început, propriul nostru plan, Pământul, a fost lansat pe orbită. Crearea celorlalte planete la început le-a dat funcţia de a guverna destinul oricărei materii create. Exact cum separarea apelor, care s-a făcut sub acţiunea Lunii, încă este guvernată de ea, în drumul său în jurul Pământului. (Lectura 3744-3).

Luna şi descarnaţii

În tradiţia ezoterică, Luna plină permite o comunicare mai uşoară cu morţii. De altfel, câți dintre noi nu simt un fel de excitare care îi face să plutească pe deasupra lor înşile în timpul nopţilor cu Lună plină? Şi era momentul când se ţineau sabaturile vrăjitoarelor, pe care le oficiau preotesele culturilor lunare de care vorbeşte atât de bine Robert Graves. Luna ar fi un releu între Pământ şi celelalte locuri din astral. Şi iată un lucru extraordinar evocat de Cayce, apropo de Lună. În 1937 se

găsea printre consultanţi un bărbat care făcea scufundări în mare. El şi-a propus să fotografieze epava scufundată a pachebotului *Lusitania,* torpilat în largul Irlandei în timpul primului război mondial. L-a întrebat pe Cayce:

ÎN PRIVINŢA ACESTOR FOTOGRAFII, CARE ESTE PERIOADA DIN AN - LUNĂ, ZI, ORĂ - CEA MAI BUNĂ PENTRU VIZIBILITATE?

Cayce i-a răspuns că era Luna plină de mai sau cea din iunie sau din august şi a adăugat:

Mai mult, unele lucruri ar trebui să fie luate în consideraţie pentru cei care vor dori să fotografieze această epavă. Aceste perioade care v-au fost date ca fiind cele mai bune pentru vizibilitate şi eficacitate operaţională, sunt cele în care influenţa Lunii asupra apelor este cea mai mare. Şi aceasta, în special în locurile unde acei indivizi - adică sufletele ale căror corpuri încă se află în epavă - vor lucra cu aceste forţe lunare. Căci, pentru mulţi, eliberarea lor este o cotitură la fel de importantă ca şi data naufragiului.

SCUFUNDĂTORII SE POT AŞTEPTA LA SIMPATIE SAU OSTILITATE DIN PARTEA CELOR CARE AU MURIT LA NAUFRAGIU?

Simpatie şi chiar ajutor, aşa cum am arătat. Căci acolo se află sute de morţi într-o stare de angoasă. Ei vor ajuta la această muncă, dirijând-o. (Lectura 1395-1).

Această zonă din sudul Irlandei este afectată de puternice îngrăşări ale pământului cu marnă: mareele sunt excepţional de puternice acolo. Cayce se face ecoul tradiţiilor bretone privind marinarii dispăruţi pe mare, care se întorc în nopţile cu lună plină sau „glăsuiesc” în timpul furtunilor de la echinocţiu.

Semnele zodiacului. Planetele şi influenţele astrelor

Zodiacul este în jurul nostru ca o lanternă magică care ar avea douăsprezece ferestre de culori diferite. Planetele trec pe rând prin cele douăsprezece geamuri colorate ale lanternei.

La fiecare trecere, lumina lor este modificată de o culoare a lanternei? Şi este ca şi cum toate lecţiile Cosmosului pe care trebuie să le învăţăm ar fi rezumate în douăsprezece capitole. Şcoala cosmică cuprinde douăsprezece materii, sau douăsprezece clase, de la clasa întâi la ultima... De aceea Iisus şi-a ales doisprezece apostoli - care i-au dat mult de furcă:

Fiecare dintre cei doisprezece apostoli simboliza un centru major, una din regiunile sau regatele prin care conştiinţa a început să fie conştientă în corpul său de pe Pământ. Iată de ce El a găsit - cum tu însuţi găseşti în forul tău interior - aceste douăsprezece pietre unghiulare, aceste douăsprezece lucruri care nu numai că te dezgustă, dar te şi decepţionează, legate de reacţiile oamenilor şi lucrurilor. Acesta este preţul cărnii, al conştientizării în materie şi este numai trecător. Şi află că asta va trece. Dar vor rămâne pentru totdeauna doar frumuseţea, iubirea, speranţa, credinţa. (Lectura 2823-1).

Şi deja în Egiptul antic se ştia că sunt douăsprezece etape obligatorii:

Entitatea [...] lucra în Templu; ea a fost printre puţinii care au trecut prin toate specializările Templului Sacrificiului, adică a ocupat ceea ce am numi astăzi catedra de învățământ a fiecăreia din cele douăsprezece case prin care trece Soarele - conform celor învăţate - simbolizând parcursul fiecărui individ în lumea materială. (Lectura 3474-1).

Semnele Zodiacului au poate mai puţină importanţă decât o spune astrologia oficială. Astrologia lui Cayce este foarte departe de rubricile astrologice ale ziarelor:

În ceea ce priveşte constelaţiile zodiacului, adică semnele zodiacale, asupra vieţii acestei persoane ele sunt doar influenţe care vin şi ies din existenţa sa şi nu forţe de constrângere prezente în sufletul profund al entităţii. Ceea ce este destul de opus cu ceea ce învăţăm noi astăzi pe Pământ. (Lectura 8-1).

Ar trebui să înţelegem că sejurul petrecut de suflet într-unul din acele locuri planetare, mai mult decât poziţiile natale ale planetelor, exercită o influenţă [...]. O entitate nu este influenţată de faptul că Luna sa este în Vărsător sau Soarele în Capricorn, sau Venus în cutare sau cutare casă sau semn [...] etc. Nu. Aceste poziţii celeste sunt importante pentru entitate datorită unui sejur petrecut acolo, ca suflet. Iată cum au planetele cea mai puternică influenţă asupra unei entităţi care locuieşte pe Pământ. (Lectura 630-2).

La fel, aspectele dintre planete descriu aceste sejururi planetare:

Sejururile din afara Pământului - în timpul perioadelor intermediare dintre încarnări - se traduc prin ceea ce numim aspecte astrologice. Nu înseamnă că entitatea s-a manifestat

fizic pe acele planete, ci ea a locuit acolo în starea sa de conştiinţă specifică fiecăreia din planete. Şi acestea au o influenţă, fiţi siguri, asupra mentalului unui nativ. (Lectura 2144-1).

Cât despre semne, ar mai trebui să discutăm... Căci precesiunea echinocţiilor ne aduce aproape cu un semn înapoi (obligând la o scădere de 24°).Mai mult, diversele calendare folosite în cursul secolelor, în diverse epoci ne-au falsificat zodiacul:

Dacă studiaţi astrologia, nu dispuneţi semnele după calendarul egiptean, ci după cel persan. Căci interpretarea perşilor (caldeenilor) este mai bună decât cea a egiptenilor [...]. Variaţiile Timpului au fost corectate de perşi şi nu de egipteni, ale căror calcule falsifică semnele cu 30 de grade (Lectura 2011-3).

Astrologia cayciană nu este deterministă

Oricum, cu sau fără sejururile planetare, Cayce spune că mai ales voinţa Omului este mai puternică decât influenţele astrelor, conform cu ce spunea în această privinţă Toma d'Aquino:

Trebuie să înţelegem că nici o influenţă din orice planetă ar veni, nici o poziţie a Soarelui, Lunii sau a unui corp celest oarecare nu depăşesc puterea voinţei Omului, această putere pe care Creatorul a dat-o Omului la începutul Timpurilor, când acesta a devenit un suflet viu. Căci Omul dispune de puterea alegerii. (Lectura 3744-3).

În ceea ce priveşte influenţele astrologice şi folosirea lor, este vorba numai de tendinţe interioare. Ceea ce face fiecare cu aceste influenţe depinde de alegerea lui. De aici necesitatea pentru fiecare suflet, fiecare entitate, de a avea un ideal, un obiectiv spiritual după care va trăi schemele vieţii şi coexistenţa sa cu fraţii umani. (Lectura 1710-3).

Unii nativi sunt puţin influenţaţi de planetele lor de naştere:

Dând aici influenţele care provin din vieţile trecute ale entităţii, se vede că ea este foarte puţin influenţată de sejururile sale din astre. Căci tendinţa caracterului său vine atât din acest aspect astrologic, cât şi din ceea ce entitatea a făcut în cursul sejururilor sale terestre precedente. (Lectura 2542-1).

Uneori, chiar deloc:

Această entitate [...] în decursul experienţelor sale pe Pământ, a evoluat [...] până la un înalt nivel spiritual: ea nu mai are nevoie să se reîncarneze [...]. Iar aspectele astrologice nu reprezintă nimic în experienţa sa de viaţă. (Lectura 5366-1).

Aproape 20% din indivizi depind acum de felul cum şi-au folosit pulsiunile de-a lungul încarnărilor precedente. Aşa cum am spus-o deja, unii continuă în linia cerului lor natal; alţii, numai în parte. În fine, sunt oameni care acţionează într-un sens diametral opus planetelor lor. (Lectura 5753-3).

E BINE PENTRU NOI SĂ STUDIEM EFECTELE PLANETELOR ASUPRA VIEŢII NOASTRE, ASTFEL ÎNCÂT SĂ ÎNŢELEGEM MAI BINE TENDINŢELE, ÎNCLINAŢIILE ŞI MODUL ÎN CARE SUNTEM INFLUENŢAŢI DE ACESTE PLANETE?

Dacă se studiază corect, da, este foarte, foarte bine. Cum să facem ca să studiem corect astrologia? În linia cunoştinţelor deja dobândite de omul modern. Dar spuneţi mai mult decât aceasta despre vieţile pe care le studiaţi. Lăsaţi să se înţeleagă că voinţa trebuie să fie întotdeauna factorul determinant pentru Om în modul său de a se conduce şi că această voinţă trebuie să-l ducă mereu mai sus.

ŞI CUM POATE ASTROLOGIA SĂ AJUTE OMUL PE PĂMÎNT, AZI?

Poziţia planetelor arată tendinţa pentru o viaţă dată, fără legătură cu voinţa nativului. Atunci, faceţi-l pe individ să înţeleagă cum trebuie voinţa sa să treacă peste orice.

IAR TENDINŢELE UNUI NATIV SUNT INFLUENŢATE MAI MULT DE PLANETELE-CELE MAI APROAPE DE-PĂMÂNT LA NAŞTEREA SA?

ce planeta care se găseşte la zenit, pe cer, când nativul ajunge în locul său [...], adică de planeta sau sfera care este considerată locul de unde sufletul şi spiritul şi-au luat zborul ca să vină pe Pământ. (Lectura 3744-3).

DAR UN HOROSCOP TREBUIE SĂ SE BAZEZE PE ORA DE NAŞTERE FIZICĂ SAU PE ORA NAŞTERII SUFLETULUI? (Consultantul vrea să spună: ora când sufletul a venit să se încarneze în fetus sau în nou-născut, pentru că acest fenomen poate să se producă la o dată variabilă, între concepţie şi naştere sau chiar după aceasta!).

Pe ora naşterii fizice. (826-8).

Aceste alternanţe de sejururi planetare şi terestre constituie pentru noi etape indispensabile pentru evoluţia noastră, etape pe care le stăpânim prin folosirea voinţei:

Sufletul, deci, trebuie să se întoarcă la Creatorul său iar voinţa umană este mijlocul ce trebuie folosit pentru a readuce entitatea, sufletul la Cauza Primă (= Dumnezeu, în cayciană!), ca într-o zi să poată [...] invoca Numele care îl va face să se unească complet cu Întregul. (Lectura 633-2).

Iată de ce voinţa a fost dată Omului când el a ajuns în această formă umană, aşa cum o vedem noi acum modelată în materie. Ca el să poată alege. (Lectura 262-52).

Şi dacă omul, cu voinţa sa, foloseşte rău planetele? Adică îşi ratează viaţa?

DACĂ UN SUFLET NU SE PERFECŢIONEAZĂ, CE SE ÎNTÎMPLĂ CU EL?

Păi tocmai de aceea se reîncarnează. Tocmai în asta constă scopul reîncarnării, să poată avea o şansă! Voinţa omului îl poate sfida pe Creator la infinit? (Lectura 826-8).

Căci fiecare suflet, fiecare entitate este co-creatoare cu Conştiinţa Universală (= Dumnezeu). (Lectura 2571-1).

Alte particularităţi ale astrologiei cayciene

Mai întâi, atenţia acordată oamenilor născuţi cu planetele (Soarele sau alta), pe „cuspidă”, adică limita, începutul unui semn. Altfel spus, oamenii care sunt între două semne, între două serii de vibraţii, ca şi cum ar sta între două scaune!

Cei care s-au născut la începutul unei noi influenţe (zodiacale sau astrale), în timp ce precedenta este pe cale de a se estompa [...] au adesea vieţi în care sunt ca într-un pasaj strimt, un defileu îngust. (Lectura 801-1).

Prin cuspide, nativul trăieşte o schimbare de influenţă, resimţită inconştient sau recunoscută conştient şi aceasta îi aduce întotdeauna o atitudine de rebel faţă de cei care ar vrea să-l domine. (Lectura 220-1).

Pentru o entitate născută în ultima zi a semnului Peştilor:

Această entitate ajunge pe o cuspidă. Şi asta riscă să-i provoace conflicte emoţionale. (Lectura 2411-1).

Un alt punct asupra căruia Cayce insistă mult: importanţa stelelor fixe şi mai ales a lui Orion, a Pleiadelor şi în special a lui

Arcturus. Acesta din urmă ar fi „un alt soare” şi poarta de ieşire din Universul nostru. când vom fi eliberaţi, după ce ne vom fi însuşit lecţiile din Cosmos, vom avea de terminat ucenicia din acest sistem solar printr-un stagiu pe Arcturus:

Găsim aici Soarele şi Arcturus, care este un soare mai mare ce dă forţa mentală şi spirituală pentru a ajuta sufletul să se dezvolte. (Lectura 13741, 137-4).

Entităţile care au fost pe Arcturus au toate ceva extraordinar de puternic. Cayce însuşi, înainte de viaţa sa persană, ar fi făcut un sejur pe această stea de primă mărime:

Căci în câmpurile de forţă ale lui Arcturus totul este amplificat în puterea voinţei şi cucerirea sinelui. Aceasta este mai mare decât cucerirea nenumăratelor lumi, este vorba aici de cucerirea noastră, adică de cucerirea atributelor solare, cele ale Soarelui nostru. (Lectura 115-1).

Arcturus marchează cerul acestei entităţi, adică această stea este centrala de energie de unde entitatea s-a întors pe Pământ. Căci Arcturus este poarta sistemului nostru solar. Şi totuşi, entitatea a revenit de acolo, într-un scop precis. (Lectura 2454-3).

Cayce insistă asupra puterii, strălucirii, forţei, conştientizării universale a celor care au făcut acest stagiu pe Arcturus (lecturile 3454-3, 105-2, 4228-1, 957-1, 757-8 etc.). Arcturus deschide perspective asupra călătoriilor interplanetare fabuloase, în lumile pluridimensionale:

În acest sistem solar care este al nostru, entitatea trebuie să treacă prin toate celelalte sfere [...]. Ea merge mai întâi în această centrală de energie, Arcturus, mai apropiată de Pleiade, [...] şi astfel, din aproape în aproape, traversând secolele şi Spaţiul - care este UNU - trebuie să meargă în diverse centre de activitate [...]. Şi uneori, după zece mii de ani, o entitate se poate întoarce pe Pământ pentru a manifesta puterea dobândită în aceste peregrinări. când o entitate intră în unul din aceste planuri planetare, ea împrumută acolo forma adaptată acelui plan pe care îl ocupă. Acolo nu există doar trei dimensiuni, ca pe Pământ; pot fi până la şapte, ca pe Mercur, sau patru ca pe Venus, sau cinci ca pe Jupiter. Dar nu există decât o singură dimensiune pe Marte. Pot fi mult mai multe pe Neptun - sau nici una! - până când entitatea se va fi purificat prin focurile lui Saturn. (Lectura 311-12).

Este cam trist să te întorci pe Pământ, cu „numai” trei dimensiuni derizorii, mai ales când ai strălucit pe Arcturus... Dar trebuie, căci:

Dacă sejururile astrologice (în astre) corespund forţelor mentale, cele care se manifestă în vise, sejururile pe Pământ, planul materiei, corespund exprimării acestor forţe mentale prin emoţii. (Lectura 2571-1).

Trebuie să înţelegem că sejururile de pe Pământ vizează prelucrarea emoţiilor, în timp ce tendinţele mentale înnăscute vin din experienţele sufletului în regiunile planetare din jurul Pământului. (Lectura 1401-7).

Căci fiecare etapă a dezvoltării trebuie să se manifeste în carne [...]. (Lectura 900-16).

Arta interpretării viselor

Cayce considera visele ca o sursă de informaţie indispensabilă:

În epoca noastră, astăzi (în 1923), nu se acordă suficient interes viselor. Ar trebui, pentru a ajuta dezvoltarea familiei omeneşti, să se aprofundeze cunoaşterea subconştientului, a lumii sufletului, spiritului. Asta e visul [...]. (Lectura 3744-4).

La ce bun să visăm?

În vise [...] fiecare suflet individual trece în revistă propriile activităţi, din unghiuri variate. (Lectura 257-136).

Visele sunt o experienţă firească [...]. Nu căutaţi lucruri supranaturale sau artificiale, visul este natural, el vine din Natură, din activitatea creatoare a lui Dumnezeu, el vine din dorinţa lui Dumnezeu de a oferi Omului un drum către Cunoaştere. (Lectura 900-143).

Visele sunt o manifestare a subconştientului. Orice situaţie personală, înainte de a deveni realitate, este mai întâi visată. (Lectura 13816).

Somnul este acea clipă privilegiată în care sufletul analizează conţinutul activităţilor sale [...]. În acel moment, sufletul foloseşte comparaţii după criteriile armoniei, păcii, bucuriei, iubirii, răbdării, toate fructele Spiritului. Ura, cuvintele care rănesc, gândurile lipsite de bunătate, oprimarea, sunt

fructele lui Satan. când sufletul nu detestă probele traversate, atunci intră în graţia Domnului. (Lectura 364-4).

În vise este dată corelaţia dintre corpul mental (inteligenţa) şi forţele subconştientului. Şi cum conştientul raţionează numai prin comparaţie iar subconştientul prin inducţie, iată de ce corelaţia între cele două este prezentată în vis în mod simbolic. (Lectura 137-60).

Visele ce apar persoanei vin să o lumineze şi să o ajute să conştientizeze ceea ce trebuie să facă în viaţa cotidiană, dacă vrea să tragă concluziile viselor. (Lectura 373 3937-1).

Visele arată coordonarea dintre condiţiile care există în inteligenţa fizică şi experienţele subconştientului, aceasta pentru a da entităţii lecţii de care are nevoie şi pe care le va putea aplica în viaţa de toate zilele. (Lectura 900-185).

Folosirea viselor

Cayce avea un cuplu de prieteni new-yorkezi foarte interesaţi de cercetarea viselor. Timp de săptămâni şi luni de zile, soţul şi soţia şi-au notat visele şi Cayce le-a analizat.

Din această activitate, reiese că visul descrie în mod simbolic starea diverselor noastre corpuri, fizic, mental şi spiritual, la toate nivelele. O nevoie alimentară, de exemplu, poate fi arătată în vis. Aceasta ar fi originea unui mare număr de coşmaruri:

Anumite vise sunt de natură pur fizică. Este vorba de o reacţie la ingerarea anumitor alimente pe care sistemul digestiv nu le-a putut asimila corect. Atunci au loc coşmarurile! (Lectura 4167-1).

O femeie care urma un regim alimentar nepotrivit i-a povestit lui Cayce următorul vis:

„PLOUA CU AMIDON, CU FECULĂ. SIMŢEAM CĂ TREBUIE SĂ IES ÎN ACEASTĂ PLOAIE ŞI SĂ MĂ CUFUND ÎN AMIDON CA SĂ-MI CALMEZ DURERILE.”

Acest vis vă arată în mod simbolic ce ar fi bun pentru corpul dumneavoastră. Amidonul, feculentele sunt un element necesar pentru echilibrul corpului fizic. Regimul dv. vă privează de ele, provocând dificultăţi în eliminarea toxinelor. Aceasta a provocat durerile. Consumaţi mai multe feculente. (Lectura 136-D).

Dar visul mai poate caracteriza o stare mentală. O persoană are un coşmar în care un bărbat, individ violent şi sălbatic, o ameninţa că-i sparge tot din casă. Cayce a analizat visul astfel:

Această gură mare care face atâta zgomot este Eul dumneavoastră caracterial... Controlaţi acest Eu pentru că acest personaj redutabil trebuie să fie prins şi stăpânit! (Lectura 136-D).

Visele ne dau lecţii spirituale, din care avem nenumărate exemple în Biblie.

CARE ESTE SEMNIFICAŢIA ACELUI VIS ÎN CARE MI SE ÎNTINDEA O LINGURĂ ŞI O CEAŞCĂ DIN CARE EU HRĂNEAM OAMENII CU O HRANĂ SPIRITUALĂ?

Aceasta vrea să spună că trebuie să daţi informaţia în doze mici şi nu să vă asaltaţi auditoriul, pentru că asta i-ar provoca o respingere! Aflaţi că noi suntem spirite limitate şi nici unul dintre noi nu deţine monopolul Adevărului. (Lectura 286-6).

Oricine poate beneficia de ajutorul viselor sale:

Nu există individ care să nu fi fost odată sau altădată avertizat în vis de ceea ce avea să i se întâmple în viaţa de toate zilele. (Lectura 5754-3).

Visele ne anunţă împrejurările viitoare, ca să ne pregătească pentru ele. Cayce va folosi analiza viselor ca să ajute un grup de bancheri din New-York. Principalul său consultant, în privinţa viselor, a fost de altfel Morton Blumenthal, care era agent de schimb. Acestor prieteni Cayce le spune, în funcţie de visele lor, cum trebuiau să-şi conducă afacerile, ceea ce trebuiau să vândă sau să cumpere de pe piaţă. El i-a scutit astfel de ruină pe cei care au avut încredere în el cu ocazia krachului bursei din

New York, în 1929.

Iată, de exemplu, visul pe care l-a avut unul din aceşti oameni de afaceri:

UN BĂRBAT ÎNCERCA SĂ-MI VÂNDĂ UN RADIO. CINEVA A PUS OTRAVĂ PE CLANŢA UŞII DE LA INTRAREA ÎN CASA MEA ŞI VOIA CA EU SĂ O ATING. ERAM ÎNGROZIT. ÎNCERCA SĂ MĂ FORŢEZE SĂ ATING ACEASTĂ CLANŢĂ OTRĂVITĂ. ZBĂTÎNDU-MĂ, M-AM TREZIT UD DE O TRANSPIRAŢIE RECE.

În acest vis vă este prezentată conjunctura economică viitoare a afacerilor pe care le faceţi. Oferta de cumpărare a

unui radio se referă la o cumpărare de stocuri de radiouri sau de valori din acest sector care vă vor fi curând oferite. Şi aceasta vă va fi prezentată astfel încât veţi crede că este vorba de o mare afacere. Otrava pusă pe uşă este un avertisment: nu faceţi nici o investiţie, nu cumpăraţi nici un titlu de pe piaţa echipamentului radio în următoarele două-trei săptămâni.

Şi iată un alt gen de avertisment:

AM VISAT CEVA CA UN LICHIOR ALCOOLIZAT CARE CURGEA PE COVOARELE DIN SALONUL NOSTRU, ÎN FAŢA FOCULUI, IEŞIND DINTR-O STICLĂ SAU DINTR-UN BUTOI CARE AVEA SCURGERI.

Este vorba aici, aşa cum se poate vedea, de un avertisment dat entităţii în privinţa alcoolului şi folosirii lui în acel loc. Atenţie, nu abuzaţi [...]. Nu lăsaţi aceste tendinţe să devină o piatră unghiulară dăunătoare sănătăţii dumneavoastră, vieţii dv. particulare sau sociale. (Lectura 137-97).

Un avertisment privind securitatea cotidiană:

AM VISAT CĂ MI SE SPUNEA SĂ MĂ DUC LA DEAL, TRECÎND CU MAŞINA PE STRADA 42. DAR, AM RĂSPUNS EU, AM PROGRAMAT SĂ TREC PE STRADA 23!

Acesta este un avertisment: modificaţi-vă itinerariul pentru a merge la Deal şi veţi vedea de ce după aceea! Acest vis vă arată că există o putere care vă păzeşte şi vă apără. Deci, nu o luaţi pe drumul acela! (Lectura 900-79).

Imaginile viselor

Dificultatea în interpretarea viselor este că cheia lor este diferită pentru fiecare dintre noi. Există un simbolism general, dar şi un simbolism particular pentru fiecare individ şi pentru fiecare grupă de indivizi. Simbolurile diferă după inconştientul colectiv al fiecărei ţări.

Când privesc unul din nenumăratele manuale de interpretare a viselor publicate în Statele Unite şi când încerc să le aplic la propriile mele vise sunt decepţionată: adeseori simbolurile mele europene nu coincid cu cele de peste ocean.

CUM ÎMI POT INTERPRETA VISELE CEL MAI BINE CU PUTINŢĂ?

O veţi face. Interpretaţi-le dv înşivă, aşa cum simţiţi. Nu după un manual sau după ceea ce spun ceilalţi, ci mai degrabă ştiind că este vorba de simboluri, de semne. (Lectura 1968-1).

Această persoană poate să-şi analizeze visele şi să le interpreteze mai bine decât oricine, căci ea le va analiza mai bine pentru ea însăşi decât cel mai bun dintre specialişti. Şi asta este valabil pentru toată lumea. (Lectura 257-138).

Dacă simbolurile diferă pentru fiecare individ sau fiecare grup uman, aceasta se întâmplă pentru că ele sunt legate de o experienţă personală (sau colectivă) anumită.

Uneori visele sunt limpezi: nu este nici un simbol. De exemplu, visasem un căţeluş prepelicar cu părul lung, care-i aparţinea Feniei, prietena fiului meu. În vis, ea se plimba pe o plajă grecească legănând cu tristeţe câinele în braţele sale. Or nu era vorba de un câine „simbolic”, ci de acel prepelicar pe care îl iubeam toţi şi se numea Remo (şi părea să fie un suflet animal foarte evoluat). Visul îmi anunţa clar moartea lui. Dar în alte împrejurări prezenţa câinelui poate să nu fie decât simbolică. De exemplu, secretara lui Cayce îi spune într-o zi: „AM VISAT UN CÎINE... ŞI UN FOC”.

Câinele reprezintă simbolic partea fidelă a Eului dumneavoastră şi, de asemenea, partea sa infidelă, într-o relaţie de conlucrare întemeiată pe încrederea care vi se acordă. Focul simbolizează focurile interioare ale Eului dumneavoastră. Şi acesta este un avertisment. Căci dacă aceste focuri nu vor fi controlate, ele vă vor sfâșia şi vă vor arde. Deci, fiţi vigilentă şi luaţi aminte să nu vă lansaţi în unele activităţi incompatibile cu încrederea care vi se acordă. Dacă nu, riscaţi să deveniţi... o non-entitate! (Lectura 288-8).

Foarte interesant este şi acest vis cu un şarpe:

AM VĂZUT O GRĂMĂJOARĂ DE FRUNZE MOARTE. ŞI, CUM LE PRIVEAM, LE-AM VĂZUT MIŞCÎND. CREDEAM CĂ TREBUIE SĂ FIE UN ŞARPE ACOLO DEDESUBT. AŞA CĂ AM LUAT UN BĂŢ ŞI AM CĂLCAT DEASUPRA. GRĂMĂJOARA S-A MIŞCAT [...] ŞI DIN EA A SCOS CAPUL UN ŞARPE CARE A SPUS: „NU MĂ LOVI, NU TE VOI MAI SUPĂRA”. Iată analiza lui Cayce:

Pe măsură ce vă dezintoxicaţi corpul şi vă perfecţionaţi relaţiile personale (fapt indicat de deplasarea grămăjoarei de frunze), apar în dumneavoastră înţelepciunea şi cunoaşterea tuturor lucrurilor (simbolizate de şarpe). Deşi pot apărea tentaţii

(şarpele simbolizează buna şi reaua folosire a oricărei cunoaşteri), ele pot fi stăpânite folosind băţul (simbolul voinţei). (Lectura 294-D).

Simbolurile care apar în vise reprezintă Eul profund sau alte persoane sau fapte desemnate prin atributul lor caracteristic. Aspectul „ludic” al viselor produce destul de des jocuri de cuvinte, căci în somn spiritul „se joacă” liber:

AM AVUT UN VIS TULBURĂTOR ŞI CONFUZ [...]: ERAM LA NEW YORK ŞI AVEAM PROBLEME. CRED CĂ ERAM ÎMPREUNĂ CU UN ANUME WOLF E LA BURSA DIN NEW YORK.

Aceasta se referă la caracterul atribuit lupului (în engleză= wolf) mai mult decât unui om numit Wolfe. Adică în afacerile bursiere respective, există un individ care a acţionat cu voracitatea unui lup, făcându-vă în aparenţă o favoare, dar trăgând foloase din ceea ce ştie despre dumneavoastră. (Lectura 137-41).

Un exemplu clasic este cel al mijloacelor de transport. Viaţa pe Pământ este o călătorie la bordul unui vehicul care este corpul nostru. Astfel, vapoare, avioane, maşini etc, simbolizează adesea corpul:

CONDUCEAM O MAŞINĂ PE UN DRUM CARE MERGEA DEA LUNGUL MALULUI UNUI LAC. DEODATĂ AM VĂZUT CĂ MERGEAM ÎN JOS: RISCAM SĂ SAR MALUL ŞI SĂ CAD ÎN LAC. AVEAM TIMP SĂ FRÎNEZ... TOTUŞI, N-AM FĂCUT NIMIC! AM SĂRIT DIN MAŞINĂ ŞI M-AM ARUNCAT ÎN LAC. MAŞINA S-A ROSTOGOLIT PESTE MINE ŞI M-A OMORÎT.

Aici, spune Cayce în mare nu este vorba de un fapt anunţat înainte: accidentul este pur simbolic. Acesta este:

Un avertisment; trebuie să vă schimbaţi condiţiile de viaţă fizică şi să vă ocupaţi de sănătatea dumneavoastră, cât mai este timp. Nu vă mulţumiţi numai să vă gândiți la asta. Acţionaţi imediat. Lecţia, iat-o: să ştii ceea ce ai de făcut şi să nu faci este cu adevărat o greşeală. (Lectura 140-10).

X ŞI CU MINE ERAM PE UN VAPOR. SE AUZEAU TUNETE, O LUPTĂ VIOLENTĂ, ÎMPUŞCĂTURI. ÎN FINAL VAPORUL A FOST LOVIT DE TRĂZNET: CAZANUL A EXPLODAT ŞI AM FOST OMORÎŢI TOŢI.

Vaporul este călătoria vieţii. Luptele simbolizează schimbările însoţite de încercări care vor veni. Explozia şi moartea simbolizează o schimbare de nivel a conştientizării,

care ajunge la un mai mare calm după ce s-a stabilizat. Toate acestea sunt un avertisment pentru cele două persoane implicate: ele trebuie să ducă o viaţă corectă, justă, una faţă de cealaltă, pentru a putea să-şi aducă reciproc o armonie mai mare. (Lectura 136).

Nu trebuie să credem că de fiecare dată când visăm că murim aceasta se va şi întâmpla curând. Destul de des este vorba de o moarte simbolică, o schimbare de conştiinţă:

AM VISAT CĂ MUREAM.

Aceasta înseamnă că vă naşteţi pentru gânduri noi, într-un nou stadiu al dezvoltării dumneavoastră mentale, pe măsură ce forţele dv. mentale şi fizice se dezvoltă. Aceasta înseamnă trezirea subconştientului dv., trezire analogă celei care se manifestă imediat după moartea fizică. (Lectura 136-6).

După aceste câteva exemple, se vede că interpretarea trebuie făcută coborând în profunzimile Eului nostru, prin meditaţie sau rugăciuni, până când avem sentimentul de a fi găsit interpretarea cea bună, adică de a fi resimţit şocul adevărului! când căutarea este sinceră, găsim întotdeauna...

Coşmarurile, de genul celor de sus nu aduc întotdeauna evenimente dezastruoase. Aşa cum o spune şi Jane Roberts, în *Seth* Speaks: *The nature of personal reality,* coşmarurile au o funcţie de descărcare. Ani de zile, de exemplu, n-am vrut să-mi interpretez visele, care noapte de noapte, erau coşmaruri. Era mai bine să le uit. Ele nu mă împiedecau să mă trezesc în plină formă dimineaţa! Atunci? Cartea lui Seth dă explicaţia: are loc în timpul nopţii o autocurăţare a fiinţei întregi. Mecanismele de reechilibrare a celor trei corpuri pun lucrurile în ordine, scăpându-ne de temerile acumulate în timpul zilei. Astfel, coşmarul are o funcţie de „joc” care descarcă: el este coşul de gunoi al angoaselor noastre!

Aceste vise urâte funcţionează exact ca acei copii care se eliberează de frică, jucându-se „de-a lupul”, „de-a prizonierul” „de-a mumia” (joc în care chiar se mimează moartea!).

Visele ne descriu vieţile anterioare

CARE ESTE SEMNIFICAŢIA CELOR DOUĂ SERII DE VISE PE CARE LE-AM AVUT ÎN URMĂ CU CÎŢIVA ANI ŞI ÎN CARE TRĂIAM APARENT O ALTĂ VIAŢĂ?

Studiaţi Aşa cum vi s-a spus şi veţi regăsi ceea ce aţi văzut în aceste experienţe dintr-o viaţă precedentă, în timpul lui Noemi, Orpah şi Ruth pe Colinele Iudeii... (Lectura 2175-1).

Nativul a retrăit deci în vis o viaţă biblică din Palestina: este un fenomen foarte, foarte frecvent, să te revezi astfel într-o altă existenţă. Oamenii şi-ar explica mai bine unele din visele lor dacă ar crede în posibilitatea vieţilor anterioare:

Înaintea acestei vieţi, entitatea se stabilise în ţara unde s-a născut de data asta, lingă ceea ce este acum Toledo în Ohio. Şi ea manifestă mult interes faţă de această regiune, fiind aproape conştientă că a mai trăit acolo în alte împrejurări. Şi acestea îi apar uneori în vis. (Lectura 5264-1).

În ce priveşte vieţile anterioare, ele se pot exprima mai mult [...] în vise (...]. Căci această entitate visează mult; ea ar trebui să-şi scrie mai des experienţele din vis: (Lectura 3135-1).

În ceea ce priveşte vieţile anterioare de pe Pământ, planul materiei, ele influenţează emoţiile entităţii, ca şi sejururile sale pe alte planete [...] şi aceste pulsiuni profunde care aparţin forţele ascunse, latente, mentalul poate uneori să le întrevadă într-o fracţiune de secundă, într-o străfulgerare, când apar sub formă de vise.

Astfel, această persoană a avut şi va mai avea încă vise impresionante. Căci ea a fost atlantă şi aplica în viaţa sa acele adevăruri spirituale de care am vorbit. Aceste amintiri urcă uneori foarte aproape de suprafaţă [...]! (Lectura 1968-1).

Entitatea a trăit în Golful Persic, pe coasta de nord a Africii şi, de asemenea, în valea superioară a Nilului. De aceea, ea este foarte interesată de aceste ţări. Şi când visează, în somn sau chiar în visele cu ochii deschişi [...] îi apar imagini din aceste ţări. Pentru că aceste peisaje au făcut altădată parte din viaţa sa. (Lectura 2147-1).

Cayce însuşi a visat de mai multe ori scene care se refereau la una sau alta din vieţile sale anterioare, mai ales la una în care asistase la un duel mortal între Ahile şi Hector, în războiul Troiei. Astfel de vise luminează relaţiile pe care le putem avea cu oamenii care ne înconjoară.

Astfel, m-am văzut în vis cu fiica mea Eleonore, la Versailles, în timpul Revoluţiei. Mulţimea venită din Paris invada castelul, masacrându-i pe cei întâlniți. Fiica mea mi-a sugerat să ne ascundem într-o încăpere secretă, aşa cum există la

Versailles. Intrarea se afla în spatele unei plăci a şemineului, uşor de găsit. Visul era atât de viu, cu impresii senzoriale atât de puternice, atât de precise, încât nu pot să cred că le-aş fi „inventat”! De exemplu, eu purtam o fustă de epocă, încreţită din talie, ale cărei pliuri le simţeam la fiecare mişcare; această ţinută îmi permitea o mare agilitate, astfel m-am putut căţăra în şemineu... Şi mai aud încă vuietul îngrozitor al mulţimii care înainta la intrarea unei galerii în care ne aflam. Şi vocea calmă a fiicei mele, care, ieri ca şi astăzi, nu-şi pierde niciodată capul. Acest vis mi-a explicat atâtea lucruri despre ea şi despre mine şi de ce am întotdeauna un şoc când vizitez, pentru a câta oară poate, castelul din Versailles! Şi de ce Revoluţia din 1789 mă interesează atât de mult... În schimb, cunosc oameni care sunt bolnavi de oroare şi chiar leşină când vizitează Conciergerie! Au fost acolo întemniţaţi înainte de a fi executaţi în Place de la Concorde, pe care n-o pot traversa fără să tremure? Unii chiar văd noaptea defilând în această piaţă trăsurile cu condamnaţii la moarte, ajungând în faţa ghilotinei! În ceea ce mă priveşte, nu văd în piaţa Concorde decât frumuseţea ei, vibraţiile greceşti şi egiptene. Astfel, presupun că nu am fost ghilotinată acolo. Toate acestea nu au de ce să ne mire, după Cayce, căci:

Visul nu este altceva pentru spiritul omenesc decât faptul de a se branşa pe propriul depozit de amintiri trăite care se pun din nou în mişcare. (Lectura 262-83).

Comunicarea cu morţii

Acesta este un capitol foarte important al artei visului... Căci adeseori morţii nu au alt mijloc de a ne face să înţelegem ceea ce refuzăm să auzim. Ei caută în zadar să ne contacteze, dar noi refuzăm, bineînţeles, să-i vedem şi să-i ascultăm. Atunci nu ne mai rămâne decât comunicarea prin vis.

DOMNULE CAYCE, AM VISAT-O PE MAMA SPUNÎNDU-MI: SUNT VIE.

Cayce, întrerupând-o:

Dar ea ESTE vie! (Lectura 136-45).

„AM VISAT CĂ AUZEAM O VOCE SPUNÎNDU-MI: MAMA DUMNEAVOASTRĂ ESTE VIE ŞI FERICITĂ”.

Mama dumneavoastră este într-adevăr vie şi fericită, căci nu există moarte, ci doar o trecere din planul fizic în planul

spiritual. Naşterea în planul fizic este considerată ca o nouă viaţă. Ei bine, tot astfel este naşterea în planul spiritual, este tot începutul unei vieţi noi, a unei noi experienţe.

MAMA ÎNCEARCĂ SĂ-MI SPUNĂ CU ADEVĂRAT CĂ TRĂIEŞTE ŞI CĂ ESTE FERICITĂ SAU AM ÎNNEBUNIT EU?

Nu, nu aţi înnebunit. Sufletul mamei dumneavoastră trăieşte cu adevărat în pace şi ea doreşte să o ştiţi [...]. Viaţa este mai vastă decât o viaţă iar moartea nu este sfârșitul [...].

TATA ŞI MAMA AU VENIT SPRE MINE ÎN VIS ŞI PĂREAU FERICIŢI SĂ MĂ VADĂ, DAR ÎMI SPUNEAU CĂ SORA MEA S-A SINUCIS.

Acest vis vă arată, datorită intervenţiei tatălui şi mamei dumneavoastră care au murit, gândurile pe care şi le face sora dumneavoastră. Pentru că ea trăieşte în nemulţumire. Cum vedeţi, tatăl şi mama contează pe dumneavoastră ca să o lămuriţi, să o ajutaţi şi să o susţineţi pe această soră. Daţi-i sfaturi spirituale care îi permit să înţeleagă mai bine şi să se maturizeze; dacă nu, va fi distrusă de experienţe negative. Ea se gândește la sinucidere [...]. (Lectura 136-D).

Sfaturile morţilor nu trebuie neglijate niciodată:

MAMA MI-A APĂRUT ÎN VIS, AM VĂZUT-O FOARTE CLAR. EA MI-A SPUS: DU-TE ŞI CONSULTĂ OSTEOPATUL! [...]

Trebuie să mergeţi acolo [...]. Este tot o lecţie pentru dumneavoastră, care vă va permite să verificaţi din experienţa cotidiană anumite adevăruri care v-au fost date. (Lectura 136-45).

Supravieţuirea morţilor este unul din aceste adevăruri.

CUM POATE ACEASTĂ PERSOANĂ SĂ COMUNICE CU SPIRITUL TATĂLUI SĂU CARE A MURIT?

Exact aşa cum vi s-a spus. Studiaţi ceea ce se întâmplă în această zonă-frontieră dintre viaţă şi moarte. Studiaţi-o, gândiți-vă la ea, puneţi-vă Eul în aceste condiţii când conştientul face loc superconştientului care preia atunci conducerea. În acel moment putem să intrăm în acel tip de comunicare, cum o face această persoană în timpul somnului. Dar totuşi nu trebuie să zăboviţi acolo, pentru că poate deveni stresant pentru cealaltă entitate (cea care este „moartă”), în unele momente. (Lectura 900-8).

ÎL VISEZ MEREU PE SOŢUL MEU DECEDAT. CE ÎNSEAMNĂ ASTA?

Ei bine! Exact ce vi se spune: fără să exageraţi, luaţi aminte la aceste informaţii care vă sunt prezentate în acele vise, căci ele vă sunt date ca să vă ajute, ca să vă susţină, să vă reconforteze, atât fizic cât şi material şi spiritual. Se încearcă ajutorarea dumneavoastră. (Lectura 2218-1).

Căci este evident că iubirea dintre două fiinţe nu se opreşte odată cu moartea. Întrajutorarea dintre vii şi morţi este un lucru firesc pe care Biserica îl numea: „comuniunea sfinţilor”. Cayce, totuşi, îşi avertizează consultanţii:

Nu înseamnă că nu există comuniunea sfinţilor. Dar atenţie, există şi comuniunea păcătoşilor! Nu vă duceţi să-i căutaţi! (Lectura 2787-1).

Totuşi, în vis, există mai multă siguranţă, căci nu mergem „să-i căutăm”...

Tehnici pentru a visa mai bine

Vrăjitorii indieni, aşa cum povesteşte Carlos Castaneda, le transmiteau discipolilor tehnici de visare. Să visezi în doi şi să te întâlnești, după dorinţă, în vis. Să-ţi controlezi visele, să hotărăşti înainte de a adormi unde te duci să te plimbi ca spirit şi ce vei explora. Nu există nici o limită. De asemenea, în Egipt, bineînţeles, erau învăţate toate acestea, aşa cum povesteşte Joan Grant în *Le Pharaon aile* (Ed. Robert Laffont). Primele grade de iniţiere începeau prin studiul viselor în fiecare dimineaţă. Cum mulţi dintre noi au fost deja egipteni nu mi se pare greu să le cerem să-şi analizeze visele, aşa cum o făceau la Denderah... Iată ce puteţi face practic:

- organizaţi-vă astfel programul încât să rezervaţi câteva minute dimineaţa pentru notarea viselor:

Visele ar trebui să fie scrise. Dacă nu, în momentul când fizicul îşi recapătă echilibrul trezirii, se pierde mult din ceea ce ar putea fi util. (Lectura 294-46).

Scrieţi-vă visul imediat, înainte de estomparea sa, chiar dacă nu-l înţelegeţi încă; o să-l citiţi după mai multe zile sau luni şi veţi vedea ce situaţie a descris şi de care poate nu eraţi conştient atunci:

- evitaţi să vă treziţi la soneria ceasului, ar fi mai bine ca înainte de a vă culca să ordonaţi subconştientului vostru să vă

trezească la o anumită oră a dimineţii: este o metodă care funcţionează;

- întreprindeţi o cercetare spirituală. Progresul în acest domeniu merge mână în mână cu o rafinare a conştiinţei şi memoriei:

Cei care sunt mai aproape de sferele spirituale păstrează mai uşor amintirea viziunilor şi viselor lor. (Lectura 5754-3).

Iată de ce meditaţia şi rugăciunea, mai ales înainte de a adormi, perfecţionează în general percepţia psi şi amintirea viselor, ca şi înţelegerea semnificaţiei lor:

- culcaţi-vă devreme şi nu vă temeţi să vă treziţi în mijlocul nopţii ca să scrieţi imediat visul din care ieşiţi (căci există mai multe perioade de vis noaptea). Anumite ore sunt mai favorabile acestui gen de studiu, dar variază de la individ la individ. Se poate vedea în tema astrologică a indivizilor: unii se trezesc întotdeauna noaptea între unu şi două dimineaţa, pentru că Mercur (simbolul mentalului) se află în tema lor în casa a III-a care corespunde primelor două ore după miezul nopţii;

- recitiţi-vă „jurnalul viselor” înainte de a vă culca. Aceasta vă va stimula visul care urmează. Înainte de a adormi, concentraţi-vă asupra unui subiect sau altul sau chiar autosugestionaţi-vă spunând: „În această noapte voi visa cutare sau cutare persoană, cutare sau cutare subiect”. Dacă vă recitiţi visele anterioare veţi fi surprinşi să constataţi că ele împrumută imaginile simbolice din faptele şi gesturile întâlnite în ziua respectivă sau cu câteva zile înainte.

Psihologii şi cercetătorii americani au lucrat mult la vise. Ceea ce nu are nimic neobişnuit dacă ştim că visul este guvernat în astrologie de semnul Racului. Or, tema Statelor Unite este luminată de Soare în Rac.

La Fundaţia Cayce, toată lumea îşi povesteşte visele, este chiar subiectul de conversaţie cel mai interesant de acolo! Totuşi, prietenilor mei le venea greu să-mi interpreteze visele: imaginile mele simbolice, prea europene, se refereau la o lume de imagini despre care ei n-aveau nici o idee, ceea ce este normal. Există un limbaj al visului pe care trebuie să-l învăţăm ca pe cuvintele unei limbi străine.

Să fii profet în ţara ta... Profeţiile lui Edgar Cayce

Ce este o profeţie? Este un eveniment cunoscut dinainte, datorită mijloacelor de informare parapsihologice. Toate lucrurile de care am vorbit, astrologie, numerologie, vise, clarvedere, clarauz etc., ne pot da acest gen de informaţii.

Dar este cu adevărat posibil să se anunţe cu precizie un eveniment dinainte? Da şi nu. Libertatea, voinţa umană au puterea să împiedice evenimentele, să le schimbe sau să le anuleze pe cele care se pregăteau... De unde pericolul meseriei de profet! Aşa cum vedem în istoria bietului Iona din Biblie.

Domnul Yahve îl trimite pe Iona să profeţească în Ninive, „oraşul cel mare pe care îl străbăteai în trei zile „ (ca Parisul!). După o călătorie agitată, agrementată cu o plimbare în esofagul unui cetaceu, Iona soseşte în cele din urmă la Ninive. El se duce în marea piaţă şi acolo îşi spune mesajul: locuitorii au întrecut măsura, „răutatea lor a ajuns până la Yahve” şi faptele lor rele îşi cer pedeapsa. Iona profeţeşte: „Peste trei zile, cetatea Ninive va fi distrusă!”. Misiune nu prea plăcută, fără îndoială. Dar, surpriză, „cei din Ninive au crezut în Dumnezeu. Ei s-au căit”, de la rege până la ultimul dintre supuşi, inclusiv animalele! Şi regele a declarat, în linii mari: vom cere iertare, ne vom lua angajamentul să ne îndreptăm. „Şi poate că Dumnezeu se va răzgândi, mânia Sa se va linişti, nu vom pieri?”

“ Şi Dumnezeu, spune Biblia, i-a văzut cum îşi îndreptau purtarea lor cea rea. El a renunţat la nenorocirile pe care le anunţase prin profeţii şi nu le-a mai împlinit”. Locuitorii din Ninive au fost deci cruţaţi... de data aceea! Cât despre profet, el şi-a pierdut credibilitatea, aşa cum povesteşte cu umor *Cartea lui Iona!*

Este limpede că această poveste ne pune în faţa puterii noastre de oameni. Dacă există catastrofe pe Pământ, este clar că noi le-am provocat, încâlcind o lege cosmică. Inclusiv catastrofele geologice (aşa cum sugerează istoria Sodomei şi Gomorei, distruse în aparenţă de o erupţie vulcanică datorită stricăciunii locuitorilor săi).

Se pare că foarte des stă în puterea noastră să îndreptăm lucrurile şi să îndepărtăm ameninţarea catastrofelor. Este părerea lui Cayce. Aceasta ar trebui să fie şi părerea tuturor celor care cultivă, în mod profesional sau nu un dar de profeţie. N-ar trebui să se facă niciodată preziceri sau profeţii decât „cu condiţie”. Căci puterea unui singur om sau a unui grup mic de

oameni poate să blocheze procesul catastrofei când el este deja declanşat:

TRANSFORMĂRILE GEOLOGICE PE CARE LE-AŢI PREZIS PENTRU 1936-1938 ÎN ALABAMA VOR FI PROGRESIVE SAU BRUŞTE? (Întrebare pusă lui Cayce pe 19 noiembrie 1932).

Progresive.

ŞI CE FORMĂ VOR LUA?

Fiţi sigur că aceasta va depinde mult de filosofia oamenilor, de ceea ce înţeleg ei prin „Adevăr" [...]. Căci, aşa cum ar trebui să înţelegeţi, activităţile indivizilor, în funcţie de linia lor de gândire şi obiectivele lor, creează o ambianţă care (dacă este pozitivă) poate păstra un oraş sau o ţară. Acel oraş, acea ţară nu sunt atunci atinse de catastrofele geologice şi asta datorită aplicării concrete a legilor spirituale de către indivizi. (Lectura 311-10).

Cum se pare că nu s-a întâmplat nimic în Alabama la data prevăzută, înseamnă că locuitorii acestui stat şi-au revăzut concepţiile...

În ceea ce priveşte schimbările viitoare şi împlinirea lor în Timp şi Spaţiu, acestea vor depinde de indivizi şi de grupurile umane. Va depinde de ceea ce vor face în faţa voinţei Divine, adică în faţa intenţiilor lui Dumnezeu în privinţa Omului. Schimbările geologice nu vor aduce transformări în preocupările oamenilor decât în măsura în care aceste schimbări vor fi provocate de activitatea omenească, după cum vor fi fost sau nu aplicate legile divine la acea generaţie. (Lectura 1602-6).

NI S-A SPUS CĂ DINTR-UN PUNCT DE VEDERE ASTROLOGIC VOR FI ÎN MAI 1941 NIŞTE EVENIMENTE, AGITAŢII SOCIALE ŞI CHIAR O REVOLUŢIE LA NEW YORK. ESTE ADEVĂRAT, SĂ NE AŞTEPTĂM LA ASTA?

Aşa cum v-am arătat deja, asta va depinde de oamenii înşişi şi de activităţile lor. În ceea ce vă priveşte, ceea ce vi se va întâmpla va depinde de atitudinea pe care o veţi adopta. Dacă vă veţi instala în oraşul New York cu o mentalitate defetistă, atunci aşteptaţi-vă la ce-i mai rău! Dar dacă vă duceţi acolo într-o perspectivă optimistă şi acţionaţi la fel, atunci nu vă faceţi griji!

AŞADAR TREBUIE SĂ RĂMÎN ÎN ORAŞUL NEW YORK CU FAMILIA MEA?

Ei bine, asta depinde de dumneavoastră şi de ceea ce v-am arătat! (Lectura 1602-2).

Aşa cum se vede, Cayce nu face diferenţe între transformările geologice (seisme, erupţii etc.) şi transformările politice.

El crede că toate evenimentele viitoare, de orice natură, sunt dependente de atitudinea oamenilor.

În concepţia sa, nici o profeţie nu este deci absolută şi ar însemna să-l judecăm greşit constatând că New York-ul este încă în picioare şi că Alabama nu s-a mişcat nici ea... Trebuie deci să considerăm profeţiile lui Cayce, pe care le vom da mai departe, sub această rezervă: că orice eveniment viitor depinde de voinţa indivizilor sau grupurilor umane implicate. Se pare că nu-i suficient doar să plângem în agheasmatare:

Trebuie să vă rugaţi pentru pace, dar nu numai! Mai trebuie să o căutaţi, trăind voi înşivă a doua parte a imperativului divin: iubeşte-ţi aproapele ca pe tine însuţi. (Lectura 3976-22).

(Şi este probabil ca acest imperativ să se refere nu numai la aproapele uman, ci şi la aproapele... animal! (A se vedea, în privinţa aceasta: *De nombreuses vies, de nombreuses amours,* op. cit., Les Noces *avec la Terre* şi *Nature mon Amour* de Roland de Miller, editura Scriba, 1982, 2, rue Raspail, 84800 L'Isle-sut-Sorgue) căci pedepsele care-l lovesc pe om ar veni dintr-o karmă de cruzime faţă de lumea animală, karmă reactualizată de agenţii microbieni).

Cayce analizează cauza tuturor necazurilor omenirii:

Îl vei iubi pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima iar pe aproapele tău, ca pe tine însuţi: este aici întreaga Lege, toate răspunsurile întrebărilor pământești şi pentru fiecare suflet. Aici este cheia problemelor mondiale actuale [...]. Or răspunsul Omului a fost întotdeauna voinţa de putere prin bani, forţă, posedarea pământului etc. Acest lucru n-a fost niciodată în linia divină şi nici nu va fi vreodată. Acţiunea mai degrabă progresivă, pas cu pas, în grija respectului faţă de ceilalţi este atitudinea care a avut un efect protector în istoria lumii acolo unde au fost zece sau mai multe oraşe sau naţiuni protejate de distrugere. În ciuda faptului că avem impresia că istoria lui Abraham nu este decât o parabolă, o poveste de speriat copiii, când el vedea acele oraşe din câmpie ameninţate de distrugere şi pleda pentru cruţarea lor [...], trebuie tot şi să înţelegem în

inima noastră că suntem răspunzători de vecinii şi fraţii noştri [...]. Şi cine este vecinul nostru? Cel care locuieşte la uşa de alături sau cel care trăieşte în celălalt capăt al lumii? Nici unul, nici celălalt, ci acela care are nevoie de înţelegerea noastră, cel care a făcut un pas greşit, cel care a căzut. (Lectura 3976-8).

Într-o zi vom fi profeţi cu toţii

„La capătul timpurilor, fiii şi fiicele voastre vor profeţi”, spune Apostolul Pavel. Dar Evanghelia semnalează în altă parte înmulţirea profeţilor mincinoşi care va marca „sfârșitul Timpurilor”. când ne dezvoltăm sistematic puterile psi, ajungem în mod necesar la etapa previziunii... sau profeţiei: simţim dinainte anumite evenimente. Presimţim viitorul şi dacă o catastrofă trebuie să se întâmple, suntem anunţaţi interior... ceea ce este foarte util! Cayce a încurajat deci puternic pe consultanţii săi să-şi dezvolte această percepţie a evenimentelor viitoare.

CUM POT SĂ-MI DEZVOLT FACULTĂŢILE PSI PENTRU A PREVEDEA DIFICULTĂŢILE CARE VOR APĂREA ŞI SĂ-MI CUNOSC ŞANSELE DINAINTE? ACEASTA PENTRU MINE, PENTRU COPIII MEI, PENTRU CEILALŢI.

Lăsaţi să se întâmple mai mult ca o revenire a dorinţei de progres spiritual decât să începeţi prin tehnici materiale. Căci este sigur că aceste manifestări fac parte dintr-un tot. Dar dacă darurile de profeţie sunt căutate numai pentru avantajele materiale, pentru satisfacţiile terestre, atunci îşi pierd creativitatea şi mor. (Lectura 1947-3).

Cuiva care punea aceeaşi întrebare, dar dorea mai exact să-şi dezvolte scrierea automată, Cayce îi recomanda:

Începeţi prin lectura Bibliei, pentru a găsi pasajele care dau avertismentul căutat, ca şi pregătirea cuiva care ar vrea să aducă ceva omenirii. Odată făcut acest lucru, entitatea poate deveni de un mare ajutor celorlalţi datorită puterilor pe care a ales să le dezvolte [...]. Şi studiind acele pasaje din Biblie, nu vă mulţumiţi doar să le citiţi, ci încercaţi să înţelegeţi semnificaţia lor profundă în planul iubirii universale. (Lectura 5124-1).

Se ştie că unii credincioşi protestanţi au recurs la divinaţie prin Biblie: după ce se pune o întrebare, se deschide la întâmplare o pagină. Şi în acea pagină, se găseşte versetul care

dă răspunsul. Am greşi dacă neam bate joc de această practică: este exact ceea ce fac chinezii care consultă oracolul Yi-Jing! Personal, am încercat de două ori cu succes. Pe Cayce, dimpotrivă, spre deosebire de Kardec, nu-l entuziasmează comunicarea cu spiritele în general. Probabil că în epoca sa şi în anturajul său, se făcuse abuz: prea multe bătrâne se adunau ca să-şi alunge plictisul în jurul unei mese. Se puneau întrebări... oricăror spirite. Or dacă nu s-au luat precauţiile necesare, în lipsa seriozităţii şi prudenţei, se riscă atragerea spiritelor din astralul de jos. Cayce - ca de altfel şi Allan Kardec, fondatorul spiritismului - crede că „pavăza” este credinţa în Dumnezeu, dorinţa adevărată şi cinstită de progres spiritual („*Pace oamenilor de bună credinţă”:* adevărata bună credinţă este ea însăşi o protecţie).

AR TREBUI SĂ MĂ ANTRENEZ ÎN SCRIEREA AUTOMATĂ SAU SĂ RECURG LA UN MEDIUM?

Aşa cum am arătat deja, în loc să faceţi scriere automată sau să recurgeţi la un medium, încercaţi să vă ascultaţi vocea lăuntrică. Dacă informaţia trece prin ceea ce aveţi în mână, prin scrierea automată, foarte bine. Dar atenţie la anumite influenţe exterioare. Nu uitaţi că Universul, Dumnezeu, se află în interiorul dumneavoastră. Comunicarea cu Forţele Cosmice ale Naturii, adică cu Creatorul, este dreptul dumneavoastră ca Om. Mergeţi cu El, nici mai mult, nici mai puţin! (Lectura 1297-1).

Aflaţi de unde vin aceste influenţe exterioare. Este foarte adevărat că vi s-a spus: „Încercaţi spiritele „. Aceasta este totul. Încercaţi să trăiţi în propria dumneavoastră viaţă aplicarea Legii divine şi atunci nu va mai exista îndoială în forul dv. interior . (Lectura 3548-1).

A fi controlat sau dirijat de o entitate despre care nu ştim dacă aparţine Spiritului Adevărului înseamnă să riscăm să ne distrugem [...]. Lasă-te în mâinile Celui care a spus: „Eu sunt ceea ce sunt”. (Lectura 1376-1).

Pentru a vă proteja de influenţele rele, de spiritele parazite:

Adăpostiţi-vă sub haina, veșmântul protector al lui Christos. Nu ca om, nici ca individ, ci ca Christos - Conştiinţă Universală de iubire pe care o vedem manifestată în cei care şi-au uitat eul [...]. Căci El a făgăduit: Dacă mă chemaţi, vă voi auzi. („Bateţi şi vi se va deschide'). Aceasta este protecţia. (Lectura 1376).

Cayce s-a arătat mai favorabil viselor:

AŞ FI CAPABIL SĂ PROOROCESC PRIN VISELE MELE?

Spuneţi mai bine „să interpretez”...

AŞADAR, AŞ FI CAPABIL SĂ INTERPRETEZ?

Da, numai dacă doriţi cu adevărat să vă deschideţi eul ca să deveniţi un „canal” (al graţiei)! (Lectura 262-5).

Odată protejat prin încrederea pusă în Christul Cosmic, oricine îşi poate găsi în el răspunsurile, poate auzi avertismentele necesare siguranţei sale. Ca în vindecarea psi, toată arta constă în:

...a intra în eul profund, deschizându-te perspectivelor spirituale prin meditaţie, aşa cum v-am sfătuit aici. Trebuie să vă învăluiţi eul în Conştiinţa Hristică, care vă va fi călăuză în ceea ce vi se va dezvălui [...]. Şi aceste puteri de intuiţie care apar din profunzimile eului, în timpul meditaţiei, vă vor dărui mult şi vă vor călăuzi la început. (Lectura 513-1).

Profeţiile lui Edgar Cayce: oamenii sunt cei care declanşează dezastrele geologice

Edgar Cayce a făcut un număr de profeţii, din care multe nu s-au realizat încă - cel puţin la datele pe care le-a precizat el. Aceasta din motivele pe care le-am explicat mai sus, adică intervenţia voinţei umane: Este interesant în aceste profeţii, că ele corespund celor din Europa - şi sunt multe! Dar este sigur că Cayce nu auzise niciodată de ele (nu mai mult, de altfel, decât actuala echipă de la Fundaţia Cayce, aşa cum am putut să constat). Această virginitate absolută a lui Cayce în privinţa profeţiilor europene este pentru noi o garanţie a onestităţii sale.

Din nefericire, sunt puţine lecturi despre Europa. Şi dacă Cayce vorbeşte de ea o face la modul general, pentru că în anturajul său nu erau europeni - şi mai ales francezi - suficient de interesaţi de viitorul Europei, ca să-i pună o listă de întrebări detaliate.

Totuşi, există o extraordinară lectură datând din ianuarie 1934, unde apare, în fine, Europa:

În privinţa transformărilor geologice viitoare, iată: Pământul se va rupe în vestul Americii. Cea mai mare parte din Japonia trebuie să se scufunde în ocean. Partea superioară a Europei (adică pe hartă, Europa de nord), se va schimba cât ai clipi din ochi. Pământ solid va apărea în largul coastelor estice ale

Americii. Vor fi ridicări de pământ în Arctica şi Antartica, ceea ce va duce la erupţii vulcanice în regiunile toride şi atunci se va întâmpla inversarea axei polilor, în urma căreia ţinuturile reci şi semitropicale vor deveni tropicale, cu muşchi şi ferigi. Aceasta va începe în anii '58 până în '98 când vor veni acele timpuri în care lumina Sa va putea fi văzută din nou în ceruri. Cât despre timpul exact, anotimpul, locurile, acestea nu vor fi date decât celor care vor invoca Numele Său şi vor purta în trupul lor semnul celor care au fost chemaţi şi aleşi de El. (Lectura 3976-15).

Cuvinte pline de mister... În ce priveşte inversarea axei polilor, despre care Cayce va vorbi de mai multe ori:

CARE VA FI SCHIMBAREA MAJORĂ SAU ÎNCEPUTUL UNEI ASEMENEA SCHIMBĂRI, DACĂ VA FI UNA, CARE VA MARCA ANUL 2000?

Această deplasare a axei polilor. Adică începutul unui nou ciclu. (Lectura 826-8, 11 august 1936).

Ca să revenim la lectura precedentă (din 19 ianuarie 1934), Cayce a fost întrebat:

CARE SUNT SCHIMBĂRILE CE VOR VENI ÎN ACEST AN PE PLAN GEOLOGIC?

Şi Cayce, ca şi cum n-ar fi auzit întrebarea, şi-a continuat profeţia:

Ape libere vor apărea în nordul Groenlandei. Se vor vedea noi pământuri apărând în Marea Caraibelor. India va fi eliberată din cea mai mare parte a acestei suferinţe materiale, în care s-a aflat acest popor încercat. Cineva care s-a ridicat la putere în Europa centrală va fi distrus. Tânărul rege va domni în curând. În America, forţele politice vor fi din nou stabilizate. Popoarele vor lua din nou puterea alungind în mai multe locuri clicile politicienilor. America de Sud va fi zguduită de la un capăt la altul [...].

ŞI DE CE ŢARĂ VORBIŢI, DOMNULE CAYCE, CÂND EVOCAŢI UN REGE TÂNĂR?

De Germania. (Lectura 3976-15, ianuarie 1934).

Această lectură este uluitoare căci, dacă putem presupune că Cayce vorbeşte aici de Hitler ca fiind „acel bărbat care domneşte asupra Europei centrale”, încă nu l-am văzut apărând pe „tânărul rege”.

Or profeţiile europene pe care le avem - unele sunt mai vechi de zece secole - anunţă într-adevăr un viitor „mare monarh”, descendent al Capeţienilor, care se va naşte necunoscut, undeva în Germania. Nostradamus îl numeşte „Chyren cel Mare”, anagrama lui Henry - iar Marie-Julie, clarvăzătoare din La Fraudais, lingă Nantes, îl numeşte „Henry de la Croix” (a se vedea *Mythe et legendes du Grand Monarque,* de Eric Muraise, Livre de Poche). Cayce se face deci ecoul unui ciclu profetic care priveşte Germania, Franţa şi Europa de vest în general, fără să fi auzit vreodată, în stare trează, de aceste lucruri (nici nepoţii săi de astăzi, cărora le-am atras atenţia asupra acestei profeţii uluitoare). Faptul că atâți clarvăzători din epoci diferite, trăind în ţări diferite şi care nu sau consultat vorbesc de acest „Mare Monarh” viitor este cu adevărat tulburător... Cât despre pământurile care vor apărea din Atlantic, este cu siguranţă vorba de apariţia Atlantidei, de care am vorbit deja. Anunţată pentru '68 sau '69 într-o lectură din iunie 1940, ea se lasă aşteptată... (La acea dată, au ieşit în stradă studenţii, nu Atlantida!)... Altă întrebare:

ORDINEA DETALIATĂ A ERUPŢIILOR CARE TREBUIE SĂ SE PRODUCĂ ÎN 1936 ESTE DEJA FIXATA ASTFEL ÎNCÂT ÎMI PUTEŢI FACE PRECIZĂRI? CE SE VA ÎNTÎMPLA CU COASTA PACIFICULUI, ÎN CE MOD VA FI EA AFECTATĂ ŞI CE FEL DE PRECAUŢII SE VOR LUA ÎNAINTEA, ÎN TIMPUL ŞI ÎN URMA ACESTEI CATASTROFE? (Întrebare pusă în 1934).

Toată această activitate vulcanică şi seismică depinde astăzi de indivizi sau de grupurile umane din aceste regiuni. Şi aceasta depinde de nevoile lor, de motivaţiile lor etc. Că unele din aceste evenimente sunt inevitabile şi trebuie să se întâmple, aşa stă scris. Dar să dăm o dată, un timp precis, astăzi, n-o putem face. (Lectura 270-32).

Într-adevăr, Cayce a prezis din abundenţă catastrofe ce se vor întâmpla în California; de altfel, nu este un mister pentru nici un geolog că este vorba de o zonă foarte instabilă şi californienii înşişi ştiu bine că o sabie a lui Damocles stă atârnată deasupra capului lor. Coasta estică este şi ea ameninţată:

SIMT DE MAI MULTE ORI CĂ AR TREBUI SĂ PĂRĂSESC ORAŞUL NEW YORK. CE PĂRERE AVEŢI? (Întrebare pusă în 1941).

Da, ar fi bine. Este prea multă agitaţie. Acest tip de vibraţii va continua, lucru care vă perturbă, ca şi aceste energii de distrugere - deşi aceste forţe distructive nu vor intra în acţiune decât în generaţia următoare.

LOS ANGELES ESTE UN LOC SIGUR?

Los Angeles, San Francisco, majoritatea acestor locuri vor fi distruse. Chiar înaintea New York-ului. (Lectura 1152-11).

Dacă observaţi o activitate crescută a Vezuviului sau a muntelui Pelee (din Martinica), atunci coasta sudică a Californiei şi zona dintre Salt Lake City şi sudul Nevadei se pot aştepta în următorii trei ani la o inundaţie datorată cutremurelor. Dar acestea vor fi şi mai importante în emisfera sudică. (Lectura 270-35, 21 ianuarie 1936).

În noaptea de 3 martie 1936, Edgar Cayce a avut un vis profetic privind viitoarea sa încarnare în Statele Unite, care descrie un mediu complet diferit de cel de astăzi:

Mă năşteam din nou, în 2100, în Nebraska. Se pare că marea acoperea tot restul ţării şi oraşul unde locuiam se afla pe coastă. Numele familiei mele era bizar. De foarte mic am spus că sunt Edgar Cayce şi că trăisem cu 200 de ani înainte. Savanţii cu bărbi lungi, cu părul foarte rar şi ochelari cu sticlă groasă au fost chemaţi să mă examineze. Au hotărât să vadă locurile unde spuneam că am trăit şi că am lucrat -Kentucky, Alabama, New York, Michigan şi Virginia. Luându-mă pe mine, copilul, cu ei, acest grup de savanţi au plecat spre acele locuri într-o navă zburătoare care avea forma unei ţigări de metal şi se deplasa cu o viteză foarte mare. Apa acoperea o parte din Alabama. Norfolk, în Virginia, devenise un uriaş port la mare. New York fusese distrus fie de un război, fie de un cutremur şi se reconstruia oraşul. Industriile erau răspândite la ţară. Majoritatea caselor erau din sticlă. Sau descoperit multe documente despre Edgar Cayce, care au fost adunate şi luate în Nebraska pentru a fi studiate de acel grup.

Osteneşte-te, prietene cititor, să priveşti pe o hartă a Statelor Unite. Ai reperat Nebraska? La mijloc, între Dakota de Sud şi Kansas, pe verticala Texas-ului, acest stat se găseşte în plin centru al Statelor Unite. În visul lui Cayce, toată jumătatea vestică a Americii de Nord s-a scufundat în ocean! Îngrozitor... Este inevitabil?

Tendinţele din inimile şi sufletele oamenilor sunt astfel încât provoacă aceste transformări geologice. Căci, aşa cum am arătat-o adeseori aici, nu lumea, Pământul, condiţiile geologice, nici chiar influenţele planetare [...] nu-l conduc pe Om. Mai degrabă Omul poate, prin supunerea sa faţă de legile divine, să facă ordine în haos; sau dacă nu ţine cont de legile divine, dacă refuză să se alăture lor, poate crea haosul şi atunci poate deschide poarta forţelor care îi vor distruge mediul de viaţă. Căci El a spus: „Cerul şi Pământul pot trece; cuvintele mele nu vor trece!" Se consideră adeseori această frază ca fiind poezie. Dar dacă aplicaţi aceste cuvinte la problemele mondiale şi la Universul actual, ce susţine în final totul? Ce susţine temeliile Pământului? Cuvântul lui Dumnezeu! (Lectura 416-7).

Este neliniştitor faptul că atlanţii reîncarnaţi masiv în America au o singură obsesie: să folosească forţele Pământului. Am văzut deja că barajele lor uriaşe, construite fără să se ţină seama de teren, provocau seisme. Că poluarea modifica dramatic ecosistemele. Această manie de a distruge Natura, ceea ce ei numeau păstrarea acesteia *under control* (acoperind-o cu beton, de exemplu) suntem pe cale să o imităm. Căci şi în Europa se reîncarnează atlanţii... Şi ce să spunem de ruşi, de proiectele lor de modificare a cursurilor marilor fluvii din Siberia? Aceste planuri herculeene stau sub semnul căutării puterii, al ambiţiilor politice şi materiale şi nu se încearcă deloc înţelegerea Naturii, şcoală a Legilor divine.

... Asta spune Cayce!

Iată o lectură generală despre viitorul geologic al Statelor Unite şi Canadei:

Multe locuri de pe coasta de Est vor fi transformate, ca şi coasta vestică şi centrul ţării. În foarte puţini ani vor apărea pământuri din Atlantic, ca şi din Pacific. Şi ţărmul de acum va fi fund de ocean. Multe câmpuri de luptă din actualul război mondial se vor afla sub ocean [...]. Porţiuni din ceea ce este acum coasta Estică, la înălţimea New Yorkului, şi oraşul New York însuşi vor dispărea. Dar asta se va întâmpla abia în generaţia următoare. Părţile sudice ale Carolinei şi Georgiei vor dispărea - asta mult mai curând. Apele Marilor Lacuri se vor vărsa mai degrabă în Golful Mexic decât în albia fluvială de care sa discutat atât de mult (Saint-Laurent). [...] În acel timp, regiunea locuită acum de entitate (Virginia Beach) se va afla

printre zonele sigure. Aşa cum vor fi şi Ohio, Indiana, Illinois şi cea mai mare parte din Canada de Sud şi de Est (... Quebec!), în timp ce spre vest vor fi multe tulburări în această ţară. (Lectura 1152-11, dată la 15 august 1941).

Excelent program pentru canadieni: schimbarea axei polilor va topi întinderile lor înzăpezite, vor creşte cocotieri la Montreal şi vor avea, în fine, nisip cald... L-au meritat pe deplin!

Şi iată, de asemenea, de ce Cayce a fost rugat să se mute la Virginia Beach, să-şi aducă aici lecturile, pentru ca ele să supravieţuiască cel puţin două secole... Virginia Beach este o periferie a Norfolkului care trebuie să înlocuiască oraşul New York ca port:

Norfolk cu împrejurimile sale va deveni cei mai mare port la mare pe coasta estică, cel mai mare, mai mare decât Philadelphia şi New York. (Lectura 5541-2, din iulie 1932).

În virtutea acestei profeţii, preţul terenului urcă neîncetat în Virginia Beach... Cât despre Mediterana, care este California noastră, ea este considerată instabilă de către geologi şi de Cayce:

CÎND VOR APĂREA ACESTE SCHIMBĂRI GEOLOGICE?

Când se vor produce primele rupturi în marea Sudului, Pacificul de Sud - este sigur că aceste transformări vor fi scufundări sau dimpotrivă, apariţii de pământ la celălalt capăt al lumii, adică Mediterana, în zona Etnei - atunci vom şti că este începutul. (Lectura 311-8, dată în aprilie 1932).

Cayce se face ecoul profeţiilor lui La Salette unde se anunţa că „Marsilia va fi înghiţită”. Totuşi, nicăieri nu este vorba de dispariţia totală a Franţei în plan fizic:

Să nu credeţi vreodată că Franţa poate fi eliminată de pe Pământ (Lectura 2072-15).

Profeţii economice şi politice

Transformările geologice vor fi însoţite cu siguranţă de războaie, revoluţii, crize politice...

O întreagă serie de lecturi i-a fost cerută în această privinţă lui Cayce, între 1932 şi 1945. Iată extrase:

(În 1932) *Europa este o casă dezmembrată. În urmă cu câțiva ani, existau aici popoare puternice care au fost zdrobite din cauza egoismului unora, nepăsători faţă de respectarea*

drepturilor celorlalţi. Aceste popoare sunt pe cale să trăiască o experienţă de renaştere şi ele sunt spinul din carnea multor naţiuni politice şi financiare ale Europei [...].

ŞI LA CE NAŢIUNI, MAI PRECIS, FACEŢI ALUZIE?

La Rusia. *(Lectura 3976-8).* Mai târziu, pe 22 iunie 1944, Cayce va spune:

Din Rusia va veni speranţa lumii, nu sub forma a ceea ce numim comunism, bolşevism. Nu, ci Libertatea, Libertatea! Şi fiecare om va trăi pentru aproapele său! S-a născut acest principiu. Aceasta va avea nevoie de ani şi ani ca să se concretizeze, dar din Rusia va veni din nou speranţa lumii. Călăuzită de ce? De prietenia cu naţiunea care şi-a înscris pe moneda sa: „Credem în Dumnezeu" (În God we trust).

În aceeaşi lectură, fiecare naţiune importantă primeşte după merit:

„În God we trust": aplicaţi această formulă din străfundul inimii voastre atunci când vă reglaţi facturile? Atunci când vă rugaţi? Atunci când vă trimiteţi misionari în străinătate? Spuneţi: „Dau aceasta pentru că cred în Dumnezeu"? Şi nu pentru că vă calculaţi cele cincizeci de centime beneficiu? [...] La aplicarea practică a acestor mari principii, în comparaţie cu ceea ce fac alte naţiuni din lume, America în mod sigur se poate lăuda cu un anumit rezultat. Dar când uită acest principiu, iată păcatul Americii.

Şi la fel se întâmplă cu Anglia, de unde au venit aceste idei - care nu sunt un ideal - de a încerca să fii ceva mai bine situat decât vecinul [...]. Acesta este păcatul Angliei. În ceea ce priveşte Franţa, unde au fost aplicate pentru prima dată aceste mari principii (ale respectului libertăţii, de care vorbeşte Cayce mai sus), i se întâmplă să abuzeze de plăcerile corpului şi iată, acesta este păcatul Franţei.

În această ţară care a fost cândva Roma, unde s-au dezvoltat odinioară aceleaşi principii, ce anume a provocat înălţarea, apoi căderea, ca Turnul Babel? Disensiunile şi activităţile care au întărit sclavia, favorizând pe unii, astfel încât numai acea elită putea pretinde că gândește just, în acord cu forţele cele mai înalte [...]. Aceasta li se părea un drept omenesc, dar în final acest elitism a dus la moarte. iată păcatul Italiei.

Păcatul Chinei?

Acea nemişcare din care nu vrea să iasă - dacă nu pentru o evoluţie foarte lentă. Există un fel de curent de progres în această ţară care de secole vrea să fie lăsată singură numai ca să se delecteze cu bogăţiile interioare pe care le poartă în ea. China s-a trezit, şi-a tuns părul [...]. Şi a început să gândească şi să-şi folosească gândirea. Într-o zi, această ţară va fi leagănul creştinismului, în noua sa formă de existenţă aplicată în viaţa oamenilor. Este încă departe, aşa cum numărăm noi anii. Dar în inima lui Dumnezeu, aceasta se va face în decursul unei zile. Căci mâine, China se va trezi. [...].

La fel pentru India. Leagănul ştiinţei fără aplicaţie practică, cunoscută numai interior. Care este păcatul Indiei? Egoismul şi dacă lăsăm să cadă „ismul” rămâne egoul! (Lectura 3976-29, din 22 iunie 1944).

Că China va deveni într-o zi locul împlinirii principiilor christice -pe care noi n-am fost în stare să le aplicăm - am auzit-o de mai multe ori, la Chateauneuf-de-Galaure, unde Marthe Robin, profetesă nerecunoscută, vorbea de aceasta de multă vreme (fără să-l fi citit pe Cayce).

CHINA VA LUA ÎNTR-O ZI LOCUL AMERICII?

Aşa cum am spus-o deja, America trebuie să se roage mai mult. Şi să acţioneze în sensul în care se roagă. Dacă nu, ea va ajunge la impasul de care am vorbit. Ceea ce va provoca o deplasare a civilizaţiei mereu mai spre vest [...]. Dacă China persistă în atitudinea sa actuală şi îşi recucereşte identitatea, atunci nimeni nu va mai putea interveni din afară. (Lectura 1598-2, 29 mai 1938).

AMERICA VA FI IMPLICATĂ ÎN URMĂTORUL RĂZBOI? va fi întrebat Cayce pe 29 mai 1938.

Depinde de ce am spus. Dacă America acţionează aşa cum se roagă, nu. Dar dacă acţionează într-un sens şi se roagă în altul, adică dacă ea permite domnia celor care urmăresc o mărire egoistă a dorinţelor personale, atunci da, ea riscă să fie antrenată în război. (Lectura 1598-2).

Cayce îl evocase de mai multe ori pe Hitler în lecturile sale. El spune:

...naziştii - Arienii - care nu încetează să stârnească treptat animozităţile [...]. (Lectura 416-7, în 1935).

Germanii sunt reîncarnarea masivă a iranienilor sau perşilor antici (Aryas, care este acelaşi cuvânt cu Iran)? Doar dacă nu este vorba de un fragment din Atlantida (a se vedea pag. 177)...

Aceasta ar explica folosirea abuzivă de către Hitler a cuvântului arian (subliniat de Cayce în această lectură) şi de către Nietzsche a numelui „Zarathustra”...

VORBIŢI-NE DE SITUAŢIA DIN GERMANIA.

Un bărbat care reprezintă o ţară întreagă, atâta timp cât el menţine acolo deosebirile de clasă şi de masă, nu poate să aducă decât tulburări şi lupte. Atâta timp cât puterea sa se menţine în interiorul limitelor arătate de principiul: „Sunt păzitorul fratelui meu” - şi fără a forţa! - totul merge bine. Dar a fi „paznicul fratelui tău” nu înseamnă îi spun tot ce trebuie să facă, şi asta pentru a-l obliga să respecte norma! Ci mai mult că toţi sunt liberi în faţa Legii lui Dumnezeu. (Lectura 3976-19, 24 iunie 1938).

ŞI SITUAŢIA DIN SPANIA?

Tulburările reale aici sunt abia la început. Căci dacă se refuză acordarea unei juste consideraţii fiecăruia dintre partide; atunci vor veni altele, care vor devora rămăşiţele ţării. Acesta este rezultatul unui grăunte semănat în trecut, în urmă cu mult timp. (Aceeaşi lectură, 1938).

Este limpede că războiul din Spania este plata unei datorii karmice, probabil creată de violenta „Reconquista” (contra maurilor şi evreilor) şi de violenţa cuceririi Americilor.

Cât despre Statele Unite, care fac obiectul multor lecturi:

Aşa cum am spus deja, problemele Americii riscă să vină mai degrabă din interior decât din exterior. (Lectura 3976-26).

Căci voi, popor american, care susţineţi principiile creştinismului -şi aţi înscris-o chiar pe moneda voastră: „În God we trust', nu trebuie să aveţi încredere în puterea Omului, nici în puterea politică sau economică [...]. Atât cât trăiţi, să se întindă lumina lui Christos, care este iubire, pe tot Pământul, şi nu egoismul, puterea, banii [...]. În Statele Unite la ora actuală (în 1937), există motive de tulburări, în special în relaţiile dintre Muncă şi Capital [...]. Dacă idealul de dreptate este păstrat de cei care sunt la putere, va exista o tendinţă generală spre mai multă securitate, prosperitate economică, pace. (Lectura 3976-17).

Crizele care apar în alte ţări (Cayce a vorbit înainte de comunism, fascism, nazism) sunt un avertisment pentru Statele Unite. Căci cui aparţine bogăţia? Căci cui aparţin pământul şi bogăţiile sale? Aparţin ele celor care au moştenit o poziţie puternică? Sau celor care, cu sudoarea frunţii lor, produc aceste bogăţii? [...]. Şi dacă nu există reciprocitate între a da şi a lua, dacă nu se acordă nici o consideraţie muncitorilor, în timp ce ea le este datorată, dacă cei care sunt producători nu beneficiază de profiturile excedentare create de munca lor, atunci vor fi mari tulburări în această ţară. (Lectura 3976-19, 1938).

într-adevăr, dacă acestea (drepturile muncitorilor) nu sunt luate în consideraţie, se poate întâmpla o revoluţie în această ţară (în U.S.A) [...]. Căci aşa se întâmplă pentru reechilibrarea nivelelor, când există abundenţă de bunuri în anumite sectoare şi sărăcie în altele. Astfel au loc crimele, revoltele şi toate tulburările când cei care sunt la putere nu iau în consideraţie fiecare nivel de activitate umană, fiecare aspect al vieţii cotidiene.

Astfel de condiţii au existat în alte ţări [...] ca Rusia, Italia, Germania. Şi aceasta se petrece încă acum în Spania, China şi Japonia. De ce este vorba? De oprimarea muncitorilor de către cei cărora le-a fost dată puterea, pentru ca ei s-o folosească în calitate de păzitori ai fraţilor lor. Şi nu aşa cum vedem noi în anumite ţări, pentru a nesocoti drepturile celorlalţi [...].

Căci în faţa Sa, toţi oamenii sunt UNUL. Domnul nu face discriminare între oameni şi aceste discriminări nu pot dura niciodată mult timp. (Lectura 3976-19, 24 iunie 1938).

ŞI CARE TREBUIE SĂ FIE ATITUDINEA NOASTRĂ FAŢĂ DE NEGRI („the Negro” în text) ŞI CUM SE POATE IEŞI CEL MAI BINE POSIBIL DIN KARMA CREATA IN RELAŢIILE CU EI?

Ei sunt fraţii tăi. Cei care au creat această servitute, fără să vadă mai departe de vârful nasului, au creat astfel ceva cu care trebuie să se confrunte acum [...]. Căci El a făcut toţi oamenii de acelaşi sânge.

FASCISMUL ESTE O AMENINŢARE PENTRU ŢARA NOASTRĂ?

Orice mişcare străină fraternităţii oamenilor şi paternităţii lui Dumnezeu este periculoasă.

AŢI SPUS AICI, DOMNULE CAYCE, CĂ BANII SUNT RĂDĂCINA TUTUROR RELELOR CARE NE TULBURĂ ŢARA. AŢI VREA SĂ NE DAŢI MOTIVELE ACESTEI AFIRMAŢII ŞI SĂ NE SPUNEŢI CE AM

PUTEA FACE PENTRU A REZOLVA ACESTE PROBLEME FINANCIARE?

Prima cauză este teama de lipsuri, simţită de cei care controlează şi conduc investiţiile de capital [...]. Şi cum se poate remedia? Numai prin răbdare, perseverenţă, întoarcerea la credinţa în Dumnezeu şi nu prin setea de putere personală. Căci celor flămânzi nu le pasă de unde vine puterea atâta vreme cât burta le este goală! Şi dacă nu se ajunge la o concepţie mai universală, aceste probleme riscă să aducă într-o zi aici, în America, revoluţia. (Lectura 3976-24, iunie 1939).

Avertismente valabile, bineînţeles, pentru noi! În 1941 , în perspectiva participării Statelor Unite la război, Cayce a fost întrebat:

SE VA AJUNGE LA RĂZBOI CIVIL ÎN STATELE UNITE? CÎND ŞI CUM?

Aşa cum am spus adeseori aici, aceasta depinde de cei care au văzut clar, cei care înţeleg problemele, tensiunile dintre Muncă şi Capital, muncitori şi patroni, după cum se roagă şi trăiesc în acord cu rugăciunea lor, şi unii cu ceilalţi. (Lectura 3976-26 din 28 aprilie 1941).

Cum vom trăi în era Vărsătorului?

S-A SPUS CĂ ATLANTIDA VA APĂREA DIN NOU- ÎN TIMPURILE DE CRIZA, când VOM TRECE DIN EPOCA PEŞTILOR LA VĂRSĂTOR. ATLANTIDA VA IEŞI DIN NOU LA SUPRAFAŢĂ? ACEASTA VA PRODUCE O SCHIMBARE BRUSCĂ? ŞI ÎN CE AN?

În 1998 este posibil să se producă o mare dezordine datorită transformărilor progresive care apar. Sunt perioade de activitate ale ciclului solar, adică acei ani când trecerea Soarelui prin diverse sfere va deveni o cotitură esenţială a trecerii de la Era Peştilor la Era Vărsătorului. Este o evoluţie progresivă, nu cataclismică, în experienţa Pământului din acel moment.

SE POATE DA O DATĂ PENTRU ÎNCEPEREA EREI VĂRSĂTORULUI?

A fost deja dată [...] şi nu veţi începe să înţelegeţi cu adevărat decât în 1998. (Lectura 1602-3).

ÎN VEDEREA SCHIMBĂRILOR CARE AR PUTEA SĂ SE PRODUCĂ DIN PUNCT DE VEDERE POLITIC ŞI CARE AR AFECTA CONDIŢIILE ECONOMICE ŞI SOCIALE, NE RECOMANDAŢI SĂ

CUMPĂRĂM O CASĂ LA ŢARĂ CU CEVA PĂMÎNT ÎN JUR, ÎN IDEEA DE A AVEA TOT CE NE TREBUIE?

Aşa cum am spus deja, ar fi idealul pentru fiecare individ din această ţară (U.S.A.). Fiecare ar trebui să fie capabil [...] să ia sau să-şi construiască o locuinţă la ţară, unde ar putea să-şi producă acele lucruri de care are nevoie pentru existenţa materială.

Căci gândiți-vă la epoca veche: ei nu erau atât de nesăbuiţi ca astăzi! când trăiau acele familii care produceau la fermă, cu cât era mai bună calitatea vieţii indivizilor, calitatea produselor! Şi nu existau nici pe jumătate lucrurile şi oamenii inutili care există acum! (Lectura 470-35).

Toată lectura 470-35 încurajează agricultura biologică prin folosirea îngrăşămintelor naturale, a îngrăşămintelor verzi, mraniţei etc. Cititorii mei se pot informa la Nature et Progres (Association europeenne d'agriculture biologique, 14 rue Goncourt, 75011 Paris, tel. (1) 700.6C.36).

Fiecare individ ar trebui să aibă o bucată de pământ care să-i ajungă pentru hrană. Căci Pământul este Mama noastră; exact cum Dumnezeu este Tatăl pe plan spiritual, Pământul este Mama în plan material. (Lectura 470-35).

Această lectură ne încurajează nu numai să ne cultivăm fiecare grădina, dar şi să ne regrupăm în cooperative agricole alimentare:

...gândiți-vă serios la ele [...]. Asta ar putea deveni într-o zi nu numai o mişcare pe plan local, dar şi naţional. Şi ar fi o soluţie pentru unele probleme din această ţară (S.U.A.) şi un mod de a asigura produse mai bune unui popor mai bun. Aşteptaţi o nouă rasă de oameni? Dar ce faceţi ca s-o pregătiţi? Trebuie să prevedeţi hrana pentru corpul lor, ca şi pentru dezvoltarea intelectului şi sufletului lor. (Lectura 470-35). ,

În clipa când scriu, America în ansamblul său nu a ascultat sfaturile lui Cayce. Poate că trebuie să înainteze destul de mult în oroarea hranei artificiale şi a poluării citadine, pentru a reveni, în fine, la această simbioză cu pământul? Dar eu am încredere că aceasta se va întâmpla. La fel şi în Europa, şi pentru noi este mai uşor, căci nu ne-am tăiat complet rădăcinile pământești.

Iată un alt pasaj unde Cayce vorbeşte de „mâna-verde”: *...legumele şi fructele sunt legate de caracterul omului care le*

cultivă. Dacă le îngrijeşte cu dragoste, totul se schimbă! (Aceeaşi lectură).

Ne amintim, de asemenea, că în visul lui Cayce, citat mai sus, el vedea cu uimire industriile „răspândite la ţară”. Această întoarcere la pământ face şi în Europa obiectul unui mare număr de profeţii.

Întoarcerea lui Christos.

O altă perspectivă care îi preocupă mult pe americani: întoarcerea lui Christos („The Second Coming”). Este un lucru despre care nu se vorbeşte deloc la noi - şi totuşi este foarte interesant. Întoarcerea lui Christos este ceea ce cerem, fără să ne gândim, atunci când spunem Tatăl Nostru: „vie împărăţia Ta”. Şi dacă evreii aşteaptă această venire a lui Mesia plin de slavă este pentru că:

Israel este simbolul tuturor celor care caută Adevărul, nu numai descendenţii lui Abraham, ci orice naţiune, orice trib, indiferent de limba pe care o vorbeşte [...]. Aceasta este semnificaţia cuvântului „Israel”. (Lectura 2772-1).

Şi Cayce explică pe îndelete că termenul Israel semnifică aşteptarea lui Dumnezeu şi această aşteptare nu s-a încheiat. Apoi, el evocă Marea Piramidă, pe ai cărei pereţi interiori sunt înscrise toate evenimentele care trebuie să vină, inclusiv:

Intrarea lui Mesia pe Pământ, la această dată: 1998. (Lectura 5748-5).

Intrare care nu va trece neobservată, de data aceasta:

Şi schimbările materiei sunt un semn [...] aşa cum au spus anticii, când Soarele se va întuneca şi Pământul va crăpa în diverse locuri. Şi atunci se va spune prin simţirea inimilor, spiritelor şi sufletelor celor care au căutat calea Lui - că steaua Sa a apărut [...]. Căci El tocmai îşi pregăteşte manifestarea Sa în faţa Oamenilor. Celor care îl caută, în ultima parte a anului Domnului, aşa cum se numără anii între oameni, în '36, El le va apărea! (Lectura 3976-15).

În 2036? Şi iată o altă întrebare:

IISUS CHRISTOS EXISTĂ ACUM ÎNTR-O SFERĂ (PLANETARĂ) ANUMITĂ SAU SE AFLĂ ÎNTR-UN PLAN TERESTRU, ÎNTR-UN ALT CORP?

Aşa cum a fost scris, I s-a dat toată puterea asupra Pământului şi Cerului [...]. Este deci El însuşi acum în spaţiu. Şi de asemenea, în acea energie care dinamizează fiecare entitate individuală, după fidelitatea şi credinţa sa. Asta ca Entitate spirituală. Deci, nu într-un corp carnal pe Pământ, dar El poate veni când vrea pentru cel ce doreşte să fie Una cu El şi acţionează prin iubire pentru a face posibil acest lucru. Însă El se va întoarce în acelaşi mod în care a fost văzut plecând, în corpul pe care îl ocupa în viaţa Sa din Galileea [...].

CÎND IISUS CHRISTOS SE VA ÎNTOARCE, ÎŞI VA ADUCE ÎMPĂRĂŢIA PE PĂMÎNT ŞI ACEASTĂ ÎMPĂRĂŢIE VA FI ETERNĂ?

Păi recitiţi ceea ce a fost scris, făgăduinţele Sale, cu cuvintele pe care le-aţi scris [...]. El va domni 1000 de ani şi Satan va fi din nou dezlănţuit pentru încă o epocă. (Lectura 5749-1).

Evenimente interesante la care mi-ar plăcea să asist, dumneavoastră nu? În diversele profeţii, întoarcerea lui Christos este întotdeauna legată de prezenţa Anticristului şi de faimoasa confruntare de la Megiddo (ruinele cetăţii antice a lui Solomon, care se numeşte astăzi Tell-Megiddo, în Israel. Ceea ce se traduce în engleză prin „Armageddon”. Acolo va avea loc conform Tradiţiei, ultima mare bătălie între forţele Binelui şi Răului).

În unele locuri se va dezvălui putregaiul celor care slujesc cultele şi vor avea loc tulburări, lupte. Şi va fi o perioadă de incertitudine, căci vor veni în planul terestru emisarii Tronului Vieţii, ai Tronului Luminii şi Nemuririi, care vor veni să-i înveţe pe Oameni iar ei se vor război în aer cu emisarii Umbrei. Şi atunci veţi şti că Armageddonul este aproape. (Lectura 3976-15).

Dar asta nu e tot: Christos se va întoarce cu prietenii Săi apropiaţi, care apăruseră deja în perioada palestiniană:

Ioan se va întoarce, va fi cunoscut. (Lectura 1158-9, în 1937). Entitatea era apropiată de cei mai tânăr dintre discipoli [...] acel Ioan care va trebui curând să se întoarcă în planul terestru de acum. (Lectura 1703-3).

Mai multe lecturi dau numele său: tot Ioan (lectura 3976-15) şi chiar numele său de familie: Peniel. Comentatorii americani ai lui Cayce-Gottmituns! - nu se îndoiesc nici o clipă

că el se va naşte în Statele Unite (şi de preferinţă alb, se înţelege...)!

Lecturile de mai sus nu sunt clare întrutotul... Cine va trăi va vedea!

Principalele evenimente din viaţa lui Edgar Cayce

1877 - 18 martie, la ora 15, 30, Hopskinville, Kentucky: naşterea lui Edgar Cayce.

1893 - Edgar are 16 ani, şi-a terminat şcoala, lucrează la ferma unuia din unchii săi şi visează să ajungă pastor.

1899 - August: tatăl lui Edgar, L.B. Cayce, se stabileşte în oraşul Hopskinville. Edgar îl urmează. Găseşte de lucru ca vânzător la librăria Hopper şi o cunoaşte pe Gertrude Evans, viitoarea sa soţie.

1900 - Edgar este reprezentantul papetăriei Morton, la Louisville, Kentucky, şi al companiei de asigurări a tatălui său din Hopskinville. Foarte obosit, îşi pierde vocea.

Toamna: Angajat în studioul fotografic al lui W.R. Bowles, la Hopskinville.

1901 - Iarna: Pr. Hart îl adoarme pe Edgar sub hipnoză.

31 martie: Layne obţine de la el prima dintre „lecturi”, datorită căreia îşi recapătă vocea.

1 aprilie: prima lectură pentru un bolnav, altul decât el însuşi: Layne. Acesta se vindecă. Succes imediat în Hopskinville. Layne şi Cayce deschid un cabinet de consultaţii, unde Cayce dă lecturi de două ori pe zi. Layne pregăteşte remediile şi „conduce” lecturile. Primele lecturi date pentru absenţi pe care Cayce îi „vede” la distanţă.

1902 - Primăvara: Cayce lucrează ca fotograf la Bowling Green, Kentucky, sperând să nu mai fie vreodată vindecător. Îşi pierde vocea şi n-o recapătă decât după ce acceptă să dea iarăşi lecturi pentru pacienţii aduşi de Layne, o dată pe

săptămână. Vindecarea micuţei Dietrich, întârziată mintal. Articole lungi în presa locală. Edgar Cayce, mereu în lipsă de bani, nu vrea să fie remunerat.

1903 - 17 iunie: În sfârșit, căsătoria cu Gertrude Evans! Ordinul medicilor interzice echipei Layne-Cayce să lucreze (dar îi oferă totuşi lui Layne o bursă ca să poată studia medicina la Universitate). Cayce, încântat, crede că a scăpat în sfârșit de pacienţi! A doua zi, îşi pierde vocea. Dr. Blackburn va încerca să-l ajute, conducând o nouă lectură pe care Cayce şi-o oferă. Vocea revine.

1905 - Cayce realizează un studio fotografic cu un asociat, la Bowling Green. Dă lecturi în spatele magazinului, sugestionat de Dr. Blackburn şi în legătură cu un comitet de medici.

1906 - 23 decembrie: Incendiul studioului unde Cayce tocmai făcuse o expoziţie de gravuri. Este complet ruinat.

Obligat să reia consultaţiile ca să aibă din ce trăi, dă lecturi financiare şi de bursă pentru consorţiul producătorilor de grui din care făcea parte tatăl său. Nu i-au ascultat sfaturile: falimentul consorţiului. Edgar, sătul, speră să nu mai dea vreodată lecturi... Îşi pierde vocea.

1907 - 16 martie: se naşte fiul cel mare, Hugh Lynn.

1909 - Familia se întoarce la Hopskinville.

1910 - Edgar lucrează pentru fraţii Russel, la Anniston, Alabama. Apoi se asociază cu un prieten ca să deschidă un studio nou. Îl cunoaşte pe Dr. Wesley Ketchum, care îi conduce lecturile. Dar Ketchum anunţă presa. Articole în *Boston Herald* din 29 sept. şi în *New York Times* din 9 oct. care dă numele lui cititorilor. „Bizarele puteri ale lui Edgar Cayce uluiesc corpul medical” sau „bărbatul neinstruit care devine medic sub hipnoză”.

Dr. Ketchum întemeiază o societate ca să-l ajute: această societate are patru asociaţi: Ketchum, tatăl lui Edgar, Edgar şi unul din prietenii lor (Albert Noe): „Psychic reading corporation” (Corporaţia de lecturi mediumnice).

Toamna - vara: Edgar se stabileşte ca „diagnostician mediumnic” *(psychic diagnostician)* şi dă lecturi de două ori pe zi, continuând cu fotografia.

1911 - Călătorie la Chicago. Multă publicitate, dar corpul medical se retrage şi-l maltratează pe Edgar adormit sub pretextul „experienţelor”.

22 mai: Prima lectură cunoscută care evocă reîncarnarea (Edgar n-a citit-o, pe atunci nu-şi citea lecturile!).

28 martie, i s-a născut al doilea fiu, Milon Porter; care moare la 17 mai în acelaşi an.

1911/1912 - Gertrude se îmbolnăveşte, este pe moarte, datorită tuberculozei. Cayce îi dă o lectură care preconizează tratamentul cu o doză mare de heroină, manevre osteopate şi inhalaţii de ţuică de mere într-un butoi de stejar calcinat!

Tratamentul reuşeşte şi Gertrude este salvată. Gertrude devine singurul conducător al lecturilor lui Edgar.

1912 - Ruptura cu Ketchum. Familia se stabileşte la Annistan, apoi la Selma, Alabama, unde Edgar deschide un nou studio foto. Întâlnirea familiei Kahn: David va rămâne până la sfârșit prieten şi colaborator al lui Cayce; el îl sfătuieşte să dea lecturi de psihologie şi profesionale.

1914 - Hugh Lynn, jucându-se cu material din laborator, face să explodeze nişte magneziu. Riscă să-şi piardă un ochi. Cayce îi dă o lectură şi-l salvează.

David Kahn este mobilizat şi pleacă în Franţa cu contingentul american. Se va întoarce sănătos, aşa cum îi prezisese Cayce.

1917 - Moare Leon Kahn, fratele mai mic al lui David, pentru că medicii au refuzat tratamentul prescris de Cayce.

1918 - 9 februarie: naşterea celui de al 3-lea fiu al lui Edgar şi al Gertrudei, Edgar Evans. David Kahn îi aduce lui Cayce mulţi clienţi noi, dintre care unii sunt europeni.

1919 - Prima lectură de astrologie, dată pentru un ziarist texan, pe tema de naştere a lui Edgar. (Dar el o va uita până la lectura dată lui Lammers în 1923); începând cu aceasta, astrologia va fi integrată în lecturile sale.

Edgar şi prietenul său David Kahn se hotărăsc să plece în Texas să prospecteze terenurile petrolifere, ca să adune fonduri pentru construirea unui spital. Dificultăţi mari pe teren cu asociaţii.

1922 - Visul texan s-a încheiat, dizolvarea societăţii de cercetări petroliere.

1923 - Arthur Lammers îl angajează pe Cayce, îl aduce cu familia la Dayton, Ohio şi-i comandă o serie întreagă de lecturi.

În septembrie, familia Cayce angajează o secretară: Gladys Davis. Morton Blumenthal din New York, prieten al lui David Kahn, propune fondurile pentru construirea spitalului.

2 noiembrie: Prima lectură dintr-o serie lungă despre vise, cerută de Morton Blumenthal.

1924 - Blumenthal aduce familia Cayce la Virginia Beach, recomandată constant de lecturi.

1925 - Începe construirea spitalului, finanţată de Blumenthal. Morton lucrează la proiectul „Atlantic University” care va funcţiona împreună cu spitalul.

1927 - Cayce dă un număr mare de lecturi financiare pentru orientarea grupului de agenţi de schimb şi oameni de afaceri din New York, prieteni ai familiei Kahn şi ai familiei Blumenthal. La 6 mai se creează „Association of National Investigators” („Asociaţia Cercetătorilor Naţionali”), strămoşul A.R.E.-ului.

1928 - 11 noiembrie: inaugurarea oficială a spitalului Cayce. 1928/1 929 funcţionează Atlantic University.

1929 - Toamna: Krachul Bursei din New York; criză economică şi şomaj.

Decembrie: apariţia primului buletin oficial al asociaţiei: *The New Tomorrow.*

1930 - Toamna: Morton Blumenthal părăseşte grupul.

I931 - 28 februarie: spitalul îşi închide porţile definitiv şi clădirea este vândută.

6 iunie: Asociaţia este reorganizată şi devine A.R.E. luând numele de *Association for Research and Enlightenment,* pe care lecturile au recomandat-o din 1928. Nimeni nu ştie exact ce înseamnă ea la vremea respectivă, cele două cuvinte nu înseamnă nimic deosebit, dar lumea are încredere în lecturi!

11 noiembrie: Familia Cayce este arestată la New York şi acuzată că a „ghicit”. Povestea se termină prin neurmărire.

1932 - Primul Congres al A.R.E.

1940 - Al doilea război mondial. Cei doi fii ai lui Cayce sunt mobilizaţi. Edgar; copleşit de cereri, dă până la şase - şapte lecturi pe zi. Sănătatea sa nu rezistă.

1944 - Cayce este internat la spitalul din Roanoke. O criză de inimă îl face să paralizeze pe partea stingă. Este foarte slăbit.

1945 - 3 ianuarie: Moare Edgar Cayce.

11 aprilie: Moare Gertrude, în ziua de Paști.

1936 - A.R.E. cumpără vechiul spital Cayce de pe Atlantic Avenue, în faţa mării, şi aduce acolo dosarele, mai ales colecţia celor 14246 de lecturi (care s-au păstrat datorită lui Gladys Davis).

Fundaţia E. Cayce

Fundaţia Cayce, adică A.R.E. (Association for Research and Enlightenment) se află în Virginia Beach. Adresa poştală: P.O. Box 595, Virginia Beach VA 23451, U.S.A. şi telefonul: (804) 428.35.88.

Cititorii care doresc mai multe informaţii despre Edgar Cayce se pot adresa asociaţiei Le Navire Argo, B.P. 674-08, 75367 Paris Cedex 08.

CUPRINS